

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAT MARTIN

Şeytanın Kolyesi

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAT MARTIN

Şeytanın Kolyesi

İngiliz hükümeti tarafından görevlendirilmiş korsan Ethan Sharpe için, Grace Chastain bir piyondan başka bir şey değildi. Hapiste geçirdiği korkunç ayların sorumlusu, vatan haini Harmon Jeffries'e karşı hazırladığı intikam planı için elinde tuttuğu bir kozdu sadece. Ethan, Grace'in, o adamın metresi olduğuna inanıyor, genç kadını onun elinden alarak düşmanına acı çektirmeyi planlıyordu.

Kaptan Sharpe tarafından kaçırılıp onun gemisinde tutsak edilen Grace'in ise aile yadigarı değerli kolyesinin lanetinden başka hiçbir güvencesi yoktu. Kaptanın kaba davranışlarına karşı cesurca direniyordu. Öte yandan, bu karmaşık adamın saplantılı öfkесinin ve sessiz suçlamalarının arkasında, basit bir hırsdan daha fazlasının olduğundan da şüpheleniyordu.

Ethan'ın, metres gözüyle bakıp aşağıladığı Grace'in, düşündüğü kadar basit bir kadın olmadığını anlaması çok uzun sürmedi. Grace, güzel olduğu kadar dik başlıydı ve Ethan'ın ona karşı iradeli durma konusunda verdiği savaş, azminin kırılmasıyla sonuçlandı. Yine de Ethan'ın geçmişi geride bırakıp kalbinin sesini dinleyerek kaderinin peşinden gitmesi, o kadar da kolay olmayacaktı.

"Gerçek anlamda sürükleyici bir hikâye. Sayfalar su gibi akacak."

RT Book Reviews

facebook.com/nemissktp

twitter.com/nemesisoktap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kat Martin

Şeytanın Kolyesi

Kitabın Özgün Adı: Devil's Necklace

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 236

Yazan: Kat Martin

Çeviren: Gizem Muştı

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9961-64-6

© Nemesis Kitap

© Kat Martin

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Şubat 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 – Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://rantey.org>

K İ T A P

Şeytanın Kolyesi

Kat Martin

Çeviren: Gizem Muştu

1805, Londra

Buluşma saatine çok az kalmıştı.

Yatak odasına girip titreyen elleriyle kapıyı sessizce kapatırken Grace'in kalbi endişeyle atıyordu. Alt kattaki kabul salonundan, yaylı çalgılar dörtlüsünün oluşturduğu orkestradan çıkan müziğin sesi geliyordu. Küçük bir servet harcanan bu ev partisi annesinin, Grace'i sosyetenin yaşlı aristokratlarının gözüne sokmak için düzenlediği sayısız etkinlikten biriydi. Dayanabildiği kadar orada durmaya çalıştı. Annesinin misafirleriyle iç karartıcı sohbetler etmek için kendini zorladı ve sonra baş ağrısı bahanesiyle yukarı çıktı. Bu gece halletmesi gereken çok önemli bir iş vardı.

Camın diğer tarafında kış rüzgârlarıyla savrulan yapraksız dallar pervaza çarparken, Grace uzun, beyaz eldivenlerini çıkardı. Avuçları terliyordu. Kararsızlık bir yılan gibi midesinde dolanıyordu ancak kendisine bir yol çizmişti ve şimdi geri dönmeyi reddediyordu.

Bebek cildi yumuşaklığındaki terliklerini ayağından fırlattı ve aceleyle zili çalarak özel hizmetlisini çağırdı. Daha sonra boynundaki elmas ve inci karışımı kolyesinin

klipsine uzandı. Elleri bir süre orada oyalandı, parmakları incilerin pürüzsüzlüğüyle elmasların keskin yüzeyinde tek tek dolaştı.

Kolye, en yakın arkadaşı olan Bran Kontesi Victoria Easton'ın hediyesiydi. Grace'in sahip olduğu en değerli şeydi.

“Beni mi çağırdınız efendim?” diye sordu Phoebe Bloom. Biraz sersem olsa da çok iyi bir kalbe sahipti. Önce kapıdan siyah saçlı başını uzattı, sonra aceleyle içeri girdi.

“Biraz yardıma ihtiyacım var Phoebe, sen de istersen tabii.”

“Tabii ki, hanımefendi.”

Elbisesini çıkarması uzun sürmedi. Grace genç kızı gergin gülücükleriyle idare etti, kapitone sabahlığını giydi ve Phoebe'ye gecenin kalanı için izin verdi. Müzik sesleri gelmeye devam ediyordu. Görevini tamamlayıp eve dönene kadar yokluğunu kimsenin fark etmemesi için dua etti.

Phoebe kapıyı kapatır kapatmaz Grace sabahlığının kuşağını çözdü ve gri yünden basit bir elbise giydi. Biri şifonyerin üstünde, diğeri yatağın yanında olan lambayı söndürüp odayı karanlıkta bıraktı. Annesinin şans eseri odaya gelip kendisini kontrol etme ihtimaline karşılık örtünün altını yastıkla doldurdu, pelerinini kaptığı gibi omuzlarına geçirdi.

Kapıya doğru yönelirken çantasını aldı. Büyük teyzesi Matilda Crenshaw'dan –kendisi aynı zamanda Barones Humphrey olur– ödünç aldığı paradan dolayı çanta bayağı ağırdı. Parayla birlikte hafta sonunda kuzeye doğru hareket edecek posta vapuru için alınmış bir bilet de vardı.

Grace kestane rengi saçlarını gizlemek için pelerinin başlığını kafasına geçirdi; koridoru, ıssız olduğundan emin olmak için kontrol etti ve daha sonra hizmetkârların

merdivenlerinden sıvışarak bahçeye açılan arka kapıdan evi terk etti.

Brook Caddesi'ne ulaşır, yolcu arabalarından birini durdurup koltuğa oturduğunda kalbi gümbür gümbür atıyordu; sinirleriyse kopma noktasına gelmişti.

“*The Hare and Fox Meyhanesi*’ne gidelim lütfen,” dedi sürücüyü, sesindeki titremeyi duymadığını umarak.

“Covent Garden civarında olmalıydı, değil mi hanımefendi?”

“Evet, orada.” İhtiyacı olan bilgileri elde etmek için tuttuğu adamın söylediğine göre, küçük ve ayakaltında olmayan bir yerdi.

Araba karanlık Londra caddelerinde yol alır, atın toynak sesleri Arnavut kaldırımlarda yankılanırken, yolculuk hiç bitmeyecek gibi gelse de, nihayet hanın tabelası göründü.

“Burada beklemenizi istiyorum,” dedi Grace, arabacının avucuna bir miktar bozukluk bırakırken. “İçeride çok uzun kalmayacağım.”

Uzun, gri sakalları olan kır saçlı sürücü başım salladı. “Öyle görünüyor, hanımefendi.”

Grace, bir yandan pelerininin başlığının açılmamasına dikkat ediyor, bir yandan da içinden, *umarım adam ben dönünceye kadar gitmez*, diye dua ediyordu. Kendisine söylendiği gibi meyhanenin arka tarafından dolandı ve gıcirtılı tahta kapıyı açarak loş meyhaneye girdi. Mekânın alçak bir tavanı, büyük oymalı kirişleri ve harap olmuş tahta masaları vardı. İçeriye dumanlı bir hava hâkimdi. Kapkara olmuş şömineden kıvılcımlar yükseliyordu ve yakın bir masada sert görünümlü adamlar oturuyordu.

Odanın arka taraflarında uzun boylu ve iri kemikli

başka bir adam daha vardı. Kalın bir pardösü giymişti ve geniş kenarlı fötr bir şapka takmıştı. Grace oraya doğru yürürken adam ayağa kalktı ve kendisine eşlik etmesini işaret etti. Genç kız yutkundu, cesaret verici derin bir nefes aldı ve meyhanedeki diğer adamların meraklı bakışlarını görmezden gelerek adamın teklif ettiği siyah deri sandalyeye oturdu.

“Bu işi yapabileceğine emin misin?” diye sordu Grace.

Adam sanki hakarete uğramış gibi yerinden doğruldu. “Jack Moody bir söz verdi mi ona güven. Ne için ödeme yaptıysan onu alacaksın.”

Çantasının içindeki keseyi çıkarıp Jack Moody isimli adama uzatırken Grace’in eli titriyordu. İnce dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılan adam avucuna altın şilinleri boşalttı.

“Kesenin içinde istediğin miktar var,” dedi Grace, yan masada oturan adamların cinsellik dolu şakalarını ve iğrenç kahkahalarını görmezden gelmeye çalışarak. Neyse ki çoğu içkilerine ve kendilerini eğlendiren meyhanenin diri kadınlarına odaklanmışlardı. Yağlı koyun eti kokusu Grace’in midesini bulandırdı. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı ve bir daha asla yapmayacağına yemin etti.

Jack Moody paraları saydıktan sonra kesenin içine geri attı. “Söylediğin gibi, tam da istediğim miktar.” Ayağa kalktı, yüzü kısmen şapkasının oluşturduğu gölgenin altına gizlenmişti. “Her şey planlandığı gibi gidiyor. Söz verdiğim gibi en kısa sürede bitecek. Adamın yarın sabah Londra’dan gitmiş olacak.”

“Teşekkür ederim.”

Jack keseyi kaldırıp paraları takırdattı, “İhtiyacım olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tek teşekkür bu.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Gitsen iyi olur, ne kadar çok kalırsan başın o kadar çok belaya girer.”

Grace hiçbir şey demeden ayağa kalktı ve kapıya temkinli bir bakış attı.

“Sessizliğini korusan iyi edersin, genç bayan. Ağzıların sıkı tutması gerekenler konuşunca fazla uzun yaşamıyorlar çünkü.”

Bu üstü kapalı tehdit karşısında Grace’in tüm bedeni ürperdi. Jack Moody adını bir daha ağzına dahi almaya-caktı. Belli belirsiz bir baş hareketiyle anladığını belirtti, pelerinine iyice sarınıp kapıya doğru sessizce yürüdü.

Dışarı çıktığında dar sokak karanlıktı ve bayat balık gibi kokuyordu. Botlarının altı çamur içinde kalmıştı. Elbisesinin ve pelerininin eteğini kaldırdı ve karanlığın içinde yolunu bulmaya çalıştı. Sürekli arkasından herhangi bir belanın gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Hanın önüne gelip de arabacıyı gördüğünde bedeni büyük bir rahatlamayla gevşedi.

Evine yaptığı yolculuk, hana yaptığı yolculuktan daha uzun sürmüş gibi geldi. Bahçeye girdiğinde evin ışıkları hâlâ yanıyordu. Aceleyle hizmetçi merdivenlerini tırmandı, koridordan hızla geçti ve odasına girdi. Orkestra artık çalmıyordu fakat henüz partiyi terk etmemiş konukların kahkahaları yukarı kadar geliyordu.

Grace bıkkınlıkla içini çekerken pelerininini çıkardı ve kapının yanındaki askıya astı. Bu haftanın sonunda, tek başına evden çıkacak, daha önce hiç tanışmamış olsalar da Leydi Humphrey’yi ziyaret etmek için Scarborough’a gidecekti. Bu geceki kaçış planı işe yararsa bu uzun yolculuk çok elverişli olacaktı.

Newgate Hapishanesi'ndeki vikont Forsythe'yi düşündü. Bu adam küflü bir hücrede çürüyordu ve şafak vakti gerçekleşecek idamı için saatleri sayıyordu. Grace suçlu olup olmadığını veya hapse girmeyi hak edip etmediğini bilmiyordu.

Kimse aralarındaki ilişkiyi bilmeseydi de vikont onun babasıydı ve ne olursa olsun tek bir gerçek vardı. O adam babasıydı ve kolay kolay onu ölüme terk etmeyi düşünmüyordu.

Grace uzun bir süre tavana baktı ve *umarım doğru şeyi yapmışımdır*, diye Tanrı'ya dua etti.

2

Bir hafta sonra...

“Onu gördüm Kaptan! *Leydi Anne*’i gördüm!”

İkinci kaptanı Angus McShane’in yanında duran Kaptan Ethan Sharpe, kullanılmaktan aşınmış, pirinçten yapılmış küçük dürbününü Angus’un işaret ettiği yere döndürdü. Zifiri karanlığın içinde olsalar bile dürbünün mercekleri geminin kış tarafındaki pencerelerden süzülen ışığın parlaltısını yakalamayı başarmıştı.

Avını gözlemlediği sırada Ethan dürbünü parmakları arasında sıkıca tuttu. Buz gibi rüzgâr güvertede geziniyor, kalın siyah saçlarını dalgalandırıyor ve elmacık kemiklerini saran derisini uyuşturuyordu fakat Ethan hiçbirinin farkında değildi. Nihayet kurbanı görüş alanına girmişti ve hiçbir şey onu elinden alamazdı.

“Geminin yönünü değiştirin Bay McShane. *Leydi Anne*’in önünü kesmek için rotayı belirleyin.”

“Emredersiniz Kaptan.” Yaşlı İskoç, Ethan ilk gemisini yönettiğinden beri onun çalışanıydı. Ethan’ın istediklerini yerine getirirken yaşlı denizci güvertede sallana sallana

yürüyor ve mürettebata hararetle emirler yağdırıyordu. Yelkenler dalgalanmaya başladı ve sonra içine aldığı rüzgârla yeniden kabardı. *Deniz Şeytanı* yön değiştirdi, büyük geminin kaburgası gıcırdadı ve nihayet uygun rotaya girip temiz bir şekilde yoluna devam etti.

İki direkli yelkenli gemi seksen fit uzunluğunda, gösterişli ve hızlıydı. Denizaslanları geminin suda bıraktığı izi takip ederken *Deniz Şeytanı* hiç zorlanmadan dalgaların üstünden kayıyordu. Portsmouth'un en iyi tersanesinde, en kaliteli meşe odunundan yapılmıştı. Gulet tamamlanmıştı, satın alacak miktarda parası kalmayan bir tüccar için hazırlanmıştı.

Aslında hiç ihtiyacı olmadığı halde Ethan anında müdahale edip gemiyi akıl almaz bir fiyata satın aldı. Henüz kazandığı Belford Markisi unvanının sorumluluklarını üstlenmeden önce yapacağı son özel görevdi bu. Yapıldığını görünceye kadar rahat edemeyeceği son küçük kişisel meseleydi.

Ethan'ın çenesi kasıldı. *Deniz Şeytanı*, sekiz yıl önce deniz kuvvetlerine ilişkin görevini bıraktığı ve İngiliz hükümetinin izniyle korsanlık yapmaya başladığı zamandan beri yönettiği ikinci gemiydi.

O zamanlar kaptanlığını yaptığı *Deniz Büyücüsü*, bir adamın sahip olabileceği en iyi mürettebat tarafından idare ediliyordu. Şu an hiçbiri yoktu. Ya savaşta ölmüşlerdi ya da kokuşmuş Fransız hapishanelerinde. Gemi ise denizin derinliklerinde, buz gibi mezarında yatıyordu.

Ethan başını sallayarak kötü anıları zihninden uzaklaştırdı. Fransız domuzlardan kaçıp Portsmouth'a kadar kendi başına gelmeyi başaran Uzun Kemikli Ned ve hasta annesine bakmak için İskoçya'dan ayrılan Angus hariç

mürettebatından hiç kimse hayatta değildi artık.

Ethan'ın adamları esir düşüp öldürölmüşlerdi ve gemisi gitmişti. Hâlâ hayattaydı belki ama bu, yirmi dokuz yıllık yaşamının on bir ayının korkunç bir şekilde ondan alındığı gerçeğini değıştirmezdi. Bu on bir aylık esaretten geriye hafifçe aksayan bir ayak ve yara izleri kalmıştı. Binlerce kez sessizce yemin ettiğı gibi, birisi, ona yaşattıklarının cezasını çekecekti.

Elleri bilinçsizce yumruk halini aldı.

Ve o birisi şu anda *Leydi Anne*'in içinde yolculuk ediyordu.

Grace Chastain, Collingwood Kontu Martin Tully'nin kendisi için ayırdığı sandalyeye oturdu. Uzun ve ince yapılı, otuzlarının henüz başında olan çekici kontun açık kahverengi saçları ve hoş bir görüntüsü vardı. Grace onunla, *Leydi Anne*'e bindiğı ilk gece tanışmıştı. Posta vapuru genç kızı Londra'dan Scarborough'a, uzunca bir süre yanında kalmayı planladığı büyük teyzesi yaşlı Barones Humphrey'ye götürüyordu.

Leydi Humphrey, Grace'in babasının teyzesi, hiçbir zaman ihtiyaç duymayacağını düşündüğü bir yardım talebinde bulunmuştu. Grace normal şartlar altında bunu asla kabul etmezdi fakat babasının tutukluluk hali genç kızın koşullarını şiddetle değışikliğe uğratmıştı. Böylece büyük teyzesinin, babasını özgürlüğe kavuşturmaya yetecek olan parayı vermesini kabul etmişti.

Grace olaylar durulup Londra'ya döndüğü zaman dua edecekti. Güvende olursa ve babasının kaçışıyla olan bağlantısı meydana çıkmazsa eğer, gerçekten dua edecekti.

Salonun kapısı sallanarak açıldı. Grace, şık ve zarif

bir şekilde döşenmiş ahşap panelli odaya giren Kaptan Chambers'ı görmek için başını kaldırdı. Tıknaç ve yaşlı adam diğer yolcular oturuncaya kadar bekledi, daha sonra örtülerle süslenmiş masanın başındaki yerine geçti ve mürettebatından üniforma giymiş birkaç adamına yemek servisine başlamalarını işaret etti.

“Herkes iyi akşamlar dilerim.”

“İyi akşamlar Kaptan,” diye ahenkle cevap verdi konuklar.

Grace ve yardımcısı Phoebe Bloom, birkaç gündür yolculuk ediyorlardı ve geminin rutini artık iç karartıcı olmaktan çıkmıştı. Yolcular, özellikle Lord Collingwood, gayet uyumlu ve eğlenceli insanlardı.

Grace maun masada yanında oturan konta kaçamak bir bakış attı. Adam sağında oturan balıketli ve dolgun göğüslü Bayan Cogburn'la hoş bir sohbete dalmıştı. Orta yaşlı kadın kuzeyde oturan erkek kardeşini ziyarete gidiyordu. Kendisine refakat eden Bay Franklin gibi kadın da duldu. Masada onlardan başka Bath'li zengin bir ipek tüccarı ve İskoçya'daki akrabalarını ziyarete giden yeni evli bir çift de vardı.

Lord Collingwood, Bayan Cogburn'un söylediği bir şeye güldü ve bir şekilde ilgisi birden Grace'e kaydı. Bakışları genç kızın deniz mavisini ipekli elbisesinde gezindi, saçlarının koyu kestane dalgalarında oyalandı ve sadece bir an göğüslerine baktıktan sonra Grace'in yüzünde durdu.

“Beni mazur görürseniz, bu gece muhteşem görüldüğünüzü söylemek istiyorum Bayan Chastain.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Taktığınız şu inciler... daha önce böylesini görmemiş-tim. Böyle zengin renklerle ve böylesine muhteşem bir şeyle bir daha karşılaşacağımı sanmıyorum.”

Grace’in eli bilinçsizce kolyesine gitti. Muhtemelen asla kabul etmemesi gereken paha biçilemez bir hediye-ydi fakat Tory ısrar etmişti ve kolye çok güzeldi. Boynuna taktığı o an, bu pahalı hediyeye karşı koyamamıştı.

“Bu çok eski bir kolye,” dedi Grace konta. “On üçüncü yüzyıldan kalma ve trajik bir hikâyesi var.”

“Gerçekten mi? Belki bir gün bana anlatırsınız.”

“Elbette, anlatmaktan memnun olurum.”

Kaptan konuşmaya başladı, yolculuk boyunca ne kadar ilerlediklerini anlattı ve akşam yemeği için hazırlanan yi-yecekleri sıraladı. Şarap kadehleri dolduruldu ve gümüş tabaklar türlü yiyeceklerle donatıldı.

“Sevgili Bayan Chastain, gününüz nasıl geçti acaba?” Garson tabağına limon soslu tavuktan büyük bir parça ko-yarken Lord Collingwood arkasına yaslandı.

“Hava daha sakın olsaydı güvertede dolaşmayı düşünüyordum.” Fakat genelde şubat ayları kasvetli ve soğuk, denizler dalgalı olurdu. Neyse ki birçok yolcu ve Phoebe’nin aksine Grace, deniz tutması gibi bir sorun yaşamıyordu. “Çoğunlukla kitap okuyorum.”

“Sormamın sakıncası yoksa hangi kitabı okuyorsunuz?”

“Shakespeare’in en sevilen bölümünü. Siz de okumaktan keyif alır mısınız?”

“Tabii ki keyif alıyorum.” Eğri ve şekilsiz dişleri olsa da kontun gülümseyişi hiç de çirkin görünmüyordu. “Ben

de Shakespeare'i severim." Bu yorumu, yazarın en iyi eserlerinden biri olan *Kral Lear*'dan bir kesit takip etti.

Grace en çok *Romeo ve Juliet*'ten hoşlandığını söyledi.

"Ah, aramızda bir romantik var," dedi kaptan, sohbet katılarak.

Grace gülümsedi. "Gerçeği söylemek gerekirse kendimi hiç bu şekilde görmemiştim ama evet belki romantik bir yanıml olabilir. Peki siz Kaptan Chambers, sizin favori Shakespeare eseriniz nedir?"

Salonun kapısı sallanarak açılıp çam yarması bir denizci merdivenin başında görüldüğü için bu soruyu cevaplamaya fırsat olmadı. Adam basamakları indi ve aceleyle kaptanın yanına geldi. Grace'in duyamayacağı kadar kısık sesle konuşan kaptan bir dakika geçmeden ayağa kalktı.

"Bayanlar ve baylar, müsaade ederseniz görev beni çağırıyor." Mırıltılar odayı doldurunca Chambers rahatlatıcı bir gülümsemeyle konuklarına baktı. "Eminim ki önemli bir şey yoktur. Siz yemeğinizin tadını çıkarmaya devam edin lütfen."

Kır saçlı kaptan odadan ayrıldı ve ziyafet kaldığı yerden devam etti. Yolcular ne olduğunu merak etseler de kimsenin yüzünde endişeli bir ifade yoktu.

"Kaptan geldiğinde konunun ne olduğunu anlarız," dedi kont. Grup yemek boyunca canlı bir şekilde sohbe devam etti ve tatlılar yendikten sonra Lord Collingwood, genç kıza güvertede dolaşmayı teklif etti.

"Tabii dışarısı sizin için soğuk değilse."

"Yürümeyi çok severim. Biraz temiz hava ihtiyacım olan tek şeymiş gibi görünüyor." Yemeğe başlamadan önce havadaki soğukluğuna azıcık olsa kışkırtılan fark

etmişti. Deniz de artık o kadar ürkütücü görünmüyordu.

Lord Collingwood güvertede kendisine eşlik ederken Grace sert deniz havasını içine çekti. Girdap gibi dönüp duran dalgaları hissedebiliyordu fakat okyanus daha az saldırgandı ve ay incecik hilal şeklinde olsa da suyun üstünde ufka doğru uzanan gümüş ışıltılar bırakmıştı. Manzara çok güzeldi.

Grace, siyah gece göğünü kristal beyazlıklarıyla aydınlatan yıldızlara hayran hayran bakmak için başını kaldırdı. “Şu yıldız kümesini görüyor musunuz?” Geminin direğinin üzerindeki karanlığı parmağıyla işaret etti. “Şuradaki avcı olan Orion takımyıldızı... Onun hemen yanındaki küme ise Taurus takımyıldızı, yani boğa.”

Kontun kahverengi kaşları kalktı. “Gerçekten çok etkileyici... Yıldızlar hakkında çalışmalarım olmuştu ve kesinlikle doğru söylüyorsunuz. Yıldızları izlemekten keyif alıyorsunuz değil mi Bayan Chastain?”

“Kesinlikle, hem de çok. Hatta hobilerimden biridir. Şu an sandığımda küçük bir teleskop var mesela. Scarborough’da, acemice de olsa gökbilimle ilgilenmeyi umuyorum.”

Kont çarpık dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. “Kulağa çok eğlenceli geliyor. Dönüş yolunda o taraflardan geçebilirim. Belki de sizi ziyaret ederim.”

Grace konta alıcı gözle bakmaya çalıştı. Yakışıklı, iyi giyimli ve zengindi. Aristokrasi mensubuydu. En başından beri adamın kendisine ilgi duyduğunu biliyordu fakat Grace’in ilgisi adamınkine göre çok yetersiz kalıyordu. Kontun kendisine eşlik etmesinden hoşlansa da adamı, arkadaştan daha fazlası olacak kadar etkileyici bulmuyordu. Bazen, *bende bir gariplik mi var acaba* diye düşünmeden edemiyordu.

“İstediğiniz zaman Humphrey Malikânesi’ne gelebilirsiniz. Ziyaretiniz eminim ki çok hoş olur.” Hoş olurdu evet ama hepsi bu kadar. Romeo ve Juliet arasındaki büyük aşkı düşündü ve bir gün böyle bir aşkı yaşayıp yaşayamayacağını merak etti.

Rüzgâr şiddetini arttırınca tokasından kurtulan kestane rengi bir tutam saç Grace’in yanağına düştü. Havada dondurucu bir soğuk vardı ve kürk astarlı bir pelerin giymesine rağmen Grace titremeden duramadı.

“Üşüyorsunuz,” dedi Lord Collingwood. “İçeri girelim artık. Belki salona dönüp vist oynarken bana eşlik edersiniz.”

Neden olmasın? Yapacak daha iyi bir işi yoktu. “Bundan keyif du—” Güvertedeki adamların sesini duyunca cümlesi yarım kaldı. Geminin arka tarafında bir şeyler oluyordu.

“Bakın! Bir gemi yaklaşıyor,” diye işaret etti Lord Collingwood.

“Gemi mi?” Grace tedirgin olmuştu. Neticede savaş hâlâ devam ediyordu. Karanlığın içinden çıkıp gelen gemi kesinlikle *Leydi Anne* için iyiye işaret değildi. Geminin pruvasına doğru sessizce ilerlediler, böylece olan biteni daha iyi görebileceklerdi. “Fransız gemisi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?”

“Hiç sanmıyorum. Kıyıya epey yakın şekilde yolculuk ediyoruz.” Başını çevirip geldikleri yöne doğru baktı. “İçeri geri dönmeliyiz bence.”

Gitmeyi gerçekten hiç istemese de kontun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Ayın parlak ışığı sayesinde geminin iskele tarafındaki yelkenlerin beyaz parıltısını görebiliyordu. *Leydi Anne*’e çok yaklaştığı için Grace’in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tedirginliği bir kat daha artmıştı.

“Gulete benziyor sanki,” diye tahminde bulundu kont.

İki direkli uzun gemi tüm görkemiyle suyun üstünde yükseliyordu. Gösterişli siyah geminin kış tarafında dalgalanan bayrağı aynı anda fark ettiler.

“Korkulacak bir şey yok. Gemi bizim tarafa ait.” Kontun artık rahatlayarak konuşması gözden kaçacak gibi değildi.

“Evet, öyle görünüyor...” Yolculuk nedeni göz önünde bulundurulursa Grace’in rahatlamamış olması gayet doğaldı.

“Yolculuğunuzu sekteye uğrattığım için üzgünüm Kaptan.” Ethan Sharpe küpeştede duruyor, *Leydi Anne*’in kaptanı Colin Chambers ile konuşuyordu. “Fakat yolcularınızdan biriyle ilgili çok önemli bir meseleyi görüşmek için geldim.”

“Ne diyorsunuz siz? Ne tür bir meseleden bahsediyorsunuz?”

“Bu gemideki kadın yolculardan birisi ulusal güvenliği tehdit ettiği gerekçesiyle sorgulanmak üzere aranıyor. Acilen Londra’ya geri götürülmeli.”

“Kadın mı?”

“Maalesef bir kadın...”

Kaptan kaşlarını çatı. “Ve siz bu kadının yetkililer tarafından arandığını mı söylüyorsunuz?”

“Korkarım ki öyle.” Aslında gerçek bu değildi. Hükümet Grace Chastain hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ethan ve birkaç kişi hariç, o vatan haininin kaçmasına yardım eden kişinin Grace olduğunu kimse bilmiyordu. Forsythe Vikontu olan Harmon Jeffries, Ethan’ı Fransız-

lara karşı ele vermiş, gemisini ve mürettebatını kaybetmesine neden olmuştu.

Kaynakları oldukça güvenilirli. Chastain denen kadın yeraltı dünyasından birini kiralamıştı ve kiraladığı kişi, Newgate'ten kaçarken vikontu görmezden gelmeleri için iki gardiyana rüşvet vermişti. Kaynaklarına göre Grace Chastain, Harmon Jeffries'in metresiydi. Adamı idam sehpasından kurtarmaktan sorumlu kişi bu kadındı.

Yine de bu kadını sorgulamak isteyen hükümet değildi.

Ethan istiyordu.

Jeffries'i bulmak için görevlendirilmişti ve er ya da geç bunu yapacaktı. Ethan adamın şu anda Fransa'da bolluk ve bereket içinde yaşadığına inanıyordu fakat bundan emin olmak zorundaydı. Bunun yanı sıra, vikontu ele geçirinceye kadar, birisi o adamın yaptıklarını ödemek zorundaydı.

Bu kişi de Grace Chastain'den başkası değildi.

"Belgelerinizi görmek istiyorum, Kaptan Sharpe," dedi Chambers.

"Tabii ki." Olabildiğince makul bir şekilde işbirliği yapmaya çalışıyordu. Bela istemiyordu —o haine yardım eden kadını istiyordu. Korsanlık ruhsatını göstererek hükümet için çalıştığını doğruladı. Bu, yaşlı adamı ikna etmek için yeterli gibi görünüyordu.

"Bu yolcunun adı nedir?" Güverteyi geçip salona doğru yürürken Chambers sordu.

"Grace Chastain."

Kaptan şaşkınlıkla aniden durdu. "Bir yanlışlık olmalı. Bayan Chastain kaliteli genç bir bayandır. Bu tarz çirkin bir olayın içinde olması mü—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne tarz olaylar? Bir vatan haininin kaçmasına yardım ve yataklık etmek mi? Yoksa düzinelerce insanın hayatına mal olan bir adamı serbest bırakmak mı? Cevabını aradığınız soruların sadece birkaçıydı bunlar. Şimdi, Kaptan, beni Bayan Chastain’e götürme inceliğini gösterirseniz işimize bakar ve kendi yollarımıza gideriz.”

Kaptanın hâlâ şüpheleri var gibi görünüyordu.

Onların birkaç adım arkasında, Angus McShane’ın eli deri kemerinin içine sıkıştırdığı silahının kabzasında bekliyordu. Ethan belli belirsiz bir baş hareketiyle, güverteye saklanan adamlarına hazır olmalarını söylemesi için Angus’a işaret etti. Öyle ya da böyle, Grace Chastain *Leydi Anne*’i terk edecekti.

“Bu taraftan Kaptan Sharpe. Bakalım hanımefendi size neler söyleyecek.”

Ethan ana salona inen merdivenlerde kaptanı takip etti. Yolcular kendi varlıklı ortamlarında oturuyorlardı. Bazıları gergef işli kanepelere yayılmıştı, iki tanesi satranç oynuyordu. Diğerleri ya kitap okuyor ya da iskambil oynuyordu. Kaptan oyun masasının yanına yaklaşınca adamın biri ayağa kalktı.

“Neler oluyor Kaptan?”

“Sizi ilgilendiren hiçbir durum yok lordum. Sizi *Deniz Şeytanı*’nın kaptanı Ethan Sharpe’la tanıştırayım. Kendisi Bayan Chastain’le konuşmak istiyor.”

Ethan odaya girdiğinden beri ilk kez oyun masasında oturan, narin ellerinde iskambil kartlarını yelpaze gibi açmış olan kadını fark etti. Kadının çekici olmasını bekliyordu zaten. Neticede kendisine eşlik etmesi için adamlar ona para ödüyorsa, güzel olmak zorundaydı.

Fakat Grace Chastain çekici olmaktan daha fazlasıydı. Zümrüt yeşili gözleri, krema gibi teniyle şaşırtıcı derecede güzeldi. Bakır ve altın gölgelerle zenginleşen kestane rengi saçları vardı ve ağırbaşlı ipek elbisesine rağmen, nefes aldıkça inip kalkan dolgun göğüsleri ayartıcı bir şekilde belli oluyordu.

Hayal ettiğinden daha gençti ya da genç görünüyordu. Ne okuldan yeni mezun olmuş gibiydi ne de feleğin çemberinden geçmiş yıllanmış bir fahişe gibi...

Hayır, Grace Chastain güzel ve kadınsıydı. O krema rengindeki teni ayağa kalktığı anda daha da solmuştu. Uzun, narin yapılı genç bir kadındı ki farklı koşullar altında tanışmış olsalar, Ethan ondan etkilenebilirdi.

Oysa şimdi hissettiği tek şey tiksintiydi.

“Dışarı çıkabilir miyiz Bayan Chastain?” diye sordu Ethan, sesini kibar bir tonda tutmaya çalışıyordu. Fakat ne yazık ki ufak reveransı nispeten alaycıydı.

“Ne hakkında konuşacağımızı sorabilir miyim Kaptan Sharpe?”

Genç kadının arkasında dikilen uzun boylu aristokrata baktı. Her an savunmaya geçecek gibi bir hali vardı. “Değim gibi, özel olarak konuşursak daha iyi olur.”

Cildi daha çok solmuş olsa da yanaklarında hâlâ tatlı kırmızılıklar vardı. “Peki öyleyse.”

“Belki ben de sizinle gelmeliyim,” diye can-ı gönülden atıldı eşlikçisi.

Genç kadın gülümsemeye çalıştı. “Gerekli olacağını sanmıyorum. Eminim ki fazla uzun sürmeyecek ve ben de oyunu bitirmek için geri döneceğim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sen öyle san.

Kaptan ve Ethan, merdivenleri çıkmaya başlayan Grace'in peşinden gittiler. Güverteye çıktıkları anda Kaptan Chambers kısaca Ethan'm neden geldiğini açıkladı.

“Üzgünüm Bayan Chastain ama Kaptan Sharpe ulusal güvenliği tehdit ettiğinizi iddia ediyor.”

Grace kaşlarını çattı ve yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi. “Korkarım ki tek kelimenizi bile anlamadım.”

Genç adam öfkesini güçlkle zapt etti. Ethan'ın neden burada olduğunu biliyordu. Yine de yalancılığa devam ediyordu. Ethan da onun gibi davranırdı o zaman. “Hiçbir fikriniz olmadığından eminim hanımefendi fakat yine de olayı açıklığa kavuşturmalıyız. Ne yazık ki benimle gelmek zorundasınız.”

Yüzünde renge dair ne varsa tamamen solup gitmişti. Düşüp bayılacak gibi görünüyordu. Ethan içinden küfretti. Bayılan bir kadın sadece meydana gelecek olayları geciktirirdi o kadar.

Grace Chastain bayılmadı.

Bunun yerine omuzlarını dikleştirdi. Pişkinlik yapmaya, masumu oynamaya karar vermişti anlaşılan. Bir bakıma bu cesaret Ethan için takdir edilesiydi.

“Bu gemide yolculuk ediyorum. Öyle kolayca ayrılmamı beklediğinize inanmam. Bu mümkün değil. Scarborough'ta oturan büyük teyzem Leydi Humphrey'yi ziyarete gidiyorum. Eğer oraya varmazsam, teyzem çılgına döner.”

“Kaptan Chambers sizin yerinize gerekli açıklamaları yapar. Bu olay herkesin memnuniyetiyle sonuçlandırılmıştır.”

da yolculuğunuza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz.” *Deniz Şeytanı’na* geri dönerken binecekleri tahta filikaya inen merdivenlere doğru ilerlemesi için dürttü genç kadını. Herhangi bir olay olmadan önce buradan gitmek istiyordu.

Kaptan Chambers ileri doğru atılıp kaçışlarına engel oldu. “Korkarım ki Bayan Chastain ile aynı fikirdeyim. Geçerli nedenleriniz vardır mutlaka ama bu genç bayanı gemimden götürmenize izin veremem. *Leydi Anne’e* bindiği andan beri Bayan Chastain benim korumam altında.”

Arkalarında bir gürültü koptu. Eli silahlı altı *Deniz Şeytanı* mürettebatı saklandıkları yerden çıkarak kaptanın göğsüne doğru nişan aldılar.

“Ben de korkarım ki başka seçeneğiniz yok Bay Chambers.” Ethan, Grace’i belinden yakalayarak genç kadının sırtı geniş göğsüne degecek şekilde kendine doğru çekti. Silahlar yaşlı kaptana doğru bakmaya devam ediyordu.

Grace’i dürterek, “Dediğim gibi, cevaplamanız gereken sorular var. Gerçekler benim gemimde ortaya çıkarsa daha iyi olur,” dedi Ethan.

Merdivenlere ulaşınca kadar genç kadını kendisiyle birlikte çekti. Grace’in titrediğini, cildinin buz gibi olduğunu hissedebiliyordu. Yine de kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Belki de yapacağı herhangi bir hareketin kaptanın hayatını tehlikeye atacağını düşünüyordu.

Muhtemelen haklıydı. Neye mal olursa olsun onu alıp götürecekti Ethan.

“Eş...eşyalarım ne olacak?”

“Fazla zamanımız yok. Onlar olmadan devam etmek zorundasınız.” Merdivene kadar kalan birkaç adımda Grace’i sürükledi. Ethan kadını etrafında döndürüp omzuna

atınca Grace şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Hemen aşağı indirin beni!”

“Sakin olun, merdivenlerden indireceğim sadece sizi. Bu elbiseyle bunu asla yapamazsınız.”

Ağzını açıp tek kelime etmedi Grace. Ethan, bunun kadın için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Hâlâ yaşlı kaptan için endişe ediyor olmalıydı. Kendinden başkasını düşünmeyen ahlak yoksunu bir kadının bu davranışı gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Merdivenin en alt basamağına gelmeleri uzun sürmedi. Ethan kadını filikanın küpeştesine bıraktı ve omuzlarının etrafına yünden bir battaniye sardı. Adamlarının geri kalanı da filikadaki yerlerini alıp kürekleri kaldırdılar.

“Var gücünüzle asılın çocuklar. Ne kadar çabuk gemiye varırsak bizim için o kadar iyi olur.”

Grace’in olduğu tarafa doğru bir bakış attı. Battaniyenin altında olmasına rağmen hâlâ titriyordu. Şok ve korku bir arada olunca kendine hâkim olamıyordu demek ki. Buna rağmen Ethan’ın gemisine teslim olmuş gözlerle bakıyordu. Neden alıkonulduğu konusunda bir fikri olduğu çok açıktı. Eğer en ufak bir şüphesi olsaydı dahi —ki öyle bir şey yoktu— Grace’in bu sessizliğiyle suçlu olduğuna iyice ikna olurdu.

Gulete olaysız bir şekilde vardılar. *Leydi Anne* çok eski, üç direği ve dört köşe seren yelkeniyle hantal bir gemiydi. *Deniz Şeytanı* yola koyulduğu anda bu yavaş geminin onu yakalama ihtimali yoktu.

Tahta bot geminin gövdesine yaklaştığı sırada mürettebattan biri ayağa kalkarak, gelecek herhangi bir tehdide

karşı ikisini de korudu.

“Kendi başıma çıkarım,” dedi Grace, upuzun ip merdivene bakarken.

Ethan neredeyse bunu yapması için genç kadını teşvik edecekti. “O yolu çıktığınız gibi geri inersiniz.”

Tartışmak için ağzını açtı ama Ethan ona hiç şans tanımadı, Grace’i yeniden omzuna attı ve ipten basamakları tırmanmaya başladı.

Terlikleri raspa edilmiş tahtaya değdiği anda Grace adamla yüzleşmek için döndü. “Tamam, emrettiğiniz gibi işte buradayım. Ulusal güvenlikle ilgili bir şeyler zırvaladınız. Beni Londra’ya geri götüreceğinizi varsayıyorum.”

Ethan’ın dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. “Eninde sonunda tabii ki öyle olacak. Şu anda güneye doğru yol alıyoruz. Daha sonra Fransa’ya gideceğiz.”

Duyduklarının şoku o güzel zümrüt yeşili gözleri parlattı. “Ne-ne diyorsunuz siz!”

“Sizinle ilgilenmeden önce yapmam gereken işler var.”

Grace yutkundu, kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Buraya neden geldiğimi bilmeye hakkım var. Benden ne istiyorsunuz?”

Londra’dayken genç kadının kimliği açığa çıktığından beri kafa patlattığı soru tam olarak buydu. *Leydi Anne*’de onu ilk gördüğü ve dikkatle süzdüğü andan beri aklını kurcalayan soru...

“Tüm mesele bu değil mi?”

Korkuyla dolmak yerine, yeşil gözlerinde beklenmedik bir ateş yandı. Yanaklarının o kırmızı gül rengi yerine geldi ve ay ışığı altında kestane rengi saçları alev alır gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

parladı. “Gerçekten siz kimsiniz Kaptan Sharpe?”

Ethan bu güzel ama hain surata baktığında ani bir şehvet dalgasıyla sarsıldı. “Kim olduğumu bilmek mi istiyorsunuz? Ben şeytanın vücut bulmuş haliyim. Ve siz güzelim, siz ne istersem yapacak olan kişisiniz.”

3

Grace kök salmış bir ağaç gibi güvertede duruyordu. Kalbinin güçlü atışlarını duyabiliyor, nefes almasını zorlaştıran göğsündeki o sıkışmayı hissedebiliyordu. Kaptan yüzündeki o zafer dolu sırıtışla tam karşısında dikiliyordu. Ne kadar dehşete düştüğünü adamdan gizlemek o kadar büyük bir irade savaşı gerektiriyordu ki, istese bile yerinden kıpırdayamazdı zaten.

Tanrım, onunla kavga etmeliydi! Gemiden ayrılmayı reddetmeli, yardım için bağırmalı ve hatta yolculara onu kurtarmaları için yalvarmalıydı. Ne yazık ki Kaptan Chambers'm hayatı söz konusuydu ve kendisi yüzünden ölmesini asla göze alamazdı.

Korkunç bir suç işlemişti ve siyah saçlı kaptanın, Grace'in ne yaptığını bildiği çok açıktı.

Bu adam kimdi? Şeytanım demişti ve genç kız ona inanıyordu. Gözlerini kapatsa bile adamın kendisine tiksinti dolu bir ifadeyle baktığını görebiliyordu. O gözlerde nefreti görmüştü. Hayatında ne bu tonda buz mavisi bir göz ne de böylesine muazzam bir çene görmüştü. O köşeli sert çene sanki bir zanaatkârın elinde şekil bulmuş gibiydi.

En az boyu kadar uzun, vücudu kadar adaleli bacakları vardı. Merdivenlerden çıkarken karnında hissettiği omuzları geniş ve sertti. Sırtındaki kasları hissedecek pozisyondaydı ve bu samimi anları hatırlamak Grace'in kızarmasına neden oldu.

Adamın teni koyuydu ve yüzü bir hayli bronzlaşmıştı. Gözlerinin kenarında küçük kırışıklıklar vardı. *Kesin güneşten olmuştur, gülmekten dolayı oluşmuş olamazlar,* diye düşündü Grace. Şeytan kaptanın bir şeye gülebileceğini hayal dahi edemiyordu. Tabii birisinin acı çektiği anlara şahit olduğu zamanlar hariç. Yüzünde asla bağışlamaz, zalim ve hatta kalpsiz bir ifade vardı.

Tüm bu olumsuz özelliklerine rağmen adam yakışıklıydı. Kavisli siyah kaşları, dalgalı saçları ve biçimli dudaklarıyla Grace'in şu zamana kadar gördüğü en yakışıklı adamdı hatta.

“Beni takip edin.”

Bu sert kelimeler genç kızı girdiği transtan çıkardı. Yüce Tanrım, neden *Leydi Anne*'den ayrılıp bu adamla gelmişti ki?

Cesaretini güçlkle toplayarak, “Beni nereye götürüyorsunuz?” diye sordu.

“Uyuyacak bir yere ihtiyacınız var. Kamaramda kalacaksınız.”

Grace aniden durdu, güverte ayaklarının altında sallandı ve tökezlemesine neden oldu. “Siz tam olarak nerede yatmayı planlıyorsunuz?”

Adamın gülümseyişi belli belirsizdi. “Bu gemi o kadar da büyük değil. Korkarım ki kamarayı benimle paylaşmak zorundasınız.”

Grace hararetle başını salladı. Fark etmeden geriye

doğru bir adım atmıştı. “Ah, hayır. Sizinle aynı odada kalmam mümkün değil.”

Siyah kaşlarından birisi havaya kalktı. “O zaman güvertede uyursunuz. İsterseniz sizin için bir yer ayarlarım. Ya da mürettebatla ranzalarda yatarsınız. Eminim ki yatağınızı sizinle paylaşacak birisi çıkar. Hangisini tercih edersiniz, Bayan Chastain?”

Adamın yüzündeki ifadeyi görünce midesi çalkalandı. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Ne yapacaktı şimdi?

Telaş içinde güverteye baktı. Gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçacak hiçbir yer... Yarım düzine adam etraflarını çevirmişti. Adamlardan biri sırtınca Grace dişlerindeki siyah kalıntıları gördü. Bir diğeri tahta bir bacak takmıştı, diğeri iri yarı ve dövmelele kaplıydı.

“Bayan Chastain?”

Tam olarak emin olamasa da kaptan içlerinde en az tehlikeli olan gibi görünüyordu. Grace’in küçücük bir onay hareketiyle adam arkasını dönüp yürümeye başladı. Geminin kış tarafındaki kaptanın yaşam alanına giden merdivenleri inerken ayakları o kadar titriyordu ki güçlükle adım atıyordu. En alt basamakta adam dönüp elini tuttu ve inmesine nezaketle yardımcı oldu. Normalde centilmence olan bu davranış Grace’e şu durumda fazlasıyla alaycı gelmişti.

Kaptan kamaranın kapısını açınca Grace, *Leydi Anne*’de Phoebe ile paylaştığı o küçücük alandan daha etkiileyici, daha lüks bir odaya girdi.

“Bu bakışlardan beğendiğiniz sonucunu çıkarabilir miyiz?”

Nasıl beğenmezdi ki? Duvarlar düzgünce cilalanmış maundan yapılmıştı, tıpkı masa ve sandalyeler, dolap ve kitaplıklar gibi... Güverteye bakan yuvarlak pencerelerin

altına yerleştirilmiş olan geniş yatak da maundandı. Oda-
nın köşesinde yanmakta olan bir şömine vardı. Parlak par-
ke zemin İran halısıyla kaplanmış, odayı aydınlatan pirinç
lambalar henüz cilalanmıştı.

Grace, bakışlarını güçlkle odadan ayırıp adamın yüzü-
ne baktı. “Mobilya konusunda muazzam bir zevkiniz var,
Kaptan Sharpe. Neredeyse zarif olduğu bile söylenebilir.”
Sesindeki iğneleyici tona maalesef engel olamadı.

“Davranışlarımın tam aksi yani, öyle değil mi Bayan
Chastain?”

“Bunlar sizin sözleriniz Kaptan, benim değil.”

Ethan masanın üstünden gümüş mektup açacağını alıp
uzun parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Benim
biraz kafam karıştı, Bayan Chastain. Tanıştığımız ilk anda
beni gördüğünüze fazla şaşırmamış gibiydiniz. Bunun tek
bir nedeni olabilir. Londra’da yaptığınız şeyin sonuçları
olduğunun farkındasınız.”

İfadesini sabit tutmaya çalışarak, “Neden bahsettiğiniz
hakkında en ufak bir fikrim yok. Eğer sizinle gelmezsem
adamlarınız Kaptan Chambers’ı öldürecek,” dedi.

“Kaptanın sağlığını düşündünüz, kendinizinkini değil,
öyle mi?”

“Evet, doğru.”

“Sizce neden sizi almaya geldim?”

“Dediğim gibi en ufak bir fikrim yok.”

“Siz ciddisiniz.”

“Kesinlikle.”

“Belki de sizi fidye için kaçırdığımı düşünüyorsunuz.”

Grace'e doğru yürüdü. Uzun ve karanlık adımları, avını sinsice takip eden bir panter gibiydi.

"Bunun için mi buradayım?" Uyuşmuş parmaklarının işe yaramasını umarak elini kolyesinin klipsine attı. "Me-sele buysa para yerine bunu alabilirsiniz. Emin olun çok değerli bir kolye." Sanki incilerin kendi iradeleri varmış ve gitmek istemiyorlarmış gibi klips bir türlü açılmıyordu.

Kaptan bunun üzerine yanma geldi. "Belki de ben de-nemeliyim." Klips anında açıldı, kolye yumuşak bir şe-kilde adamın eline düştü. "Çok hoşmuş." Parmakları pü-rürsüz yüzeyin üstünde dolaştı. "Bunu nasıl aldığınızı çok merak ediyorum."

"Hediye edildi. Ödeme olarak alın onu ve beni *Leydi Anne*'e geri götürün."

Kaptan kakhaha attı. "Hediye. Bir âşışığınızdan hiç şüp-hesiz..." Bir avucundan diğerine alarak ağırlığını tarttıktan sonra özenle masasının üstüne koydu.

"Sizin paranızla ilgilenmiyorum Bayan Chastain." Buz mavisi gözleri kendisini tepeden tırnağa süzdü ve dudak-ları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama kabul edebile-ceğim başka ödeme şekilleri de var." Soluk mavi bakışları, ipek elbisenin yakasından güçlkle görünen göğüs kıvrı-mında dolaştı. "Bir süreliğine meşgul olacağım. Ben yok-ken rahatınıza bakın." Uzun parmakları masanın üstünden aldığı kolyenin etrafında kıvrıldı. "Şimdilik hoşça kalın, Bayan Chastain."

Grace adamın kamaradan çıkıp kapıyı arkasından kapat-masını sessizce seyretti, kilidin sesini duyar duymaz tuttuğu nefesini bıraktı. Ağlamamak için çok savaş verse de gözyaş-ları yanaklarından süzölmeye başladı. Grace aceleyle sildi onları. Kimse görsün istemiyordu, özellikle de o adam.

Adamın kendisini Londra'ya geri götürüp, bir vatan haininin kaçmasına yardım ettiği gerekçesiyle hâkimin karşısına çıkarmaya niyetli olduğunu düşünmüştü. Bunun olacağını biliyordu; yakalanabileceğini ve bu suçtan dolayı hapse atılacağını biliyordu.

Fakat ne olursa olsun babasını tek başına bırakamazdı. Onu doğru dürüst tanımamasına ve suçlu olup olmadığını bilmemesine rağmen öylece seyirci kalamaz ve asılmasına izin veremezdi.

Ethan dengede durabilmek için bacaklarını iki yana açmış, güvertede tek başına duruyordu. Kapkaranlık sulara dikmişti gözlerini. Zihni Grace Chastain'in görüntüleriyle doluydu. İmgeler ve mürettebatıyla ilgili anılar birbirine karıştı bir süre sonra. İçlerinden bazıları evli ve çocuklu olan insanların hepsi cesurdu ve yıllarca omuz omuza çarpışmışlardı.

Hapishane duvarlarında yankılanan çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu.

"Hiç de hayal ettiğim gibi bir kadın değil." Daldığı düşünceler o kadar derindi ki Angus'un yanına geldiğini duymamıştı. "En fazla yirmi üç yaşındadır, daha fazla değil."

"Yaşı hiç önemli değil. Bir katili serbest bıraktı. Kuvvetle muhtemel başından beri ayarlanmış bir şeydi. Onu nerede bulabileceğimizi bilme ihtimali çok yüksek bence."

Angus başıyla onayladı. "Bence de öyle görünüyor."

Ethan yeniden karanlık sulara baktı. Gemi ay ışığının vurduğu dalgaları yaparak hızla ilerliyordu. Buz gibi bir rüzgâr güverteyi süpürdü, kısa pantolonun açıkta bıraktığı cildine ve yün paltosunun altına giydiği uzun kollu gömleğinin içine kadar işledi.

“Belki de onu seviyordur.”

Ethan’ın çenesi kasıldı. “Adamın karısı ve çocuğu var. Kadın tam bir fahişe.”

Angus sırtını tırabzana dayadı. “Bunun doğru olduğunu varsayalım.” Yün paltosunun önündeki tiftiklerle oynadı. “Şimdi sana ait olduğuna göre onunla ne yapacaksın?”

Ethan adama doğru döndü. “Önceden Jeffries’in fahişesiydi, bu gece benim fahişem olacak.”

Angus hiçbir şey söylemese de gözlerindeki kınayan ifadeyi Ethan’dan saklayamamıştı. “Onu zorlayacak mısın?”

Başını salladı. “Buna gerek kalmayacak. O satılık bir kadın değil mi?”

Yaşlı adam beresini, geniş anlını kapatacak kadar aşağı çeğiştirdi. “Sana bedelini öderse gitmesine izin verecek misin?”

Ethan, adam sanki aklını kaçırmış gibi baktı. “Gitmesine izin vermek mi?” Dudaklarını büktü. “Ondan bıktığım zaman —o vatan hainini bulmama yardım edemeyeceğine emin olduktan sonra— kadını Londra’ya geri götürüp yetkililere teslim edeceğim. Büyük bir suç işledi Angus. Yaptığı şey için cezalandırılmayı hak ediyor.”

İkinci kaptan homurdanmadan duramadı. “İçimden bir ses daha Londra’ya varmadan en iyi şekilde cezalandırılacağını söylüyor.” Adam arkasını döndü ve aheste aheste kamerasına giden merdivenlere doğru yürüdü.

Ethan sessizce küfretti. Angus hayatlara mal olan o son yolculukta yanlarında değildi. Fransa kıyılarında sisin içinde pusu kurmuş bekleyen fırkateynle savaşıyor, *Deniz Büyücüsü* mürettebatıyla omuz omuza çarpışan sadece Ned ve Ethan’dı. Fransız savaş gemisi tam olarak nerede beklemesi gerektiğini ve onları nerede bulacağını çok iyi

biliyordu. *Deniz Büyücüsü*'nün kaptanı ve onun ekibinin hapsedilmesiyle sonuçlanan gizli bilgileri birisi o geminin kaptanına temin etmişti.

Harmon Jeffries kendi ülkesini satmıştı ve metresi de onun kaçış planını ayarlamıştı.

Ethan kamaradaki kadını düşündü. Gece yarısını geçmişti. Muhtemelen çoktan uykuya dalmıştı. Yatağında çıplak bir şekilde yattığını ve davetkâr bir şekilde altında uzandığını hayal edince genç adamın bedeni canlandı. Damarları arzuyla doldu ve erkekliği kabardı.

Ona sahip olacaktı. Kadının iyiliği ve kendi zevki için pazarlık edecek, kendisine yalvarıncaya kadar durmayacaktı.

Bu geceye kadar kadınlara bir centilmen gibi davranmıştı. Bu güne kadar göz kulak olduğu tüm metresleri iyi muamele görmüş, refah içinde yaşamıştı.

Ama Grace Chastain farklıydı. Bedel ödemeyi hak ediyordu ve Ethan niyet ettiği her şeyi alacaktı.

İliklerine kadar bitap düşmüş ve korkmuş olsa da Grace uyumamak için direniyordu. Kaptan odayı terk ettikten sonra kapının yanındaki sandalyeye kıvrılmıştı ve çıkan her sesi dinliyordu. Düşmanı her an gelebilirdi.

O şeytan niyetini gayet açık şekilde dile getirmişti. Masumiyetini alacağını kastetmişti, tıpkı barbar adamlar gibi saldıracaktı ona. Fakat Grace asla onun işini kolaylaştırmayacaktı. Adam uzun ve güçlü olabilirdi ama kendisi de zeki ve azimliydi. Sonuna kadar onunla savaştıkça, son nefesine kadar adama direnecekti.

Saatler geçti ama adam geri dönmedi. Sallanıp duran gemi uykusunu getirmişti. Gözlerini açık tutmaya çalışıyor-

du, hatta uyumamak için birkaç kez kendini çimdiklemişti. Fakat zaman akıp gidiyordu ve tıpkı sirenlerin dikkatsiz denizcileri çağırdığı gibi, uyku da Grace'i çağırıyordu.

Gözleri yavaşça kapandı. Ne kapının açıldığını ne de kaptanın odaya girdiğini duydu.

Ethan kamaranın ortasında durdu. Grace Chastain'i soyunmuş ve rahat bir şekilde yatağında bulacağını ummuştu fakat gördükleri karşısında fena halde yanıldığı anladı.

Bunun yerine kadın çalışma masasının önündeki sert sandalyeye kıvrılmıştı. Gümüş mektup açacağını sıkıca kavramıştı. Başı göğsüne doğru düşmüştü ve omuzlarının etrafına sardığı battaniye yere kaymıştı. Saçları biraz da olsa birbirine dolanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Çok genç ve masum görünüyordu ve bu hali, Ethan'ın şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlardan daha kışkırtıcıydı.

İçindeki şeytan onu uyandırmasını, o nefis genç bedeni için pazarlık etmesini söyledi fakat bir şeyler ona engel oldu. Belki de kadının yüzündeki bitap düşmüş ifade yüzündendi bu. Her ne kadar bunu göstermemek için elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da, uyurken saklayamadığı, yüzündeki o çok korkmuş ifadeden bile olabilirdi.

Onun bu kadar acı çekmesi seni memnun etmeli Ethan, dedi kendi kendine.

İsteddiği buydu, onu gemisine getirme nedeni buydu. Bedel ödemesini istiyordu ve istediğini alana kadar tatmin olmayacaktı.

Tüm bu isteklerine rağmen kendini ona doğru yürüyüp elindeki mektup açacağını alırken buldu. Grace'i kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. Örtüleri açıp kadını şilteye bı-

raktı ve kıyafetlerini çıkarmadan, battaniyeyle üzerini örttü.

Kendisi de en az onun kadar yorgundu ve muhtemelen beklemek, yapabileceği en doğru şeydi. Yarın pazarlık yapacaklardı ve o zaman Ethan istediğini alacaktı. Sadece iç çamaşırı kalacak şekilde soyundu, lambayı söndürdü ve kadının yanına uzandı.

Altında uzanan enfes bedenin hayali yeniden canlanırken, *yarın* diye düşündü. Beklentiler ve yorgunluk birbirine karışırken Ethan uykuya daldı.

Ertesi gün beklediğinden daha çabuk geldi, gözlerini açtığında henüz güneş yükselmemişti bile. Yanında uzanan güzel mahkûmunu hatırlamasıyla birlikte uygunsuz hisler yeniden ortaya çıktı. Bedenine dayanan sıcak bir bedenle uyanmak son zamanlarda sıklıkla yaşadığı bir şey değildi.

Grace Chastain hâlâ mışıl mışıl uyusa da, bedeniyle adama işkence etmeyi başarıyordu. Poposu Ethan'ın kasığına rahatça sokulmuştu. Grace'in ipek elbisesiyle kendi iç çamaşırına rağmen kadının sıcaklığı Ethan'ın içine işliyordu. Çoktan sertleşmişti ve içine girmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Elbisesini kaldırıp onu okşamaya başlaması durumunda Grace'in ne yapacağını düşündü. Kadında, saçları gibi alev alev yanan bir öfke vardı. Aynı tutku ateşini yatakta uyandırıp uyandıramayacağını merak etti.

Ethan'ın davasına engel teşkil etmemesinin nedenlerinden biri de kadının bu tür yatak oyunlarına yabancı olmamasıydı. Yıllardır âşıkları tarafından farklı isteklere maruz kalmış olması muhtemeldi. Bu nedenle bir an bile düşünmeden elini kalçasına doğru kaydırıp, kadını kıvrımların ve poposunun yuvarlaklığının tadını çıkardı. Eli kadının uyluğu boyunca gezindi, baldırına indi ve hiç oyalanma-

dan elbisenin eteğini sıyırmak için—

Yatağın diğer tarafından Ethan'ın kulaklarını çınlatan bir çığlık koptu. Genç kadın sanki ateşin ortasında kalmış gibi yataktan fırladı ve adama yüzünü döndü. Uzun bacakları iki yana ayrılmış, elleri cehennemden gelen bir canavarın yaklaşmasını engellemek ister gibi havaya kalkmıştı. Ethan neredeyse bu haline gülümseyecekti.

“Bir daha bana asla dokunma!”

“Dokunmayla ilgili nefretini bundan daha açık şekilde ifade edebileceğini sanmıyorum.” Yatağın diğer tarafına uzanıp pantolonunu aldı, kalçalarından geçirip önündeki düğmeleri ilikledi.

Grace ise masaya doğru koşup mektup açacağını kaptı.

“Ona ihtiyacın yok. Sana zarar vermeyeceğim,” dedi Ethan, genç kadın metal açacağı ona doğru tutarken.

“Sen bana...bana...dokunma...sakın...”

“Sakin ol biraz. Bana öyle bir sokulmuştun ki ikimizin biraz zevk almasını sağlayacaktım.” Tanrım, omuzlarına dökülen kestane rengi saçları ve öfkeyle kızaran yanaklarıyla o kadar güzel görünüyordu ki... Sadece bakmak bile Ethan'm yeniden sertleşmesine neden oldu.

Grace'i korkutmayacak kadar yanına yaklaştı. “Aslında bir tür anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum.”

Temkinli bir şekilde adama baktı Grace, açacağı hâlâ sıkıca tutuyordu. “Ne tarz bir anlaşma?”

“Ben bir erkeğim, Bayan Chastain. Erkeklerin belli başlı ihtiyaçları var ve eminim ki bunun farkındasınızdır.”

Metal açacak parmaklarının arasında titredi. “Senin...senin ihtiyaçlarımı karşılamamı beklediğini mi söylüyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben bu şekilde ifade etmezdim. Dedğim gibi, ikimiz için de zevk verici olabilir. Aynı zamanda senin için kazançlı da olur.”

Genç kadın temkinli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bir tür iş anlaşmasından bahsediyorsun.” Farkında değillerdi fakat aralarındaki konuşma resmi olmaktan uzaklaşmıştı.

“Aynen öyle. Eğer kabul edersen ve performansından memnun kalırsam Londra’ya döndüğümüzde yetkililere senin için ricada bulunabilirim.”

Grace yutkundu. Ethan ilk defa ağlamamak için kendini tuttuğunu fark etmişti. Nedenini söyleyemese de bu durum genç adamın hoşuna gitmedi.

Titreyen dudaklarını nemlendirdikten sonra kısaca, “Hayır,” dedi.

“Bu kadar mı? Sadece hayır mı diyeceksin?”

Tek kelime etmeden başını salladı. Masum ve kırılgan görünüyordu, onu bu şekilde görmek Ethan’ın canını acıyıp biçimde sıkırmıştı.

“Eğer beni bunu yapmaya zorlarsan, gücümün son zerresine kadar savaşırm.”

Kesinlikle savaşırdı. Bunu genç kadının suratında görrebiliyordu. Belli belirsiz gözyaşıyla birlikte, kararlılıkla parlıyordu o gözler.

“Seni zorlamayacağım,” dedi yumuşak bir şekilde. “Amacım hiçbir zaman bu değildi.” Fakat onu serbest bırakmayı da düşünmüyordu. Bu kadın Harmon Jeffries’in metresiydi ve Ethan onu istiyordu. Er ya da geç ona sahip olacaktı.

“Doğruyu söylediğini ne-nereden bileceğim peki?”

“Birçok kötü özelliğim olabilir Bayan Chastain ama

yalancılık bunlardan biri değil. Şimdi o açacağı indir.”

Aacağın sapını daha sıkı tuttu Grace.

“İndir onu dedim sana.” Ethan genç kadın korkmasın diye koyduğu mesafeyi açtı, sinirlenmeye başlamıştı. Emirlerini yerine getirmeyen insanlara alıőtık değildi. Grace Chastain’ı alttan alacak da değildi.

“Geri çekil —seni uyarıyorum.”

“Ben de seni uyarıyorum. Onu indir yoksa sonuçlarına katlanırsın.”

Grace alt dudağını ısırđı ve bu, Ethan’ın onu öpmek istemesine neden oldu. Yüce İsa, hayatı boyunca bir kadını bu kadar çok arzuladığını hatırlamıyordu. O haine ait olması, onu daha çok istemesine neden oluyordu belki de.

Ethan sola doğru hareket ettiği anda Grace sağa doğru kaydı. Bıçağı hâlâ sıkıca tutuyordu.

“Sürekli belaya davetiye çıkarıyorsunuz Bayan Chastain.”

“Belki de baőtı belada olan sizsinizdir Kaptan Sharpe.”

Ethan bunun üzerine gülümsedi. Nadiren bu şekilde içten gülümserdi ve bu biraz garip hissettirmiőtı. Sola gider gibi yapıp sağ tarafa atıldı ve genç kadının bileğini yakaladı. Elinden mektup açacağını aldığı gibi odanın karőtına fırlattı. Narin bedenini sertçe gövdesine doğru çekti, parmaklarını kestane rengi saçlarına gömdü, dudaklarını derin ve talan eden bir öpüşme için esir aldı.

Bedeni yakıp kavuran bir şehvetle sarsıldı Ethan. Dolgun dudaklarını bir süre daha öptükten sonra Grace’i serbest bıraktı. Zümrüt yeşili gözlerdeki ifadeyi görebilmek için geri çekildi. Kesinlikle şoke olmuőtı ve inanamıyormuş gibi kocaman açmıştı o gözleri. Ethan’ın nabızı hızla-

nıp kasıkları sızlarken kadının yanakları kıpkırmızıydı ve nefes nefese kaldığı için göğsü hızla inip kalkıyordu. O da en az kendisi kadar etkilenmişti demek ki.

“Dediğimi bir düşün,” dedi tamamen yumuşak bir tonda. “Belki de şeytanla pazarlık etmek o kadar da kötü bir şey değildir.” Arkasını dönüp kıyafetlerinin geri kalanını ve açacağı kaplığı gibi kamarayı terk etti.

Grace kendisini tutsak eden adamın gözden kaybolduğu yere dikti gözlerini. Adam kaba ve barbardı. Sözünde duracağına inanmıyordu; zaten buna inanmak için hiçbir nedeni de yoktu.

Tanrım, *Leydi Anne*’e geri dönmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Parmakları, bilinçsizce dudaklarına gitti. Kaptanın öpücüğü kısa olsa da fazlasıyla derindi. Sertti ve cezalandırmak için öpmüştü, bundan tiksilmesi gerekiyordu fakat bunun yerine kalbi hızla atıyordu. Başı öyle bir dönüyordu ki bir an bayılacağını sandı. Öpüşmelerinin hiçbir anında kibarlık yoktu, ne sevimliydi ne de yumuşak. Yine de bu öpücüğü hayatı boyunca unutmayacaktı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Adamın teklif ettiği anlaşmayı düşündü. Newgate olayını kendisinin planladığını bildiği çok açıktı fakat Londra’ya gitmek yerine tam tersi yöne yol alıyorlardı. Bundan korkması gerektiğini biliyordu —ve korkuyordu da. Ama içinde bir şeyler vardı ki, adamın önünde korkudan sinmeyi kesinlikle reddediyordu.

Aniden midesi guruldadı. Düzeltmek için parmaklarını geçirdiği saçları karmakarışık olmuştu. Ne halde olduğunu

görmek için odanın köşesindeki boy aynasına doğru yürüdü. Kumral saçlarındaki dalgalar, gevşekçe omuzlarının üzerinde sallanıyordu, deniz mavisini elbisesi ise son derece sıkıcı ve kırışık görünüyordu. Eteğini kaldırdı, kombinezonunun ucundan bir parça dantel yırtıp saçını bağladı. Sıcak bir banyo ve yemek için neler vermezdi şimdi. *Kaptan Sharpe beni açlıktan öldürerek cezalandırmaya mı niyetli acaba*, diye düşündü içinden.

Bu tarz düşüncelere dalmışken birisi kapıyı tıklattı. Kendini koruma içgüdüleriyle masaya baktı ama silah niyetine kullandığı açacak gitmişti.

Oflayarak kapıya baktı. Kaptan ya da adamları zarar vermek isteselerdi bunu dün gece yaparlardı. Birkaç saniye bekledi, derin bir nefes aldı ve daha sonra kapıyı açtı.

Elindeki kahvaltılık tepsiyle koridorda duran sarışın bir oğlan çocuğu görüntüsü, beklediği en son şeydi herhalde.

“Günaydın, hanımefendi. Kaptan aç olabileceğinizi düşündü. Bunları kahvaltıda yemeniz için gönderdi.” Tepsinin ortasındaki kâsedan yeni pişirilmiş taze yulaf lapasının kokusu yayılıyordu. Büyük yuvarlak bir portakal kâsenin hemen yanındaydı. Kolayca yenilebilecek şekilde dilimlenmişti. Dumanı tüten bir kupa sıcak çay ve lapaya koymak için bir kavanoz şeker pekmezi... Gözlerine inanamıyordu.

Ağzı sulanmıştı. “Kaptan son derece haklı, gerçekten de karnım acıkmıştı. Böyle bir tepsi gönderme inceliğinde bulunmuş.” Her ne kadar adamın bu yaptığı, teklifini kabul ettirmek için bir taktik olsa da neticede gerçekten ince bir davranıştı. Stratejisinin başarısızlıkla sonuçlanması ayrı bir konuydu tabi.

Grace, “Adın ne senin?” diye sordu çocuğa. On iki ya-

şından daha fazla görünmüyordu ve kendisinininkiler gibi yeşil gözlere sahipti. Çocuğa tekrar bakınca ilk anda fark edemediği bir şey gördü. Sol kolunun altına sıkıştırdığı tahtadan bir koltuk değneği vardı.

“Freddie, bayan. Adım Freddie Barton.”

Grace rahatsız edici değneği görmezden gelerek gülümsemeye çalıştı. “Pekâlâ Freddie, tepsiyi şuraya bırakabilirsin.” Birbirine eş iki sandalyeli, küçük ve yuvarlak Sheraton tarzı masayı işaret etti. Bu esnada şeytani kaptanın, yanında topal bir kamarot çalıştırmasındaki tuhaflığı düşünüyordu.

“Tabii ki efendim.” Freddie masaya doğru yürürken Grace sol ayağındaki çarpıklık ve bükülmeyi fark etti. Çok geçmeden çocuğun arkasındaki koridordan bir ses geldi ve tuhaf bir şey kapı aralığından hızla içeri girdi. Çocuğun sakat bacağının o kadar yakınından geçmişti ki kamarot neredeyse devrilecekti.

“Lanet olası Schooner!” Sarsak bir şekilde tepsiyi masaya bıraktı. Grace çocuğun bakışlarını takip edince sandalyenin altına giren sarı çizgili tekir kediyi gördü.

“Kedileri sever misiniz?” diye sordu sarışın çocuk. Bakışları, kuyruğu hariç tamamen saklanmış olan hayvana kayıp duruyordu.

“Evet, çok severim.”

Freddie rahatlamış görünüyordu. “Schooner sizi asla rahatsız etmez. Mükemmel bir avcı kedidir.”

Grace gülmek için kendini zor tuttu. “O zaman kamaradaki fareler için daha fazla endişelenmeme gerek kalmadı.”

“Kesinlikle efendim.” Sandalyenin altında sallanıp duran turuncu çizgili kuyruğa baktı. “Schooner dışarı çıkma-

ya hazır olduğuunda size haber verir.”

“Bunu yapacağına eminim.”

“Kaptan sizinle benim ilgileneceğimi söyledi. Herhangi bir ihtiyacınız varsa bana söyleyebilirsiniz.” Pek çok şeye ihtiyacı vardı —bu gemiden gitmek gibi— fakat Freddie’nin plan yapıp insanları kandırabileceğini hiç sanmıyordu.

Grace masaya doğru yürüyerek tepsiye şöyle bir bakınca midesi yeniden guruldadı. Fazlasıyla acıkmıştı ama şu anda bilgiye daha çok ihtiyacı vardı ve bu çocuk ona istediğı şeyi anlatabilirdi.

“Ne kadar zamandır Kaptan Sharpe için çalışıyorsun?”

“Çok olmadı efendim. Kaptanın başka bir gemisi vardı. Babam onunla birlikte yolculuk ederdi. Mürettebatın geri kalanıyla birlikte öldü.”

“Çok üzgünüm, Freddie. Ne oldu onlara?”

“Fransızlarla savaşırken olmuş, efendim. O lanet piçler gemiyi ele geçirip kaptanı, babamı ve savaştan sağ çıkanları hapse atmış.” Birkaç renkli küfür savurduğunu fark edince yanakları kızardı. “Özür dilerim, hanımefendi.”

“Önemli değil, Freddie. Hepsi de kötü adamlarmış gerçekten.”

Çocuk koltuk değneğine yaslandı. “Kaptan, Angus ve Ned hariç bütün adamlarını ve *Deniz Büyücüsü*’nü kaybetti. Ned’in anlattığı hikâyeleri dinlemelisiniz. Kaptan Sharpe’in tıpkı bir şeytan gibi dövuştüğünü söylemişti. Kaptanın—”

“Eminim ki hanımefendi hiç istemediğı halde hakkımda yeterince şey öğrenmiştir,” diyen derin bir ses geldi kapıdan. “Çık dışarı Freddie. Angus’un yardımına ihtiyacı var.”

Küçük çocuk kabahat işlerken yakalandığı düşüncesiyle kıpkırmızı kesildi, arkasını döndü ve topallayarak dışarı çıktı. Koltuk değneğini o kadar ustaca yönlendiriyordu ki, sanki vücudunun bir parçasıymış gibi görünüyordu. Freddie kapıyı kapatınca Grace, eşikten henüz giren uzun adamla yüzleşmek zorunda kaldı.

“Yulaf lapan soğuyor.”

Grace o tarafa doğru baktı. “Evet, öyle. Şey...gönderdiğin için teşekkür ederim.”

Adamın karanlık bakışları gönderdiğine pişmanmış gibiydi. “Direncini koruman gerektiğini düşündüm. İlk elden tecrübe etmiş biri olarak hapishanedeki yemeklerin daha az lezzetli olduğunu söyleyebilirim.”

Grace’in midesi buruldu. Bu adamın düşmanı olduğunu unutmamalıydı. Bir suç işlemişti evet ama Ethan Sharpe bir sulh hâkimi değildi. Kendisi hakkında hüküm vermeye hakkı yoktu.

Hiç iştahı kalmasa da masaya doğru yürüdü ve kahvaltı etmek için oturdu. Kamarada gezinen ayak seslerini duymazdan gelirken lapayı bitirmeyi başardı ancak midesi portakal yeme düşüncesine karşı direniyordu.

Kaptan masanın yanına gelerek Grace’in tam sağında durdu. “Portakalı ye. Eminim ki iskorbüt¹ olmak ve o güzel dişleri kaybetmek istemezsin.”

Grace kötü bir cevap vermemek için dudaklarını sıkıttı. Ne yiyip ne yemeyeceğine karışamazdı. Diğer taraftan iskorbütün tehlikeleri hakkında bazı şeyler duyduğu için kendini zorlayarak portakalı yedi.

¹ Tarihte özellikle uzun süre denizde kalan denizcilerde C vitamini eksikliğinden dolayı görülen hastalık.(ç.n)

Neyse ki meyve tatlı, sulu ve lezzetliydi. Keyifle içini çekerek tepsideki keten peçeteyle ağzını sildi. Arkasına yaslanıp baktığında kaptanın masasında oturduğunu, muhasebe defterine benzer bir şeye yazdığını gördü.

Grace arkasından yaklaştı. “Beni neden buraya getirdiğini bilmek istiyorum. Benimle ne yapmayı planladığını bilmeye hakkım var.”

Adam döndü, uzun vücudunu gözler önüne serdikten sonra ayağa kalktı. Karşısında tıpkı bir kule gibi yükseliyordu. Grace kafesindeki bir kaplanı rahatsız etmiş gibi hissetti bir an.

Suluk mavi gözleri adeta genç kızı delip geçiyordu. “Ben de neden bir vatan haininin idam sehpasından kaçmasına yardım ettiğini öğrenmek istiyorum.”

Hah, sonunda her şey açıklığa kavuşmuştu. “Bunu yaptığımı nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çok güvenilir kaynaklarım var. Tıpkı Harmon Jeffries’in sahip oldukları gibi.”

Babasının adının böylesine nefretle anılması midenin düğümlenmesine neden oldu. Onun varlığından henüz haberdar olmuştu, nasıl biri olduğunu yıllarca gönderdiği mektuplardan öğrenmişti. Annesinin ondan sakladığı mektuplar... O satırları okumak Grace’i duygulandırmıştı. İnandığının aksine onu terk etmediğinin, kızım asla unutmadığının kanıtıydı hepsi.

Kaçmasına yardım etmiş, kanunların gözünde çok ciddi bir suç işlemişti ve şimdi bunu itiraf etmeyi göze alamıyordu. Nihayetinde bu adamın kim olduğu ve niyeti hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Adamın sorularını, tıpkı onun kendisinininkilere yaptığı
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gibi dikkate almayarak, “Beni Scarborough’a götürmenizi rica ediyorum. Beni çirkin bir şekilde kaçırdığınızda oraya doğru yolculuk ediyordum. Ve hâlâ oraya gitmek istiyorum.”

Adamın kahkahası bu sefer herhangi bir alay içermiyordu. “Muhteşem bir kadınsınız Bayan Chastain. Şaşırtıcı bir şekilde uyanık ve son derece eğlencelisiniz. Bu kedi fare oyunundan hoşlanmaya başladığımı keşfettim.”

“İyi ama benim hiç hoşuma gitmiyor.”

“Gitmiyor mu?” Üzerinde gezinen gözler buz mavisi olsa da o bakışlarda alev alev yanan bir şeyler gördü. Açlıkla bakıyordu. “Belki zamanla...”

Grace derin bir nefes çekti. Birdenbire ne kadar dağınık görüldüğünü hatırladı ve adama arkasını döndü. Başına buyruk buklelerini düzeltmeye çalıştı, umutsuzca sıcak bir banyo ve temiz kıyafetler diledi.

Hareketleri ne düşündüğünü göstermiş olmalıydı ki “Birkaç gün sonra ikmal için durmamız gerekiyor. Giyebileceğin bir şeyler bulmaya çalışırım,” dedi kaptan.

Grace başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. “İhtiyacım olan tüm kıyafetler *Leydi Anne*’deki kamaramda.”

Ethan çenesini sıkarak cevap verdi. “Şansına küs. Ne yazık ki artık *Leydi Anne*’de değilsin.”

4

Sıkıntı dolu iki gün daha geçti. Grace kırışık elbisesiyle kaptanın geniş yatağında oturuyordu, Schooner da kucağına yerleşmişti. Büyük ve turuncu tekir kedi yüksek sesle mırladı ki bu ses garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Sadece bir korsan gemisi diyebileceği bir yerde hapsolmuştu ve Tanrı bilir nereye doğru yol alıyorlardı. Sonu ise hâlâ belirsizliğini koruyordu. Neden çok fazla korkmadığını bir türlü çözememişti.

Grace kedinin tüylerini dalgın bir şekilde okşarken iç geçirdi. Belki de bu zamana kadar zarar görmeden hayatta kaldığı için korkmuyordu. Kötü bir muameleye maruz kalmamıştı.

Freddie'nin getirdiği pamuklu erkek geceliğini giymiş bir halde, onu alıkoyan adama hâlâ güvenmediği için her gece kaptanın çalışma masasının arkasındaki sandalyede uykuya dalıyordu. Her sabah da örtülerin altına kıvrılmış bir şekilde adamın yatağında buluyordu kendini.

Fakat ilk gece yaşanandan farklı olarak yalnız başına uyanıyordu.

Grace adamın gece boyunca yanında olduğunu biliyor-

du. Yastıkta başından dolayı oluşmuş çukuru görebiliyordu, belli belirsiz kokusu vardı bir de. Grace'e denizi çağrıştıran o erkeksi koku...

Gemide olacıklardan değil, Londra'ya döndükleri zaman kaptanın kendisini yetkililere teslim ettiği zaman olacıklardan korkuyordu. Şimdilik şehirden uzaklaşıyorlardı ve Londra'ya dönmedikleri sürece Grace için hala bir umut ışığı vardı.

En azından genç kıza tarak ve fırça verecek kadar hoşgörülüydü. Sedef ve gümüş kakmalı çok nezih bir setti. Metreslerinden birinin hediyesi olmalıydı. Grace saçlarını tarayıp örebildiği için tek kelimeyle ona minnettardı.

Geçen iki günde şeytani kaptanı çok nadir görmüştü. Minnettardığı bir diğer konu da buydu. Ateşli bakışları ve soğuk kibriyle adam hiç de iyi bir refakatçi değildi. Freddie ve Schooner zamanın geçmesine yardımcı olsalar bile Grace hâlâ huzursuz ve hapsedilmiş hissediyordu.

Kamarayı arşınlarken duvarlar sanki üstüne doğru geliyordu. Bir hücrede olmasa bile öyleymiş gibi hissediyordu. Kaptanı gördüğü ilk anda kendisini güverteye çıkarmasını isteyecekti. Egzersiz yapmaya alışmıştı, Bond Caddesi boyunca yürüyüp parkta dolaşırdı.

Her gün yatağın üzerindeki pencereyi açsa da bu dışarıya çıkıp ciğerlerine taze deniz havasını doldurmakla aynı şey değildi. Birbirinden çok farklı kişilerden oluşmuş mürettebat olmasaydı yukarıya kendi başına çıkardı.

Grace yatağın ucuna kadar gidip odanın diğer tarafına doğru kamarayı adımlamaya devam etti. Freddie'nin küçük elinden çıktığı belli olan hafif tıklatmayı duyduğunda hâlâ odayı arşınıyordu. Kapıyı açtığı anda gördükleri karşısında ufak çaplı bir şok yaşadı. Üzerinde buharı tüten

bakır bir küvet taşıyan iki adam —birisi o dövme olan adamdı— koridorda duruyordu.

“Bu yağmur suyu efendim.” Freddie kenara çekilip küveti kamaraya taşımaları için yol verdi. “Dün gece şiddetli bir yağmura tutulduğumuz için su deposunu yeniden doldurabildik. Kaptan banyo yapmak isteyebileceğinizi söyledi. Küveti nereye bırakalım?”

“Ateşin önüne koyarsanız çok iyi olur.” O tarafa doğru aceleyle yürürken adamların yolundan çekilerek, küveti şöminenin önüne koymalarını seyretti.

“Şu dolapta keten havlular var,” diyerek işaret etti Freddie. “Sizin için bir tane getireyim mi?”

“Ben alırım Freddie, teşekkür ederim.” Çocuk ve adamlar kamarayı terk ettikleri an Grace’in ilgisi küvete döndü. Geceleri elbisesini çıkarıp geceliği giymeye zorlanıyordu, sabahları da tam tersini yapmaya. Fakat kaptanın kamarasının ortasında çıplak bir şekilde banyo yapmak, soyunmaktan daha fazla cesaret istiyordu.

Grace küçük bakır küvete baktı. Sudan yükselen sıcaklığı ve buharı adeta cildinde hissedebiliyordu. Karar vermişti o an. Sirtına uzanarak düğmeleri çözmeye başladı fakat düğmeler küçüktü ve ulaşması bir hayli zordu.

“Lanet şey,” diye homurdandı Grace, Phoebe’nin yanında olup yardım etmesini dileyerek. Son birkaç düğmeyi açmayı denerken neredeyse eğilip bükülmek zorunda kaldı.

“Bir de ben deneyeyim.” Kamaranın karşısından derin bir ses geldi. Elbisesiyle o kadar meşguldü ki adamın geldiğini duymamıştı.

Grace’in cevap vermesini bile beklemeden uzun adım-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

larıyla genç kıza doğru yürüdü. Diz hizasına kadar uzanan parlak çizmeler giymişti. Daha önce de fark ettiği gibi kaptan, adım atarken hafif bir duraksama yaşıyordu. Eskiden bir yara aldığı belliydi. Aksamasını çok iyi saklıyor olsa da sinirli veya mutsuz olduğu anlarda daha belirgin olmasına engel olamıyordu.

Yünlü ceketini çıkarıp yatağın üstüne fırlatırken bu durumdan rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Siyah dar pantolonu ve uzun kollu gömleğiyle tıpkı bir korsana veya Black Bart'²a benziyordu. Hatta *William Kidd*'in³ ta kendisi bile olabilirdi. Neticede kendisini isteği dışında *Leydi Anne*'den kaçırıp bu gemiye getirmişti.

Adamın parmaklarını elbisesinin üstünde hissetti. Düğmeleri maharetle açışı, kadınların gardırobuna yabancı olmadığını gösteriyordu. Elbisenin arkası açıldığında ondan bir adım uzaklaşıp düşmemesi için göğüslerinin üstünde tuttu.

“Teşekkür ederim,” dedi sertçe. “Şimdi müsaade edersen nezaketle gönderdiğiniz küvetin tadını çıkarmak istiyorum.”

Her zamanki umursamaz gülümsemelerinden birini sundu. “Tabi ki. Ayakaltında olmayan bir yerde duracağım.”

Grace'in kaşları kalktı. “Ben soyunurken burada kalmak gibi bir niyetin yok değil mi?”

Mavi gözlerindeki o aç ifadeye bakınca niyetinin bu olduğunu anladı. “Sana banyo yapabilmen için bunları te-

² Black Bart adıyla bilinen Charles Earl Bowles, 1800'lü yıllarda yaşayan kanun kaçağı bir hayduttur. Arkasında bıraktığı şiirsel notlar sayesinde meşhur olmuştur.(ç.n)

³ Hint Okyanusu'na yaptığı bir deniz seferinin ardından korsanlık suçlamasıyla yargılanması ve idam edilmesiyle hatırlanan İskoç denizci. (ç.n)

min ettim. Karşılığında bir şey isterim. Kadın bedeninin güzelliğini her zaman takdir etmiş bir adam olarak, banyo yaparken seni izlemeyi arzu ediyorum.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Aslında çok mantıklı olduğumu düşünüyorum. Bir kamara paylaşıyoruz ve eninde sonunda ikimiz de küveti kullanmak zorunda kalacağız.” Grace o anda kullanmaya ihtiyaç duyuyordu. Bir centilmenin önünde hiç bu kadar bakımsız olmamıştı. Elbette ki kaptan bir centilmen değildi. “Daha önce bir erkeğin önünde çıplak kalmamış gibi konuşuyorsun.”

Böyle bir şey düşünmeye nasıl cesaret edebilirdi! Sadece iki kişiyle öpüşmüştü —onu da sayarsa üç. Nasıl hissettirdiğini merak etmişti çünkü. Erkeklerle ilişkin fiziksel tecrübesi bundan ibaretti.

Bunu ona söyleyebilirdi fakat muhtemelen Grace’e inanmazdı. Şu ana kadar hiçbir şekilde açık vermemişti. İlk başlarda kendisi hakkında çok şey bildiğini düşünmüştü ama açıkça görülüyordu ki kaptan pek fazla bir şey bilmiyordu. Şimdilik bu şekilde kalması Grace’in yararına olurdu.

“Pekâlâ, senin önünde hiç çıplak kalmadım ve böyle devam etmesini istiyorum.”

Adam geniş omuzlarını silkti. “Nasıl istersen. Adamlarımı çağırıp küveti götürmelerini isteyeyim o zaman.” Kapıya doğru yürüdü.

“Dur, bekle!” Alt dudağını ısırp küvete baktı, yeniden temiz olmak için yanıp tutuşuyordu. “Anlaşabileceğimizi düşünüyorum.”

Koyu kaşlarından biri kalktı. “Nasıl yani?”

“Şey...ben küvete girene kadar arkanı dönersen kendimi tamamen çıplak hissetmeyebilirim belki.”

Bir küvete bir genç kıza baktı ve gülümsedi. “Bana uyar. Kendini daha iyi hissedeceksen arkamı dönerim.”

Kaptan kollarını göğsünde birleştirerek dediği gibi yaparken Grace tüm cesaretini toplamak için gözlerini kapadı. Banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Şeytani kaptanın bunu elinden almasına izin veremezdi.

Aceleyle kıyafetlerini çıkardı ve küçük bakır küvete girdi. Bacaklarını yukarı doğru çekip dizlerini çenesinin altına dayadı. Kaptan, su sesinden Grace’in hazır olduğunu anlamış olmalıydı ki, ona iyice yerleşmesi için birkaç saniye verip arkasını döndü.

Adam bedenini öyle bir dikkatle inceledi ki Grace’in yanakları adeta alev aldı. Dolaba doğru yürüdü, genç kızın almayı unuttuğu havluya ek olarak bir kalıp sabun çıkardı. Lavanta kokulu olan sabun belli ki kendisine ait değildi.

“Banyon bittiğinde buna ihtiyacın olacak,” diyerek havluyu sandalyenin arkasına astı. “Bir parça sabun da isteyebilirsin belki.” Kaptanın kendinden uzaklaştırdığı sabuna uzanmak için doğruldu ve adamın gözlerinin koyulaştığını gördü.

Doğrulduğu sırada çıplak göğüslerini gösterdiğini fark edince yanakları pembenin koyu bir tonunu aldı.

“Olağanüstü bir manzara sundunuz bana, Bayan Chastain.”

Adam yanına yaklaşıp küvetin yanında diz çökünce Grace tedbirli bir şekilde ona baktı.

“Saçlarını yıkamak isteyebilirsin,” diyen kaptanın sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Grace tamamen hareketsiz bir şekilde otururken genç adam örgüsünün ucuna bağladığı yırtık dantel parçasını çıkardı. Parmaklarıyla kalın tutamlarını ayırıp Grace'in omuzlarına yaydı.

"Çok güzel saçların var," dedi kısık bir sesle. "Ateş renginde ve ipek yumuşaklığında..."

Grace cevap vermedi fakat karnına doğru sıcak bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Hissedebildiği bir diğer şey de adamın uzun parmaklarının ensesine dokunup nazikçe saçlarını çekmesiydi. Genç kızın tüyleri diken diken oldu ve karnındaki o sıcaklık bacaklarına yayıldı.

"Bana sabunu ver," dedi adam, Grace onu durduramadan titreyen elleri arasından çekip alırken. "Senin için sırtını yıkayacağım."

Oh, Tanrım! "Sen...sen bunu yapmayacaksın herhalde!" Dilinin ucuna daha çok itiraz cümlesi geldi fakat bir türlü dışarı çıkmadılar. Hem ondan uzaklaşmaya çalışırsa az önce gördüklerinden daha fazlasını sunmuş olacaktı. Adamın sabunla sırtında küçük daireler çizerek hareket ettirdiği elini hissettiğinde kaskatı kesildi.

"Rahatla biraz, Grace. Benden istemediğin hiçbir şey yapmayacağım sana..."

"Bana dokunmanı istemiyorum."

"...yıkınmana yardım etmek dışında tabii." Bir parça keten bezi sabunlayarak odaya lavanta kokusu yayılmasına neden oldu.

Suyun sıcaklığı Grace'in sertleşmiş kaslarına iyi gelmişti ve hiç istemese de rahatlamaya başladı. Bir çeşit transa girmişçesine gözlerini kapattı ve gerginliği solup gitti.

Sabunlu bezin daha aşağılarda hareket etmesiyle gözle-

ri aniden açıldı. Bez bir göğsünün çevresinde dolaştı, göğüslerinin arasından kayıp diğer göğsüne geçti ve göğüs uçlarını ovaladı. Suyun altında dikleştiler.

“Dur! Bu...buna hemen bir son ver!” Titriyordu. Kollarını göğüslerinin etrafına sardı. Beklenmedik tepkisinden utanıyor, durumundan faydalandığı için kaptana kızıyor-du. “Bu pazarlığın bir parçası değildi. Bunu yapmana izin vermemiştim.”

Omuz silkerek, “Sadece faydalı olmaya çalışıyordum,” diyen adamın gözleri hiç olmadığı kadar koyulaşmıştı. Grace küvetin içinden onu incelerken bakışları pantolonunun önündeki kabarıklığa takıldı. Bir erkeğin uyarıldığında bu hale geldiğini biliyordu ve bu korkmasına neden oldu.

“Lütfen, sana yalvarıyorum. İzin ver de huzur içinde banyomu bitireyim.”

Uzun parmağım Grace’in yanağı boyunca gezdirdi. “İstedığinin bu olduğuna emin misin?”

Grace titreyen dudaklarım ıslattı. “Evet, oldukça eminim.” Genç kıza çok uzun gelen saniyeler boyunca adam hareket etmeden küvetin yanında diz çökmeye devam etti. Daha sonra iç çekerek ayağa kalktı.

“Rahatsız edilmemen için elimden geleni yapmaya çalışacağım.”

Grace kendini zorlayarak, “Teşekkür ederim,” demeyi başardı.

Adam kamaradan çıkıp arkasından kapıyı kapatıncaya kadar rahat bir nefes alamadı. Göğüs uçları hâlâ sertti ve teni ürpermeye devam ediyordu. Korkudan bu haldeydi, adamın dokunuşları kesinlikle korkmasına neden olmuştu.

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp saçlarını yıkayıncaya

kadar su buz gibi olmuştu. Banyosunu bitirinceye kadar geçen bu sürede böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdiğini kendine sorup durdu.

Fakat cevap bir türlü gelmedi.

Ethan kadını çözemiyordu. Geçmişte, kadınları anlayabilme özelliğiyle övünürdü. Küçük bir çocukken abisi Charles ona hayatın gerçeklerini anlatmıştı. Kız kardeşi sayesinde ise kadın zihninin işleyişi hakkında bilgi sahibi olmuştu. Genç bir erkekken kardeşi Sarah ve onun arkadaşları ile çokça vakit geçirirdi, bu nedenle kadınlara eşlik ederken hiçbir sıkıntı çekmeden büyümüştü. Seneler boyunca birkaç tane metresi olmuştu.

Fakat Grace Chastain kafasını karıştırıyordu. Her ne kadar genç kadın masumu oynasa da Ethan onun bir fahişe olduğunu düşünüyordu. Kadının meydan okuyan hareketleri bazen yüzünde beliren savunmasız ifadeyle öyle bir çelişiyordu ki bu durum Ethan'm dengesini bozuyordu. Bundan hiç ama hiç memnun değildi.

Dün geceki küvet olayından sonra uyumak için kendi kamarasına değil, ikinci kaptanın kine gitmişti. O geceliğin altında nelerin gizlendiğini, teninin ne kadar yumuşak olduğunu, göğüslerinin tam olarak ne kadar dolgun olduğunu şimdi çok iyi biliyordu. Her birinin kıvrımlarını ve ağırlığını, göğüs uçlarının ne kadar pembemsi bir renkte olduğunu biliyordu.

Genç kadını küvetten çıkarıp o dolgun göğüslerinden birini ağzına almamak için ciddi bir irade savaşı vermişti. Ellerini göbeğinin çevresinde, o kıvrımlı kalçalarında ve uyluklarında gezdirmek, en sonunda uzun ve ince bacaklarının arasına yerleşip içine gömülmek istemişti.

Ethan derin bir nefes aldı. İlk gün çaldığı öpücük yeterince işkence edici olmuştu. Şimdi o enfes bedeni düşünmek bile kaya gibi sertleşmesine neden oluyordu ki bu, en son istediği şeydi.

Kıç güvertesindeki tik ağacından yapılma dümenin arkasında dikilerek denize baktı. Yanında uyursa ona dokunmanın cazibesine direnebileceğini sanmıyordu. Şehvetini kontrol edemeyebilirdi ve kadının elinde böylesine bir güç bulundurması Ethan'm öfkelenmesine neden oluyordu. Hiçbir zaman bunu istememişti.

Ve böylece ipleri yeniden kendi eline almayı kafasına koydu.

Yarın, Dover'm güney ve doğusunda bulunan küçük bir liman kasabası olan Odds Landing'e varacaklardı. Grace'e kıyafetler alıp bunu aralarını sıkılaştırmak için kullanabilirdi. Başından beri niyetlendiği şeyi elde edip artık rahatsızlık veren bu ihtiyaca son verebilirdi.

Ethan bu düşünceyle neredeyse sırtıyordu. Yarın geceden itibaren Grace Chastain sadece yatağını değil, o nefes kesici bedenini de paylaşacaktı.

“Kaptan?”

Ethan, kıç güvertesine çıkan merdivenlerin başındaki üçüncü kaptan Willard Cox'a bakmak için başını kaldırdı. Cox kırklı yaşlarda, kaslı ve iri yarı bir denizciydi. Açıkça görülüyordu ki adam biraz da olsa eğitimliydi ve şaşırtıcı bir şekilde okuma yazma ve hesaplamayla ilgili yeteneğini vardı. Yanağını boydan boya kesen ve elinin üstündeki yara izi sayılmazsa o kadar kötü görünüşlü de değildi.

Ethan adamla daha önce hiç yolculuk yapmamıştı ve iyi bir iş çıkarıyor olmasına rağmen Cox'la ilgili bir sonu-

ca varmaya henüz hazır değildi.

“Sinyali aldık efendim. Orada, sancak yönünün hemen dışındaki deniz fenerini görebilirsiniz.”

Sarı ışığın parlaklığını görebilecek kadar kıyıya yaklaşmışlardı. O sinyalin gelmesini bekliyordu. Odds Landing’te, Max Bradley adında bir adamla buluşacaktı. Bradley, İngiliz Savunma Bakanlığı için çalışıyordu. Brant Kontu olan kuzeni Cord Easton ve en iyi arkadaşlarından biri olan Sheffield Dükü’yle birlikte, Ethan’ın neredeyse bir seneye yakın kaldığı iğrenç Fransız hapisanesinden kıl payı kaçışını ayarlamıştı.

“İşarete karşılık verin, Bay Cox. Buluşmanın ayarlanan yerde gerçekleşeceğini belirtin.”

“Emredersiniz, efendim.” Cox söylenenleri yerine getirmek için giderken Ethan yarınki randevuyu düşündü.

İngiliz hükümeti adına son bir iş yapmayı kabul etmişti. Yıllardır Napolyon’un deniz kuvvetlerinin gücü hakkında endişe ediyorlardı fakat son zamanlarda bu endişe bir hayli artmıştı. İngiliz ordusu, Napolyon’un daha büyük bir filo topladığına ve gemiler tamamlanır tamamlanmaz İngiltere kıyılarına saldıracağına inanıyordu.

Ethan’ın görevi kıyıları boyunca devriye gezmek, öyle ya da böyle olayın iç yüzüyle ilgili bilgi toplamaktı.

Kıyı şeridine şöyle bir bakınca Odds Landing’in evlerinden süzülen küçük titrek ışıkları gördü. Aynı zamanda Grace Chastain’i düşünüyordu. Bu gece de ikinci kaptanın kamerasında uyuyacaktı. Ertesi gün satın alacağı kıyafetleri ve karşılığında genç kadının vereceği tavizi düşündü ve bu gecenin kendi yatağı dışında yatacağı son gece olacağına yemin etti.

* * *

“Beni de götürmeni istiyorum.” Kaptan gemiden ayrılmak için hazırlanırken Grace genç adamı izliyordu. “Buraya kapatılmış şekilde bir gün daha geçiremem.”

Ethan, Grace’in olduğu tarafa baktı. “Belki de bir hücrede yolculuk yapmayı tercih edersin, ha ne dersin?”

Yüzünün rengi atsa da derhal kendini toparlayıp ısrarlarına devam etti Grace. “Egzersiz yapmaya ihtiyacım var. Bu kadar kapalı kalmaya alışık değilim.”

“Kadınların çoğunun güneşe maruz kalmak yerine evde kalmayı tercih ettiklerini düşünürdüm.”

“Evet, öyle ama ben o birçok kadından biri değilim.”

Adamın siyah kaşlarından biri kalktı. “Merak etme öyle olmadığın açıkça görülüyor zaten.”

Grace bolca iğneleme içeren bu cümleyi duymazdan geldi. “Eğer kaçmayacağıma söz veririm seninle gelme-me izin verir misin?”

Ethan, genç kızı küçümseyen bir ifadeyle, “Bir vatan haininin sözü ne kadar değerlidir sence?” diye sordu.

Grace’in kalbi sıkıştı. “Vatan haini mi? Hakkımda düşündüğün şey bu mu? Ben bir vatan haini miyim?” Tanrım, yaptığı şey yüzünden bu şekilde suçlanacağını hiç düşünmemişti! Bildiği en iyi ihtimalle vatana ihanet edenleri asıyorlardı!

Kaptan kaşlarını çatı. “Yüzün soldu birden. Bir haine yardım etmenin seni de en az onun kadar hain yapacağını fark edemedin mi?”

Yutkundu ve birkaç saniye bekledikten sonra başını salladı. "Hayır, ben...o..." Harmon Jeffries'in babası olduğunu söyleyemezdi. Grace'i büyütüp yetiştirmese bile hayata getiren adamın o olduğunu anlatamazdı. Biyolojik babasının karısı ve çocukları vardı. Onları düşündüğü kadar kendi annesini ve onun kocasını da düşünmek zorundaydı. Patlak verecek skandal herkes için dayanılmaz olurdu. Bu sırrı mezara kadar saklayacağına söz vermişti ve sonsuza kadar buna sadık kalmak niyetindeydi.

Grace, "O benim arkadaşım," demeyi başardı. "Asılmasına seyirci kalamazdım."

Adamın sesindeki aşağılanan tonu kaçırmak mümkün değildi. "Çok yakın bir arkadaş olmalı. Böyle bir riski göze aldığına göre."

Gemiye bindiğinden beri ilk kez suçunu kabul ettiği aklına geldi. Tanrım, ne düşünüyordu ki? Ethan Sharpe güvenilecek bir adam değildi.

Grace korkularını yatıştırmak için pencerelere doğru yürüdü. Gemi, kıyının açıklarında bir yere demir atmıştı. Körfezin yamacına kurulan küçük kasabayı görebiliyordu. "Hâlâ seninle beraber gelmek istiyorum. Küçük de olsa temiz hava almaya ve bacaklarımı esnetmeye muhtaç hale geldim."

"Bunun riskini alamam ama sana ne yapacağımı söyleyeyim. Şu andan itibaren, en azından gün aşırı, seni güverteye çıkartacağım. Bu seni mutlu eder mi?"

Kaptanın kendisini karaya çıkaracağını hiç düşünmemişti zaten. Bu taviz için şükretmeliydi. "Hiç yoktan iyidir."

Adam giyinmeyi bitirip kamarayı terk edince Grace pencereden dışarı bakmaya devam etti. Mürettebatın bir

kısmı tahta sandallara binip kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Hiç şüphesiz geminin ambarını doldurmak için gidiyorlardı. Kaptan sandallardan birinin arka tarafında oturuyordu. Grace bir kez daha *keşke ben de gidebilsem* diye iç geçirdi.

Yine de geminin demir alması genç kıza umut vermişti. Körfezde ikmal için durduklarına göre daha çok yol alacaklardı ve bu güzergâh üzerinde başka duraklamalar da olacaktı. Er ya da geç kaptan onu da götürmeye ikna olacaktı. Bir kez ikna olduğu an Grace kaçmak için bir yol bulacaktı.

Artık Londra'ya geri dönemeyeceği çok açıktı. Leydi Humphrey olacakları bilmesine rağmen Grace'e yardım etmek istemişti. Belki de barones ülkeyi terk etmesi için bir yol bulabilirdi.

Annesinin söylediğine göre Leydi Humphrey, anne ve babasının ölümünden sonra Harmon Jeffries'e tek başına bakmıştı. Adamı gerçek oğluymuş gibi seviyordu ve vikont Grace'i hiçbir zaman kızı olarak kabul etmemiş olsa da teyzesine ondan bahsetmişti. *Leydi Anne*'den kaçırıldığını öğrendiğinde baronesin ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Kaptanın yatağına oturduğunda kendi kendine yemin etti. Başına ne gelirse gelsin hayatta kalacaktı. Umudunu asla kaybetmeyecekti.

Bu doğasında yoktu.

Denizden gelen nemli ve dondurucu rüzgârın eşliğinde, küçük sandallarıyla High Caddesi'nin sonundaki rıhtıma yanaşıp durdular. Gri bulutlarla kaplı kasvetli hava küçük köydeki insanları evde kalmaya zorlamıştı.

Yünlü kabanının yakası Ethan'ı rüzgâra karşı koruyordu. Sandaldan iskeleye atlayıp adamlarını işlerini yapmaları için tek başına bıraktı. Önceliği Max Bradley ile yapacağı görüşmeydi ve planlanan buluşma noktasına gitmek için tepeyi tırmanmaya başladı. Buluşacakları mekân, ana yolun sonundaki *Pig and Slipper* adında bir meyhaneydi.

Meyhanenin kapısını itip isten kararmış alçak tavanlı odaya girdiğinde Bradley'nin köşede, şömineye yakın bir masada oturduğunu gördü. Kahvaltısını bitirmekle meşguldü.

Ethan adamın olduğu masaya doğru yürüdü, ceketini çıkarıp oturacağı sandalyenin yanındakine astı.

"Seni gördüğüme sevindim, Max."

"Ben de dostum. Seni en son gördüğüm haline göre nihayet biraz kilo almışsın. Kahvaltı ettin mi? Biftek ve böbrekli turtalar harika." Max en az Ethan kadar uzundu, benzer siyah saçlara sahiplerdi fakat Bradley'nin yakasına kadar uzanan saçları düzken Ethan'ınkiler dalgalıydı. Muhtemelen kendisinden on yaş büyüktü, kırka yakın olmalıydı. Yüzü biraz deforme olmuştu, ifadesi sert ve kasvetliydi. Kısacası diğer adamların uzak durmak isteyeceği bir görüntüye sahipti.

"Gemiden ayrılmadan önce bir şeyler yedim, teşekkür ederim. Asıl konumuza gelecek olursak, bana yeni bir haber getirdin mi?"

"Pek fazla değil. Jeffries'le ilgili tek bir kelimem bile yok, eğer sorduğun buysa." Max genellikle Avrupa'da çalışıyordu. Fransızcası kusursuzdu. Meyhanelerde, oyun salonlarında ve Fransa'nın genelevlerinde bir hayalet gibi hareket ediyor, yeraltı dünyasından Napolyon'un ordusuyla ilgili bilgi topluyordu.

“Adam zeki piçin teki,” dedi Ethan. “Muhtemelen bir yerlerde saklanıyor, herhangi bir yerdeki şatolardan birinde gününü gün ediyordur.” Gemisinde tutsak olan Jeffries’in metresinden bahsetmeyi düşündü fakat Bradley bir devlet adamıydı ve Grace Chastain meselesi kişiseldi. Henüz Ethan’ın tatminiyle sonuçlanmadığı için gizli kalması gereken bir mesele hem de.

“Sende ne haberler var?” diye sordu Max. “Büyümekte olan Fransız filosuyla ilgili yeni bir şeyle karşılaştın mı?”

“Şu ana kadar hiçbir şey olmadı. Brest’e doğru yol alıyorum. Söylentilere göre o civarda devam etmekte olan gemi inşaatı varmış.”

“Gemilerin güneye doğru, büyük bir ihtimalle Cadiz’e kadar gideceğini söyleyenler de var.”

“Bunun hakkında neler öğrenebilirim bakalım.”

“Dikkatli ol, Ethan. Jeffries artık tehdit teşkil etmiyor olabilir ancak bu Fransızların bilgilendirilmediği anlamına gelmiyor. Tıpkı bizim sahip olduğumuz gibi onların da casusları var. Fransa’da hatırı sayılır miktarda düşman edindin Ethan. Hapisten kaçışın onları aptal gibi gösterdi. Eğer seni yakalarlarsa, gün doğumunu görmene bile izin vermeden öldürürler.”

“Deniz Şeytanı bugüne kadar yolculuk ettiğim en hızlı gemi. Yüksüz olduğu için kolayca manevra yapabiliyor. Yine de uyarını dikkate alacağım.”

Max ayağa kalkıp Ethan’ın omzunu sıktı. “Bana ihtiyacın olursa buraya not bırak. Sahibi arkadaşım ve ona tamamen güvenebilirsin. Olabilecek en kısa zamanda kontrol etmeye çalışırım.”

Ethan sadece başıyla onayladı. Max Bradley sanki hiç

meyhanede bulunmamış gibi sessizce dışarı çıkıp caddede gözden kayboldu. Arkadaşının uyarısını dikkate alacağını söylemişti fakat kaç gemi yapıldığını ve nereye gideceklerini öğrenmek zorundaydı.

Görevini tamamladığı anda, Belford Markisi olarak üzerine düşen sorumluluğu üstlenmek için Londra'ya geri dönecekti. Grace Chastain da cezasını çekmek için hâkimle yüzleşecekti. Bu süre zarfında Max'le konuştuğu konu haricinde genç kadını da içeren kendi kişisel meselelerini halledecekti.

High Caddesi'nden aşağı doğru yürürken yol boyunca sıralanan mağazaları inceledi. *Dalton'un Et Dükkânı*, *Emory'nin Ekmek Fırını*, caddenin karşı tarafında *Mavi Bere* adındaki şapka mağazası ve nihayet terzinin yeri; *The Apparel Shop*... Ethan aceleyle o yöne doğru yürüdü.

İçeriye girmesiyle birlikte kapının üzerindeki zil çaldı. Ethan'ı karşılamak için yanaklarına aşırı derecede allık sürmüş, balık etli bir kadın içeriden çıktı.

Salınarak tezgâhın arkasına geçti. "Günaydınlar beyefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir bayan için kıyafet bakıyordum. Sandığı kayboldu ve üstündekilerden başka giyecek bir şeyi yok. Bana yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Evet, tabii ki. Hanımefendiyi buraya getirirseniz ona hemencecik bir şeyler dikerim. Birkaç haftaya—"

"Korkarım ki bu mümkün değil. Bu öğleden sonra ayrılıyoruz. Giysilere şu anda ihtiyacım var."

Yanağındaki pembe noktalar açık bir kırmızıya dönüştü. "Ne! Bu imkânsız! Bu kadar kısa bir zamanda modaya uygun tek bir elbise bile hazırlayamam."

“Zor olduğunun farkındayım fakat zahmetinizin karşılığını ödemeye hazırım. Normalde aldığınızın iki katını veririm.”

“Mesele para değil, Bay...?”

“Kaptan Sharpe. Gemim *Deniz Şeytanı* körfezin biraz ilerisinde demir almış durumda bekliyor.” Şu an işine yaracak olsa bile henüz Belford Markisi unvanını kullanmıyordu.

“Pekâlâ, Kaptan Sharpe, bu meblağ kesinlikle işe yarar.” Arkasındaki perdeyle gizlenmiş odaya kısa bir bakış attı. “Eminim ki hanımefendi kıyafet değiştiremediği için çılgına dönmüştür.”

“Tahmin edersiniz ki kendisi biraz üzgün bu konuda.” Grace’in görüntüsünü tarif etmek için ellerini kaldırdı. “Genç hanım şu boylarda, göğüsleri dışında tamamen ince kıvrımlı hatlara sahip.”

Terzi yeniden kızarak bilmiş bilmiş sırttı. “Anladım sanırım. Biraz demode de olsa yeni kıyafetler, hiç kıyafet olmamasından daha iyidir diye düşünüyorum.” Tezgâhın üzerine yaslanınca sarkmış göğüslerini gözler önüne serdi. “Değişik türde bir sürü müşteriye kıyafet diktim,” dedi tereddüt etmeden. “Aylar önce bir fahişe gelip birkaç parça bir şey sipariş etti ama yeterli parası kalmadığı için satın alamadı.”

Fahişe... Ethan gülümsedi. Grace, Jeffries’in metresiydi ve bu tanım genç kadına oldukça uyuyordu.

“Elbiseler bedenine uygun olmayabilir fakat küçük bir değişimle uygun hale gelecektir.”

“Tamam, hepsini alıyorum.”

Siparişleri hazır oluncaya kadar damasko kumaşla kap-

lı kanepede oturup bekledi. Birkaç dakika sonra terzi kadın perdelerin arkasından çıkıp bir yığın kutuyla yanına geldi. Kadın ekstra zahmete girmediği için Ethan iki katı ücret ödemedi.

Ethan kutuları göğsüne doğru yerleştirirken kadın, “Benim için bir zevkti,” diyerek gülümsedi. “Yine gelin, Kaptan.”

“Mutlaka geleceğim.” Bir daha asla fahişe kıyafetleri satın almak zorunda kalmayacağını bilse de kadına aksini söylemek istemedi.

Ekibi fıçılarca taze su, tuzlanmış ringa balığı, bira ve sayısız gıda maddesini sandallara taşıyınca kadar neredeyse akşam olmuştu. Ethan yorgunluktan ölüyordu fakat gemiye varmak için bu kadar hevesli olmasının nedeni Grace’in yüzünde oluşacak ifadeyi görmek istemesiydi. Elbiseleri gördüğünde kim bilir nasıl tepki verecekti.

Kutulardan birinin içine göz atarken gördüğü siyah dantelle süslenmiş kırmızı saten elbise geldi aklına. Nedense Grace’le uzlaşmaya varmanın sandığı kadar kolay olmayacağını düşünüyordu.

5

Grace kamarada sıkıntıyla geziniyordu. Odayı iki kere terk etti ve ikisinde de güverteye çıkan merdivenleri tırmandığında kaptandan sonraki en rütbeli kişi olan Angus McShane ile karşılaştı. Adam onu gördüğünde başını sallamakla yetiniyordu.

“Üzgünüm, genç bayan. Kaptan odasında kalmanız gerektiğini söyledi.”

“Ve kimse onun emirlerine karşı gelemmez, yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsunuz.”

Grace kamaraya geri dönüp kapıyı gürültüyle çarpmış, öfkeden köpürmüş bir şekilde öylece oturmuştu. Bu durağan mahkûmiyet hali genç kızı delirme noktasına getirmişti. Eğer odadan en yakın zamanda çıkmazsa yapacaklarından o sorumlu değildi.

Bir saat daha geçti. Kamaranın kapısı açılıp kaptan odaya girdiğinde gün bitmek üzereydi. Odayı dolduran erkeksi varlığını, onu gördüğü anda gümbürdemeye başlayan kalbini görmezden gelmeye çalıştı. Adam taşıdığı kutuları yatağın üstüne bıraktı.

“Bunlardan daha iyisini bulamadım. Muhtemelen biraz tadilat gerekecek ama üstesinden geleceğini düşünüyorum.”

“Bana kıyafet mi aldın?” diye heyecanla sordu Grace. “Ah, teşekkürler Tanrım.”

“İlgilenmem gereken işler var. Biraz sonra dönerim.” Genç kızı kıyafetlerle baş başa bıraktığında Grace aceleyle kutuları açmaya girişti.

İlk kutuda beyaz patiskadan içlikler vardı. Bunları giyen kadın kendinden daha uzun olmalıydı. Üzerine tuttuğunda göğüslerini güçlkle kapattığını gördü. Askılarını kısaltınca sorun ortadan kalkardı fakat bu sefer de poposunu örtmüyordu. İçliklerin yanında uzun siyah eldivenler, kırmızı tüylü bir fular ve birkaç çift dantelli jartiyer vardı. Takımın birisi siyah diğeriye kırmızıydı. Grace kaşlarını çatı. Hayatı boyunca bu renklerde jartiyer görmemişti.

Diğerkutunun kapağını açtı. Kırmızı saten kumaşın parlaklığı anında gözlerini aldı. Kumaşı kutudan çıkardığında küçük siyah kolları ve siyah biyeleri olan kırmızı bir gece elbisesi olduğunu gördü.

Bu zamana kadar gördüğü en çirkin ve en şatafatlı elbiseydi.

Grace elindeki yatağın üstüne fırlatıp diğerkutuya geçti. İçinde birisi camgöbeği renginde kenarları siyah dantelle çevrilmiş ipekli, diğeri ise yine siyah dantel kenarlı turuncu bürümcük elbise vardı. Son derece biçimsiz, kabarık, turuncu kollara sahipti ve elbiseyi kaldırdığında fistolu korsajın son derece düşük olduğunu gördü. Bu elbiseyi giyerse muhtemelen göğüs uçlarına kadar görünürdü.

Grace öfkeden gözü dönmüş bir halde avazı çıktığı kadar bağırdı. Buna nasıl cüret ederdi! Turuncu elbiseyi yere fırlatıp üstünde tepindi. Bir süre ayaklarının altında ezdikten sonra eline alıp aptal görünümlü kollarından yırttı. Yırtılan kumaşın sesini duyduğunda siniri geçmeye başladı.

Aldığı kıyafetlerin hepsi bir fahişeye göreydi! Bunları giyeceğine ölürdü daha iyi!

“Kahretsin, ne yaptığını sanıyorsun sen!”

Grace adama doğru döndü ve turuncu elbiseyi burunun ucuna kadar getirdi. “Tanıdığın diğer kadınlardan birinin zevkine uygun olabilir ama bana uygun değil!” Diğer kolunu aldı ve yırtarak adamın yüzüne fırlattı. Yakasına dokunduğu anda kaptan kolunu tuttu.

“Bulabildiğimin en iyisi olduğunu söylemiştim. Sana getirebilmek için lanet olası bir servet ödedim.”

“Bunların hepsi bir fahişe için dikilmiş. Giyecek başka birini bul.” Elbisenin yakasını tutup korsajını ortadan ikiye ayırmaya başladı.

“Hemen bırak onu.”

“Ah, zevkle bırakırım.” Az önce yaptığı gibi elbiseyi ayaklarının altına alıp birkaç kez üstünde tepindi ve sonra kırmızı olanı almak için arkasını döndü.

“O elbiseyi yırtarsan sana yemin ederim bunu yapmamış olmayı dilersin.”

Grace meydan okuyan bir şekilde sırtıttı. “Ben öyle düşünmüyorum. Tam tersine, ondan kurtulduğuma memnun olurum!” Elbisenin kollarını kaldırıp alay edercesine genç adama gösterdi. Can sıkıcı siyah kollarını yırtmaya hazırdı.

“Sakin yapma,” diye yumuşakça uyardı Ethan onu.

Grace çenesini yukarı kaldırarak daha sıkı tuttu. Kumaş gürültüyle yırtıldı ve elbisenin kollarının olması gereken yerde kocaman bir delik oluştu.

Kaptan öne doğru atılıp, “Lanet olsun sana!” diye bağırdı. Onu kollarından yakalayıp yatağa doğru sürükleyince Grace tiz bir çığlık attı. Ethan’ın ellerinden kurtuldu, geriye doğru bir adım atıp olabildiğince sert bir şekilde tokat attı. Yaptığından korkmak yerine olağanüstü bir tatmin yaşamıştı.

Kaptan afallamış gibi görünüyordu. Saniyeler boyunca ağzı açık şekilde öylece durdu. Sonra çenesini sıkı ve gözleri buz tutmuş deniz rengini aldı. “Bunu yaptığına çok pişman olacaksın, Grace.”

Adamın yüzündeki öfkeyi görünce Grace kapıya doğru koştu. Fakat anında yakalanıp yeniden yatağa doğru sürüklendi. Adam yatağın ucuna oturup Grace’i kucağına çekti. Genç kız uzun boylu ve yeterince güçlü olsa da, Ethan ona kolayca hükmetmişti.

Grace poposuna inen sert şaplak yüzünden acıyla çığlık attı. Elbisesinin kumaşı o kadar inceydi ki, vuruşu içine kadar işlemişti.

“Bırak beni!” Grace bir öfke girdabına sürüklendiğini hissediyordu. Adamın bacağına avuçlayıp baldırını ısırma-
dan önce sert bir darbe daha aldı.

“Lanet olsun kadın sana!” Aniden ayağa kalkınca Grace’i arkasına doğru itti. Güçlülkle nefes alıyor, gözleri hiddetle parlıyordu.

Grace hiç tereddüt etmeden adamın yüzüne baktı. Onun da nefesi sıkışmıştı çünkü en az kaptan kadar sinirliydi.

Leydi Anne'den alınıp buraya hapsedildiğinden beri onunla kavga etmeye can atıyordu. Fırsatını bulmuşken bundan vazgeçecek değildi.

“Yemin ederim ki tanıştığım en lanet kadınsın! Senin iki katınım ve sen benim tutsağımsın! Tanrım aşkına kadın—korku nedir bilmez misin sen?”

“Senden korkmuyorum! Bu zorbalıklarından bıktım usandım sadece. Lanet olası kamaranda tıkılıp kalmaktan ölümüne usandım! Çıldırarak üzereyim!”

Ethan kuşkulu gözlerle Grace'e bakakaldı. Genç kadının tokat attığı yanağı hâlâ sızlıyordu. Bacağında hâlâ dişlerinin baskısını hissedebiliyordu. Gemideki hiçbir adam kendisiyle bu şekilde dalaşmaya cesaret edemedi.

Ağzı beklenmedik bir zevkle seğirdi. Grace'in dağılmış görüntüsünü, gözlerindeki kısmen vahşi, tamamen kararlı ifadeyi incelediğinde hayatı boyunca bu kadar güzel bir varlık görmediğini düşündü. Kadını kucağına çektiği zaman hissettiği bereketli kıvrımlarını, elinin altındaki poposunun sıcaklığını hâlâ hatırlıyordu. Sertleşmişti ve Grace için yanıp tutuşuyordu. Bugüne kadar hiçbir kadını bu kadar çok istememişti.

“Tanıştığım en cesur kadın mı yoksa en aptal mı olduğuna bir türlü karar veremiyorum. Kıyafetlerle ne istiyorsan onu yap. Muhtemelen üstünü değiştirmek için kurtarabileceğin birkaç parça kalmıştır. Eğer istersen iğne iplik gönderirim sana.”

Boğuşmaları sırasında genç kadının saçları açılmıştı ve şimdi kalın bukleler halinde yüzünün etrafına dökülmüştü.

Elbisesi kırıksık ve lekeliydi, buna rağmen sanki kraliyet ailesine mensupmuş gibi başı dikti. Bir suçludan ziyade düşes gibi bakıyordu Ethan'ın suratına.

Ethan, kendini toparlayıp konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Belki daha sonra, sen de istersen tabii, gelip seni alırım ve birlikte güvertede geziniriz."

Grace'in omuzları hâlâ sertti fakat yüzündeki rahatlama gözden kaçacak gibi değildi. Kafasını sallayarak, "Çok müteşekkirdim," dedi.

Ethan başıyla hafifçe selam verdi, arkasını döndü ve kamarayı terk etti. Dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Grace Chastain kafasını karıştırmayı başarmıştı fakat bu öğleden sonra yaptıkları daha öncekilerle kıyaslanamazdı bile. Kendisiyle dişi kaplanlar gibi savaşmıştı ve her nasılsa zarafetini korumaya da devam ediyordu.

Ethan kendini gülümserken buldu. Bu, nadiren ortaya çıkan içten gülümsemelerinden biriydi. Grace'in cesaretini takdir etmekten kendini alamıyordu. Ya da hiddetli tutkusunu gösteriş biçimiyle eğlenmekten... Keşke bu tutkuyu kontrol altına alıp daha hoş şeyler için kullanabilseydi.

Gecelerce kafa yorduğu şeyi şimdi yeni bir bakış açısıyla değerlendiriyordu. Grace'i ne kadar çok isterse istesin asla zor kullanmazdı. Onu daha iyi tanıdıkça, karakterini daha çok takdir ettikçe bu düşünce daha çekici hale gelmişti.

Baştan çıkarmaksa tamamen başka bir konuydu.

Bundan sonra bu yolu izleyecekti. Tutkuyu bu şekilde yönlendirecekti işte. Grace'i öptüğünde genç kadının

verdiği karşılığı, küvette onu okşadığında suyun altında sertleşen göğüs uçlarını unutamıyordu. Bu anları düşündükçe Grace'i baştan çıkarma düşüncesi daha cazip gelmeye başladı. En sonunda genç kadın, yatağını gönüllü bir şekilde ısıtacak ve bu, Ethan'ın zaferini güzel kılacaktı.

Buna ek olarak onun güvenini biraz da olsa kazanabilirse belki de vikontun şu an nerede olduğu bilgisini ağzından alabilirdi.

Karar verilmişti. Grace'e güvertede dolaşma sözü vermişti ve sözünü tutmayı düşünüyordu.

Planını devreye sokmak için bundan daha mükemmel bir zaman olamazdı.

Grace, kapıya vurulduğunu duyunca sandalyesinde daha dik oturdu. Turuncu bürümcükten kestiği siyah danteli camgöbeği rengindeki ipek elbiseye uydurmaya çalışıyordu. Elbisenin yakasına üçgen şeklinde bir atkı dikerek daha uygun hale getirmişti. O aptal görünümlü kollarını daraltmış, yerine daha küçük ve kapaklı kollar yapmıştı.

Yine de elbise gündelik değil, akşam giyilebilecek türden bir elbiseydi. Neyse ki son kutunun en altında sade, gri renkte muslinden bir etek ve beyaz pamuklu gömlek bulmuştu. Muhtemelen kadın çalışmadığı zamanlarda bunları giyiyordu. Eteğin biraz uzatılması gerekiyordu fakat bel bölgesi tam olmuştu. Gömleğinse büzgülü ipleri vardı ve ayarlanabildiği için o kadar da açık bir görüntü oluşturmuyordu. Üstündeki kırışık elbiseyle bu iki parçayı değiştirtince rahatlamıştı.

Grace, elindeki işi bir kenara koyup kapıya bakmaya gitti. Kimin geldiğini merak ediyordu. Freddie'nin kapıya belli belirsiz vuruşlarını biliyordu; kaptansa kapıyı çalmaya tenezzül bile etmezdi.

Koridorda kendisini bekleyen Ethan'ı görünce şoke oldu. Adam sanki gardiyanı değil de taliplerinden biriymiş gibi duruyordu.

“Yürüyüş sözümü unutmadım. Bulutlar dağıldı ve gökyüzü tamamen yıldızlarla kaplı. Teklifimle hâlâ ilgileniyorsan tabii...”

Kuzu kızartması, lahana, Yorkshire pudingi ve İngiliz birasından oluşan ağır akşam yemeğini henüz bitirmişti. Kamaradan dışarı çıkmak kulağa mükemmel geliyordu.

“Teşekkür ederim, gerçekten çok isterim.” Kaptan nazik olabiliyorsa pekâlâ kendisi de olabilirdi. Ethan'ın nezaketle sunduğu koluna girip güverteye çıkan basamaklarda kendisini yönlendirmesine izin verdi.

“Bakıyorum da giyecek bir şeyler bulabilmişsin.”

Grace eteğinin önünü düzeltirken kendine, *bunun için ona minnettar değilsin* diye hatırlattı. *Leydi Anne*'den sandığının getirilmesine izin verseydi kıyafetsiz kalmayacaktı ki! “Son moda şeyler değil ama hiç yoktan iyidir.” İlk başta fark edemediği kullanışlı bir pelerin de vardı kutuda. Ethan elinde tuttuğu o pelerini alıp genç kızın omuzlarına sardı. “Her ne olursa olsun sanırım teşekkür etmeliyim sana.”

Ethan gülümseyerek eğilip baldırındaki ısırılan yeri ovdu. “Sadece o kutuyu daha önce açmış olmanı dilerdim.”

Grace'in dudakları istemsizce kıvrıldı. Onunla şakalaşıyordu —inanması çok zor olsa da— ve genç kız eğleniyordu. Kendine engel olamıyordu bir türlü. “Daha iyisi

olabilirdi. Gerçeği söylemek gerekirse sorun kıyafetlerden çok kapalı kalmamdı.”

“Bu sorunu hallettiğim için çok memnun oldum o zaman.”

Kolu kaptanın koluna dolanmış halde güvertede dolaşırlar. Geminin çevresinde en az üç tur attılar. Bacaklarını esnetip denizin tuzlu kokusunu içine çekmek Grace’e çok iyi gelmişti.

Yanında yürüyen adamı inceledi. Tanıdığı birçok adamdan daha uzundu. Kara kaşları, dümdüz burnu ve insanda erotik hisler uyandıran dudaklarıyla itiraf etmeliydi ki, kaptan inanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. Samimi bir şekilde yürürlerken ayağının aksaması zar zor fark ediliyordu. Grace, onun nasıl bu hale geldiğini merak etti.

Sormak istediği düzinelerce soru vardı. Kimin nesiydi? Fıarla olan ilgisini nasıl keşfetmişti? Grace’e ne yapacaktı?

Fakat bunlardan herhangi birini sorarsa kavga edeceklerinden ve sonunda erkenden kamaraya döneceğinden korkuyordu. Henüz buna hazır değildi.

“Freddie senin korsan olduğunu söyledi.”

Tırabzanların önünde durdular. “Freddie haddinden fazla konuşuyor.”

“Hükümet tarafından yetki verilmiş ve bu yetkiyle düşman gemilerini yağmalayan türde bir korsan değil misin?”

“İngiltere için çalışıyorum, sorduğun buysa eğer.”

“Dediğim gibi oluyor işte, korsansın.”

Adamın dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Bir bakıma, sanırım.”

“Freddie sana tapıyor. İnanılmaz derecede cesur olduğunu düşünüyor.”

“O sadece bir çocuk.”

“Onunla ilk tanıştığımda çok şaşırmıştım. Geminde böyle bir engeli olan genç bir çocuk çalıştıracağını hiç düşünmezdim.”

Omuzlarını silkerek, “Delikanlı işini yapıyor. Tüm mesele de bu zaten,” diye cevap verdi.

Adam ne derse desin Grace çok az insanın böyle engelli bir çocuğun bakımını üstleneceğini düşünüyordu. Belki de kaptanın bu sert görünüşünün altında farklı bir adam vardı.

Sohbeti daha fazla ağırlaştırmamak ve güvertede daha çok vakit geçirebilmek adına başını kaldırıp yıldızlara baktı. “Çok güzel bir gece... Şuradaki takımyıldızını görüyor musun?” Eliyle sağ tarafı işaret etti. “O Taurus, yani boğa. Yunan mitolojisinde Zeus’un boğa kılığına girdiğine inanılırdı. Âşık olduğu kadın Europa’yı gidip almak için Çanakkale Boğazı’m yüzerek geçmiş.”

Ethan’m kaşlarından biri kalktı. “Yunan mitolojisiyle mi ilgileniyorsun?”

“Sadece yıldızlarla ilgili olanlarla. Gökyüzü daha çok hoşuma gidiyor. Buna inanmazsın belki ama sekstant⁴ yardımıyla dümen tutmayı bile öğrendim.”

“Bu nasıl oldu peki?”

“Amcam *Irish Rose* adında bir gemide dümenciydi.” Gerçek babasının değil, Dr. Chastain’in kardeşiydi. Anesiyle evli olan ve kendisini yetiştiren adamın kardeşi... “Gemi İrlanda kıyılarına yolcu taşırdı. Her neyse, Phillip amca ben çok küçükken öğretmişti.” Babası hiçbir zaman cana yakın davranmazdı ama amcası öyleydi. Bunun nedenini birkaç ay önce öğrenmişti. Başka bir adamın ço-

⁴ Denizcilikte açısal mesafeyi ölçen aygıt.(ç.n)

cuğu olduğunu ve annesiyle evlenen adamın bu yüzden kendisine bu kadar öfkeli olduğunu artık biliyordu.

“Yıldızlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, şuradaki grubu da tanırsın o zaman.” Kaptan iyice yaklaşmış Grace’e doğru yaslandı.

“Perseus.”

“Doğru...” dedi yumuşak bir şekilde. “Müstakbel kayınvalidesi Cassiopeia’nın hemen yanında duruyor.”

Grace gülümsedi, garip bir şekilde adamın bunu biliyor olması hoşuna gitmişti. “Ve onun müstakbel gelini Andromeda’yı⁵ unutmamak lazım.” Yanında duran adamın tek bir yağlı bölgesi bulunmayan uzun bedenini hissedebiliyordu. Mutlak bir güç ve enerji yayıyordu. Grace’e o kadar yakındı ki genç kız bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor, şakağına düşen siyah saçlarına vuran ay ışığının pırıltısını görebiliyordu.

Onu dikkatle incelerken adam başını eğip Grace’e baktı. Bakışları buluştu ve birkaç saniye boyunca ikisi de öylece kaldılar. Dudakları adamın kalın dudaklarıyla esir alınmadan önce o gözlerde çatışan duyguların karmaşasını gördü.

Tüm bedeni kaskatı kesildi. Kendini çekmeye çalıştı fakat hayal ettiğinin aksine —sert ve ele geçiren bir öpücük olacağını sanmıştı— adam temasını kesmeden önce dudaklarını hafifçe sürttü.

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı vererek, “Kamaraya dönme zamanın geldi,” dedi.

Gece ilerlediği için havanın ne kadar soğuduğunu, rüz-

⁵ Yunan mitolojisine göre Kraliçe Cassiopeia’nın kibrine sinirlenen deniz tanrısı Poseidon, kraliçenin kızı Andromedia’yı bir kayaya bağlayarak deniz canavarına sunmuş ve Perseus gelip onu kurtarmıştır. (ç.n)

gârın ne derece keskinleştiğini fark etmemişti. “Beni güverteye çıkardığın için çok teşekkür ederim.”

“Ben verdiği sözleri tutan bir adamım, Bayan Chastain. Zamanla öğreneceğin bir şey bu. Şu andan itibaren, yanında ben veya Bay McShane olduğu sürece istediğin zaman yukarı çıkabilirsin.”

O kadar rahatlamıştı ki, bir anda yumuşayıverdi. Mahkûmiyeti, en azından güvertenin altındaki mahkûmiyeti, sona ermişti.

Grace genç adama minnet dolu bir gülümseyiş sundu. “Teşekkür ederim.” Kaptan kendinden ödün vermişti. Neticede Grace bir suçluydu ve adam istese onu geminin hücrelerine atabilirdi.

Ne kaptan ne de Grace bir şey söyledi. Grace sadece adama sokularak paylaştıkları kamaraya giden merdivenlere doğru kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Kaptanın kamaraya girdiğini duyduğunda gece yarısını biraz geçiyordu. Grace’in üstünde ödünç aldığı gecelik vardı ve yatağın kendine ait tarafında uzanıyordu. Adamın kıyafetlerini çıkarışını dinlerken kalbi hızla atmaya başladı. Acaba ondan sonra ne yapacaktı?

Adam sadece soğuktan korunmak için giydiği paltosunu çıkarıp yanına uzandı. Ne tüy kadar yumuşak öpücüğünü ne de bunun bir anlamı olup olmadığını düşünmek istiyordu. Uyumaya çalıştıysa da olmadı çünkü istemese de derin düşüncelerle boğuşuyordu.

Kaptan, henüz şafak sökmeden giyinip gitti ve ancak o zaman Grace sıkıntılı da olsa uykuya dalabildi.

* * *

Angus McShane tik ağacından yapılmış büyük dümenin arkasında duran kaptanla konuşmak için kış güvertesi boyunca ağır ağır yürüdü. Ethan'ı senelerdir tanıyordu, adama ilk gemisinde eşlik etmişti. Sekiz yıl sonra hâlâ beraberlerdi fakat kaptan artık eskiden olduğu adama hiç benzemiyordu.

Fransız hapishanesinde geçirdiği işkence ve dayak dolu aylar onu değiştirmiş, bugün dönüştüğü sert adamı meydana getirmişti. Bu durum, onun, olduğundan daha yaşlı görünmesine neden olmuştu.

Şimdi de bir hayli sıkıntılıydı, Angus bu soğuk şubat sabahında çok net bir şekilde görebiliyordu. O genç kadını gemiye getirdiğinden beri bu haldeydi.

İntikam bir insanı içten içe yiyip bitirirdi. Ve asla inatıldığı kadar tatmin edici olmuyordu.

“Beni mi görmek istedin, Kaptan?”

“Evet. Kadına istediği zaman güverteye çıkıp dolaşabileceğini söylediğimi bilmeni istiyorum. Tabii yanında ben veya sen olduğun sürece.”

Angus o gü, gri kaşlarından birini kaldırdı. “Onu cezalandırmak istediğinizi düşünüyordum.”

Ethan omuz silkti. “Kapalı kalmaya dayanabilecek bir yaradılışa değil. Onu benden daha iyi kimse anlayamaz.”

Ne kadar hak ederse etsin bir kadına kötü davranmak kaptanın doğasında yok, diye düşündü Angus.

“Haklısın delikanlı.” Angus denize bakmak için arkasını döndü. Albatros sürüsü üstlerinden geçip sahile doğru uçu. Güneş ışığı suyun üstünde mücevher gibi parlıyordu

ve gökyüzü ilkbaharda açan kır çiçekleri kadar maviydi.

“Son zamanlarda çok asabisin,” dedi Angus birdenbire. “Kadını daha yatağa atamadın mı yoksa?”

Ethan elini saçlarının arasına daldırıp parmaklarıyla taradı. “Bir keresinde hiç de hayal ettiğin gibi bir kadın olmadığını söylemiştin. Aslında benim hayal ettiğim gibi de değilmiş, Angus. Sandığımızdan daha toy ve masummuş. Jeffries kanma girmiş olmalı. İddiaya girerim ki ona dokunan ilk erkek ve çok fazla birlikte olmamışlar.”

“O halde onu bırakmayı planlıyorsun, yanlış mı anlamışım?”

Kaptanın çenesi kasıldı. “Bana borcu var. Ekibimin ölmesine neden olan adamın kaçmasına yardım ettiği için borçlu bana. Artık bakire değil ve ben ona sahip olma niyetindeyim. Bu sadece an meselesi...”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Bakışları denize kaydı. Büyük bir gümüş balığı havada kavislenerek yeniden suya daldı. “Jeffries’in nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmeliyim. Aynı zamanda onu daha yakından tanımak istiyorum. Daha sonra ne yapacağıma karar veririm.”

Angus başıyla onaylamakla yetindi. Ethan Sharpe, iyi bir adamdı. Zamanla doğru kararı vereceğine inanıyordu.

Bir hafta daha kaplumbağa hızında geçti. Kaptanın söz verdiği gibi Grace güvertede özgürce dolaşıyordu. Yanında sürekli kaptanın veya Bay McShane’in olması özgürlükten sayılabilirse tabii.

Grace yaşlı İskoç denizcinin tatlı bir adam olduğunu

keşfetmişti. Uzun süredir kaptanın arkadaşı olan McShane düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmekten çekinmiyordu. Ya da fazlasıyla derine inen sorular sormaktan...

“Bunu neden yaptın, genç bayan? Birinin kaçmasına yardım ettiğinde neler olacağını bilmiyor muydun?”

Tırabzanlara yaslanmış dururlarken Grace iç çekti. “Ona yardım etmek zorundaydım. O benim...bir arkadaşım. Hiçbir şey yapmadan oturup asılmasını seyredeydim.”

“Onu sevdin o zaman, değil mi?”

Soruda başka anlamlar yüklü olsa da neticede cevabı aynıydı. “Bir şekilde sevdiğimi düşünüyorum.” Haftalar önce tanıştığın bir babayı sevmek pek mümkün görünmüyordu. Fakat babası her yıl bir mektup yazmış, hayatında olanları Grace’e anlatmış ve beraber olabilmeyi ne kadar çok istediğini söylemişti.

Annesi mektupları kendisinden saklamış olsa da üç ay önce gerçekler nihayet ortaya çıkmıştı. Gerçek babası Grace’e değer veriyordu, eğitimi için para göndermişti. Kendi kızı olarak yetiştirmek istemişti. Hayatının bir parçası olamamıştı belki ama Grace’i de asla unutmamıştı.

Hiçbir şey olmamış gibi sırtını dönüp babasının asılmasına nasıl izin verebilirdi ki?

Kaptan Sharpe da sorular sordu. Genelde o anki sohbetle ilgisi olmayan sorulardı bunlar. “Ailen Londra’da mı yaşıyor?”

“Evet. Babam doktordur. Ne yazık ki fazla anlaşılamıyoruz.”

“Nedenini sormamda bir sakınca var mı?”

Çünkü onun gerçek kızı değilim ve bunun için benden nefret ediyor. “Yaptıklarımı pek onaylamıyor. Çok açık sözlü olduğumu düşünüyor.” Diğer şeylerin yanında tabii.

“Açık sözlüsün. Tanıştığım diğer kadınlardan daha açık sözlü...”

Grace’in yanakları ısındı. “Sanırım bu kötü bir özellik.”

“Pek sayılmaz.” Parmaklarıyla çenesine dokunup yukarı kaldırdı. “Düşüncelerini korkusuzca ifade eden kadınlardan hoşlandığımı keşfetmeye başladım.”

Sözlerinde ciddi miydi yoksa ağzından kolayca bilgi alabilmek adına güvenini mi kazanmaya çalışıyordu? Bunu anlamak için gözlerine baktı.

Grace, “Senin de sözünü sakındığın pek söylenemez,” dediğinde adam gülümsedi. Son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştu ve genç kız nedenini merak ediyordu.

“Öyleyim galiba.”

Aradan bir gün geçmişti ki konuyu vikontun kaçışına getirdi. “İkimiz de senin suçlu olduğuna biliyoruz. Az çok bunu itiraf ettin. Jeffries’in yerini yetkililere söylersen seninle ilgili daha hoşgörülü kararlar alırlar.”

Grace onun olduğu tarafa bakıp kaşlarını çattı. Uzun zamandır bunları söylemesini bekliyordu. “Güverteye çıkmama izin vermenin, bana daha nazik davranmanın nedeni bu muydu? Vikontun nerede saklandığını sana söylememi istediğin için miydi?”

Adam bakışlarını kaçırdı. “Nedenlerin bir kısmı diyebiliriz.”

“En azından dürüstsün.”

“Nerede olduğunu biliyor musun? Eğer biliyorsan, kendi iyiliğin için bildiklerini açığa vurursun.”

“Maalesef bilmiyorum ama bilseydim bile sana söylemezdim. Yine de gerçek şu ki, en ufak bir fikrim bile yok.”

Kaptan genç kıza, ona inanıp inanmamak konusunda tereddüt ettiği belli gözlerle bakıyordu. Sonra ifadesi zarif bir biçimde değişti. “Doğruyu söylüyorsun, değil mi? Jeffries’in saklandığı yerle ilgili hiçbir fikrin yok.”

“Tutuklandıktan sonra onunla hiç konuşmadım. Muhtemelen ülkeyi terk etmiştir. Ben de öyle yapmalıydım. Onu bulmak senin için neden bu kadar önemli? Vatan haini olduğuna inanıyorsun. Hükümetin onu neden istediğini anlayabiliyorum da, bu konu senin için fazla kişisel görünüyor. Vikont sana ne yaptı?”

Adam çenesini öyle bir sıkı ki, Grace bu soruyu sormamış olmayı diledi. Derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra konuştu. “Bundan önce *Deniz Büyücüsü* adında bir gemim vardı. Bir görevdeydik. Jeffries geminin tam olarak nereye doğru yolculuk edeceğini bir şekilde öğrenip bilgileri Fransızlara satmış.”

“Bunu yapanın o olduğuna nasıl bu kadar eminsin!” Grace suçlama karşısında şok olmuştu.

“Bunu bilebilecek olan tek adam oydu, bize ihanet edebilecek tek insan... *Deniz Büyücüsü* ele geçirilip batırıldı, adamların ya orada öldürüldü ya da hücrede. Sadece bir tanesi kaçmayı başarabildi.”

“Uzun Kemikli Ned ve sen.”

“Doğru. Fransızlar beni öldürmedi. Hapishanenin ölümünden daha beter olduğunu düşündüler ve haklılardı. Neyse ki ben özgür oluncaya kadar pes etmeden uğraşan

arkadaşlarım vardı da eve dönebildim. Adamlarımın geri kalanı bu kadar şanslı değildi.”

Grace daha fazla bir şey söylemedi. Sakin görünen buz mavisi gözlerin ardında köpüren öfkeyi görebiliyordu. “Vikont hakkında yanılıyor olmalısın. Mürettebatın için üzgünüm ama—”

Grace’e doğru döndü, öylesine düşmanca bakıyordu ki genç kızın sözleri yarım kaldı. “Öyle misin? Gerçekten samimi bir şekilde üzgünsen bana Harmon Jeffries’i nerede bulacağımı söylersin.”

“Sana zaten nerede olduğunu bilmediğimi söylemiştim.”

Grace’in kolunu tuttu, bu sefer hiç nazik değildi. “Gel, içeri girme vaktin geldi. İster inan istersen hiç inanma ama yapacak işlerim var. *Konuğumu* eğlendirmekten daha önemli işler hem de.”

Sesinden oldukça açık bir şekilde süzülen alayı duymazdan geldi. Grace’e öfkeliydi ve genç kız bunun için hiçbir şey yapamazdı. Ona bildiklerini anlatsa bile faydası olacağını sanmıyordu. Yine de anlatmazdı zaten. Harmon Jeffries onun babasıydı. Yardım etmeye karar vermişti ve bu kararından asla dönmeyecekti.

Ne yaptıklarını değiştirebilirdi ne de kaptanın kendisi hakkındaki kötü düşüncelerini.

Bunun için onu suçlayamıyordu da.

6

Kuvvetli fırtına ansızın geldi. Gemi kocaman dalgaların arasında bata çıka ilerliyordu. Güverteyi dolduran sular anında frengi deliklerinden akıp gidiyordu. Gök-yüzü kapkaranlıktı, geceyle gündüz birbirine karışmıştı sanki.

Grace'e asırlar gibi gelen üç uzun gün boyunca fırtına hiddetlenerek devam etti. İki direkli yelkenli gemi enkaz-mışçasına oradan oraya savrulurken genç kız kamaraya tı-kılmak zorunda kalmıştı. Daha önce başına hiç gelmeyen deniz tutmasıyla birkaç kez uğraşmış, krakerler ve Freddie'nin getirdiği et suyu sayesinde çabucak atlatmıştı.

Tanrım, bacaklarının egzersize, ciğerlerinin de temiz havaya ihtiyacı vardı!

Hava biraz açılır gibi olunca Grace sabırsızca volta atarak Kaptan Sharpe veya Angus McShane'in gelip kendisini almasını bekledi. Saatler geçti ama görünürde kimse yoktu. Hayal kırıklığına uğramış ve kapalı kalmaktan bı-kıp usanmıştı. Kapının yanındaki pirinç askılıktan pelerini kaptığı gibi omzuna sardı. İki adamdan birini bulup kendisine eşlik etmelerini isteyecekti.

Güverteye giden merdivenleri çıkıp başını yolcu kapısından dışarı uzattığında rüzgârın azalmasına rağmen ha-

vanın hâlâ buz gibi olduğunu fark etti. Geminin zemini ıslak ve kaygandı. Saçlarını bir parça dantelle bağlamıştı fakat sert meltem sayesinde tüm tutamları yüzünün çevresine yayıldı.

Geminin üçüncü kaptanı olan Willard Cox'u durdurdu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Cox. Bay McShane'i gördünüz mü acaba?"

"Gördüm, efendim. Aşağıda çalışıyor." Grace'in aşına olduğu bir bakışla genç kızı baştan aşağı süzdü. Adamın yanağındaki yara izi dışında hiç de kötü bir görüntüsü yoktu. Hatta Bay Cox'un kendini çapkın erkekler kategorisinde görüyor gibi bir havası vardı. Bu bir hayli gülünç bir durumdu. "Burada olmamalısınız, hanımefendi. Kamaraya dönseniz iyi olur."

Grace çenesini kaldırdı. Kim oluyordu da ona emir veriyordu? "Kaptan Sharpe'ı da görmüş olmalısınız mutlaka."

"Tam şurada leydim. Ambara inen merdivenlerin son basamağında duruyor."

Adam kaşlarını çatmış bir şekilde üzerine doğru geliyordu. Çenesini sıkıca kenetlemişti ve yüzündeki kızgın ifadeden ötürü Grace bilinçsizce bir adım geriledi.

"Lanet olsun!" diye bağırды Grace'e iyice yaklaştığında. Bir adım daha geriye attığı sırada gemi bir dalga çukuruna girdi ve genç kızın dengesini bozdu. Terliği halat yumağına takılınca ayakları yerden kesildi. Kolları sağa sola sallanırken yanlamasına devrildi ve kocaman bir dalga Grace'i denize doğru sürükledi.

"GRACE!" Kaptanın adını haykırdığını duydu. Sonrasında artık gemide değildi.

Dondurucu derecede soğuk suya çarptığında çığlık attı.

Yüzeyin altına battı ve burnu tuzlu suyla dolarken ciğerleri yanmaya başladı. Ağzını kapatıp nefesini tutmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Saçları açılmış ve yüzünün etrafına dolanmıştı. Gri eteği binlerce ton ağırlaşmıştı sanki. Yüzmeye çalıştıkça yüzey daha da uzaklaşıyor gibi geliyordu.

Boğulmak üzereydi, bunun farkındaydı ve bu yüzden tüm gücüyle tekmeler atmaya başladı. Birçok kadının aksine Grace çok iyi bir yüzücüydü. Yatılı okulda kaldıkları zaman en yakın arkadaşı Victoria ile gizlice öğrenmişlerdi.

Suyun üstünde belli belirsiz bir ışık gördü. Keşke ona ulaşabilseydi; ama ne yazık ki elbisesi onu aşağı çekiyordu ve her küçük ilerlemeyi en başa sarıyordu. Ciğerlerindeki hava tükenmeye başladı. Nefesini daha fazla tutamazdı. Ah Tanrım, ölmek istemiyordu! Tekrar batmaya başlamadan önce çevresinde bir şeyin yüzdüğünü hissettiğini sandı. Tüm havası bitmiş ve gözleri kararmaya başlamıştı, muhtemelen hayal görüyor olmalıydı.

Yüzeye çıkmak için son bir kez delice çırpındı fakat başını suyun üstüne çıkaramadan son güç kırıntısı da yok olup gitti. Daha sonra kendisine bir şeyin değdiğini hissetti. Belinde güçlü bir erkek eli vardı ve Grace'i yukarı doğru itiyordu. Genç kız yardımcı olabilmek için ayaklarını çırpı ve nihayet başları yüzeyin üstüne çıktı.

Geminin cankurtaran simitlerinden birisi yakınlarında yüzüyordu. Kaptan simidi yakalayıp genç kızın kollarını etrafına sardı.

“Dayan!” diye bağırdı. “Bize ulaşmalarını beklerken buna tutunmak zorundayız!”

Grace öksürerek başını salladı. Güçlkle nefes alsa da

kalan son gücüyle simide sıkıca sarıldı. Uzaktaki gemiyi görebiliyordu. Tahta filikalardan birisi, ileri doğru olan ivmesini azaltıp ikisine ulaşmak için azgın dalgalar arasında dönmeye çalışan gemiden aşağı indiriliyordu.

Yanlarına doğru gelen küçük bottaki var güçleriyle kürek çeken adamları görebiliyordu. Filikanın yanlarına ulaşması uzun sürmedi. Rüzgârın etkisiyle köpüklenen dalgaları yararak hızla ilerlemişlerdi. Üçüncü kaptan Willard Cox, adı Red Tinsley olan bir denizci ve Uzun Kemikli Ned küreklerin başındaydı.

Grace'i ve can simidine tutunmuş kaptanın yerini tespit ettiler ve filikayı tam yanlarına ilerlettiler. Adamlar birlikte hareket ederek önce genç kıızı bota aldılar, daha sonra da kaptanı. Genç adam filikanın zeminine, Grace'in yanına serildi. İkisi de kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Ned onları battaniyeyle örttü. "En kısa sürede sizi gemiye götürmeye çalışacağız," dedi genç kıza. "Yaşlı Angus yelkenleri toplayıp onları yakalayabilmemiz için geminin hızını azalttı."

Grace yutkunarak güçlkle başını salladı. Denize düştüğünden beri tutmaya çalıştığı korkusu su yüzüne çıkmış, boğazı akıtamadığı gözyaşlarıyla dolmuştu. Buz gibi suda geçirdiği anlar yüzünden tüm gücü tükenmişti. Ağzını açıp tek kelime dahi edemiyordu bu yüzden.

Sadece hayatta kaldığı için şükredebiliyordu.

Filikanın azgın dalgalarla mücadele edip gemiye varması biraz zaman aldı. Angus tırabzanların yanında volta atıyordu, haşın yüzlü adamlar Grace'in gemiye çıkmasına yardım ederken endişe dolu çizgilerle kırışmıştı.

Genç kızın tam önünde durdu ve uzanıp yanağına do-

kundu. “Başardın ha, genç bayan?”

Ölümle nasıl burun buruna geldiğini, Ethan Sharpe’ın hayatını tehlikeye atıp onu nasıl kurtardığını düşününce gözleri doldu.

“Delikanlı hayatını kurtardı. İkiniz de ölebilirdiniz.”

Boğazındaki yumrunun geçmesi için birkaç defa yutkunması gerekti. “Çok üzgünüm. Denizin bu kadar dalgalı ve güvertenin kaygan olduğunu bilmiyordum.”

“Bu kıyafetlerden kurtulmalısın,” dedi Angus, genç kızı kamaraya giden merdivenlere doğru ilerletirken. Ethan’ı görmek için geriye baktı, adam hemen arkasındaydı.

“Ben ilgilenirim onunla,” dedi Grace kamaranın içine kadar takip ederken. “Sıcak su ve küvet gönderin. Isınmaya ihtiyacı var.”

“Senin de öyle, genç adam.”

“Daha sonra,” dedi Ethan. Kapıyı kapattı ve Grace’e yüzünü döndü.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye yineledi Grace, göz yaşlarına boğulurken.

Grace, kaptanın buna öfkeleneyeceğini düşünürken adamın uzanıp onu kollarının arasına almasına bir hayli şaşırdı.

“Yüce Tanrım, Grace. Seni kaybedeceğimizi düşündüm.”

Grace, adama sıkıca sarıldı. Sıcaklığına, vücudunun güvenilir hissettirmesine, düzenli kalp atışlarına ve ona en az kendisi kadar sıkıca sarılmasına o kadar minnettardı ki. “Özür dilerim. Ah, Ethan, beni kurtarmaya çalışırken ölebilirdin.”

Grace'in çenesine dokunarak yukarı kaldırdı ve yanaklarındaki gözyaşlarını gördü. "Yüce İsa..." Ve sonra onu öpmeye başladı, dudaklarını ele geçirip, genç kızı sertçe kendine doğru çekti. Grace'in dolgun dudaklarını kendinkilerle şekillendiriyor, tadına bakıyordu.

Tekrar ve tekrar tutkuyla öptü genç kızı. Öpüşmelerine dilini de dâhil edip dudaklarının arasından kaydırınca Grace'in damarlarını adeta kor ateşler sardı. Kendini aynı tutkuyla —ahtapot gibi adamın boynuna dolamıştı kollarını— Ethan'a karşılık verirken buldu.

Sadece hayatta kaldığın için buna izin veriyorsun, dedi kendine. O sadece bir erkek ve sen de bir kadınsın, ölümden kıl payı kurtulduğunuz için bu haldesiniz. Nedeni her ne olursa olsun bedeni ateşler içinde yanıyor ve ihtiyaçla kavruluyordu. Bugüne kadar bildiği hiçbir şeye benzemiyordu bu.

Tıpkı kendisi gibi kaptan da uzun boyluydu ve birbirine mükemmel şekilde uyuyorlardı. Ethan sert gövdesini göğüslerine bastırıyordu ve ıslak kıyafetlerinin altında Grace'in göğüs uçları sertleşip sızlamaya başladı.

Başı dönüyordu ve kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kaptanın duyup duymadığını merak etti. Grace'in parmakları adamın ıslak siyah saçlarının arasına kaydı. İpeksi yapısını, ensesine kadar uzanan yumuşak tutamlarını hissedebiliyordu.

Grace'i öptü, öptü ve bir kez daha öptü. Ne kadar delice olursa olsun onu durdurmak istemiyordu.

"Tanrım... Ethan..."

Dışarıdan bir ses geldi ve hiç istemeseler de birbirlerinden ayrıldılar. Birisi kapıya vuruyordu. Ethan kapıya baktı, mavi

gözleri genç kızın tanımlayamadığı duygularla doluydu. Bir an dışarıdaki her kimse, onu göndereceğini düşündü.

Kaptanın bedeninin ısısından mahrum kalınca titremeye başladı. Adam sessizce küfrederek hızla kapıyı açtı.

“Leydinin banyo yapması için efendim,” dedi adamlardan biri.

Grace’e doğru bir bakış attı, genç kadının fazlasıyla solgun olduğunu fark etti. “Şöminenin önüne koyun.”

Üzerinde buharı tüten sıcak su dolu küveti bırakıp kamarayı terk ettiler. Ethan kızın titreyerek durduğu yere doğru yürüdü ve gömleğinin önündeki ipi çekti. “Sıcak su seni hemencecik ısıtır,” dedi yumuşak bir şekilde. Grace de o anda ilk kez önünde soyunduğunu düşünüyordu.

Ethan bakışlarından anlamış olacaktı ki, “Pekâlâ, daha iyi hissedeceksen arkamı dönerim,” dedi.

Parmakları buz gibi olmuştu, sakarca hareket ediyorlardı. Yeterince hızlı bir şekilde soyunmayı beceremeyince genç adam Grace’in durduğu yere geldi, gömleğini eteğinden tutup yukarı çekerek başının üzerinden çıkardı, onu eteği ve ıslak içliğiyle bıraktı. Ethan eteğinin bel bölgesindeki düğmeyi açıp üstüne oturan kumaşı kalçalarından indirirken genç kız elleriyle göğüslerini kapadı. Şimdi üstünde, poposunu güçlkle örten kombinezonuyla öylece kalmıştı. O kadar şeffaftı ki muhtemelen adam içini görebiliyordu.

Ethan’ın gözlerinin kor ateşler gibi parlak ve koyu olmasına bakılırsa gerçekten de görüyordu. Grace her zaman bu gözlerin donuk ve buz gibi olduklarını düşünürdü ama şu anda onlarla ilgili soğuk hiçbir şey yoktu.

“Aklımdan geçenleri yapmadan önce küvete girmeni tavsiye ederim.”

Pantolonu ıslaktı ve üzerine yapışmıştı, şehvetinin işareti olan kalın kabarıklığı gözden kaçırmak mümkün değildi. Grace'in yanakları utançtan daha farklı hisler nedeniyle kızardı. Hızla sıcak suyla dolu küvete girdi. Oturduktan sonra bile içliğini çıkarmadı.

Başını kaldırıp baktığında Ethan'ın gardıroptan temiz kıyafetler çıkardığını gördü. Koluna astığı kıyafetlerle birlikte kapıya doğru yürüdü. "Tüm bunlar yaşanmamış olsaydı seni şu küvetten çıkarıp yatağa taşırdım. Sabaha kadar da gitmene izin vermezdim. Fakat senin için berbat bir deneyim oldu ve dinlenmen gerekiyor. Biraz uyu, kendini iyi hissettiğin zaman belki akşam yemeğinde bana katılmak istersin."

Grace gözlerini kırpmadan genç adama baktı. Kasla kaplı güçlü bedenini, kendi ağzıyla birlikte hareket eden ağzının tadını hâlâ hissedebiliyordu. Ethan onu istiyordu ve bu bir sır değildi artık. Bundan korkmalıydı ama garip bir şekilde, hissettiği şey korku değildi.

"Teklifini memnuniyetle kabul ediyorum."

Ethan mutlu olmuş gibi görünüyordu. Başıyla hafifçe onaylayıp odadan çıktı. Az önce olanların ne anlama geldiğini uzun uzadıya düşündüğü için küvetten çıktığında su buz gibi olmuştu.

Grace birkaç kere tıklattığı kamara kapısını açtığında koridorda bekliyordu. Yeni banyo yapmıştı ve saçları düzgünce taranmıştı.

Bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. Camgöbeği rengindeki elbise korsajına sonradan eklenen siyah dantel parçası sayesinde daha saygın görünüyordu. Yine de yapı-

lan bunca şeye rağmen üst kısmı hâlâ düşük görünüyordu. Elbise yüksek belliydi ve göğüslerinin hemen altından geçen dantel eteğine kadar devam ediyordu. Genç kadının el işçiliğine hayran kalmadan edemedi Ethan.

“Çok güzel görünüyorsun. Elbiselerin artık kullanılmaz hale geldiğini düşünmüştüm.”

Grace gülümsedi. “Belli ki öyle değil. İltifatın için de teşekkür ederim.” Yıkayıp temizlendikten sonra saçlarını kurutmaya çalışmıştı ama ateş söndüğü için saç tutamları azıcık nemli kalmıştı. *Leydi Anne*’den getirildiği gece kulandığı sedef işlemeli tarağın yardımıyla buklelerini başının tepesinde toplamıştı.

Ethan’ın bakışları önce saçlarında gezindi, daha sonra yüzüne döndü. “Akşam yemeklerini genelde salonda yerim,” diyerek kolunu genç kadına sundu. Grace adamın lacivert frağının koluna geçirdi elini. “Bu akşam, aşçı *konusum* şerefine ekstra bir zahmete girdi.”

Bir centilmen gibi giyinmişti, beyaz boyun bağı çenesinin altında muntazam bir şekilde bağlanmıştı. Pahalı ceke-ti geniş omuzlarına göre dikilmişti sanki. Yeleği belli belirsiz gümüş işlemelerle parlıyordu ve siyah dar pantolonu uzun bacaklarının ve dümdüz kamının ana hatlarını gözler önüne sermişti. Olağanüstü derecede yakışıklı görünüyordu fakat nasıl görünürse görünsün hâlâ olduğu adamdı. Bir korsandı.

Ethan güverteye çıkan merdivenlere doğru yönlendirmek için elini genç kızın beline götürünce, Grace farkındalıkla ürperdi. Daha önce özel odasına hiç davet edilmemişti. Sadece Ethan’ın kullandığı ve ona ait olan oda...

Burayı kamaradan daha şık buldu. Yarı pürüzsüz tah-tadan lambriyle, geri kalanıysa hareketli ipek duvar kağıdıyla

kaplanmış duvardaki altın yaldızlı aplikler ışık saçıyordu. Odada gömme bir büfe, Quenn Anne tarzında yuvarlak masa ve sandalyeler vardı. Ateşinin yeniden canlandırıldığı belli olan şöminenin önüne koyu yeşil brokar bir koltuk konmuştu.

“Bir korsana göre pahalı zevklerin var,” diyerek Ethan’a yan gözle baktı. “Belki de korsan olma nedenin budur.”

Genç adam gülümsedi. “Düşman gemilerini hazine için yağmalamam, eğer düşündüğün buysa. Bilgileri toplarım ben. Bir şekilde *arkadaşın* Lord Forsythe’yle aynı işi yapıyoruz. Benim ülkeme sadık olmam dışında tabii.”

Ethan’ın sesindeki zehir yüzünden Grace’in beti benzi attı. “Buna ister inan ister inanma ama ben de sadık bir İngiliz vatandaşıyım. Lord Forsythe’ye yardım etmem tamamen kişisel bir meseleydi.”

Adamın yanağında bir kas seğirdi.

“Lütfen, beni gecenin tadını çıkarmam için davet ettin. Can sıkıcı konular konuşarak bunu mahvetmek istemiyorum. Ateşkes yapalım mı, Kaptan Sharpe? En azından bu gecelik?”

Grace’in yüzünde samimi bir şeyler olmalıydı ki kaptan biraz yumuşadı. Onunla kavga etmek istemiyordu, hayatını Ethan’a borçluydu. Babasına gizlilik yemini etmemiş olsaydı vikontun kaçmasına neden yardım ettiğini anlatırdı. O zaman en azından Ethan, onun gerekçelerini anlamış olurdu. Ama ne yazık ki Grace yeminini bozamazdı.

“Ateşkes... Güzel fikir ama tek bir şartla kabul ederim.”

Grace kaşını kaldırdı. “Ne şartı?”

“Şu andan itibaren aramızdaki resmiyete bir son verelim, en azından baş başayken. Kaptan demek yok. Bu öğ-

leden sonra yaptığın gibi bana Ethan dersin, ben de sana Grace.”

Tıpkı bu öğleden sonra *Grace* dediği gibi. Şehvetli öpüşmelerinin anısıyla genç kızın cildi karıncalandı.

O anları hatırlamak bile garip şeyler hissetmesine neden oldu. Ethan Sharpe’la ilgili bir şey vardı, öyle bir şeydi ki daha önce başka hiçbir adamın etkilemediği kadar *Grace*’i etkilemesine neden oluyordu.

Onu düşünmek ilgi çekici olduğu kadar tehlikeliydi de, fakat genç kız bugüne kadar tehlikelerden asla korkmamıştı.

“Sen olmasaydın şu anda hayatta olmazdım. Sanırım artık resmi olmamıza gerek kalmadı.” Doğrusunu söylemek gerekirse zaten onu bu şekilde görüyordu. Ethan olarak, Kaptan Sharpe değil...

Ethan genç kızı baştan aşağı süzdü, bakışları elbisenin yakasının üzerinde kalan göğüslerinin kabarıklığında oyalandı. *Grace*’in korsesinin içindeki göğüs uçları sertleşti. Gözlerini kaçırmadan önce, adamın gözlerinde yanan ateşi görebildi.

“Bir kadeh şeri ister misin?”

“İsterim, teşekkür ederim.” Sadece tek bir bakışla bedeninde uyanan hisleri dağıtmaya yardımcı olacak herhangi bir şeyi kabul edebilirdi.

Ethan’ın büfeye doğru yürüyüp bir kadehe amber renkli sıvıyı dökmesini seyretti. Kendisine de konyak doldurdu. Geri dönüp genç kıza içkisini verirken ceketinin altından beyaz gömleğinin manşeti görüldü.

Grace bir yudum aldı, gerilen sinirlerini yatıştırmasını umuyordu. Kendisi tam olarak neler olduğunu bilmese de, içgüdüleri yaşadığı şeyin ilk kadınsal tecrübesi olduğunun

farkındaydı. Bir erkeği arzulayan kadının harekete geçen duyularına sahipti şu anda.

“Daha öncede söylediğim gibi, bu akşam inanılmaz derecede güzel görünüyorsun. Fakat bir şey eksik gibi,” diyerek konyak bardağını bir kenara bıraktı. Queen Anne tarzı masanın üstünde duran süslü bir şekilde oyulmuş, küçük gümüş kutuya doğru yürüdü ve kapağını açtı. Yüzünü döndüğünde, Grace güzel kolyesinin uzun parmaklarının arasından sarktığını gördü.

“Elbisenin bunun gibi bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.” Genç kızın arkasına geçti, kolyeyi boynuna dolayıp klipsini taktı. Parmakları ensesine sürdü, bir müddet orada oyalandı ve Grace’in tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Ethan boynunda nasıl durduğuna bakmak için geri çekildiğinde genç kızın eli kolyesine gitti. İki incinin arasında tek bir elmas taşı gelecek şekilde tasarlanmıştı. Parmakları elmasların ve incilerin pürüzsüz yüzeyinde dolaşırken kolyenin vücut ısını emen tanıdık sıcaklığını özlediğini fark etti.

“Evet...” dedi Ethan, “Kesinlikle daha iyi oldu.”

Bu kolyeyle ilgili bir şeyler vardı. Boynuna taktığında garip bir şekilde rahatlatıcı gelen bir şeyler... Mücevherin tedirgin edici efsanesine rağmen hem de.

Ethan, “Şahane bir parça,” diye devam etti konuşmasına. “Hediye olduğunu söylemiştin.” Sesindeki hiddeti fark etmemek imkânsızdı. “Forsythe’den mi?”

Grace başını salladı. “Çok değerli bir dostumdan hediye. Akademiye birlikte gitmiştik. Bana iyi şans getireceğini ummuştum. Anlayacağın üzere kolyeyle ilgili bir efsane

var. Belki dinlemek istersin.”

“Memnuniyetle dinlerim.” Konyağından bir yudum aldı. Tüm siniri yatışmış gibi görünüyordu. Grace’i koyu yeşil broker koltuğa doğru yönlendirdi ve yan yana oturdular.

Grace anlatmaya başlarken incilere dokundu. “Kolye —Gelinin Kolyesi adını vermişler— on üçüncü yüzyılda yaşayan zengin bir lord tarafından sipariş edilmiş. Lordun adı Fallon’muş ve sevdiği kadına hediye edecekmiş. Kolye evlenecekleri gün takması için gelinine gönderilecekmiş fakat o uğursuz günde, Lord Fallon törene giderken haydutların saldırısına uğramış. Adamlarıyla birlikte oracıkta ölmüş. Gelini Leydi Ariana haberi duyunca o kadar perişan olup akli başından gitmiş ki, kalenin siperlerine çıkıp kendini aşağı atmış.”

“Pek iç açıcı bir hikâye değilmiş.”

“Öldüğünde boynunda bu kolye varmış. Hamile olduğu da sonradan fark edilmiş.”

Ethan içkisini yudumladı. “Ve efsane der ki...”

“Her kim bu kolyeye sahip olursa ona büyük bir mutluluk armağan edilecek —sadece saf ve temiz bir kalbi varsa tabii. Eğer böyle bir kalbe sahip değilse kötü olaylar peşini bırakmayacak.”

Adamın kara kaşlarından biri kalktı. “Kolye şu an sende. Saf bir kalbe sahip olduğuna mı inanıyorsun?”

Birkaç ahlaksız düşünce haricinde bu akşam çok eğlenmişti. “Öyle olduğumu umuyorum. Benimle aynı fikirde olmadığından eminim ama.”

Bir süre genç kıza baktı, bu konuda yorum yapmak yerine, “Geç oldu, yemeğe geçelim mi?” diye sordu.

Kıbarlığını sürdürerek Grace'in koltuktan kalkmasına yardım etti. Genç kız da aynı kıbarlık maskesini takarak, Ethan'ın onu masaya doğru yönlendirmesine izin verdi.

Akşam yemeklerini beyaz örtülü bir masada, altın yaldızlı kenarları olan porselen tabakların içinde ve pahalı şampanya eşliğinde keyifle yediler. Konuları fazla derinleştirmeden sohbet ettiler. Ethan'ın en değerli varlığı gemisi ve Grace'in astronomiye olan ilgisi hakkında konuştular.

"Benimle aynı tutkuyu paylaşan Mary adında bir arkadaşım var," dedi Grace, Ethan'a. "Okulda tanıştık. Hocalarımızdan birisi takımyıldızlarına olan ilgimizi fark edip bizi daha fazlasını öğrenmemiz için teşvik etti.

"Mary taşrada yaşıyor. Orada yıldızları gözlemlemek şehirde olduğundan daha kolay. Gökyüzü sonsuzluğa doğru uzanıyor ve yıldızlar da bu kapkaranlık sonsuzlukta birer elmas parçaları gibi görünüyorlar."

"Çok güzeller, değil mi?" Grace'e öyle bir bakıyordu ki, sanki yıldızlar gökyüzünde değil de genç kızın gözlerinin içinde parlıyordu.

Saatler hızla geçti. Tahmin ettiğinden daha fazla eğlendiğini kabul etmek zorundaydı. Ethan Sharpe'ın aslında oldukça çekici bir adam olduğunu fark etmişti.

Adamın anlattığı bir şeye gülerken buldu kendini ve pahalı Fransız şampanyasından bir yudum daha aldı. "Bu da ganimetlerinden biri mi?" Kristal bardağı işaret etti, bakışları bardaktan yükselen baloncukların üzerindeydi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse öyle." Kadehini kaldırıp o nadir gülümsemelerinden birini sundu. Bu güzel gülümseme Grace'in nefesini kesti. "Fransız guletlerinden birinden almıştım, bu yüzden daha bir keyifle içiyorum."

Bakışları genç kızın göğüslerine kaydı, gözlerindeki açlığı saklamıyordu.

Grace'in kalp atışları hızlanıp midesi düğümlendi, işte şimdi adamın neler hissettiğini anlayabiliyordu.

Ethan, "Zevke," dedi yumuşak bir şekilde.

Adamın ateşli bakışları neredeyse tenini yakacaktı. "Hayata... Benimkini kurtardığın için teşekkür ederim."

Ethan gülümsedi, kadehini genç kızinkiyle tokuşturdu ve ikisi de büyük bir yudum aldılar.

Koyu renk pantolon, beyaz gömlek ve kahverengi ceket giymiş aşçı yamaklarından birisi masayı toplamaya geldi. Tereyağı ve şarapla sotelenmiş balık filetosu, parmak patates, mevsim sebzeleri, kamembert krem peyniri ve limonlu tarttan oluşan zengin akşam yemeğinden kalanları temizledi.

Grace her lokmanın tadını çıkararak yemişti. Ev sahibinin bu seçkin zevkini ve Ethan Sharpe'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu düşünmeden edemedi.

Korsan demek için bin şahit gerekliydi. Zeki ve çekici bir centilmen olduğu kadar iyi bir deniz kaptanıydı. Tıpkı bir aristokrat gibi giyinen bir adamla sade kaptan, aynı bedende kolayca yaşıyordu.

Kimdi bu adam? Acaba bir gün kim olduğunu bulabilecek miydi, çok merak ediyordu.

"Geç oldu, kamarana kadar eşlik edeyim," dedi Ethan nezaketle.

Grace başıyla onayladı. Eğlenceli olduğu kadar uzun bir akşam geçirmişlerdi. Bazen gergin bazen de yorucu. Ethan'ın bedeninde uyandırdığı karışık hislerden,

odayı dolduran yoğun varlığından kaçmaya ihtiyacı vardı. Mürettebattan biri ambar kapısından çıkıp önlerinde duruncaya kadar güverte boyunca kol kola yürüdüler.

“İyi akşamlar, Kaptan Sharpe... hanımefendi.”

Ethan, “Bay Cox,” diye selamladı adamı.

Üçüncü kaptan, geçebilsinler diye yoldan çekildi. Cox’un her zaman kibar davranmasına rağmen adamda Grace’i tedirgin eden bir şeyler vardı. Gözleri kısa bir süreliğine genç kızın üzerinde gezindi, elbisesinin yakasından görünen göğüslerine ve inci kolyesine özel ilgi gösterdi. Daha sonra oyalanmadan başını eğdi, kibarca iyi akşamlar dileğini tekrar edip yoluna devam etti.

Ethan adamı dikkate almamıştı bile. Tüm dikkatini kamarasına giden merdivenlerden inen genç kıza vermişti. Odanın önündeki loş koridora geldiklerinde durdu.

“Ben çok eğlendim, Grace. Umarım senin içinde öyle geçmiştir bu akşam.”

Öyle olduğunu inkâr edemezdi. Bundan daha ilginç bir gece geçirip geçirmediğini hatırlayamıyordu. “Evet... davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Grace’in yanağına dokundu, başını eğdi ve dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Genç kızın elleri bir an beceriksizce sallandı, en uygun yerin adamın göğsü olduğuna karar verince de ellerini oraya koydu Grace. Grace lacivert ceketinin altındaki kasların sertleştiğini hissetti.

Ethan öpüşmeyi derinleştirdi, onu daha yakınına çekti ve genç kıza ne kadar uyarılmış olduğunu gösterdi.

Grace’in bir parçası adamdan korkuyordu. Hâlâ düşmanıydı ve hapse girmesini istiyordu. Diğer bir parçası ise Ethan’ın, masum bedeninde uyandırdığı hislerden, daha

önce hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde kendisini etkilemesinden zevk alıyordu.

“İçeri davet et beni,” diye fısıldadı Ethan. “Lütfen seni sevmeme izin ver.”

Grace’in midesi kasıldı. Şehvetin fiziksel etkilerinden birisi daha... Fakat bekâretini genç adama vermeyi düşünmek başka bir şeydi, sevip okşamasına izin vermekse bambaşka.

Grace başını iki yana salladı, göz pınarları beklenmedik gözyaşlarıyla yanıyor, garip bir pişmanlık hissediyordu. “Yapamam. Lütfen, Ethan. Henüz buna hazır değilim.” Neden sadece olmaz dememişti ki? Onunla sevişmekle ilgilenmediğini, karısı olmadığını ve yatağını paylaşmak zorunda olmadığını neden söylememişti?

Bunun yerine Ethan kendisini tekrar öptüğünde bir anlığına genç adama doğru sokuldu. Erkeksi kokusunu içine çekip dudaklarındaki açlığın tadını aldı. Aynı tutkuyla karşılık verme ihtiyacı o kadar kuvvetliydi ki, ondan güçlkle ayrılabilirdi.

“Tekrar teşekkür ederim... Kaptan Sharpe.”

Fazlasıyla bariz olan aralarına mesafe koyma girişi mi yüzünden Ethan’ın gülümsemesi değişti. “Benim için zevkti... Bayan Chastain.”

Grace arkasını dönüp kamaraya doğru yürümeye başladı fakat adam bileğinden yakalayınca durmak zorunda kaldı. Genç kızın boynuna uzanıp kolyenin klipsini açtı.

“Bunu alıyorum.” Kolye avucunun içine kaydı. “Şimdilik... güvende tutmak için.” İncileri gümüş işlemeli yeleğinin cebine attı, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Grace odaya girip kapıyı kapattı. Acaba gecenin bir vakti geri dönüp yatağın ona ait olan tarafına yatar mıydı? Grace’e dokunup sevişmeye çalışır mıydı?

En önemlisi ve en merak ettiğiyse, böyle bir şey olursa ne yapacaktıydı.

Ethan geceyi yeşil brokar kanepede geçirdi, geçici yatağı kendisi için çok kısaydı ve Angus'un odasındaki ranzadan bile daha rahatsızdı. Yine de kendi yatağına gitmeyi göze alamamıştı.

Bugün Grace'in hayatını kurtarmıştı ve ilişkileri tarif edilemez şekilde değişmişti. Son birkaç gecedir yanında öylece uzanıp genç kadının yakınlığıyla kendine işkence etmişti. Onun için yanıp tutuşuyordu ve bu gece yatağına girerse ona sahip olacağını düşünüyordu. İçindeki bir his ona engel olmasaydı yapardı bunu.

Konforsuz kanepede uzanırken gözlerini kapattı. Bir anlığına bile dalacak olsa, Grace'in tırabzanların yanındaki halini görüyordu. Güzel kadının kızılımsı saçları yüzünün etrafında uçuşurken cüretkâr bir şekilde duruyordu.

Ondaki öfkeyi hissedip uzaklaşmaya çalışıyor, geriye doğru bilinçsiz adımlar atıyordu. Daha sonra korkunç bir şekilde denize düşüyordu.

Bu anlar kristal berraklığıyla hafızasına kazınmıştı. Bıçak yarası gibi keskin bir korku, Grace hırçın dalgaların arasında boğulurken katıksız bir dehşet hissetmişti. Kadının arkasından gitmesine hiçbir şey mani olamazdı. *O benim*, demişti içindeki çılgın ses. Ölmesine izin veremem.

Sonradan, Grace sağ salım gemiye vardığında, onu kurtarabildiği için sessizce Tanrı'ya dua etmişti.

Tüm bunlara rağmen genç kadını özel odasına almayı asla düşünmemişti —neticede o bir suçluydu— fakat kendini Grace'i akşam yemeğine davet ederken bulmuş-

tu. Yemekte, hayal ettiğinden daha çok eğlenmişti. Deniz yolcuğu ve bilim hakkında heyecan verici tartışmalara girmişlerdi. Grace zeki, yaşam dolu bir kadındı ve Ethan sahip olduğunu bilmediği bir tutkuyla istiyordu onu.

Bu gece senin olabilirdi, diye söylendi kendi kendine. Kamaraya birlikte girebilir, teslim oluncaya kadar genç kadını öpebilir ve istediğini almak için biraz baskı yapabilirdi. Daha önceki tepkileri göz önünde bulundurulursa Grace de pek isteksiz sayılmazdı.

Ethan'ın planında, koridorda genç kadını öpüp odaya alması için baskı yapmak vardı fakat o gözlere bakıp masum ve tatlı bir şekilde geri çevrilince, Grace'e uymaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Kanepede doğrularak kendisine ve genel olarak tüm kadın cinsine lanet etti. Baskı yapmamıştı çünkü genç kadının kendisine duyduğu güveni yok etmek istemiyordu. Bu konu neden bu kadar önemliydi hiç bilmiyordu ama kendi isteğiyle yatağına davet etmediği sürece ona dokunamazdı.

Yüce Tanrım...

Kadın bir hainin kaçmasına yardım etmişti. O adam gemisinin batmasından, adamlarının ölmesinden ve hayatından bir yılının çalınmasından sorumluydu. Grace'i bu gemiye bedel ödemesi için getirmişti.

Böyle bir kadının hislerini önemseyip delice bir tutkuyla istiyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

7

“Kuzeninle ilgili herhangi bir haber var mı?” Brant Kontesi Victoria Easton, çalışma odasındaki maundan yapılmış geniş masanın arkasında oturan kocasına yanaştı.

Cord hafifçe arkasını döndü, omzunun üzerinden karısına baktı ve gülümsedi. “Albay Pendleton görevin o kadar uzun sürmeyeceğini söyledi. Ethan’ın bu ayın sonunda Londra’ya döneceğini düşünüyor.”

Tory kızardı. Cord uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Geniş omuzlara, köşeli bir çeneye ve kaslarla kaplı taş gibi bir vücuda sahipti. Tory’nin tek yaptığı şey ona bakmaktı ve düşünceleri anında yatak odası çevresinde dolaşmaya başlamıştı. Tartıştıkları konuya odaklanmaya zorladı kendini.

“Albaya göre bu kuzenininki çıktığı son sefermiş. Sence Kaptan Sharpe denizi özler mi?”

Onu hapisten kurtarmak için Fransa’ya giden gemide bulunmuş olmasına rağmen Ethan hakkında çok az şey biliyordu. Tek bir etkinlikte adamı gözlemleme şansı olmuştu —Cord’un ailesi dönüşünü kutlamak için toplanmışlardı— ve onu fazlasıyla soğuk ve mesafeli bulmuştu. Cord’a bu fikrini söylediğinde, *eskiden böyle bir adam değildi* yanıtını almıştı.

“Deniz her zaman Ethan’ın hayatındaki en önemli şey olmuştur,” dedi Cord, “fakat markilik görevlerini yerine getirmek için istifa etti. Sanırım bir parçası hep o zorlu görevleri özleyecek.”

“Evlilik pazarına gireceğini düşünüyor musun peki? Nihayetinde dünyaya bir varis getirmek de o görevlerden birisi.”

“Eninde sonunda buna mecbur kalacak, ama şimdi değil.” Cord uzanıp karısının kestane rengi tutamlarından birini çekti. Tory minyon bir kadındı ama şu sıralar dört aylık hamile olduğu için öncesine nazaran birazcık kilo almıştı.

Koltuğundan kalkmadan arkasını döndü, genç kadını kucağına çekti ve onu öptü. “Ethan’a olan bu ani ilginin sebebi ne?”

“Sarah uğradı. Endişelenmeye başlamış. Nasıl olduğunu bilirsin.” Sarah, Vikontes Aimes, Ethan’ın kız kardeşiydi. Abisini Fransa’dan güvenli bir şekilde getirmesi için Cord’un başının etini yemişti.

“Endişelenmesi için hiçbir neden yok. Harmon Jeffries kaçtı ve gizli bilgilere ulaşacak veya onları satabilecek bir konumda değil artık. Ethan bu son görevi de tamamlayıp güvenle evine dönecek.”

“Vikontun hükümetle bağlantısı kesildiği için sanırım yolculuk daha güvenli olacaktır.”

“Yolculuk demişken ne tesadüftür ki arkadaşın Grace, Lord Forsythe’nin kaçıışından hemen sonra kuzeyde yaşayan akrabasını ziyaret etmeye karar verdi.”

Tory o masum, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen ifadesini takındı. “Hayatım, Grace’in bu olayla ilgisi olduğunu ima etmiyorsun değil mi?”

“Bana öyle bakma, Tory. Grace Chastain’in vikontun firarına hiçbir şekilde bulaşmadığını söyle hadi.”

“Neden böyle bir şey yaptığını düşündün ki?”

“Çünkü ikimizin de çok iyi bildiği gibi, adam onun babası. Belki de—”

“Bu bir sır, Cord! Asla bahsetmeyeceğim demiştin.”

“Sadece diyorum ki—”

“Grace’i vatan hainliğiyle suçlanan bir adama yardımcı olmakla itham ediyorsun —ki bu adam son ana kadar, hiç usanmadan masum olduğunu beyan edip durdu.”

“Evet, öyle ve eğer birileri Newgate’in duvarlarını aşması için yardım etmemiş olsaydı şu anda ölü bir adam olacaktı. İkimiz de Grace’in ne kadar gözü kara olduğunu biliyoruz.”

“Pekâlâ, kesinlikle eminim ki o yap—”

“Yapmamış mıdır? Sen onun yerinde olsaydın kesinlikle bu konu üzerine düşünürdün.”

Sohbetin gittiği yönden dolayı tedirgin olan Tory, kollarını kocasının boynuna doladı ve göğsüne doğru yaslandı. Dolgun göğüslerini adamın sert gövdesine yumuşak bir şekilde bastırdı.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun, seni küçük cadı.”

“İşe yarıyor mu peki?” Yaradığını biliyordu. Kucağından kıpırdanıp iyice yerleştiğinde kalçasında hissettiği sertlikten fazlasıyla belli oluyordu.

“Kahretsin, evet.”

Cord kendisiyle birlikte ayağa kalktığı anda Tory kahkaha attı.

“Küçük bir dikkat dağınıklığı ikimize de iyi gelir belki. Kısa bir süre sonra düşünmemiz gereken bir bebeğimiz olacak.”

“Doktor loğusalığıma kadar beraber olabileceğimizi söyledi.”

“Muhakkak öyledir ama doktorlar her zaman haklı çıkmıyorlar ve ben işimi şansa bırakamam.” Başını eğip fazlasıyla sesli bir şekilde genç kadını öptü. “Bu sırada eğlenmek için başka yöntemler bulabilirim.”

Tory gülümsedi. Başarılı bir şekilde kocasının aklını çelip keşfetmesini istemediği konulardan uzaklaştırmıştı. Grace’in en başından beri bu kaçış olayının arkasında olduğundan emindi. En iyi arkadaşının rahat bir şekilde Leydi Humphrey’nin evine yerleşmiş olduğunu ve Londra’ya döndüğü zaman bu olayın büyük ölçüde unutulmuş olacağını umdu.

Tory arkadaşına hediye ettiği kolyeyi düşündü. Kendisine getirdiği iyi şansı şüphesiz Grace’e de getirecekti.

Endişe etmiyorum dedi kendi kendine. *Hem de hiç.* Grace her zaman ayakları üstünde duran bir kız olmuştu. Fakat Lord Forsythe’yi arama çalışmaları hızını kesmeden devam ediyordu, hükümet elindeki tüm imkânları, adamın ve kaçışının arkasındaki ismin bulunması için kullanıyordu.

Tory kocasının kolları arasında üst kata çıkarılırken titremeden edemedi. O anda Grace için sessizce dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Matilda Crenshaw, namı diğer Barones Humphrey, Humphrey Malikânesi’ndeki yatak odasına ait salonda oturuyordu. Evdeki diğer odaların hepsi gibi bu oda da yıpranmıştı. Tıpkı kanepenin püskülleri gibi damasko perdeler de bir şekilde solmuştu. Leydi Humphrey evin bu halini seviyordu. Aynı yıpranmışlık kendisinde de vardı çünkü.

Baronesin birkaç metre ötesindeki gergef işli tekli koltukta uzun süreli arkadaşı, Sör Henry Tweed'in dul eşi Elvira Tweed oturuyordu. Nakış işi tombul kucağında unutulup gitmişti. Bugünkü kaygılı halleri Leydi Humphrey'nin büyük yeğeni Grace Chastain yüzündendi.

"Çok fena bir olay bu," dedi Leydi Tweed gri saçlı başını sallarken. "Londra'daki o aptalların Lord Forsythe'nin vatan haini olduğunu düşünmelerine hâlâ inanamıyorum. Yeğenin anlam veremediğim kadar saçma bir şekilde vatansever bir adamdır."

"Ve ölümüne sadık bir insandır," diye ekledi Leydi Humphrey, anne ve babası ölünce yanına alıp yetiştirdiği on yaşında oğlan çocuğunu düşünürken. "Karisına her zaman sadık kalmamış olabilir ama erkekler böyledir, değil mi?"

"Henry'm bir keresinde yoldan çıkmıştı. Koridorun sonundaki odada bir sene boyunca tek başına yatınca dersini almıştı. Beni bir daha asla aldatmadığına inanıyorum."

"Harmon kızı Grace'i —gayrimeşru olsa da kızı neticede— düşünürdü hep. Yıllar boyunca izini sürdürdü. Kızla ilgili mektuplar yazdı bana. Grace'in cesur oluşunu seviyordu bence." Gri kaşlarından birini kaldırıp arkadaşına baktı. "Sen de diğer çocuklarının biraz sersem olduğunu düşünüyor musun? Ne kadar inkâr etmek istesem de maalesef öyleler."

"Lord Forsythe'nin diğer çocukları annelerine çekmişler, zavallı yavrucaklar." Elvira el işini kaldırdı fakat dikiş dikmekle ilgiliymiş gibi görünmüyordu. "Umarım kız iyi durumdadır."

İki kadın arasında gizli saklı hiçbir şey yoktu. Elli yıldır hayatlarında ne olup bitiyorsa birbirlerine anlatmışlardı. Güzel günleri olduğu kadar kalp kırıklıklarını da paylaş-

mişlardı. Fazlasıyla sadık dostlardı ve bu çılgın dünyada olabilecek hiçbir şey onları şaşırtamazdı artık.

Matilda iç çekti. “Ona ne olduğunu sadece Tanrı bilir.” Geçen hafta, adının Chambers olduğunu söyleyen bir deniz kaptanı Grace’in sandığı ve özel hizmetlisi Phoebe Bloom ile birlikte kapısını çalmıştı. Grace’in kendi gemisinde olmadığını üzüntüyle bildirmiş ve *Leydi Anne*’den kaçırılış öyküsünü anlatmıştı. *Deniz Şeytanı*’nın kaptanı Ethan Sharpe’in söylediğine göre Grace, ulusal güvenliği ilgilendiren bir konu yüzünden sorgulanmak üzere aranmış.

Bu da demek oluyordu ki genç kızın bir şekilde Harmon’un kaçıyla bir bağlantısı vardı.

“Londra’ya dönüp dönmediğini merak ediyorum,” dedi Elvira.

Matilda dönmüş olmasından endişe ediyordu. “Tanrım, büyük yeğenim yaptığı cesur hareket yüzünden şu anda hapiste çürüyor olabilirdi.”

“Bu işin peşine düşeyim deme sakın Matilda,” diye uyardı Elvira. “Eğer yaparsan Grace ve Harmon’u daha büyük bir tehlikeye sokmuş olursun. Kız muhtemelen başka bir yerden yardım almış olmalı. Kaptan Chambers varış noktasının neresi olduğunu biliyor ve başkaları da olayları takip edip bir sonuca varabilir. Grace ve Lord Forsythe’nin arasındaki bağlantı ortaya çıkarsa—” Endişeyle mırıldanıp başını salladı.

“Londra’dan uzakta, sessiz bir yaşantım var. Harmon yirmi yıl önce ayrıldı bu evden ve akrabalarımızı bilen çok az kişi var. Kimse bağlantı kurmayacak. Üstelik Grace’in gidecek başka bir yeri yok.”

Elvira dalgın bir şekilde kucağındaki nakış işine baktı. “Umalım da haklı çıkasın.”

“Ben her zaman haklıyım.” Matilda henüz yeğeniyle ilgili bir haber almamıştı fakat er ya da geç geleceğini biliyordu. Harmon vatan haini değildi. Fransa’ya kaçmış olamazdı. Şu an her neredeyse, güvende olması için dua etti.

Grace Chastain de bir şekilde onu alıkoyan Kaptan Sharpe’in aklını çelip kendisini Scarborough’a, Matilda’nın güvenli kollarına getirmeye ikna edebilirdi.

Penzance yakınlarındaki küçük sahil kasabalarından biri olan Fenning-On-Quay’in limanına —koy demek daha doğru olabilirdi— doğru yöneldiler. Fransa’nın batıdaki uç noktası kanalın hemen karşısında uzanıyordu. Ethan genelde öğleden sonraları, bazen de akşam saatlerinde Grace’in geminin sekstantını kullanarak amatörce dümencilik yapmasına izin veriyordu.

Üstünkörü hesaplamalarından çıkardığı sonuca göre bir süredir Fransa kıyılarının hemen açıklarında seyrediyorlardı. Kaptanın ne tür bir bilgi topladığını bilmiyordu fakat yeniden ikmal yapar yapmaz daha güneye, Brest’e kadar gidip Fransız sularını araştıracağını düşünüyordu. Grace sadece Londra’dan uzağa doğru yol alan geminin rotasına aynen devam etmesini umuyordu.

Ne yazık ki bu şekilde de tehlikeden kurtulmuş değildi.

Kamaradaki yataкта otururken iç geçirdi. Ne kaptanın odasında paylaştıkları akşam yemeğini, ne de o ateşli öpücükleri unutabilmişti. Baştan çıkarma girişimlerine aynı şekilde karşılık verememenin, onu içeri davet edip ken-

disini sevip okşamasına izin verememenin ne kadar zor olduğunu unutmamıştı.

Eğer gemide kalmaya devam ederse Ethan onu Londra'ya götürecekti. Kalırsa, onun yatağına girip bekâretini alması fazla uzun sürmeyecekti.

Grace pencereden dışarıya, geminin kış tarafına doğru baktı. Fenning-On-Quay, gemi şehre doğru yol almadan önce İngiliz kıyılarında gördüğü son durak olabilirdi. Kaptanın onunla ilgili planlarından kaçmak için son şansıydı.

Gitmek zorundaydı. Öyle kolayca kenara çekilip adamın istediği her şeyi yapmasına izin veremezdi; fakat gemiden nasıl ayrılacağını da bilmiyordu.

Yatağın üzerindeki pencereden dışarı baktığında Ethan'm, Angus McShane ile birlikte kıyaya doğru yol aldığını gördü. Üçüncü kaptan Willard Cox ikisi dönene kadar geminin başına geçmişti. İki filikayı dolduracak kadar adam Ethan'la birlikte gitmiş, gemide çok fazla mürettebat kalmamıştı.

Grace, adamların hızla kürek çekmelerinden dolayı gittikçe küçülen botların uzaklaşmasını izledi. Fenning-On-Quay'in yanındaki koy derin olduğundan, gemi demir atmak için kıyıya çok fazla yaklaşmıştı.

Grace, kendini gülümserken buldu. Sığınacağı liman o kadar da uzakta değildi ve kız olmanın avantajını sonuna kadar kullanacaktı.

Ethan Sharpe'ın genç kızın nasıl yüzdüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bu konudaki yeteneğini denize girdiği son seferde pekiyi gösterememişti çünkü.

Arkadaşı Victoria Temple ile Bayan Thornhill'in Özel Okulu'na gittiği yıllarda sıklıkla, gizlice nehre giderlerdi.

Orada rastladıkları kasabalı çocukları tavlayıp, yüzmeyi öğretmeleri için ikna etmişlerdi.

Grace kıyıya olan uzaklığını ölçmeye çalıştı. Üstünde sadece içliğı ve Ethan'ın gömleklerinden biriyle suya girerse, karaya ulaşmayı başarabilirdi. Karaya ulaştığında ne yapacaktı peki? Kıyafetlere, kalacak bir yer ve çalışabileceğı bir iş buluncaya kadar paraya ihtiyacı olacaktı.

Kaptanın odasını para bulma umuduyla karıştırırken on beş dakika geçmişti fakat tek bir peni bile bulamamıştı. Belki de yemek yedikleri özel salonu araştırmalıydı.

Koridoru kontrol edip kimse olmadığını görünce merdivenlere doğru koşturdu. Güvertede Ned'i gördü ama adam yelkeni onarmakla meşgul olduğu için yanından fark edilmeden geçmek zor olmadı.

Odanın kapısı kilitli değildi. İçeri girdi ve sessiz araştırmasına başladı. Ethan'ın çalışma masasının üstünde, pusula ve kum saatinin hemen yanında Fransız ve İspanyol kıyıların haritaları yayılmıştı. Ceviz ağacından yapılma hoş bir kutu kaptanın tabancalarına ev sahipliğı yapıyordu. Grace kapağını kapatırken aniden aklına başka bir oymalı kutu geldi.

Queen Anne tarzı masaya doğru hareket edip gümüş renkli gösterişli kutunun kapağını açtı. Mavi ipekten bir zemin üzerinde, Gelinin Kolyesi tüm ihtişamıyla genç kıza göz kırptı. Grace aceleyle kolyeyi çıkarıp gri eteğinin cebine koydu.

Tory bir keresinde kardeşiyle birlikte üvey babalarının zalimliğinden kaçabilmeleri için kolyeyi satmak zorunda kalmıştı. Kendi güvenliğı için satması gerekirse bir an bile düşünmeyecekti.

Kamaraya geri dönüp kendisine ait olan deniz mavis-i elbiseyi bulup çıkardı. Üzerinde sadece içliğı kalacak şekilde soyundu ve muslin eteğıyle gömleğini birbirine dolayıp pelerininin içine koydu. Daha sonra hepsini boh-ça şeklinde bir araya getirip kaptanın muşamba yağmurlu-ğuyla sarmaladı. Kuru kalıp batmayacaklarını umuyordu.

Koyabileceğı en güvenli yer olduğı için kolyesini boy-nuna taktı.

Yatağın üzerindeki pencereleri inceledi fakat hiçbirisi içinden geçecek kadar geniş değildi. Üstünde Ethan'm gömleklerinden biriyle kapıya doğru yürüdü, *umarım kim-se beni görmez* diye dua ederek sessizce koridora çıktı.

Adamların sadece şarkı söyleyen sesleri geliyordu. Her zamanki müstehcen denizci şarkılarından biriydi. Etrafta başka kimse yoktu. Grace iki tarafını da kontrol ettikten sonra güverteye adım attı.

“Vay, vay, vay, bakın burada kimi buldum.” William Cox, çok yanlış bir anda köşeyi dönmüştü. Genç kızı giysisinden kavradı ve kalm parmaklarıyla beline sarıla-rak kendisine doğru çekti. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” Siyah gözleriyle Grace'in üzerini araştırdı ve bakışlarını boynundaki kolyeye dikti. “Üstünde basit bir gömlek ve içlikle kıyıya varabileceğini düşündüğünü söyleme sakın.”

“Bırak beni.”

“Üzgünüm, genç bayan. Bazı cevaplar almadan yapamam. Anlayacağın üzere bu hiç doğru olmaz.” Kolyesine uzanıp parmaklarını incilerin üstünde dolaştırdı. Gözleri tıpkı incilerin arasındaki elmaslar gibi parlıyordu. “Bana şimdi gerçeğı söyle. Kıyıya doğru gitmeye mi çalışıyor-dun?”

Grace meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Öyleyse ne olmuş?”

“Küçük bir değiş tokuşla gitmene izin verebilirim.”

“Ne... ne tür bir şey?”

“İnciler, genç bayan. İncileri bana vereceksin ve ben de gitmene izin vereceğim. Kolyeye karşılık özgürlüğün. Ya da seni kaptana teslim ederim. Eminim ki hakkından nasıl geleceğini çok iyi biliyordur.”

Grace’in tüm bedeni ürperdi. Ethan kaçmaya çalıştığını öğrenirse genç kızı kamaraya kapatabilirdi. Hatta araştırmasını yarıda kesip doğrudan Londra’ya yol alıp Grace’i yetkililere teslim edebilirdi. Hapse atılabilirdi, muhtemelen daha da kötüsü, asılırdı.

Böyle bir riski göze alamazdı.

Willard Cox’a baktığı an başka şansının olmadığını anladı. Adamın gözleri kolyeye bakarken kararlılıkla parlıyordu.

Boynunun arkasına uzanıp klipsi açmaya çalıştı fakat kilit bir türlü yerinden oynamıyordu.

“Dur, izin ver de ben yapayım.” Grace’in arkasına geçip tek bir dokunuşla kancayı çözdü ve kolyeyi nasırlı avuçlarına bıraktı. “Şimdi gidebilirsin.” Karanlık gözleri zaferle dolup taşıyordu. O zafer kıvılcımlarını gördüğü anda adamın amacının, Ethan’a genç kızın kolyeyle birlikte kaçtığını düşündürtmek olduğunu anladı.

“Kaptan her an dönebilir.” Grace’i tırabzanlara doğru iterken çevrede birisinin olup olmadığını kontrol etti. “Acele edip suya gir yoksa seni ben atarım.” Genç kızın eğreti bohçasını tırabzanların üzerinden denize fırlattı. Adamın karanlık bakışlarından çıkarılabilecek tek bir so-

nuç vardı; Willard Cox genç kızın kıyıya ulaşabileceğine bir an bile inanmamıştı.

Gemiden atlayıp buz gibi soğuk suya daldığında kıyının öncesine göre daha uzak olduğunu düşündü. Belki de Cox haklıydı ve sahile varmadan boğulup gidecekti.

Grace bunun olmasına izin vermeyecekti.

Sırtındaki bohçasıyla birlikte düzenli ve uzun kulaçlar atarak kıyıya doğru yüzmeye başladı.

8

Deniz Şeytanı'nın denizcilerinden Bucky Green ve Shorty Fitzhugh küçük botun küreklerini çekiyordu. Ethan filikanın uç tarafında, Angus ise tam karşısında küpeştede oturuyordu. Yardımcı kaptanı köyden yeni aldığı parlak, pirinç kaplama küçük dürbününü deniyordu.

“Çok iyi bir parça,” dedi Angus, dürbünü kıyı boyunca gezdirip daha sonra demir almış gemiye doğru döndürürken. “Yaşlı Biggs gerçek bir zanaatkâr,” diye devam etti kelimeleri İskoçlara has şekilde kullanırken.

Ethan aletin işçiliğini incelemek için adamın elinden aldı. Merceğini gözünü tuttuktan sonra Angus’a geri verdi. “Gerçekten de iyi bir parçaymış.”

Angus bir kez daha dürbünle sahili taradı, önceki bir noktaya geri döndü ve Ethan, adamın kaşlarını çatıldığını gördü.

“Bir sorun mu var?”

“Pek emin değilim ama kıyıya doğru yüzen ‘beyaz bir şey’ var sanki. Çoğunlukla suyun üstünde, balığa benzemiyor.”

“Ver bir de ben bakayım.” Ethan dürbünü eline alıp denize odaklandı. Merceği ileri geri oynatarak net bir görüntü yakalamaya çalıştı. “Birisi yüzüyor ve adamın arkasından taşıdığı bir şey var.”

Dürbünü Angus'a verdi. "Evet, kesin öyledir. Adamın nereden geldiğini merak ettim." Aynı anda başlarını çevirip gemiye doğru baktılar. "*Deniz Şeytanı*'ndan mı? Kim kaçmak is...?" Angus çenesini sıkın kaptana baktı.

"Derhal dönün. Önünü keseceğiz. Kırk derece sancak tarafına doğru kürek çekmeye başlayın."

"Neler oluyor, Kaptan?" diye sordu Shorty, ustalıklı küreklere asılıp filikayı söylenen yöne doğru döndürürken.

"Sanırım mahkûmumuz firar etmeye çalışıyor."

Angus şaşkınlıkla gri saçlarını kaşdı. "Bu nasıl olabilir? Kız yüzme bilmiyor ki."

Ethan suyun üstünde kolayca yol alan yüzücüye baktı. "Belli ki biliyor. Belli ki ağır kıyafetler giymediği zamanlarda lanet olası bir balık gibi yüzebiliyor."

Filikanın hızını arttırmak için Ethan ve Angus da kürekçilere katıldılar. Böylece genç kadını yakalamaları fazla uzun sürmedi. Yanına yaklaştıklarında Grace bohçasını bırakıp suyun altına daldı.

"Arkasından atlayacak mısın?"

Ethan soğukkanlılıkla gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla bunu zaten yaptım. Bu sefer dışarı çıkmasını bekleyeceğiz."

Daldığı yerden biraz uzakta yüzeye çıktı. filikadakileri görüp tekrar daldı. Shorty bohçayı arayıp buldu ve botun zeminine fırlattı. Ethan muşamba yağmurluğunu tanıdığı an küfretti.

Kadının yüzdüğü yere doğru kürek çekip sudan çıkmasını beklediler. Grace onları fark ettiğinde daha fazla kaçamayacağını anladı.

“Yüzme keyfin bitti mi?” diye seslendi Ethan.

Kadının dudakları hareket etti, muhtemelen duymak istemeyeceği bir şeyler söylemişti. Daha sonra etrafına bakınıp bohçasını aradı.

“Çoktan aldık onu.”

Oflayarak pes etti ve bekledikleri yere doğru yüzmeye başladı. “Devam edersem peşimden gelmeyi bırakmaya caksınız değil mi?”

“Sizi temin ederim, Bayan Chastain, bizim yorulduğumuzdan daha çok yorulursunuz.”

Eğildi ve genç kadının elini sertçe kavrayarak botun içine çekti. Yün paltosunu hiç vakit kaybetmeden kadının omuzlarının etrafına yerleştirdi.

“Eve dönme vakti çocuklar,” dedi adamlarına, Grace’e de azarlayıcı bakışlar atmayı ihmal etmemişti. *Deniz Şeytani*’na doğru kürek çekmeye başladıklarında küpeştedeki Grace’in yanına oturdu.

Grace, “Denemek zorundaydım,” dedi yumuşak bir şekilde. “Hapse girmek istemiyorum.”

Bir el sanki kalbini yerinden sökmüş gibi hissetti Ethan. Hapishanede olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Kadınlara tecavüz edildiğini ve her şekilde aşağılandıklarını da biliyordu. Grace’i öyle bir yere göndermeyi hayal bile edemiyordu.

“Önce güzelce ısınıp kurulan, bunları daha sonra konuşuruz.” Genç kadına bakıp kaşlarını kaldırdı. “Kendini boğmaya çalışmak gibi bir huy edindin, Grace. Umarım bundan sonra kendini biraz dizginleyemeye çalışırsın.”

Yere uzanıp bohçasını aldı ve dikkatlice kucığına yer-

leştirdi. “Kendimi boğmaya çalışmıyordum ve beni görmeseydin kıyıya varmayı başaracaktım.”

“Bunun için beni değil, Angus’un yeni dürbününü suçla. Mükemmel bir iş çıkardı.”

Grace hiçbir şey söylemedi. Omuzlarına çöken çaresizliği fark etmemek mümkün değildi. Ethan’ın bir yanı onu mutlu edecek şeyler söylemek istiyordu; fakat sözler vermek için henüz çok erkendi.

Gemiye ulaştılar ve güverteye çıkan ip merdivenleri tırmandılar. Grace raspa edilmiş tahta zeminin her yerine sular damlatıyordu. Ned onları karşılamak için bekliyordu. Hemen arkasındaki Freddie’nin yüzünde gergin bir ifade vardı.

“O iyi mi?” diye bariz bir endişeyle sordu Ned.

“Korkulacak bir şey yok.”

“Başka bir problemimiz var, efendim.”

“Ne oldu, Ned?”

“Bay Cox’u kalan filikalardan birini suya indirmeye çalışırken yakaladık efendim. Adamlardan birisi ne için olduğunu sorduğunda yüzüne yumruk attı. Zavallı herif neredeyse ölüyordu. Onu indirmek için üç kişi uğraştı. Zapt ettiğimizde de bunu bulduk.” Ned incileri gösterdi.

Ethan kolyeyi Ned’in kemikli parmaklarının arasından alarak Grace’e döndü. “Cox bunları sakladığım yeri bilmiyordu. Nasıl almış olabilir?”

Genç kadın çenesini yavaşça yukarı kaldırdı. “Ben verdim. Bir anlaşma yaptık. O kolyeyi istiyordu, ben de özgürlüğümü. Ve sakın beni çalmakla suçlama! Hatırlatırım ki bu kolye benim. Sadece saklaman için sana verdim.”

Omuzlarının ve çenesinin meydan okuyan duruşuna başka şartlar altında gülebilirdi. Bunun yerine Ned'e döndü. "Nerede şimdi?"

"Odasındaki ranzaya bağladık efendim. Üç kişi gerekti yine."

"Güverteye getirin hemen. Bay McShane size eşlik edecek."

Angus merdivenlerden çıkıp durdukları yere doğru yürüdü. "Emredersiniz kaptan." İskoç adam pantolonuna soktuğu tabancasını çıkardı. "Bakalım bununla da kavga etmek isteyecek mi." Silahı tehdit edercesine sağa sola salladı ve Ned'le diğer iki adamın peşinden gitti.

Ethan az ötesinde bohçasıyla bekleyen Grace'e döndü. "Umarım kıyafetler giyilebilecek durumdadır. Aşağıya inip üstünü değiştirmeni tavsiye ederim."

Genç kadının parmakları yağmurluğu daha sıkı kavradı. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim sana. Ama inan bana, şartlar aynı olsaydı sen de benden farklı davranmazdın."

Ethan genç kadına şöyle bir baktı, üstünde hâlâ kendi paltosu vardı. Kızıl ısıltıları olan kestane rengi saçları ıslaktı ve boynuna yapışmıştı. Güverteye su damlatmaya devam ediyordu. Her şeye rağmen cesurca dikilmesi kaptanın takdirini kazanmasına neden oldu. "Belki de haklısın."

Grace başını kaldırıp kamarasına gitmek için arkasını döndü.

"Beni oldukça şaşırtmış olsa da mükemmel yüzüşün için seni kutlamak istiyorum, Grace. Yine de su çok soğuk ve kıyı da bir hayli uzak. Cox bile bunu denemeye cesaret edemezdi."

Bir anlığına genç kadın olduğu yerde durdu, sonra yürümeye başladı. Ethan merdivenlerden inip kaybolana kadar onu izledi. Gemiye bindiği andan beri beladan başka bir şey getirmemişti.

Keşke onunla ne yapacağını bilebilseydi.

Grace sıırıslıklam olmuş giysilerini çıkardı. Hayal kırıklığına uğramış ve ümitleri tükenmiş bir şekilde kaptanın keten havlularından biriyle kurulanıp bohçasını açtı. Gömleği ve eteği çeşitli yerlerinden ıslanmıştı. Bu yüzden kuru sayılabilecek deniz mavisi elbisesini giymek zorunda kaldı. Örgüsünü açtı, düğüm olmuş tutumlarını taradı ve şöminedeki kısık ateşle saçlarını kurutmaya çalıştı.

Freddie'nin tanıdık tıklatmasını duyunca açmak için kapıya doğru yürüdü.

"İyi günler, efendim." Schooner, Freddie'nin bacakları arasından hızla geçip büyük yatağın üstüne zıpladı. Evindeymiş gibi rahatça yayılan kedi kendini temizlemeye başladı. Uzun dilini, kalın ve sarı tüylerinin üstünde kaydırıyordu.

"Kaptan bir ihtiyacınız olup olmadığını sormam için gönderdi. Korkarım ki banyo yapmanız için yeteri kadar yağmur suyumuz kalmadı."

Grace gülümsedi. "Bu durumda ihtiyacım yok zaten, teşekkür ederim Freddie. Kaptan nerede şimdi?"

"Bay Cox'la güvertedeler."

Genç kızın bedeni ürperdi. "Onunla ne yapacak sen-ce?"

“Kırbaçlanacak, hanımefendi. İyi ve uygun bir ceza... Kaptan elli kırbaç darbesi emretti.”

Grace’in midesi düğümlendi. Bir adamı kırbaçlamak barbarlıktan başka bir şey değildi. Orta Çağ’a aitti, orada kalmalıydı. Ama zaten Ethan Sharpe barbar bir adamdı, değil mi? Kolyesini geri almıştı. *Mahkûmunu* geri almıştı. Bay Cox’u kasabaya götürüp yerel yetkililere teslim edebilirdi.

Bir hışımla Freddie’yi geçip kamaradan fırtına gibi çıktı. Merdivenlerin en tepesine geldiğinde Ethan’ın büyük dümenin yanında durduğunu gördü. Mürettebatın hepsi toplanmıştı, ellerinde şapkalarıyla ana direğin etrafında yarım daire oluşturacak şekilde öylece duruyorlardı.

Grace’in kalbi gümbürdemeye başladı. Kıç güvertesine çıkan merdivenleri tırmandığında bakışları Willard Cox’a takıldı. Direğe bağlanmıştı ve beline kadar çıplaktı. Başının yan tarafını direğe yaslamıştı. Angus McShane’in boğumlu elleriyle kavradığı dokuz kuyruklu kırbacı savurmasını beklerken yanağındaki yara izi iyice dikkat çekici hale gelmişti.

Grace derin bir nefes aldı ve kaptana doğru uzun adımlarla yürüdü. Kızı gördüğü an Ethan’ın çenesi sertleşti. “Kamaraya geri dön.”

“Seninle konuşmak istiyorum.” Doğruca adamın üstüne yürüdü.

“Şimdi olmaz.”

Genç kız, Cox’a baktı. “Suçu ne? Kolyeyi çalmadığını söylemiştim sana.”

“Bay Cox görevlerini ihmal etti.”

“Kuşkusuz bunun gibi barbarca bir cezayı hak etmiyor.” Güçlülükle de olsa mide bulandırıcı kırbaça bakmayı başardı.

Ethan, Grace'in kolunu kavrayıp onu tırabzanlara doğru, ekibin geri kalanının duyamayacağı mesafeye sürükledi. "Bu seni ilgilendiren bir mesele değil, Grace. Adam suç işledi. Geminin kaptanı olarak cezalandırılmasını emrettim."

"Kırbaçlanmasını istedin."

"Doğru, elli darbe."

"Tanrım." Grace'in midesi kurşun gibi ağırlaşmıştı. Neredeyse şimdiden Willard Cox'un sırtının soyulan derisini görebiliyordu. Kalan son cesaret kırıntılarını toplayıp konuştu. "Sana yalvarıyorum Kaptan Sharpe, adamı karaya gönderin. Yetkililer ilgilensin."

"Cox senin kıyıya asla ulaşamayacağını biliyordu. Bunu bildiği hiç aklına geldi mi peki? Boğulabilirdin Grace!"

"Tüm bunlar onunla mı ilgili Kaptan —yoksa benimle mi?"

Ethan'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Sinirini kontrol altında tutmaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Bu konuda ben de en az senin kadar isteksizim. Sırtını parçalayan o darbelerin nasıl hissettirdiğini çok iyi bilirim. Ama bu gemide bazı kurallar var. Adam hak ettiği cezayı almazsa diğerleri de itaatsizliğe başlar."

"Ama—"

"Bay Fitzhugh!"

Filikada bulunan adamlardan biri öne çıktı. "Evet, Kaptan?"

"Hanımefendiyi kamarama geri götür. İş bitene kadar da çıkmasına izin verme."

"Emredersiniz, efendim." Fitzhugh genç kıza rica eder-

cesine baktı. Zor kullanmak istemediği çok açıktı ancak gerekirse yapardı.

Grace mavi elbisesinin eteğini kaldırıp merdivenlere doğru yürümeye başladı. Bay Fitzhugh da hemen peşindeydi. Koridora vardıklarında genç kızın geçmesi için kapıyı açtı, daha sonra arkasından sıkıca kapattı. Muhtemelen koridorda nöbet tutacaktı.

Yatağa oturup dışarıyı dinlemeye başladı. Gemi bugüne kadar hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Sadece geminin omurgasındaki kerestelerin gıcırtısı duyuluyordu. Sonra birden bire ilk darbenin şaklaması, sessizliği delip geçti.

Her bir vuruşu net bir şekilde duyabiliyordu. Grace içinden saymaya başladı. Adamın sırtının görüntüsünü hayal etmek istemese de zihnine üşüşen imgelere engel olamadı. Deri şeritlerin ete çarptığı yerde ince kırmızı çizgiler oluştu. Kırbaç inmeye devam ettikçe çizgiler genişlemeye, bronzlaşmış teninde açılan yaralardan kan sızmaya başladı.

Adamın hak edip etmemesi önemli değildi, mesele bir insanın onun yüzünden ıstırap çekmesiydi.

On sekiz. On dokuz. Yirmi. Gözyaşları gözlerini yakıp yavaşça yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. *Yirmi bir. Yirmi iki. Yirmi üç. Yirmi dört. Yirmi beş.*

Nefesini tutup bir sonraki darbenin inmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı. Bunun yerine güvertede dağılan mürettebatın ayak sürüme sesleri geldi. Kapıda belli belirsiz bir tıklama duyuldu, sonra kapı sallanarak açıldı ve Ethan içeri girdi.

Grace yüzünü çevirdi, çabucak yanaklarındaki yaşları sildi. Döşemeye çarpan botların sesi odada yankılandı ve

adam gelip tam arkasında durdu. Nazikçe omuzlarına dokunduğunu hissetti. Kendisine bakması için yüzünü döndürmeye çalışıyordu.

“Yaşananlar için çok üzgünüm. Böyle olmasını hiç istemezdim.”

“Darbeleri saydım. Sadece yirmi beş taneydi.”

“Pek minnettar olmuş gibi görünmese de onun için yalvardığını söyledim Cox’a. Cezasını yarıda kesip kasabaya gönderdim. Korkarım ki mürettebatta sana abayı yakmayan bir tane bile adam yok. Bay Cox hariç tabii.”

Ethan’ın suratına baktı, o da en az kendisi kadar etkilendi. Belli ki Grace rica ettiğinde o da en az genç kız kadar bu cezayı uygulamak istememişti.

“Ethan...” diyerek kendisini sıkıca saran kolların arasına girdi.

Ethan, “Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım,” dedi yanaklarına doğru. “Bir daha da tanışacağımı sanmıyorum.”

Grace ağlamaya başladı. Nedenini kesin olarak bilmese de adamın kollarında kendini güvende hissettiği için olabildi. Sadece bir anlığına da olsa taşıdığı yükleri —babası için endişeleniyordu, hapse girmekten korkuyordu ve vikontun kaçmasına yardım etmekle yanlış bir şey yapmış olabileceğini düşünüyordu— bir kenara bırakabildiği için-di belki de.

“Geçti hepsi,” diye fısıldadı yumuşak bir şekilde, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Ağlamana gerek yok. Her şey yoluna girecek.”

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sarılmış bir şekilde durdular. Grace adama tutunmuştu, başı omuzlarına yas-

lanmış. Ethan'ın kolları korumacı bir tavırla genç kızın etrafına dolanmıştı.

Şu anda yaşananların nasıl başladığından tam olarak emin değildi. Başını kaldırıp ona bakmış olmalıydı. Gözlerini kapatmıştı sonra. Galiba ondan sonra öpüşmeye başlamışlardı. Deniz gibi kokuyordu. Biraz da bira... Grace'i tutan elleri çok nazikti. Ağzı ilk başta yumuşakça hareket ediyordu, daha sonra öpüşmeyi derinleştirip dilini genç kızın dudaklarının arasından kaydırınca Grace'in bedeni hazla titredi.

Ethan'ın elleri göğüslerini buldu, elbisenin üzerinden avuçlayıp göğüs uçlarını parmakları arasında sıkıştırdı. İpeğin altında anında sertleştiler, kabardılar ve sızlamaya başladılar. Grace tamamen kavraması için göğüslerini büyük avuçlarına doğru bastırdı. Ethan onu yeniden öptü, Grace adamın titrediğini hissedebiliyordu. Sonra genç kıızı şaşırtan ve hayal kırıklığına uğratan bir şey yaparak geri çekildi.

Bakışları ateş gibiydi, dudaklarıysa şehvetle kıvrılmıştı. Yüzündeki kontrol altına almaya çalıştığı açlık açıkça okunabiliyordu.

Grace yutkundu, adamın titremesini fark etmediğini umuyordu. "Teşekkür ederim...geldiğin için. Cox'un cezasını hafiflettiğin için de teşekkür ederim."

"Bunu senin için yaptım, onu düşündüğümünden değil." Uzanıp yanağını okşadı. "Ve dediğim gibi, her şey yoluna girecek Grace."

Neden bahsettiğinden tam olarak emin olamasa da garip bir şekilde ona inandı. Başıyla onaylayıp gerçekten dediği gibi işlerin düzeleceğini umdu. Görevinin başına dönmek için odadan çıkışını izledi ve bir anda kendini

bomboş hissetti. Keşke geri dön diye seslenebilseydi. Kalması için yalvarabilseydi.

Beni sev, seviş benimle diyebilseydi.

Bu düşünce aniden çıkıp gelmişti. Ethan Sharpe'ın dokunuşlarını istediğini ilk kez fark etti. Grace kendisini öpmesini istiyordu. Az önce yaptığı gibi göğüslerini okşamasını istiyordu. Çılgıncasına tutkulu bir âşık olmasını istiyordu. Bu delilik olabilirdi fakat düşündükçe daha mantıklı hale geliyordu.

Kaçırıldığı andan itibaren zaten itibarı mahvolmuştu. Hiçbir adam namusu hakkında şüphe ettiği bir kızla evlenmek istemezdi.

Grace adamın yanında uyuduğu geceleri düşündü. Uykusunda Ethan'ın sıcak ve kaslı bedenine doğru kıvrıldığı geceleri. Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu, ellerini sıcak bedeninde gezdirmenin nasıl hissettireceğini, dokunuşları karşısında sertleşen kasların şeklini düşünmemek için gözüne uyku girmeyen o geceleri...

Onu istiyordu, açlık duyuyordu ona. Tıpkı Ethan'ın ona duyduğu açlık gibi. Yine de hayatını kurtardığı günden beri genç kıza baskı yapmıyordu. Grace aptal değildi. Ethan Sharpe gibi ipsiz sapsız bir adamla ortak bir geleceği olamazdı. Neticede o bir korsandı —*hükümet tarafından görevlendirilmiş lisanslı korsan*, diye düzeltti.

Tüm bunlara rağmen asla sahip olamayacağı bir koca için masumiyetini saklamaya da hiç gerek yoktu. Arzu duyduğu bir adama bedenini sunmak, onunla bir bütün olup tamamlanmak istiyordu.

Ethan Sharpe'la birlikte olmak istiyordu. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Fakat bunu nasıl gerçekleştireceği-

ni bilmiyordu. Basit bir şekilde soracak kadar utanmaz da değildi.

Öyle miydi yoksa?

Grace gününü kamarayı adımlayarak ve ‘*akşam yemeğinde bana eşlik eder misin?*’ tarzında bir notun gelmesini bekleyerek geçirdi. Bugün ilişkilerinde bir engel daha ortadan kalkmış, çok özel bir şey paylaşmışlardı. Genç kıza göre muhteşem olan bir şeyler. Kesinlikle Ethan onu görmek istiyor olmalıydı ama beklediği mesaj hiç gelmedi.

Freddie elinde tepsiyle çıkageldiğinde, Grace hayal kırıklığıyla dolup taşıtı. Ethan’ı yanlış mı okumuştı? Ona olan arzusu solup gitmiş miydi?

Grace’e saygı duyduğu için mi ondan kaçınıyordu yoksa? En sonunda centilmeni mi oynamaya karar vermişti? Saygın bir leydiye davranır gibi mi hareket edecekti bundan sonra?

İçinden bir ses sonuncusu olduğunu söylüyordu. Artık Grace’i baştan çıkarmayacaktı.

Grace kendi isteğiyle davet etmediği sürece genç adam yatağına geri dönmeyecekti.

9

Cesaret. Bu kelime düşüncelerinde asılı kalmış durumdaydı. Ethan Sharpe'ı yatağına almaya yetecek kadar alışılmadık tarzda bir cesarete sahip miydi?

Grace saatlerce bu fikir üzerinde kafa yordukça, inancı daha da artıyordu. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu, bir geleceği var mıydı onu hiç bilmiyordu işte. Sadece şu andan emindi. Kararlılıkla dolu bir şekilde köşedeki küçük çalışma masasına doğru yürürken buldu kendini. Derin bir nefes aldı, büyük boy kâğıtlardan birini çıkardı ve masanın üstüne, tam önüne koydu.

Kalemi divitin içinden çıkarırken parmakları titreyince sayfanın üstüne mavi mürekkep damlaları döküldü. Homurdanarak kâğıdı bir kenara attı.

İkinci denemesi fena değildi.

Sevgili Ethan,

Kâğıdı buruşturup fırlattı. Başlangıcı beğenmediği için bir kez daha yazdı.

Kaptan Sharpe,

Yatmadan önce bir içki içmek için bana eşlik eder misiniz acaba?

Saygılarımla, Grace

Daha fazla bir şey yazmadı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bunu yapacak cesareti kalırsa eğer geldiği zaman — geleceğini düşünmek istiyordu— Grace bir sonraki adıma geçecekti.

Freddie tepsiyi almak için geldiğinde notu iletmesini rica etti.

“Okuduğunu görünceye kadar bekleyeceğim, hanımefendi.”

“Teşekkür ederim, Freddie.”

Çocuk odayı terk eder etmez Grace aceleyle, siyah dantelle süslenmiş camgöbeği rengindeki elbiseyi giydi. Saçlarını tarayıp topladı ama sadece birkaç tane toka taktı. Ethan saçlarını açmak isterse diye adamın işini kolaylaştırmıştı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Avuçları terlemişti. Şimdiye kadar bilmediği kadınlık dünyasına adım atmak üzereydi. Fazlasıyla heyecanlıydı, biraz da korku vardı. Bunu yapmak istiyordu, Ethan’ı istiyordu. Ateşli öpüşmelerini, genç adam ona dokunduğu anda hazla doluşunu düşündü. Adam sadece odaya giriyordu ve bu bile Grace’in nefesini kesiyordu.

Kapısı çalındığında vakit bir hayli geç olmuştu. Neredeyse gelmeyeceğine ikna olmak üzereydi. Fakat kapıyı açtığında Ethan’ın koridorda beklediğini gördü. Uzun kollu, tertemiz, beyaz bir gömlek ve bacaklarını sıkıca saran dar bir pantolon giymişti. Dizlerine gelen botları cilalan-

mış, saçları düzgünce taranmıştı.

“Sanırım sana katılmam için davet edildim.”

“Evet...” O tuhaf nefessizlik haliyle boğuşuyordu yine ve aniden kendini utangaç hissetti. Kalbi o kadar gürültüyle atıyordu ki muhtemelen Ethan bile duyabiliyordu.

“Hatırladığım kadarıyla içki içmeyi teklif etmiştin.”

“Evet...” Öylece dikilip ne söyleyeceğini bilmeyen haliyle aptal gibi görüldüğünün farkındaydı.

Ethan kamaraya girip arkasından sessizce kapıyı kapattı. Bakışları camgöbeği rengindeki elbisede dolaştı. “Özel bir durum olduğunu bilseydim daha resmi giyinirdim.”

Grace başını salladı, keşke başka bir şey seçseydim diye düşünmüştü fakat şimdi öyle yapmadığı için mutluydu. Ethan’a güzel görünmek istemişti ve en iyi seçenek buydu.

“Resmiyete hiç gerek yok.” *Hem de hiç.* Bakışları da en az adam kadar muhteşemdi, o kadar yakışıklıydı ki Grace’in göğsü sızlıyordu. “O kadar özel bir mesele değil, sadece beni teselli ettiğin için uygun bir şekilde teşekkür etmek istedim.”

Dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrıldı. “Bu durumda, birer kadeh içki içmeye ne dersin?” Büfeye doğru yürüyüp Grace için şeri, kendisi içinse konyak doldurdu. “Uygun şekilde ‘teşekkür etmek’ hakkında ne düşündüğünü bilmenin ilginç olabileceğine inanıyorum.” Arkasını döndü ve genç kıza şerisini verdi. “Nereden başlıyoruz?”

Grace’in midesi kasıldı. Yüce Tanrım, bunu yapmak hayal ettiğinden daha zordu. Gerçekten teşekkür etmek için çağırmamıştı onu. Notu gönderirken daha ilginç nedenleri vardı.

“Korkarım ki be—ben tam olarak emin değilim.”

Ethan kaşlarını çattı. “Gerginsin.” Konyağından bir yudum alıp bardağı masanın üstüne bıraktı. “Seni bu halde göreceğimi söyleseler hayatta inanmazdım. Ne oldu Grace? Sorun nedir? Beni neden davet ettin?”

Genç kızm elleri titredi, bardağının dışına bir damla şeri sıçradı. Ethan hemen fark edip kadehi elinden aldı. “Söyle bana, Grace. Neyin var?”

Dudaklarını nemlendirdi, cesaretini toplamaya çalışıyordu. *Söyle şunu* diye emretti zihnini. *Gerçeği söyle ona.* “Gelmeni istedim çünkü... çünkü benimle sevişmeni istiyorum, yani— sen de hâlâ istiyorsan.”

Birkaç uzun saniye boyunca Ethan öylece durdu, parlak gözleri inanamamışçasma açılmıştı.

“Tanrım, ne kadar da aptalım.”

Cümlesini henüz bitirmişti ki yüzü genç adamın elleri tarafından sarılıp dudakları şehvetli dudaklarla ele geçirildi. Grace’e doyamıyormuş gibi defalarca öptü genç kıızı. Parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirip öpüşmeyi derinleştirmek için başını arkaya eğince tokaların gevşeyip düşmesine neden oldu.

“Seni hâlâ istiyor muyum?” diye fısıldadı boynunun yan tarafına doğru. “*Leydi Anne’de* gördüğüm andan beri seninle birlikte olmaktan başka bir şey düşünemiyorum ki.”

Ethan tutkusunu göstermek istercesine genç kıızı öpücüklere boğdu. Grace’in nefesi kesilmişti. Ona tamamen yapışmış, kollarını boynuna dolamıştı. Hisleri allak bulaktı ve bedeni alevler içinde kalmıştı.

Korsesinin altında sızlayan göğüs uçları kabarıp sertleşmişti. Dudaklarının şiştiğini hissedebiliyordu. Bir hay-

li hassaslaşmışlardı da. Ağzının içinde hareket eden dilin ıslaklığı ise midesinin kasılmasına neden oluyordu. Parmakları Ethan'ın ensesinde kıvrılan saçlarının arasında kıvrılmıştı.

Ethan öpücüklerine hiç ara vermeden genç kızın elbisesinin arkasına uzanıp düğmelerini çözdü. Elbisenin bollaşan korsesiyle birlikte iplerini gevşettiği içliğini omuzlarından sıyrıp beline kadar indirdi. Genç adam bir süre hayranlıkla çıplak göğüslerine baktı, daha sonra onları avuçladı. Avuç içlerini dolduran yumuşak tepeciklerini okşamaya başladı. Her birinin ağırlığını ve şeklini test eder gibi elleriyle yordu. Grace hazdan ölmek üzereydi.

“Ethan...” diye fısıldadı, adamın ellerinin yerini ağzı aldığı anda. Göğüs uçlarını emmeye başlayınca genç kız ayaklarının üstünde duramaz hale geldi. Sevişmeyle ilgili çok az bilgisi vardı, bir adamın bir kadına bu şekilde dokunacağını asla hayal edemezdi. Dudaklarını ve dilini böylesi bir beceriyle kullanacağını, onu bayılmanın eşiğine getireceğini tahmin bile edemezdi.

Başı geriye düşünce zarif boynunu Ethan'a sundu. Adam fırsatı değerlendirip muazzam bir ziyafet çekti. Dudakları boynundan yukarı doğru çıkarken genç kızın kulak memesini ağzına alıp ısırıldı. Tutkulu öpüşmelerinin bir başkasını yaşamak için dudaklarını esir alırken genç kızın ince içliğini de beraberinde sürükleyerek elbisesini kalçalarından aşağıya indirdi. Şimdi tamamen çıplaktı ve titriyordu.

Ethan'ın elleri sırtından kalçalarına doğru yakıcı bir yol izledi ve dolgun yuvarlaklığı elleriyle kavrayıp Grace'i kasıklarına doğru çekti. Genç kız uyluklarının arasına meydana gelen kırırdanmayı hissedebiliyordu. Sertleşmişti ve kendisine duyduğu arzudan nabız gibi atıyordu.

Olacaklardan korkmalıydı belki de ama en ufak bir tedirginlik bile hissetmiyordu. Aksine daha önce hiç hissetmediği kadar kadınsı hissediyordu. Bir kadının elinde tuttuğu gücü keşfetmişti. Fakat aynı zamanda Ethan'ın avucunun içine düşmüş, öpücüklerinin, ateşli okşamalarının ve hazdan delirmesine neden olan dokunuşlarının esiri olmuştu.

Genç adamın eli Grace'in karnından aşağıya doğru, uyluklarının arasındaki tüylere kaydı ve parmakları kadınlığını bulduğunda genç kızın nefesi kesildi. Islanmıştı ve bunun için utanıp utanmaması gerektiğini fazlasıyla merak ediyordu.

Parmağı genç kızın girişini yoklarken bedeninin gerildiğini hissedince, "Sakin ol, aşkım," diyerek onu yatıştır-maya çalıştı Ethan. "Kendini rahat bırak. Canını yakma-yacağım."

Bacaklarının arasında her ne oluyorsa, adama çok doğal görüldüğü için Grace söylediği gibi yapıp kendini Ethan'm ellerine bıraktı. Neticede tecrübeli olan oydu ve çıktıkları yolculukta dümeni kaptana teslim etmek en mantıklısıydı.

"Sana dokunmak istiyorum," dediğinde cüretkârlığı için pek fazla şaşırmadığını fark etti. "Tenini, elimin altında hareket eden kaslarını hissetmek istiyorum." Bu konuşan başka bir Grace olmalıydı. Hiçbir zaman tanışmadığı, daha cesur ve utanmaz olan bu kız en az yaşadıkları gece kadar gerçek dışıydı. *Bu bir rüya olmalı* diye geçirdi içinden.

Gözleri birbirine kenetlendi, Ethan'ın buz mavisi bakışları sıcak ve yoğundu. İnce ketenden beyaz gömleğini çıkarıp başının üzerinden fırlattı. Genç kızın elini alıp

kendi göğsüne yerleştirdi. Grace merak uyandırıcı siyah tüyleri parmaklarıyla araştırdı, göğsünün kalınlığını test etti ve bakır rengindeki göğüs ucunun etrafında parmağıyla daire çizdi. Ethan'ın göğüs uçları anında tepki verip büzüştü.

Soluk soluğa kalmışlardı. Başını kaldırıp genç adama baktığında çenesini hissettiği ağızdan dolayı sıkıldığını gördü.

“Seni o kadar çok istiyorum ki.” İsteği fazlasıyla belli olsa da ağırdan almaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Grace parmağını kaburgalarının üstünde gezdirdi. elini dümdüz karnına yerleştirdiğinde sertleşip kasıldığını gördü.

Kendisi çıplaktı, aniden onun da öyle olmasını istedi. Ethan'a baktı, düşünceleri gözlerine yansımış olacak ki kendini onun kolları arasında yatağa taşınırken buldu. Genç kızı örtülerin üstüne bırakıp yeniden öptü. Sadece botlarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmak için kısa bir süreliğine Grace'ten ayrıldı. Ethan yüzünü döndüğünde genç kız derin bir nefes aldı. Kalbi korkuyla yerinden oynamıştı.

Daha önce çıplak bir adam görmemişti. Hele tamamen uyarılmış olanını hiç. Erkekliği uzun ve kalındı, siyah kıllardan oluşan koruyucu yuvasının arasında dışarı fırlamıştı. Biraz solmuş olacak ki Ethan yatağın kenarında durakladı ve eğilip nazikçe genç kızı öptü.

“Ağırdan alacağız, acele etmeye gerek yok. Güven bana, Grace. Söz veriyorum senin için her şeyin mükemmel olmasını sağlayacağım.”

Ona güveniyordu. En azından bu konu hakkında.

Ethan yanına uzandı ve beraberinde öpücüklerini de getirdi. Usulca verilen öpücükler, ateşli ve nüfuz eden

öpücükler, derinleşmiş tahrik edici öpücükler... Bedeni tutuşup yavaşça eriyinceye kadar hepsi birbirine karıştı. Karnına bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarının arasında tarif edilmez bir sızı başladı.

Ethan'ın eli, kadınlığının sakladığı hassas inciye buldu ve genç kız yatakta kıvranıncaya kadar okşadı. Grace, bir şeyler için yalvarıyordu ama ne olduğundan emin değildi. Ethan bacaklarının arasına yerleşip erkekliğiyle girişini zorlayıncaya kadar adamın hareket ettiğini fark etmemişti bile. Hem Grace'in bedeni hem de ağırdan almak için çaba sarf eden Ethan'ın omuzlarındaki kaslar gerilmişti.

"Sakin ol, aşkım. Rahatlamaya çalış. Canını yarmayacağım."

Yakacağını biliyordu, bu konuda tecrübesi olmayabilirdi fakat ilk birlikteliğin her zaman acı verici olduğunu bilmeyecek kadar da saf değildi. Hele de Ethan gibi bir adamla birlikte olunca, yaşayacağı acıyı düşünmek bile istemiyordu.

Ethan onu yeniden öptüğünde söylediğini yapıp rahatlamaya çalışmak hiç de zor olmadı. Kadınlığında yavaşça ilerleyip büyüklüğünü kabul etmesi için duvarlarını esnetiyor, kulağına yatıştırıcı aşk kelimeleri fısıldıyordu.

"Gevşe biraz," dedi genç kıızı usulca öperken. Sonra tek ve sert bir darbeye içine girdi.

Ses çıkarmamak için elinden geleni yaptı ancak acı o kadar büyüktü ki kendini tutamayıp çığlık attı Grace.

"Kahretsin!" Ethan hareket etmeyi kesti. "Seni incitmek istememiştim. Üzerinden zaman geçmiş olmalı, siz en son... Gerçekten üzgünüm. Daha yavaş olmalıydım." Grace hiçbir şey söylemedi. Acı azalınaya başlamıştı ve

Ethan'ın devam etmesini istiyordu. Kollarını boynuna doladı ve öpmek için adamın başını aşağıya doğru çekti. Kaptanın iradesine karşı yapılan son saldırıydı bu.

Ethan yeniden hareket etmeye başladı. Genç kızın canını yakmamak için yavaş olan darbeler gittikçe hızlandı. Acı bir anlığına geri döndü fakat hazzın devreye girmesi uzun sürmedi. İçinde hareket eden sertliğin etrafını saran kasları gevşedikçe Ethan'ı daha derinine almaya başladı.

Genç adam inleyerek hızını arttırdı. Her giriş çıkışıyla sıcaklık biraz daha yükseliyordu ve Grace kendini karşılık verirken buldu.

Ağrı tamamen gitmişti, bedeni neye olduğunu bilmediği bir şey için yanıp tutuşuyordu ve Ethan da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyordu. "Lütfen durma," diyen kendi sesini duydu. Kalçasını kıvrıp genç adamın daha derine girmesini sağladı. Ethan'dan başka bir şey düşünemez hale gelmişti. İçini dolduran erkekliğin boyutundan başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Bedeni kasılmaya başladı. Sahip olduğu her bir kas sınırlarını zorlarcasına esniyordu sanki. Sonra hepsi birden ahenkle kopmaya başladı. Sımsıkı kapattığı gözlerinin ardında yıldızlar uçtu, hatta tüm galaksi bir araya gelmiş gibiydi. İçinde daha önce hiç hissetmediği bir hoşluk meydana geldi. Ağzına bir kaşık bal sürülmüş gibi bir histi. Grace genç adamın adını haykırdı ve dünya etrafında parçalara ayrılırken Ethan'ın omuzlarına asıldı.

Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca öylece uzandı. Ethan'm elini hissedinceye kadar —şakağına yaşıyan saçlarını çekiyordu— kımıldamayı düşünmemişti.

"İyi misin?"

Ethan'a bakmak için başını çevirdi. Onu dirseğine yaslanmış bir halde kendisine bakarken buldu. "Ne... ne oldu bana az önce?"

Genç adam kahkaha attı, aşırı derecede keyifli görünüyordu. "Fransızlar buna *La Petite Mort* derler. Küçük ölüm diye çevirebiliriz. Orgazmın, henüz hayattayken cenneti deneyimlemeye en yakın his olduğuna inanıyorlar."

Grace tasvir karşısında gülümsemeden edemedi. "Gerçekten de öyle... biraz da yıldızlardan düşmüş gibi hissettiriyor."

"Canını yaktığım için özür dilerim. Amacım asla bu değildi."

Genç kız bakışlarını kaçırdı. "Sadece bir anlığına acıdı. Ama kesinlikle buna değdi."

"Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Bedenin bana uyum sağlamayı öğrenecek. Hazzın daha büyük olacağını garanti edebilirim."

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum."

Ethan nadiren ortaya çıkan o güzel gülümsemelerinden birini sundu. "Bahse var mısınız?" dedikten sonra Grace'e sokulup onu öpmeye ve göğüslerini okşamaya başladı. Genç kıza mucize gibi gelse de bu defa içine girerken hiç zorlanmamıştı. Sadece onunla birleşmenin keyfini yaşıyordu.

O anda farkına vardığı şeyle nefesi kesildi. Ethan'a âşık olmuştu. Muhtemelen denize düştüğü gün hiç tereddüt etmeden arkasından atlayıp hayatını kurtardığı andan beri seviyordu onu.

Onu seviyordu ve belki de bu yüzden bedeni Ethan için çiçek gibi açılmış, onu alabileceği kadar derinine almıştı.

Gökyüzünün parçalara ayrılıp Grace'in yıldızlara doğru yükselmesi uzun sürmedi.

Huzurlu bir uykudan uyandığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Pencereleden gelen belli belirsiz gün ışığı sayesinde Ethan'm yatağın yanında durduğunu gördü. Arkası dönük bir şekilde eğilmiş botlarını giyyordu. Üstünde sadece pantolonu vardı. Bu zamana kadar gördüğü en mükemmel vücuda sahipti. Geniş omuzları, ince beli, sıkı kalçaları ve adaleli uzun bacaklarıyla tıpkı bir Yunan heykeli gibiydi.

Ethan'ın sırtındaki yara izlerini görünce kaskatı kesildi. Yanında uzandığı anlarda karanlıktan dolayı fark edememişti. Kuşkusuz genç adam da saklamayı çok iyi başarmıştı. Hapishanede işkence dolu aylar geçirmiş olmalıydı. Bunun suçlusu babası mıydı gerçekten?

Aniden midesi düğümlendi. Gerçekleri tüm çıplaklığıyla öğrenmesinin imkânı yoktu. Babasının ülkesini satacak türde bir adam olup olmadığını bile bilmiyordu.

Ethan arkasını dönüp yataktaki Grace'in uyanık olduğunu görünce gülümsedi. Bu hareket deniz mavisi gözlerinin rengini derinleştirmiş, elmacık kemiklerini ön plana çıkarmıştı. Onu daha genç gösteren mükemmel bir gülümsemeydi.

"Seni uyandırıp yeniden sevişmek istedim ama dün gece sana sert davrandığım için bunu yapamadım. Jeffries'le birlikte... birlikte olduğunuzdan beri bir hayli zaman geçmiş olmalı."

Grace ilk kez utandığını hissetti. Gün ışığında seviş-

mekle ilgili konuşmak dün geceki büyüğü anlarda konuşmaktan daha zordu.

“Daha önce ne vikontla ne de bir başkasıyla beraber oldum. Sen benim ilk erkeğimsin, Ethan.”

Genç adam kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun? Jeffries’in metresi olduğunu biliyorum.”

Bulmacanın eksik parçaları şimdi yerine oturmaya başlamıştı. Ethan’ın en başından beri düşündüğü şey buydu. O yüzden bedeni için pazarlık yapıp durmuştu.

“Hiçbir zaman onun metresi olmadım.” Grace bir an tereddüt etti, fakat şimdi durmak için fazlasıyla ileri gitmişti ve Ethan’ın artık gerçeği bilme zamanının geldiğini düşünüyordu. “Harmon Jeffries —Vikont Forsythe— benim babam.”

Ethan şaşkınlıkla başını salladı. “Bu olamaz. Sana inanmıyorum.”

“Annemle hiçbir zaman evlenmedi. Bana sahip çıkmadı ama yine de bu babam olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Bana söylemeye çalıştığın şey... beni bakire olduğuna inandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Erkeklerin bunu anlayabileceğini sanıyordum.”

Ethan’ın nefesleri sıklaşmış, çenesi kasılmıştı. Örtülere doğru uzanıp Grace’in çıplak olup olmadığını düşünmeden acımasızca açtı. Genç kız bacaklarını çenesinin altına doğru çekip kollarıyla etrafını sardı. Adamın bakışlarından da nefret etmişti.

Ethan çarşafa baktığında bakireliğin kanıtı olan kan lekesini gördü.

“Hayır, olamaz. Bu imkânsız.”

“Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm.”

Tekrar çarşafa bakmaya başladığında Grace onun dün gece ikisi arasında yaşananları hatırlamaya çalıştığını anladı. Yüzündeki ifadeden, kızlık zarını deldiğinde acıyla çığlık attığı o anı tam olarak ne zaman hatırladığını anlamak mümkündü.

“Aman Tanrım, doğruyu söylüyorsun! Jeffries’in kızı-sın, fahişesi değil! Bu yüzden hapisten kaçmasına yardım ettin.”

Ethan’ın bu kadar allak bullak olacağını hiç düşünmemişti. “Sadece birkaç kişi biliyor. Vikont, ben ve tabii ki annem. Duyulursa meydana gelecek olan skandaldan dolayı iki aile de mahvolur. Bu sırrı mezara kadar taşıyacağımıza yemin ettim. Sen de kimseye söylemeyeceğine dair söz ver, Ethan.”

Genç adam başıyla onaylayarak geri çekildi. “Dün gecedan sonra bir anlaşmaya varabileceğimize inanmıştım. Birbirimize zevk vermeye devam edebiliriz diye düşünmüştüm. Londra’ya döndüğümüzde senin için işleri yoluna koyacaktım.”

“Neden yapamayacaksın ki? Ne değişti?”

“Çünkü sen onun kızı-sın. Çünkü damarlarında onun kanı akıyor. Çünkü şu andan itibaren sana her baktığımda onun yüzünden ölen adamlarımı düşüneceğim.” Arkasını döndü, dün gece yere fırlattığı gömleğini alıp kapıya doğru yürümeye başladı.

Grace gidişini izlerken kalbinin duracağını sandı. “Ethan, lütfen gitme.”

Genç adam sadece bir anlığına duraksadı. Daha sonra kapının kolunu kaldırıp dışarı çıktı. Yürüyüp giderken ka-

pıyı arkasından sertçe çarpmayı ihmal etmedi.

Grace onun az önce durduğu yere bakarken gözleri yanmaya başladı. Gözyaşları istemsizce yanaklarına doğru dökülüyordu.

Ethan'a bedenini vermişti; ama o, bir şekilde kalbini ve ruhunun bir parçasını da ele geçirmeyi başarmıştı.

Dün gece yaşananların aptallıktan başka bir şey olmadığını geç de olsa farkına vardı.

Şafağın gri renkli ışıkları kısmen etrafı aydınlatırken Ethan dümenin arkasında duruyordu. Bir gece öncesini düşünüyordu. *Fahişe değil, masum genç bir kızmış.*

Bunu nasıl anlayamamıştı ki? Ona da söylediği gibi daha önce Grace Chastain gibi bir kadınla tanışmamıştı çünkü.

Onun cesaretine sahip genç ve masum bir kadın var mıydı bilmiyordu. Onun kadar güçlü, sonsuz bir azme sahip başka bir kadın... Ona saygı duyuyordu, hatta hayranlık duyduğu bile söylenebilirdi. İşte bu yüzden Grace'e olan açlığı bu kadar fazlaydı.

Onunla seviştikten sonra bu arzusu azalır sanmıştı ama hiç de düşündüğü gibi olmamıştı. Şimdi onu daha çok istiyordu ama asla sahip olamayacaktı.

"Beni mi görmek istedin, Kaptan?" diye sordu kırılaşmış sakallarını kaşıyan Angus. Birden bire arkasında belirmişti.

"Evet. Planlarda bazı değişiklikler oldu. Geri dönüp kuzeye, Scarborough'a doğru yol alacağız. Direkt bir rota belirlersek oraya varmamız fazla zaman almaz. Yolcu-

muzdan kurtulduğumuzda da tekrar güneye yol alırız. Görevimizi tamamlar ve eve döneriz.”

Angus kaşlarını çatı. “Kızın gitmesine izin mi vereceksiniz?”

Ethan, konuşurken yaşlı adam yerine denize baktı. “O Jeffries’in metresi değil, kızıymış.”

“Ne? Emin misiniz?”

İçine işleyen umutsuzluğu görmezden geldi ve bu defa Angus’a bakarak, “Dün geceye kadar tamamen masum ve el değmemişti. Bekâretini aldım. *Onun* gayri meşru kızıymış,” dedi.

Angus bir süre genç adama baktı, Ethan saklamak için elinden geleni yapsa da yaşlı denizci ne kadar dertli olduğunu hissedecek kadar iyi tanıyordu onu.

“Bunu bilemezdin, delikanlı.”

“Hayır, bilemezdim. Onu o kadar çok istemiştim ki diğer olasılıklar üzerinde düşünmedim bile.”

“Kendini suçlama. Sana gerçekleri anlatmalıydı.”

Ethan yorum yapmadı.

“En azından neden adama yardım ettiğini biliyoruz artık. Ben kendi babam için aynısını yapmazdım. Ayyaş lanet herif darağacıyla burun buruna gelse bile kılımı kıpırdatmazdım.”

“Bir şeyler öğrenmesi için tuttuğum adam ve ikimiz haricinde Grace’in bu kaçış planına dâhil olduğunu kimse bilmeyecek. McPhee ağzını açmaz. Eğer sessiz kalırsak kız güvende olur.”

Angus sakalını sıvazladı. “Kız düşündüğümüzden daha

gençmiş. Freddie'ye yirmi yaşında olduğunu söylemiş.”

Ethan'ın midesi kasıldı. Grace'i düşündüğü her an suçluluk duygusu içini yakıp kavuruyordu. Yine de tamamıyla kendi suçu olmadığını da biliyordu. Genç kız dürüst olmalıydı, inanmayacağı olasılığı bir hayli yüksek olsa da en başından beri gerçeği söylemeliydi.

Sevişmek isteyen, kendisini kamaraya davet edip nefis bedenini sunan oydu.

Ethan parmaklarıyla tik ağacından yapılma dümeni sık-tı. “Emirlerimi yerine getirin, Bay McShane. Bir an önce gemiyi döndürüp yolcumuzu en başında gitmesi gereken yere götürelim.”

“Emredersiniz, Kaptan.” Angus mürettebata bağarmaya başladı. Adamları yelkenlerin başına gönderip gemiyi hızla ileri sürmelerini istedi.

Fransız kıyılarında devriye gezip, Napolyon'un İngiliz kıyılarına saldırmaya yetecek miktarda filoyu bir araya getirip getirmediğine ilişkin bilgi toplamaya çalışıyorlardı. *Deniz Şeytanı* hiç duraksamadan son hızla gitse bile guletin Scarborough'a olan beş yüz millik yolculuğu en az üç gün sürerdi. Geri dönüş yolunu da hesaba katınca görevlerine en az altı gün ara vereceklerdi.

Grace'i en başından beri istediği üzere teyzesinin güvenli kollarına emanet edene kadar ondan uzak duracaktı. Salondaki konforsuz kanepede yatacaktı. Temiz hava almak isterse Angus ona eşlik edebilirdi. Freddie de ihtiyacı olan şeyleri temin etmeyi sürdürürdü.

Grace Chastain'ı gemiyi terk ettiği güne kadar bir daha görmeyecekti.

Grace kamarasında perişan bir gün geçirdi. Belki de yüzlerce kez kendi kendine aptal demişti. Yüzlerce kez akmak için direnen gözyaşlarıyla savaşıp, Ethan Sharpe'a lanetler yağdırmıştı. Günün geri kalanı kendini yatıştırma çalışmakla geçmişti. İstirabının büyüklüğünü ona göstermemekte kararlıydı. Ethan, Grace'i ne kadar çok yaraladığını asla tahmin etmemeliydi.

Yatağın üzerindeki pencerelerden dışarı bakmış, güneşin her zamanki yönünde olmadığını görünce geminin rotasını değiştirdiğini hissetmişti. Gulet güzergâhının tersine doğru yol alıyordu ve bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Ethan onu Londra'ya götürmeye karar vermişti.

Grace'in göğsü sıkıştı. Ona istediği şeyi vermişti, bedenini kullanmasına gönülden razı olmuştu. Grace'e karşı olan şehvetini gidermişti ve artık gerçek kimliğini bildiğine göre onu yetkililere teslim edecekti.

Ah, Tanrım, ne çılgınlık ama! Ethan'a nasıl olup da güvendiğine bir türlü inanamıyordu. Daha da kötüsü ona âşık olacak kadar aklını kaçırmayı nasıl başarmıştı?

Aptallığının bedelini ödüyordu ve ileride daha fazlasını ödeyeceğini hissediyordu. Belki de hayatına mal olacaktı.

Sonunda gökyüzüne gecenin karanlığı çökmüştü. Örtülerin altına girmiş, elinden gelen her şeyi denese de bir türlü uyuyamamıştı.

Bir sonraki gün gemi kuzeye doğru olan yolculuğuna devam etti ve Grace'in gerginliği katlanarak dayanılmaz bir boyuta ulaştı. Kamarada volta atarken midesinde endişe kaynaklı düğümler oluşuyordu. Gerçeği bilmeliydi. Ethan ne planlıyor derhal öğrenmeliydi.

Deniz mavisini elbisesini giyip saçlarını ördü ve basit bir

tokayla bağıladı. Kamaradan çıkıp kaderini ellerinde tutan adamı aramaya başladı. Güvertede bulamayınca merdivenlerden aşağıya inip özel odasının kapısını çaldı.

Uzun saniyeler boyunca kimse cevap vermedi, daha sonra kapı birden bire açıldı ve Ethan sendeleyerek kapı girişinde belirdi. Grace'i gördüğünde dudakları amansız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Vay, bu ne sürpriz." Geriye doğru sarsak bir adım attı ve genç kadın —dün gecedan itibaren genç bir kız değildi artık— büfedeki bitmek üzere olan konyak şişesini gördü.

"Sarhoşsun sen!"

"Doğru, ama bu seni ilgilendirmez."

"Seninle konuşmam lazım."

Abartılı bir şekilde reverans yaptıktan sonra, "Hayhay, içeri gel. Sana bir içki doldurayım ve dün gece kaldığımız yerden devam edelim," dedi.

Grace'in yanakları kızardı. "Bir daha bana dokunmana izin verecek kadar deli olduğumu düşünüyorsan fena halde yanıldığını söylemeliyim. Benimle ilgili ne planladığını öğrenmek için geldim. Beni... beni Londra'ya mı götürüyorsun?"

Bu sözler, Ethan'ı biraz da olsa ayıltmaya yetmişti. Başını sallayarak, "Seni Scarborough'a götürüyorum. İstedğin buydu, değil mi?"

Grace fazlasıyla rahatlamıştı ama hemen arkasından gelen minnet dolu hislerinden de nefret etmişti. "Gerçekten mi? Londra'ya doğru gitmiyor... gitmiyorsun değil mi? Beni teyzeme mi götürüyorsun?"

"Masumiyetini çaldım. Karşılığında sana özgürlüğünü

veriyorum.” Yüzünde yine o merhametsiz gülümsemelelerinden biri vardı. “Gördüğün gibi Grace, en sonunda şeytanla pazarlık yapmaktan kaçamadın.”

Genç kadının boğazı düğümlendi. Dün gece paylaştıkları yakınlık yok olmuştu. Aralarında oluşan büyük mesafe yüreğini acıtıyordu. “Benimle birlikte olmanı istedim, Ethan. Karşılığında bir şey beklemedim.” Ethan, gitmek için adım atan Grace’i bileğinden yakaladı.

“Çok üzgünüm, Grace. Bu şekilde bittiği için çok üzgünüm. Sen sen olduğun için ve ben de ben olduğum için üzgünüm. Keşke başka şartlar altında tanışmış olsaydık.”

Grace acı bir şekilde gülümsedi. “Neyse, en azından istediğini almış oldun. En başından beri intikam peşindeydin. Umarım keyfini çıkarırsın, Ethan.” Arkasını döndü ve onu odanın kapısında tek başına bıraktı.

Kamarasına giden yol boyunca Ethan’ın hali gözlerinin önünden gitmedi. Siyah saçları birbirine karışmıştı ve kıyafetleri darmadağındı. Leş gibi içki kokuyordu, yüzünde öfkeden bir maske vardı ve sonunda onu yok edecek olan bir intikam ateşiyle yanıyordu.

Kamaraya varınca geniş yatağa oturdu. Her şeye rağmen hâlâ onu umursuyor olması delilikten başka bir şey değildi.

10

Gri yağmur bulutları Scarborough Liman'ı üzerinde toplanmışlardı. Tırabzanların önünde Angus McShane ile birlikte duran Grace, elbisesinin eteğini bacaklarına yapıştıran ve tepeden toplanmış saçlarını uçuşturan güçlü rüzgârı iliklerine kadar hissediyordu.

“Teyzenizin evinin nerede olduğunu söylemiştiniz?”

“Doğuda, tepenin hemen üzerindeymiş. Mektubunda rıhtımdan oraya kadar yürünebileceğini veya kiralık araba tutulabileceğini yazmıştı. Fakat not yazarsam bizi alması için bir araba gönderir mutlaka.

“Sandıklarınız oradadır muhtemelen. Kaptan Chambers güvenle ulaşmalarını sağlamıştır.”

“Özel hizmetçim de oradadır belki.”

“Büyük bir ihtimalle öyledir.”

Tam o sırada Freddie çıkageldi. Koltuk değneğine yaslanmıştı ve kolunun altında Schooner vardı. “Size hoşça kalın demek için geldik, efendim. Ben ve Schooner.”

Elini aşağı uzatıp kalın tüylerini okşadığında kedi mır-layarak karşılık verdi. Grace tüm sıkıntısına rağmen gülümsemeyi başararak, “Seni özleyeceğim, Freddie. İkinizi de özleyeceğim,” dedi.

Küçük çocuk mutlu olmuş gibi görünüyordu. “Belki bir gün yeniden karşılaşırız.”

Öyle olmasını içtenlikle istese de çok küçük bir ihtimal diye geçirdi içinden. Az önce söylediği gibi çocuğu ve turuncu tekir kediye gerçekten de özleyecekti. “Belki bir gün...”

“Git artık, delikanlı.” Angus çocuğu geminin mutfağına doğru hafifçe itti. “Aşçının yardıma ihtiyacı olabilir.”

Freddie el salladıktan sonra topallayarak Angus’un söylediği yöne doğru gitti. Yaşlı adam mürettebata emirler yağdırmaya başladı. Gulet yön değiştirdi ve Grace yelkenli gemi kıyıya yaklaştıkça daha belirgin olmaya başlayan küçük liman kasabasına baktı. Dalgaların kumsalı aşındırmasıyla oluşan burunun üstünde orta çağdan kalma bir kalenin kalıntıları duruyordu. Kalenin surları neredeyse tamamen yıkılmıştı ve hisar hendeği artık tamamen boştu.

Grace’in eli bilinçsizce boynuna gitti. Ethan antik kolyesini almıştı. Geri verecek miydi acaba? Günlerdir onu görmemişti. Bilerek kendisinden kaçtığını biliyordu. Belki de en iyisi buydu.

Grace düşünceleriyle onu çağırması olmalıydı ki Ethan uzun adımlarla kendisine doğru gelmeye başladı. Adamın yaklaşmasını izlerken boğazı düğümlendi. Her zamanki gibi giyinmişti. Koyu renk pantolonunu siyah çizmelerinin içine sıkıştırmıştı. Yün paltosu esen rüzgârla birlikte dalgalanıyordu. Ayağındaki aksaklık her zamankinden daha belirgindi ama bu Grace’in hayal gücünün bir ürünü de olabilirdi.

Ethan tam karşısında durdu. Yüzündeki ifadeyi ustalıklı gizlemiş olsa da gözlerindeki girdabı yanlış anlamanın mümkünü yoktu. Düşünceleri de böyle çalkantılı mıydı acaba?

Grace’inkiler karmakarışık. Ethan’ın ona karşı olan duy-

gusuz davranışları yüzünden çok öfkeliydi. Bu kadar aptal olduğu için kendisine duyduğu öfke daha büyüktü elbette.

Olan biten ne varsa hepsi yüzünden fazlasıyla pişmanlık yaşıyordu.

Kararsızdı.

Aşk acısı çekiyordu.

Sonuncusu, son zamanlarda üzerinde durmayı reddettiği tek şeydi. Tehlikenin farkına varmalıydı, Ethan'ı terk ettiği zaman neler hisseceğini en başından anlamalıydı.

Her şeye rağmen yine de onu seveceğinin farkına varmalıydı.

Adamlar ağaca tırmanan maymunlar gibi hiç zorlanmadan direklere çıkıp iniyor, yelkenleri düzeltiyorlardı fakat Grace etrafında olup bitenleri fark etmiyordu bile. Tüm dikkatini önünde duran uzun boylu, asla unutamayacağı mükemmel adama vermişti. Uçuk mavi gözleri genç kadının üzerindeydi. O güzel gözlerde —Grace yeni yeni farkına varıyordu— çok fazla acı vardı.

“Gemiye demirlediğimiz zaman Angus seni götürecektir,” dedi Ethan. “Teyzenin evine sağ salım vardığını görene kadar bekleyecek.”

Grace başını salladı. “Humphrey Malikânesi o kadar da uzakta değil bence.”

Paltosunun iç cebinden bir şey çıkardı ve genç kadın parıldayan elmasları gördü. “Sanırım bu sana ait.” Kolyeyi Grace'in boynuna dolayıp klipsini kapattı. Ensesine bir anlığına sürtünen parmaklar genç kadının kalbinin sıkışmasına neden oldu.

“Teşekkür ederim.”

Grace'in elini tuttu, çevirdi ve avucuna bir kese bozuk para bıraktı. "Bunu da almanı istiyorum."

"Para mı? Gerçekten bana birlikte ol—"

"Tanrı aşkına, Grace! Bunun aramızda geçenlerle hiçbir ilgisi yok. İhtiyacın olur diye yanında bir miktar para bulunmasını istedim sadece."

Grace başını sallayarak reddetti ve ağır keseyi Ethan'a geri verdi. "Paranı istemiyorum, Ethan. Senden gelecek olan hiçbir şeyi istemiyorum."

Genç adam duruşunu biraz dikleştirdi. Şimdi daha uzun, hatta daha uzak görünüyordu. "Bu bir veda o zaman. Kendine iyi bak, Grace."

"Sen de, Kaptan Sharpe."

Uzun saniyeler boyunca öylece Grace'e baktı. Parmak uçlarında yükselip Ethan'ın dudağına yumuşak bir öpücük kondurmasına neyin sebep olduğunu asla bilmeyecekti. Mavi gözlerinde bir anlığına beliren bir şey yüzündendi belki de.

Ethan, Grace'i omuzlarından kavradı, öpüşmeyi derinleştirip uzun bir süre onu öptü ve sonra arkasını dönerek çekip gitti. Güverteden aşağıya doğru aynı uzun adımlarla yürürken genç kadının gözleri yaşlarla doldu.

Bu o kadar saçma bir durumdu ki... Grace'e azıcık bile olsa değer vermeyen hilekâr adamın tekiydi. Bir daha asla görmeceği bir adam için böyle kahrolmak tamamen çılgınlıktı.

Hırıltılı erkek sesinin geldiği yere doğru döndü. Angus McShane geri dönmüştü. "Gitme zamanı, genç bayan." Grace'in gemideki tek varlığını, içinde elbiselerinin olduğu küçük bohçayı taşıyordu.

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Evet... artık bura-

dan ayrılma zamanım geldi.” Boğazındaki yumrunun geçmesi için yutkundu, gri sakallı yaşlı adamın kendisini geminin asma merdivenlerine doğru yönlendirmesine izin verdi.

Arkasına bakmadı.

Bakacak olursa Ethan’ı orada bulamayacağını biliyordu çünkü.

Kâhyanın misafirlerinin gelişini duyurmasıyla, dul Barones Humphrey’nin boynuna astığı gümüş zincirli tek camlı gözlüğünü büyük göğüslerinin üstüne bırakması bir oldu. Okuduğu gazeteyi bir kenara koydu, kabul salonunda oturduğu koltuktan kalktı.

“Bayan Chastain geldi, leydim. Bay Angus McShane’in refakatinde.”

“Aman Tanrım!” Odanın diğer ucundaki arkadaşı Elvira Tweed’e baktı. “Grace burada. Buna inanamıyorum.”

“Pekâlâ, haydi gidip karşılayalım,” dedi Elvira, iri cüsseli bedenini koltuktan kaldırırken. “Holde öylece dikilip beklemesin.”

Misafir salonundan çıkıp Matilda’nın otuz yıldan fazla zamandır kâhyalığını yapan uzun boylu, bir deri bir kemik kalmış Harrison Parker’ı takip ederek girişe doğru yürüdüler.

Kemerli antreye girerken büyük yeğeninin şaşırtıcı güzelliğini görünce bir anlığına durakladı. Harmon çok yakışıklı bir adamdı ve üstündeki kırışık ipek elbiseye rağmen Grace de en az onun kadar uzun ve ince görünüyordu. İkisi de aynı yeşil gözlere ve Matilda’nın bugüne kadar gördüğü en parlak koyu bakır renkli saçlara sahipti.

“Tanrım. Sevgili kızım, kesinlikle bu zavallı yaşlanmış

gözleri kamaştırdın. Grace, yavrum, en sonunda burada ve güvende olmana o kadar sevindim ki.” Matilda genç kıza bağrına bastığında ince bedeninin gergin olduğunu fark etti. Grace’in, bu sıcak kucaklamayla birlikte biraz da olsa rahatladığını hissetmesiyle dolan gözlerini kırıştırdı.

“Geçti, hayatım. Şimdi buradasın ya, her şey daha güzel olacak.” Başını kaldırıp genç kıza refakat eden gri sakallı adama baktı. “Grace’i sağ salim eve getirdiğiniz için size teşekkür etmiş miydik?”

“Bana değil kaptana teşekkür etmelisiniz, hanımefendi. Deniz Şeytanı’nın kaptanı, Kaptan Sharpe’a.”

“Kaptan nerede şimdi peki? Hatırladığım kadarıyla Grace’in kaçırılmasının arkasında o vardı, değil mi? Kesinlikle onunla konuşmam gereken şeyler var.”

Grace’in kaskatı kesildiğini gördü. “Kaptan Sharpe fazlasıyla meşgul bir adam, leydim,” dedi Grace. “Kor-karım ki bu uzun hikâyeyi Bay McShane gittikten sonra anlatmayı tercih ederim.”

Matilda gülümsedi. “Bana Matilda teyze demelisin ve bu da en iyi arkadaşım, Leydi Tweed.”

Grace saygıyla reverans yaptı. “Memnun oldum, leydim.”

Matilda’nın dikkati yeniden iri yarı İskoç adama döndü. “Yeğenimi geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. Size borçlandım.”

Angus başıyla hafifçe onayladı ve sonra Grace’e baktı. “Kendine iyi bak, genç bayan.”

“Sen de, Angus.”

“O kötü bir adam değil.”

Hayır, kötü değildi. Sadece geçmişte yaşananların bata-

ğına saplanıp kalmıştı. Fakat kendisi de bundan mustarip değil miydi? Neredeyse hiç tanımadığı babasına yardım etmekle yükümlü hissetmesine neden olan şeylerden biri de geçmişine bağlı olmasıydı. “Ona göz kulak ol, Angus.”

“Tabii ki olurum,” dedi ve gülümsedi. “Muhteşem bir genç kadınsın, Grace Chastain. Bu yaşlı İskoç seni asla unutmayacak.” Kadınları nazikçe selamladı, başını önüne eğdi ve kapıdan çıkıp gitti.

“Pekâlâ...” Matilda genç kıza döndü ve elini tuttu. “İlk önce yukarı çıkıp seni odana yerleştirelim. Sandıkların hizmetçinle birlikte gelmişti. Gemide o kadar süre kaldıktan sonra güzel bir banyoya ihtiyacın vardır.”

“Gerçekten var, Matilda teyze. Teşekkür ederim.”

“Sonra, aşağıya inersin ve olan biten ne varsa konuşuruz.”

Grace’in yüzü azıcık solunca *acaba o gemide başına bir şey mi geldi* diye endişe etmeden duramadı Matilda. “Tedirgin olma, yavrum. Sen çok cesur bir genç kadınsın ve biz seninle gurur duyuyoruz,” dedi ve arkadaşına baktı. “Değil mi, Elvira?”

“Öyle zannediyorum, evet, gerçekten öyle.”

Grace biraz sarsılmış görünüyordu ve Matilda o anda anladı ki bu genç kadın her şeyle tek başına mücadele etmişti. Gemide her ne oluyorsa Grace’i derinden etkilemişti.

Tanrım, Matilda olup bitenleri öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

* * *

Grace teyzesinin arkasından giderek üst kattaki yatak odasına kadar rehberlik etmesine izin verdi. Fransız kapılarının denize nazır balkona açıldığı oda son derece havadardı. Sayvanlı büyük yatağın üstünde uçuk mavi satenden bir yatak örtüsü ve yatağın dört direğini de örten, aynı renkte ama biraz daha solgun olan bir perde vardı. Yerdeki şark halılarıyla birlikte son derece sıcak ve neşe saçan bu oda Grace'i sanki evindeymiş gibi hissettirdi.

Koyu renk saçları ensesinde düzgünce topuz yapılmış, basit gri elbisesi yıkanmış ve ütülenmiş olan Phoebe odaya girdi. Grace'ten altı yaş büyük olan genç kadın hanımının elini yakaladı ve sıkıca tuttu. Grace'i bir daha göremeyeceğini düşündüğü çok açıktı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki güvendesiniz, hanımım. Olanları duydum. Kaptan Sharpe'in bir korsan olduğunu ve sizi gördüğü an gemiden kaçırdığını söylediler!"

Grace gülümsedi. "Bir karışıklık olmuş. Eninde sonunda kaptan bunun bir hata olduğunu farkına vardı ve beni buraya gönderdi. İşte hepsi bu..."

"Sizi...sizi incitmedi değil mi, hanımım? Bayan Cogburn adamı o gece gördüğünü, yakışıklı şeytanın teki olduğunu ama aynı zamanda hayatında gördüğü en soğuk gözlere sahip insan olduğunu söyledi."

Grace yutkundu, o buz mavisi gözlerin bir anda nasıl ateş gibi yandığını ve bedenini küle çevirdiğini hatırladı. "Kaptan son derece centilmen bir adamdı." Yalan söylüyordu. Adam bir korsandı, tam anlamıyla düzenbaz ve çapkındı. Ve genç kadının kalbini kırmıştı.

Tam o sırada banyo suyu geldi, Phoebe odada koşuşturmaya başladı. Havluları hazırladı ve bir kalıp lavanta esanslı sabun bulup getirdi. Koku Grace'e çok daha mah-

rem ve özel başka bir banyoyu hatırlatınca genç kadın anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Phoebe banyo yapmasına yardım etti ve saçlarını yıkadı. Şöminedeki kömür ateşiyle kuruttukları saçlarını tarayıp oluşan düğümleri çözdükten sonra basit bir örgüyle topladı.

“Teşekkür ederim, Phoebe. Şimdi, müsaade edersen bir süre dinlenmek istiyorum. Aşırı derecede yorgunum. Hazır olduğumda seni çağırırım ve giyinmeme yardım edersin.”

“Evet, tabii ki efendim.” Phoebe odadan çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz Grace yatağa çöktü ve ağlamaya başladı. Boylu boyunca uzanıp yüzünü önce örtüye, daha sonra da artan hıçkırıklarını kimsenin duymasını istemediği için yastıklara gömdü.

Teyzesi kapıya vurup genç kızı kontrol etmek için kapı aralığından içeri baktığı halde Grace uyanmadı.

“Bitap düşmüş zavallı yavrucak.” Matilda uyuyan kızı rahat bırakıp aşağıya indi ve akşam yemeği için arkadaşına katıldı. “Umarım tatlı kız iyi durumdadır.”

Elvira bir kaşık dolusu isticridye çorbası aldı. “Şu anda burada, güvende ve onunla ilgilenecek senin gibi bir kadına sahip. Gerisi bir şekilde hallolur.”

Matilda kaşığı tabağının yanına bıraktı. İştahı kaçmıştı. Bu tarz sorunlar için fazlasıyla yaşlanmıştı ama yine de genç kız geldiği için çok mutluydu. “O kaptanla konuşmak istedim. Grace onun hakkında ne diyecek çok merak ediyorum.”

“Hayal bile edemiyorum. En azından adamı kendisini Londra’ya götürmek yerine buraya getirmeye ikna edebil-

miş.”

“Evet, tabii, bu da bir şeydir.” Matilda bunun karşılığında Kaptan Sharpe’ın genç kızıdan ne istediğini düşünmeden edemedi.

Ethan dümenin başında duruyordu. Scarborough Limanı’ndan ayrıldıklarından beri deniz daha çok kabarmıştı. Dondurucu dalgalar güverteyi yıkarken üstündeki yağmurluk kuzeyden esen soğuk rüzgârın kıyafetlerinden içeri girmesini zar zor engelliyordu.

Saatlerdir buradaydı. Angus iki kere dümeni devralmak için gelmiş fakat Ethan kabul etmemişti. Bomboş kamasında baktığı her yerde Grace’in varlığını görmektense bu buz gibi havayla yüzleşmeyi tercih ederdi. Ona gerçeği söylemişti. Grace gibi birisiyle daha önce hiç tanışmamıştı ve daha bir gün bile olmadan feci şekilde özlemişti.

Bu imkânsızdı. Hatta fazlasıyla saçmaydı. O sadece bir kadındı ve Ethan seneler içinde düzinelercesiyle tanışmıştı.

“Ned birazdan gelip yerine geçecek,” dedi Angus aniden arkasından yaklaşırken. “Ateş sönmüş olsa da salon buradan daha sıcak ve kuru.” Ethan itiraz etmeye başlayacaktı ki yaşlı adam kolundan çekti ve Ned dümenin başına geçti.

Angus, “Kafanın içinde neler döndüğünü biliyorum. delikanlı,” dedi Ethan’ı alıp götürürken. “Muhteşem bir kadındı ve ben de en az senin kadar özlüyorum onu. Belki ruhun zamanla huzur bulur ve onu yeniden görürsün.”

Ethan başını sallayarak reddetti. “Benim kim olduğum ve onun Jeffries’in kızı olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.”

Angus oflayarak pes etti. “Yine de harika bir kadındı.”

“Fıvet, dostum. Gerçekten de öyleydi.”

Grace, Humphrey Malikânesi’ndeki ilk gününü uyuyarak geçirdi. Ertesi gün, sabahın geç saatlerinde uyandı ve buna rağmen kol ve bacaklarının yorgunluktan ağırlaştığını hissediyordu. Yataktan çıkması gerektiğini, teyzesiyle yüzleşme zamanının geldiğini biliyordu fakat kendinde kalacak gücü bulamıyordu.

Phoebe bir fincan sıcak çikolata ve bir tabak ballı kekin olduğu tepsiyle geldiğinde Grace doğruldu ve iştahı olmasına rağmen kendini yemeye zorladı.

“Sandıklarınızdaki giysileri temizleyip havalandırdım, efendim. Bugün belki lacivert şeritlerle süslenmiş pembe merinos elbisenizi giyersiniz diye düşündüm. Size çok yakışıyor.”

“Teşekkür ederim, Phoebe. O elbiseyi giyebilirim.” Sandıklar dolusu muhteşem kıyafetleri vardı. Maliyeti ne olursa olsun annesi her zaman son moda giyinmesinde ısrar ederdi. Yıllardır istediği tek şey kızının bir soyluyla evlendiğini görmektir. Annesinin senelerdir saklamış olduğu mektupları okuduktan sonra anladığı üzere güzel elbiselerinin masrafını vikont olan babası üstlenmişti.

Durumun komikliğine gülmeden edemedi. Annesinin en büyük hayali olan kızını aristokrasiye gelin verme hayali ne şekilde sonuçlanmıştı. En düşük toprak sahibinin en soysuz oğlu bile artık Grace’le evlenmezdi. Ethan Sharpe tarafından kaçırıldıktan sonra yerle bir olan itibarından sonra kimse almazdı onu.

Bekâretini kaybettiği gerçeğini söylemiyordu bile.

Phoebe’nin yardımıyla yüksek belli elbisesini giyip onunla uyumlu oğlak derisi terliklerini ayağına geçir-

di. Saçları örölüp tokayla tutturulurken ilgisizce aynanın önünde oturdu.

En sonunda hazır olunca odasından çıktı ve teyzesiyle konuşmak için misafir salonuna doğru yol aldı.

“Ah, işte buradasın!” Matilda teyze tombul bedeniyle genç kadına doğru koşturdu. Yaşına göre hâlâ zinde olan yaşlı kadının demir grisi saçları ve elma gibi yanakları vardı. Tek camlı gözlüğü boynundaki gümüş zincirinden sarkıyordu. “Nasıl hissediyorsun, hayatım? Umarım daha iyisindir.”

“Çok daha iyiyim, teşekkür ederim Matilda teyze.”

“Gel, o zaman. Parker’a misafir salonuna çay getirmesini söyleyeyim.”

Grace teyzesini takip etti. Yaşlı kadın kesin soru yağmuruna tutacaktı, keşke ne söyleyeceğini bilebilseydi.

“*Post* gazetesini okuyordum,” dedi Matilda teyze, söminenin karşısındaki birbirine bakan gergef işli tekli koltuklara otururlarken. “Babanın kaçışıyla ilgili haberler her geçen gün biraz daha azalıyor. Görünüşe bakılırsa planımız tam da umduğumuz gibi ilerliyor.”

Her şey bunun içindi zaten, diye düşündü Grace, *Leydi Anne*’den kaçırıldığı geceden bugüne kadar yaşanan onca şeyi hatırlarken. “En azından elimizde mutlu olacağımız bir şey var.”

Vikont henüz bulunamamıştı ve genç kadın hâlâ babasının gerçekten masum olup olmadığını bilmiyordu. Teyzesine doğru baktı. “Lord Forsythe’nin —yani babamın— ülkesine ihanet edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Tabii ki düşünmüyorum, tatlım. Onu biraz daha iyi tanısaydın, Harmon’unun asla böyle bir şey yapmayacağı-

nın kolayca farkına varırdın. Hatırlıyorum da...”

Grace sonraki yarım saati babasının çocukluk hikâyelerini dinleyerek geçirdi. Ailesi öldüğünde bir süre kendine gelemediğini, Humphrey Malikânesi’ne ilk geldiğinde ne kadar utangaç ve korkmuş olduğunu anlattı teyzesi.

“Bildğin üzere askerdi. Henüz on dokuzuna yeni başlamışken orduya yazıldı. Ayrılması için konuşmaya çalıştım. Rahmetli kocam, Stanley de —Huzur içinde yatsın— denedi ama Harmon bu konuda ısrar ediyordu. Bir görevim var derdi. Onun tamamlandığını görmesi gerekiyormuş.”

Çaylarını bitirip öğle yemeğine geçmeye hazır olduklarında Grace babasını biraz daha iyi tanımıştı. Teyzesine olan yakınlığı ve hisleri de hızla filizlenmişti.

Ethan hakkında konuşacak cesareti bulana kadar neredeyse akşam olmuştu. Konuşmaya başladığında ağzından dökülen kelimeler hiç de anlatmaya niyet ettikleri değildi.

“Kaptan babamın suçlu olduğunu düşünüyor. Harmon Jeffries’in kendisini Fransızlara sattığını ve bu yüzden adamlarının ölümünden babamın sorumlu olduğuna inanıyor.”

Teyzesine Ethan’ın nasıl ele geçirilip hapse atıldığını, orada yediği dayakların ve işkencelerin izlerini hâlâ vücudunda ve kalbinde taşıdığını anlattı. Onun hakkında konuşurken ses tonunda bir şeyler değişmiş olmalıydı ki teyzesi anında Ethan’a karşı hisleri olduğunu fark etti.

“Bu kaptan senin için çok şey ifade ediyor. Ondan bahsederken gözlerin, hislerini ele veriyor.”

“Kaptan Sharpe... o diğer adamlara hiç benzemiyor. Bazen kibar ve centilmen oluyor bazense tamamen acımasız. Yine de bir şekilde onu anlayabildiğimi düşünüyorum.” Başını kaldırıp teyzesine baktı. “Ona âşık oldum,

Matilda teyze. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama âşık oldum işte. Onu bir daha göremeyeceğimi bilsem de asla ama asla unutmayacağım.”

“Ah, canım kızım.” Teyzesi genç kadını kucaklamak için kollarının arasına çekince Grace’in boğazı düğümlendi. Göz-yaşlarının gözlerini yaktığını hissediyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın içinden kopup gelen hıçkırığı engelleyemedi.

“Sorun değil, hayatım. Hayatta bazen kontrol edemediğimiz şeyler oluyor. Zamanla onu unutacaksın.”

Grace yutkunarak, “Biliyorum,” dedi. Unutacağını biliyordu da, bu çok yakın bir zamanda olacaktı gibi görünmüyordu.

Ethan’ın, Fransa kıyı şeridini araştırmayı ve İspanyol kıyılarını —Cadiz’in güneyine kadar inmişti— incelemeyi içeren görevi sona erdi. Oldukça yüksek miktarda gemi inşaatı olmasına rağmen Fransızların genişleyen filosuyla ilgili somut bir bilgiye ulaşamadı. Bugüne kadar İngiliz abluka birlikleri onları kontrol altında tutmayı başarmıştı. Ethan bundan sonra da böyle devam etmesi için dua etti.

Şimdi Londra’daki evindeydi. Milli Savunma Bakanlığı adına yürüttüğü son görevini resmi bir şekilde tamamlayıp Belford markiliği görevlerini yerine getiriyordu. Evdeydi ve yeni bir hayata başlamıştı. Değişime ayak uyduruyor, ileriye dönük adımlar atıyordu. Buna rağmen geçmiş bir türlü peşini bırakmıyordu.

Her gün Londra gazetelerini dikkatle inceliyordu — *Chronicle*, *Whitehall Post*, *Daily Gazetteer*— Harmon Jeffries’le ilgili bir haber olup olmadığına bakıyor, vikontun bulunduğu yeri bildiren bir bilgi kırıntısı arıyordu.

Jonas McPhee, hizmetinde çalışmaya devam ediyordu. Bow Caddesi dedektifinin ağzı sıkıydı ve o hainin darağacına gitmesini en az Ethan kadar istiyordu.

Ne yazık ki Forsythe'yi düşünmek her zaman olduğu gibi Grace'in hayalini de beraberinde getiriyordu. Kadın ne zaman aklına gelse Ethan'm göğsü sıkışıyordu. Bir parçası vikonta yardım ettiği için hâlâ kızgındı ona; diğer parçasıysa bunu neden yaptığını anlayabiliyordu.

Ethan babasını küçük bir çocukken kaybetmişti. Brant kontu ve kontesi olan amcası ve eşi tarafından sevgiyle büyütölmüş olmasına rağmen, ailesini özlemeden geçirdiği tek bir gün bile olmamıştı. Ethan, abisi Charles ve kız kardeşi Sarah, kuzenleriyle birlikte Riverwoods'ta yaşamışlardı. Şimdiki Brant Kontu Cord Easton ve diğer kuzenleriyle kardeş gibi büyümüşlerdi. Buna rağmen babası olan adamı ve onu seven annesini asla unutamamış, her zaman bir parçasının onlarla birlikte öldüğünü hissetmişti.

Yine de babası bir vatan haini değildi ve Grace'in neden böyle yaptığını anlayabilmiş olsa bile bu onu tamamen bağışlaması için yeterli değildi. Fakat onu özlemeden de yapamıyordu.

Bunun olacağını asla düşünmemişti. Gün içinde belki yüz kez onu düşüneceğini hayal dahi etmemişti. Ne kadar cesur ve güçlü olduğunu hatırlayacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Birlikte oldukları tek bir gecenin sonsuza dek aklına kazınacağını hesaba dahi katmamıştı. Diğer kadınlara karşı olan arzusunu yok edeceği, tek bir kadınla dolu olan anılara hapsolacağını kim bilebilirdi ki!

Kuzeni sürekli ziyaretine geliyordu. Cord genç adamın geri çevirmeye başladığı davetler yüzünden endişelenme-

ye başlamıştı. Belford markisi olarak cemiyette yer almayı reddediyordu. Unvan abisinin ölümüyle kendisine miras kalmış olsa da bu dünyaya uymuyordu ve girmek için de en ufak bir istek dahi duymuyordu.

Bunun yerine tamamen işlere gömülmüştü. Mülklerini yönetiyor ve Belford ailesinin sorunlarıyla ilgileniyordu. *Bu kadarı yeterli* diye düşündü Ethan, Grace'in, aklına üşüşen görüntülerini görmezden gelmeye çalışırken. Böyle olmak zorundaydı.

Çalışma odasının kapısı ikinci kez tıklatılınca kadar birinin geldiğini fark edememişti. Cevap vermek için ağzını açtı fakat henüz tek kelime dahi edemeden kapı açıldı ve Cord izinsizce içeri girdi.

“Umarım bir şeyleri bölmemişimdir.” Kont odada başka birini daha bulmayı bekliyormuş gibi etrafına baktı. “Görüyorum ki bölmemişim.”

Cuma akşamıydı. Cord ve karısı onu akşam yemeğine davet etmişlerdi ama Ethan bunu da reddetmişti. “Belford Park’ın hesap defterlerini gözden geçirmeye hazırlanıyordum. Charles’m dul eşi hâlâ orada yaşıyor. Malikânenin çok fazla tamire ihtiyacı olduğunu söylüyor.”

“Çok enteresan.” Sözcükleri uzatarak konuşmuştu Cord. “Ve bu çok çok önemli iş yarına kadar bekleyemez, öyle mi?”

“Her şeyi yakından takip edip kontrol altına almayı severim.”

Cord gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bu benim de geçmişte yaptığım hatalardan biriydi. Hayatta yaşamaya değer çok fazla şey var kuzen. Günün her saati-ni çalışarak geçiremezsin.”

Kapıya bir kez daha vuruldu ve ilk seferinde olduğu

gibi cevap beklemeden açıldı. Bu defa gelen kişi Sheffield Dükü Rafael Saunders'tı.

"Tıpkı söylediğin gibi," dedi Rafe arkadaşı Cord'a. "Koltuğunda öylece oturuyor. İngiliz sosyetesinin canı cehenneme, dostum. Korkmana gerek yok, biz seni kurtarmaya geliriz."

"Hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Sen öyle diyorsan..." Rafe çalışma masasının karşısında dolanıyordu. "Seni buradan çıkarmaya geldik. Kulübe gidip birkaç el kâğıt oynayacağız."

Ethan bunun üzerine bir süre düşündü. Yapacak daha iyi bir işi yoktu ve burada tek başına oturmaya devam ederse depresyona girecekti. "Pekâlâ, beni kandırmayı başardınız." Hesap defterleri dışında oyalanacak bir şey bulduğunu düşünerek ayağa kalktı.

Rafe sırtıttı. "Daha sonra, sen ve ben Madame Fontaneau'ya uğrayıp güzel vakit geçirebiliriz. Cord bize katılmayacak tabi ki. Evde onun ihtiyaçlarını karşılayan birisi var ama biz bekârlar başımızın çaresine bakmalıyız."

İşkambil oynamak kulağa hoş geliyordu. Bir kadınla sevişme düşüncesi ise hiç ilgisini çekmemişti. *Bu durum zamanla değişecek*, dedi kendi kendine. Alev gibi yanan kızılımsı saçların ve parlak yeşil gözlerin hatıraları solup gidecekti. Kıpırmızı dudaklar ve Ethan'ın bedenine mükemmel bir şekilde uyan ince ve zarif vücudun hayali, genç adam farkına bile varmadan yok olacaktı.

Ama bu gece değil.

"Önce kâğıtlar," dedi Rafe'ye. "Sonrasına bakarız."

Fakat üstünü değiştirmek için yukarı çıkan Ethan, bu

gece Madame Fontaneau'nun seçkin evine uğramayacağından son derece emindi.

11

Grace yatak odasındaki rengi solmuş şark halısının üzerinde gezinirken ne yapacağını düşünüyordu. Teyzesi çoktan odasına çekilmişti fakat genç kadının hiç uykusu yoktu. Endişeliydi. Daha da kötüsü korkuyordu.

Gemiden ayrıldığından beri yaklaşık iki ay geçmişti. Nisan ayının ortalarındaydı ve Grace bir şeylerin ters gittiğinin uzun zamandır farkındaydı. Scarborough'a geldiği ilk haftalarda kendisindeki değişiklikleri fark etmeye başlamıştı. Vücudu değişiyordu, garip bir şekilde dolu hissediyordu kendini. Göğüsleri her geçen gün biraz daha hassaslaşıyordu ve daha önce hiç olmayan bir şey başına gelmişti. Aylık kanaması gecikmişti. Sabahları genelde kendini hasta ve yorgun hissediyordu.

Ah, sevgili Tanrım!

Tek bir ateşli sevişmeyle hamile kalabileceği aklının ucundan dahi geçmezdi. En azından birkaç defadan sonra olur diye düşünmüştü.

Ne kadar da yanılmıştı.

Ethan'm bebeğini taşıyordu ve bu durum er ya da geç ortaya çıkacaktı. Teyzesine söylemesi gerektiğinin far-

kındaydı fakat bunun için yeterli cesareti yoktu. Matilda teyze genç kadının kurtuluşu olmuştu. Babasının mektuplarında söz verdiği gibi kadın en zor zamanında Grace'e yardım elini uzatmıştı.

Ondan daha fazlası istenemez, bekâr bir anneyi evinde barındırmasını ve doğumdan sonra bebeğiyle birlikte Humphrey Malikânesi'nde kalmasına izin vermesi beklenemezdi. Barones toplum tarafından dışlanırdı, cemiyet-teki itibarı zedelenirdi. Grace bunun olmasına izin veremezdi.

Annesinin yanına da dönemezdi. Amanda Chastain'in bu hayatta en çok korktuğu şey dedikoduuydu. Skandal düşüncesi bile annesinin başını döndürmek için yeterliydi. Kendisine fahişe gözüyle bakacak olan üvey babasına tek kelime bile etmezdi. Ona, *seninle ilgili düşüncelerimde haklıymışım* dedirtmektense ölmeyi tercih ederdi.

Grace teyzesini ziyaret edeceğini ve uzun bir süre orada kalacağını söylediğinde annesi çok rahatlamıştı. Grace'in evden gidişiyile birlikte yıllar önce yaptığı düşüncesizliğin hatırlatıcısı da gitmiş olacaktı. Amanda Chastain'in bu kadar ısrarla kızını evlendirmek istemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Annesinin planlarının ters gittiğini düşününce gülmeden edemedi.

Her geçen dakika kendini biraz daha çaresiz hissediyor, odada volta atıp duruyordu. Pencereden dışarı baktığında gördüğü tek şey karanlıktı. Yüzünü yeniden odaya dönüp şömineye doğru yürürken şifonyerin üstündeki bir şey dikkatini çekti. Fildişi işlemeli küçük mücevher kutusunu teyzesi, Gelinin Kolyesi'ni koyması için vermişti.

Grace kapağı açtı ve zarif inci dizisini gördü. Flması

ona göz kırpmıyor, adeta dokunması için çağrıda bulunuyorlardı. Parmakları incilerin üstünde dolaşp muntazam yuvarlaklıklarını ve beyaz elmasların pürüzsüz yüzeyini inceledi.

Kolye, arkadaşı Tory'ye sonsuz bir mutluluk bahşetmişti fakat Grace'e getirdiği tek şey acıydı. Eli henüz şişmeye başlamamış olan karnına giderken efsaneyi düşündü. Demek ki düşündüğü kadar saf bir kalbe sahip değildi.

Mücevher kutusunun kapağını kapattı. Kolye bu dünyada güvенеbileceği tek insanı, Tory'yi hatırlamasını sağladı. Humphrey Malikânesi'ne geldiğinden beri birkaç mektup yazmıştı ve Grace de başına gelen olayların bir kısmını anlatmıştı. En yakın arkadaşı olsa bile detaylardan bahsetmemişti. Sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Scarborough'a başka bir gemiyle döndüğünü yazmıştı.

Görülen oydu ki Grace'in kaçırılmasıyla ilgili hikâyeye Tory'nin kulağına henüz gitmemişti. *Leydi Anne*'deki çoğu yolcu farklı yerlerde inmişti ve genç kadın Kaptan Chambers'in dedikodu yapacak tarzda bir adam olduğunu hiç sanmıyordu. Angus, kaptana, Grace'in teyzesinin evine sağ salim ulaştığını iletceğine söz vermişti fakat er ya da geç genç kadının Ethan Sharpe'la yanında şaperon olmadan yolculuk yaptığı ortaya çıkacaktı.

Annesi ve Dr. Chastain'in duydukları zaman ne diyeceklerini düşünmemeye çalıştı.

Sonra aklına yeniden Tory gelince genç kadın köşede duran portatif yazı masasına doğru yürüdü. Küçük tahta kutuyu masanın üstüne koydu ve oturup yazmaya başladı.

Scarborough'a doğru yaptığı yolculukta başına gelenlerin doğrusunu anlatmak için seçeceği kelimelerden pek emin değildi. Ethan Sharpe adında bir adamın kendisini

Leydi Anne'den nasıl kaçırdığını, kaptanlık yaptığı geminin adının *Deniz Şeytanı* olduğunu, Kaptan Sharpe'in, Vikont Forsythe'nin hapisten kaçmasına yardım ettiği gerekçesiyle Grace'i sorgulamak istediğini ve sonunda genç kadını teyzesine gönderdiğini yazarken sözcükler kendiliğinden yolunu buldu.

İnanılmaz derecede yakışıklı ve tek kelimeyle hükmedici bir adam. Bazen çok sert görünüyor, hatta fazlasıyla acımasız fakat sonra bir bakıyorsun ki kibar ve hoşgörülü bir adama dönüşüvermiş. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çekici bulmamıştım. Ethan'a âşık oldum. Tory. Onun beğini taşıyorum.

Olan biteni biraz daha anlatıp mektubu, *Tanrım, keşke ne yapacağımı bilebilseydim* diye tamamladı.

Dostun, Grace diye imza attıktan sonra gözlerindeki yaşı sildi ve yazı masasını yerine koydu. Mektup ertesi gün postalanacaktı.

Tory'nin, yazdıklarını okuduğu zaman Grace'in kendi başına açtığı sıkıntıları anlaması için dua etti. *Ve umarım bir çözüm üretir* diye de ekledi içinden.

Neredeyse akşam olmak üzereydi. Birkaç günlüğüne ertelediği evrak işlerini henüz bitirmişti. Evde kalıp çalışmak yerine karısına zaman ayırmayı tercih etmiş ve Victoria'nın atalarına ait evde kalmak için Windmere'ye gitmişlerdi.

Misafir odasındaki şöminenin önünde geçirdikleri saatleri hatırlayınca gülümsedi. Ona mesafeli davranmak gibi saçma bir uğraş yüzünden neredeyse sevdiği kadını kaybetmek üzere olduğuna hâlâ inanamıyordu. Kendini koru-

mazsa kalbini ona kaptırmaktan korkmuştu.

Victoria tam da korktuğu şeyi yapmıştı.

Cord gülümsedi. Eskiden korktuğu şeyin başına gelmesinden en ufak bir üzüntü bile duymuyordu.

Maun masasının arkasında öylece oturup karısını ve karnındaki bebeğini düşünürken çalışma odasının kapısı aniden açıldı ve Victoria telaşla içeri girdi. Kestane rengi saçlarının birkaç tutamı tokalarından kurtulmuştu ve kağıt tutan eli titriyordu.

“Cord! Tanrım, olanlara inanamayacaksınız!”

Ayağa kalktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. Karısı altı aylık hamileydi ve onu bu kadar üzgün görmek hiç hoşuna gitmemişti.

“Ne oldu? Neler olduğunu anlat bana.”

Kocasına doğru koşup mektubu uzattı. Karnı burnuna değmek üzere olsa bile çevikti ve enerji doluydu.

“Grace’ten gelmiş. Baş belada. Grace’in *Leydi Anne*’den zorla alındığıyla ilgili dedikodular duymuştuk hatırlıyor musun? Mektuplarında bunun küçük bir karışıklık olduğunu, çabucak düzeltildiğini ve şimdi teyzesiyle birlikte Scarborough’ta rahat bir şekilde yaşadığını yazmıştı. *Farklı bir gemiyle döndüm* demişti hatta.”

Tory mektubu salladı. “Bu henüz geldi! Sonunda gerçeği söylemeye karar vermiş. Onu Scarborough’a getiren geminin adını tahmin edebilir misin?”

Cord mektubu almak için uzandı fakat karısı, ulaşamayacağı bir mesafeden kağıt parçasını yüzünün önünde sallamaya devam ediyordu.

“*Deniz Şeytanı!* İsmi bu. Gemi kime ait biliyor musun?”

Cord kaşlarını öyle bir çattı ki anlı kırış kırış oldu. “Tabii ki biliyorum. Ethan’m gemisi. Grace’in *Deniz Şeytanı*’nında ne işi varmış peki?”

“Ne işi olduğunu söyleyeyim. Kuzenin alıkoydu onu. Grace’in itibarı yerle bir oldu ve kendisine âşık ettiği yetmiyormuş gibi bir de onu hamile bırakmış!”

“Ne!” Cord karısının elindeki mektubu kaptı ve hızla okudu. “Yüce Tanrım.”

“Grace ne yapacağını bilmiyor. Ethan’a veya bir başkasına söylemediği çok açık. Onunla konuşmalısın, Cord. Genç ve masum bir kızı baştan çıkarttı. Grace’le evlenmekten başka çaresi yok.”

Tory, arkadaşının Ethan’la evlenmesinin ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu.

“O iyi bir adam. Doğrusu neyse onu yapacaktır.”

“Grace’in yanma gitmeliyim.” Tory kapıya doğru koştu. “Bana ihtiyacı var.”

Cord bileğinden yakaladı ve yüzüne bakınası için kendisine doğru çevirdi. “Bunu yapmayacaksın. Çocuğumu taşıırken bu kadar uzağa gitmene izin veremem. Ethan’la konuşmama izin ver, bakalım ne diyecek.”

“Doğuma daha birkaç ay var. Yolculuk o kadar da—”

“Sana hayır dedim. Şhirden ayrılamazsın. Seni güvende tutmak için yatak odasına kilitlemem gerekse bile yaparım.”

Tory kaşlarını çattı. “Sakın beni tehdit etmeye kalkma, Cord Easton.”

“Ben senin kocanım. Güvende olmanı istiyorum.” Hem ses tonu hem de genç kadının bileğindeki tutuşu yumuşa-

dı. “Grace benim de arkadaşım, Victoria. Onu yüz üstü bırakmayacağız. Ethan’ın bırakmasına da izin vermem. Onunla konuşmam için bana bir şans ver.”

Genç kadın iç çekti. Gerginliğinin bir kısmı narin omuzlarından akıp gitmişti. “Haklısın. Özür dilerim, sevgilim. Ben sadece kolyenin Grace’e...” Tory başını salladı. “Neyse, boş ver. Artık önemli değil. Ethan’ın doğru olan şeyi yapacağından hiç kuşku yok.”

“Tabii ki, yapacak.” Sandalyenin arkasına astığı fragını aldı ve kahverengi kadife yeleşinin üstüne geçirdi. Elindeki mektubu bırakmadan başını eğdi ve karısını öptü. “Fazla geç kalmam. Bu süre zarfında üzülüp endişelenmeni istemiyorum. Kardeşin için her şey çok iyi sonuçlanmıştı, değil mi?”

Tory biraz daha gevşedi ve başıyla onayladı. “Bunun için sana teşekkür ederim. Claire son derece mutlu.”

“Grace için de öyle olacak.”

En azından öyle olacağını umuyordu. Ethan’ın yaklaşan düğünü için mutlu olacağından pek emin değildi. Kuzeninin Grace Chastain için ne hissettiğini bilmiyordu.

Fakat Ethan şerefli bir adamdı.

Cord onun doğru şeyi yapacağından emindi.

“Üzgünüm Cord ama Grace Chastain ile evlenmeyeceğim.”

Belford ailesinin Londra’daki evinin misafir odasında dikilen siyah saçlı bu adam kuzeni olamazdı. “Ne diyor-sun sen? Kızın şerefini iki paralık ettin. Sen dokununcaya kadar masum bir genç kızdı. Öyle olduğunu sen söyledin.”

“Aynı zamanda bir vatan haininin kızı.”

“Kendisi mi söyledi sana bunu? Forsythe’nin babası olduğunu mu itiraf etti?”

“Endişelenmene gerek yok, kimseye söylemeyeceğim. Ama hiçbir şey babasının *Deniz Büyücüsü*’nün tüm mürettebatının ölümüne neden olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. O adam gemimi yok eden bilgileri düşmana sattı. Ekibimin ve benim bir yıla yakın bir süre boyunca Fransız hapisanesinde kapalı kalmamıza sebep oldu.”

“Grace o adam değil, Ethan. Harmon Jeffries değil...” diyerek genç kadını savunmaya çalıştı.

“Değil mi? Jeffries’in kanı damarlarında dolaşüyor. O piç kurusunun darağacmdan kaçmasına yardım etti. Bir düzine adamın ölümünden ceza almadan kurtulmasını sağladı. Böyle bir kadını Belford markizi yapmamı bekleme benden.”

“Karnındaki bebeğe ne olacak peki? Senin bebeğine. Onu birazcık bile olsa umursamıyor musun?”

Ethan omuz silkti fakat yüzündeki ifadenin umursamazlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. “Çocuğun hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak. Para göndereceğim ve büyürken her türlü imkandan yararlandığından emin olacağım.”

“Baba sevgisi hariç tabii.”

Ethan arkasını döndü. Köşedeki büfeye gidip az önce kafasına diktği kadehine bol miktarda konyak doldurdu ve büyük bir yudum aldı.

“Grace’in karının arkadaşlarından biri olduğunu bilmiyordum. Üzgünüm ama her şey dediğim gibi olmak zorunda.”

“Grace asil bir şekilde yetiştirilmiş genç bir kız. Saygın bir ailenin tek kızı. Senin yüzünden toplum dışına itilecek. Küçük düşecek. Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsun?”

Ethan’ın bu yorum karşısında beti benzi attı. “Ondan nefret etmiyorum. Kim olduğundan ve yaptığı şeyden nefret ediyorum. Grace’le evlenmeyeceğim, Cord.”

Cord bardağındaki konyağı girdap oluncaya kadar döndürdü, kadehini kaldırıp kuvvetli içkiden bir yudum aldı. “Savaşın seni değiştirdiğini biliyordum, Ethan. Ama ne kadar değiştirdiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.”

Konyak bardağını büfeye bıraktı ve misafir odasından çıktı. Victoria ile yüzleşmeye, ona biricik arkadaşının bu sıkıntıya tek başına katlanmak zorunda olduğunu söylemeye çekiniyordu. Rafe ile konuşup olanları ona anlatıncaya kadar karısıyla konuşmayı ertelemeye karar verdi.

Rafe kuzeninin en yakın dostuydu. Aynı zamanda Grace’le de arkadaştı. Belki de Ethan’m aklını başına getirecek bir şey söylerdi.

Cord bunun için dua etti.

Ethan gözlerini bir süredir, kuzeninin çıkıp gittiği kapıya dikmişti. Buna hâlâ inanamıyordu. Grace hamileydi.

Olaydaki ironi karşısında keskin bir kahkaha attı. Dünyadaki en nefret ettiği adam, çocuğunun büyükbabası olacaktı.

Grace’i toplumdan dışlanmış, kocasız düşmüş bir kadın olarak düşünmemeye çalıştı. *Başına gelenlerin tek suçlusu o* diye düşündü merhametsizce. Asılması gereken bir adamın kaçmasına yardım etmenin cezası...

Fakat gözlerini kapattığı zaman gördüğü tek şey genç kadının gülümseyen yüzüydü. Sevişmeleri sırasında hazdan kıpkırmızı olan yanaklarıydı gözlerinin önüne gelen. Karnının kendisinin tohumuyla şiştiğini, bebeğini kollarında tuttuğunu görüyordu. Belki de zamanla genç adamı seveceği gibi seviyordu bebeğini.

Ethan kafasını sallayarak görüntüleri kovmaya çalıştı zihninden. Hatırlamak için kendisine izin verdiği tek bir an vardı; *Deniz Büyücüsü*’nün güvertesini yıkayan kan, top ateşinin ve tüfeklerin sesi, ölmek üzere olan adamların çığlıkları...

Mürettebatı, bir an bile tereddüt etmeden Ethan’la omuz omuza savaşılan cesur adamlardan oluşuyordu. Hepsi birer kahramandı. Şimdi ölü olmalarının tek suçlusu Harmon Jeffries’di.

Hapishanede çoğu kez diğer adamlarla birlikte ölmek istemiş, fakat hayatta kalmıştı. O zamandan beri, gece gündüz demeden aç bir kurt gibi içini kemiren suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

Grace Chastain’le evlenerek o yiğit adamların hiçbirine ihanet edemezdi.

Ethan zil zurna sarhoş oldu. O günün geri kalanıyla ertesi günü bu şekilde geçirdi. Öğle saatlerinde korkunç bir baş ağrısıyla uyandığında kuzeniyle yaptığı konuşmanın üzerinden neredeyse iki gün geçmişti. Kafasının içinde bir orkestra vardı sanki. Ya da bu ses kapıdan geliyordu.

Hangisinin olduğuna karar vermeye çalıştığı birkaç saniye geçti ve kapı ardına kadar açıldığında ikisinin de ol-

duğunu gördü. Sheffield Dükü Rafael Saunders içeri girdi ve “Giyin. Konuşmamız lazım,” dedi.

Ethan’ın uşağı Samuel Smarts, aceleyle dükün arkasından koşturdu.

Rafe, “Banyo yapmaya ihtiyacı var,” dedi uzun boylu ve düşük omuzlu uşağa. Evin efendisi kendisiymiş gibi idareyi ele almıştı.

“Tabii, emredersiniz,” diye cevap verdi sırık gibi boyu olan adam.

Rafe, Ethan’a şöyle bir baktı. Saçları taranmadığı için darmadağındı ve yüzünde üç günlük sakalın gölgesi vardı. “Çalışma odasında hazırlanmanı bekleyeceğim.”

Ethan arkadaşını daha önce hiç böyle görmemişti. İşgüzar bir pislik gibi her şeye burnunu sokuyordu. Rafe’nin mutsuz olduğu her halinden belliydi. Böyle olmasının nedenini biliyormuş gibi bir his vardı genç adamın içinde. Grace Chastain meselesini Sheffield düküyle tartışmayı hiç istemese de, başka bir şansı varmış gibi görünmüyordu.

Ethan kitaplarla dolu olan ahşap kaplamalı çalışma odasına girdiğinde Rafe’nin beklediğini gördü. Uzun boylu adamın kestane rengi saçları o kadar koyuydu ki neredeyse siyahmış gibi duruyordu. Gözleri Ethan’inkilerden daha koyu tonda bir maviydi.

“Büfenin üstünde kahve ve kurabiye var,” dedi Rafe. “Konuşmamızı bitirdiğimiz zaman da yemek odasında kahvaltı hazırlayacaklar.”

“Aç değilim.”

“Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum zaten. Grace Chastain’e yapmak üzere olduğun şey kadar iğrenç bir şey yapsaydım benim de midem bulanırdı.”

Ethan arkadaşının sözleri üzerine kaskatı kesildi. “Bunu Cord’la da tartıştım. Grace, Harmon Jeffries’in kızı. Onunla evlenmeyeceğim.”

“Onu yatağa attığında ebeveynleri aklından uçup gitti herhalde.”

“Bilmiyordum! Eğer bilseydim bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Grace’i zorlamadın o halde.”

“Tabii ki hayır.”

Ethan’ın doldurmuş olduğu kahveye dokunmadan masanın köşesine oturmaya devam etti. “Grace genç bir kız ve kolay etkilenebilir bir yapıya sahip. Ama asla aptal değil. Sende bir şey görmüş olmalı, Ethan. Hatta senin bile görmeyi başaramadığın bir şey. Eğer görmemiş olsaydı masumiyetini almana izin vermezdi. Onu hayal kırıklığına uğratma. Yatağına girmene izin verdiği zamanki adam ol.”

“Bunun Grace ve aramızda olanlarla ilgisi yok. Tüm mesele bir hainin kızı olması. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Tıpkı o adamın bana ve ekibime yaptıklarını silip atamayacağım gibi.”

Rafe’nin çenesi kasıldı. “İntikam hırsın seni kör etmiş. Bu hırs seni yakıp kül edecek. Sana arkadaşım demekten utanacağım bir günün geleceğini asla düşünmezdim. Çocuğuna soyadını vermeyi reddedersen, o kızın tek başına acı çekmesine izin verirsen arkadaşlığımız sona erer. İnan-
dığım ve güvendiğim o adamı geri ver bana.”

Arkadaşının odadan çıkıp gidişini izlerken Ethan’ın omuzları sertleşti. Kapının kapandığını duyduğu anda şöminenin önündeki deri koltuklardan birine çöktü. Hayatta

en çok saygı duyduğu iki adam yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu.

Cord'la kardeş gibi büyümüşlerdi. Rafe'nin ailesinin de Riverwoods yakınlarında bir arazisi olduğu için sık sık ziyaretlerine gelirdi. Bu nedenle Rafe de kardeşlerinden biri haline gelmişti. Şimdi ikisi de haysiyetsizce davrandığına inanıyorlardı.

Böyle düşünüyorlardı fakat Fransızlarla umutsuz bir savaşa girdiklerinde, adamları acımasızca katledildiğinde, kurtulanları esir aldıklarında, dövdüklerinde ve hatta öldürdüklerinde ikisi de orada değildi.

Ethan arkadaşlarının söylediklerini düşünerek çok zor bir gün ve bitmeyen bir gece geçirdi. Bir şekilde haklı olduklarını biliyordu. Grace'le alakalı yaptığı her şey son derece ahlaksızcaydı.

Farklı bir yolla da olsa —hatta daha iğrenç bir yoldu— Lord Forsythe ile aynı şekilde davranmamış mıydı?

Uyandığında henüz şafak sökmemişti. Tüm gece yatağında dönüp durmuştu. Uykuya daldığı zamanlarsa huzursuz rüyalar görmüştü. Güneş ufku belli belirsiz aydınlatırken örtülerin altından çıktı ve yatak odasında dolanmaya başladı. Şehirde moda olsa da Ethan geç saatlere kadar yatamıyordu. Uşağını çağırmak için zile doğru yürürken —alışamadığı bir diğer şey de buydu— Grace'i düşündü. Son iki aydır aklına getirmemek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Grace'de, babasını tek başına kurtarmaya yetecek bir cesaret vardı. Bunu yapmıştı çünkü evlatlık görevi olduğunu düşünmüştü. Son derece aptalca olsa da cesurluğu takdir edilesiydi. Şimdi önünde daha büyük bir sınav vardı ve Ethan adı kadar emindi ki bununla da cesurca yüzleş-

cekti. Hem de tek başına.

Arkasına yaslanıp genç kadına hiçbir şekilde yardım etmeyecek türde bir adam mıydı gerçekten? Bebek kendisine ait olduğu halde ona soyadını vermeyip piç damgası yemesine göz mü yumacaktı?

Ethan derin bir nefes aldı ve zilin tutacağına, niyet ettiğinden daha güçlü bir şekilde asıldı. *Deniz Şeytanı* 'ndan ayrıldığından beri ilk kez bir gayesi vardı. Yapması gereken düzenlemeler, planlaması gereken bir yolculuk vardı.

Her ne kadar kendi kendine *yapacağım en son şey* demiş olsa da Grace Chastain'le evlenmeye gidiyordu.

Kaplumbağa çorbası, kızarmış keklik, şekerlenmiş havuç ve kremalı bezelyeden, tatlı olarak da meyveli pastadan oluşan lezzetli akşam yemeğini henüz bitirmişlerdi. Matilda teyze akşam yemeklerini alışılmıştan daha erken bir saatte yemeyi tercih ediyordu ki şu sıralar bu Grace'in daha çok işine geliyordu.

Ve bu hafta beklenmedik bir misafir ağırlamışlardı.

Collingwood kontu Martin Tully, Londra'ya dönüş yolunda Humphrey Malikânesi'ne uğramak istediğini belirten bir not göndermişti. Grace, teyzesine gemide kontla nasıl tanıştığını anlatmıştı ve genç kadın başkalarıyla görüşmeye hazır olmamasına rağmen Matilda teyze ısrar etmişti.

“Bir erkeğin ilgisi sana iyi gelebilir,” dedi yaşlı kadın. “Son zamanlarda bir hayli üzgün görünüyorsun, hayatım. Belki de kontun burada olması seni biraz neşelendirir.”

Grace bundan şüpheliydi. Kontu görmek o gece gemiden kaçırılışını ve sonrasında yaşananları hatırlamasına neden olacaktı. Düşüncelerinde artık sevdiği adam olarak değil de bir düzenbaz olarak yer eden adamı, Ethan'ı hatırlatacaktı.

Günde en az üç kez cehennem azabıyla lanetlediği adamı...

Hiç istememesine rağmen teyzesinin ricası üzerine

notu cevapladı ve kontu, ziyaretlerine gelmesi için Scarborough'a davet etti.

Kont, notun gönderildiği günün akşamında Humphrey Malikânesi'ne geldi.

Grace'in hatırladığından daha iyi görünüyordu. Kahverengi saçları kısacık kesilmişti ve düzgün bir şekilde alına doğru taranmıştı. Gözleri hatırında kaldığı gibi ela, dişleriyse rahatsız etmeyecek derecede çarpıktı. *Leydi Anne'den* götürüldüğünden beri Grace'i defalarca düşündüğünü söyledi. Kaptanın bir yanlışlık yaptığını ve bunu fark eder etmez genç kadını teyzesine gönderdiğini öğrendiğini de ekledi.

İkisi de asıl meselenin bu olmadığını biliyordu. Şaperonsuz bir şekilde Kaptan Sharpe'la yolculuk yapmak itibarını yerle bir etmişti. Kontun tüm bunlara rağmen halini hatırını sorması ve onun için endişelenmiş olması Grace'i hayrete düşürdü. *Kontun karakterine bir puan daha* diye düşündü.

Misafir odasında kısa bir süre sohbet ettikten sonra Matilda Teyzenin, Lord Tully'ye akşam yemeğinde ikisine eşlik etmesini ve geceyi Humphrey Hall'de geçirmesini teklif etmesi Grace'i şaşkınlığa uğrattı.

"Sizi temin ederim ki aşçımın hazırladığı yemekler handa yiyeceklerinizden çok daha lezzetlidir," dedi Matilda teyze.

"Burada kalmaktan zevk duyarım," diyerek kabul etti kont, bakışları Grace'in yüzüne kayarken.

Gemidelerken adamın kendisiyle ilgilendiğini hissetmişti. Gözlerindeki ifadeye bakılacak olursa hisleri hâlâ devam ediyordu. Başka bir adamdan hamile kaldığını bilseydi yine bu şekilde bakar mıydı acaba diye düşünmeden edemedi.

Matilda teyze kontu misafir odalarından birine yerleştirdi ve akşam yemeğinden sonra Grace, daha önce

söz verdiği üzere sandığındaki portatif teleskobu çıkardı ve bahçeye bakan terasa kurdu. Annesinin on altıncı yaş gününde hediye ettiği —hiç kuşkusuz babası tarafından ödenmişti— Herschel teleskobu muhteşem bir parçaydı.

“Şuraya bak! Herkül ve Ejderhayı görebilirsin.” Son bir kez bakıp kontun inceleyebilmesi için kenara çekildi. “Yunanlıların söylediğine göre Herkül, altın elmaları alıp getirmesi için gönderilmiş,” diye anlattı Grace. “Onları alması için de ejderhayı öldürmesi gerekmiş. Böylesine büyük bir tehlikeyle yüzleştiği için Zeus hem Herkül’ün hem de ejderhanın suretini yıldızların arasına yerleştirmiş.”

Lord Tully gülümsedi. “Korkarım ki Yunan mitolojisiyle ilgili pek fazla bilgim yok. Belki araştırma yaparım ve Londra’ya döndüğünüzde bu konu hakkında tartışabiliriz.”

Grace balkonun karanlık olmasına şükrederek bakışlarını kaçırdı. Sonraki aylarda nereye gideceğini bilmiyordu fakat Londra olma ihtimali bir hayli uzaktı.

“Eminim ki bu çok hoş olurdu,” diye yanıtlamayı başardı. Mayıs ayının başları olmasına rağmen kuzeyin bu bölgelerinde soğuklar devam ediyordu ve Matilda teyze bu havada perdeleri çekmiş, iki kanatlı cam kapıları aralık bırakmıştı. Şöminenin önündeki koltuklardan birine oturup nakış işliyordu ve bir gözü sürekli ikisinin üzerindeydi.

Grace’in şu anki durumu göz önünde bulundurulunca, teyzesinin onun itibarı için bu denli endişe etmesi fazlasıyla komikti.

Bir süre daha yıldızları incelediler, daha sonra yaşlı kadını geç saatlere kadar ayakta tutmanın hoş olmadığına karar verince kont, Grace’in teleskobu katlamasına yardım etti ve içeriye taşıdı.

“Bu gecedен çok keyif aldım, Grace. Sana böyle hitap

etmemin bir sakıncası var mı? Nedenini bilmiyorum ama sanki birbirimizi daha uzun süredir tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Gemideki tanışmamızdan çok daha önce.”

“Ben de keyif aldım, lordum.”

“Lütfen... bana Martin demeni istiyorum. En azından baş başa kaldığımız anlarda.”

Grace dudağını ısırdı. Anlam veremediği nedenlerden ötürü kont aralarında bir ilişki olması için ısrar ediyordu ve bu kesinlikle mümkün değildi. “Üzgünüm, lordum. Bunun sizinle ilgili olduğunu düşünmenizi istemem fakat şu anda gelecekle ilgili planlarımdan pek emin değilim. Size ümit verip bizim şey olduğumuzu... şey...”

“Seninle birdenbire ilgileniyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım ama tanıştığımızdan beri seni düşünüyorum. Gemide tomurcuklanan arkadaşlığımıza kaldığımız yerden devam edeceğimizi umuyordum.”

“Bu çok onur verici, lordum, ama dediğim gibi, şimdilik geleceğimden pek emin değilim.”

Kont genç kadının elini tuttu. “Londra’ya ne zaman döneceksin?”

“Ben... ben henüz bilmiyorum.”

“Pekâlâ, döndüğün zaman belki bu konuşmayı yeniden yaparız.”

Sohbeti uzatmamak adına kabul ederek başını salladı. “Tabii ki.” İçeri girdiler ve Matilda teyzeyle birlikte yukarıya, kendi odalarına çıktılar.

Ertesi sabah kontla bir daha karşılaşmayı önlemek adına yatağından geç saatlere kadar çıkmadı. Son günlerde bir hayli artan iştahı yüzünden —iki kişilik yemek zorun-

daydı— ayağa kalktı ve kayısı renkli muslin elbisesiyle birlikte yeşil ipekli bir tunik giyerek kapıya doğru yöneldi. Kıyafetleri rahatça giyebileceği sürenin ne zaman sona ereceğini ve göbeğinin giderek artan boyutunu nasıl saklayacağını düşünmemeye çalıştı.

Tam da arzu ettiği gibi ev halkından hiçbir ses yoktu, Lord Tully ayrılmış olmalıydı. Fakat birisi ısrarla kapıyı çalıyordu ve Parker bakmak için telaşla koşturuyordu.

Matilda teyze adamın peşinden gitti. “Kim acaba? Ziyaretçiler için hâlâ erken bir saat ve Elvira ancak öğle yemeğinden sonra uğrayabileceğini söylemişti.”

Parker kapıyı açtı ve Grace olduğu yerde donup kaldı. Ayağı merdivenlerin son basamağında asılı kalmıştı. Aradan üç ay geçmesine ve bugün soylu erkekler gibi —lacivert redingot, üzerine oturan gri pantolon ve kar beyazı bir atkı— giyinmiş olmasına rağmen Grace, onu hor gören serserinin yakışıklı yüzünü ve ürkütücü gözlerini unutamamıştı.

Ethan uşağı görmezden gelerek eşikten içeri adımını attı ve kendisine bakakalan kadınlardan yaşlı olanıyla konuşmaya başladı. “Siz Leydi Humphrey olmalısınız.”

“Evet, öyle. Ve siz de...?”

“Ethan Sharpe. Belford Markisi, leydim. Yeğeninizle konuşmak için geldim.”

Grace gözünü dikip boş boş bakmaya devam ediyordu.

“Siz Kaptan Sharpe mısınız?” diye sordu Matilda, se-sindeki şaşkınlığa uğramış tonu saklayamayarak.

“Emrinizdeyim, leydim.”

Matilda derin bir nefes alıp yavaşça salıverdi. “Pekâlâ, o zaman içeri buyurun, kaptan.” Parker’a dönüp, “Misafir

salonuna çay getir lütfen,” dedi.

Sıska adam hafifçe reverans yaptı. “Elbette, hanımım.”

Grace hareket edemiyordu. Kalbi küt küt atıyor, midesi düğümleniyordu. Ethan buradaydı. Yüce Tanrım, onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Bilinçsiz bir şekilde elini, henüz tam belirmemiş karın kıvrımına yerleştirdi. Hamile olduğunu fark ederse neler diyeceğini hayal dahi edemiyordu.

Sonra aklına kullanmış olduğu unvan geldi. Kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. Adam bir korsandı, marki değil. Bu seferki oyunu neydi acaba?

Nabız atışları hızlandı. Hatırladığından bile daha yakışıklıydı. Daha uzun, daha ciddi ve daha karanlık... Adamın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedince nefesi kesildi. Tek bir bakışıyla onu bu hale getirip savunma silahlarını yerle bir ediyordu.

“Kaptan *eski bir dostum* olduğu için, eğer senin için bir mahsuru yoksa teyze, birlikte çay içmeden önce onunla konuşmak istiyorum.”

Matilda önce Ethan’a, daha sonra da Grace’e baktı. “Gül rengi odada rahatsız edilmezsiniz.”

“Teşekkür ederim.” Grace arkasını döndü ve yürümeye başladı. Ethan’ın peşinden gelip gelmediğini kontrol etmedi. Biri diğerinden daha fazla duraksayan adımları, geldiğini söylüyordu. Onun odaya girmesini bekleyip kapıyı tam kapatmadan aralık bıraktı.

“Ne işin var burada?” diye sordu yüzünü Ethan’a doğru dönerken. Girizgâhla uğraşmayıp direkt sadede gelmişti. “Benden ne istiyorsun?”

Ethan gülümsedi. “Daha sıcak bir karşılama beklerdim. Anlaşılan beni özlediğini düşünmekle hata etmiştim.”

Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Ne kadar yenilmiş olduğunu anlamasını istemiyordu. “Ne işiniz var burada, Kaptan Sharpe?” diye sordu bir kez daha.

Delici bakışları üzerinde gezindi, kayısı rengi elbisesinde ve göğüslerinin kıvrımında oyalandı. Yolculuk, genç kadının tepesinde topladığı saçlarında tamamlandı. Bir anlığına gözlerinde bir şeyler gördüğünü düşündü Grace ama adamın ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

“Ortak arkadaşımız olduğunu söylemeliydin bana. Victoria Easton kuzenimle evli.”

Grace, suratındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Biraz da sallanmış olmalıydı ki Ethan dirseğinden tutup koltuklardan birine yönlendirdi onu.

“Otur, lütfen. Kahretsin, seni üzmem için gelmedim buraya.”

Ona bakmak için başını kaldırdı ve yutkunarak, “Niye geldin öyleyse?” diye sordu.

“Cord bana bebekten bahsetti. Evlenebilmemiz için hemen geldim.”

Buna inanamıyordu. Dünyada en çok güvendiği insan sırrını açıklamıştı! Victoria ona ihanet etmişti ve şeytanın ta kendisi olan kaptan onunla evlenmeye gelmişti. Buna gerçekten inanamıyordu!

Çenesini dikleştirdi ve mavi gözlerine bakabilmek için kendini zorladı. “Bakıyorum da hâlâ emirler veriyorsun. Ya da belki de bir erkeğin bir kadına onunla evlenmek isteyip istemediğini sorması gerektiğini gözden kaçırmış olmalısınız. Öyle basitçe talep edemezsiniz.”

“Bu şartlar altında gerekli olduğunu düşünmedim. Birkaç aylık hamilesin. Bebeğin babası benim. Başka bir şansımız var mı?”

Ağzında acı bir tat bırakan kahkahasına engel olamadı. “Burada kararları verecek olan kişi benim ve hiçbirisi seninle evlenmeyi içermiyor.”

Ethan’ın çenesi kasıldı. Bu sert duruşu çok iyi hatırlıyordu. “Aptallık etme.”

“Git buradan, Ethan. Benimle evlenmenin istediğin son şey bile olmadığını ikimiz de biliyoruz. Git buradan ve sakın bir daha geri dönme.”

Adamın gözlerinde bir şey yanıp söndü. Belki de ilk defa, Ethan’ın en az kendisi kadar sarsılmış olduğunu fark ediyordu Grace. Zaman zaman kendisine değer vermiş olduğunu düşündüğü anlar oluyordu. Yanılmış olamazdı, değil mi?

Ethan son bir kez genç kadına baktı, arkasını döndü ve uzun adımlarla salondan çıktı. Adamın misafir salonuna yönelip teyzesine aralarında neler geçtiğini anlatacağını fark ettiğinde Grace’in nefesi daraldı.

Yüce Tanrım! Ayaklarına dolanmasın diye eteğini kaldırdı ve koridordan aşağı doğru koşarak onun peşinden gitti. Misafir odasının önüne vardığında dehşete kapıldı çünkü Ethan kapıyı kilitlemişti.

* * *

“Bu gerçekten gerekli mi, lordum?”

Grace’in teyzesi şöminenin önünde, kısmen yıpranmış gergef işli koltukta oturuyordu. Gri saçları ve her şeyi kolayca sezdiği belli olan mavi gözleriyle son derece dinç bir kadındı.

“Grace benimle anlaşılmış gibi görünmüyor. Onu

yola getirmeniz için yardımınıza ihtiyacım var.”

“Devam et.”

Ethan kapının önündeki yerinden ayrılmadı. Hâlâ Grace’le olan karşılaşmalarının etkilerini hissediyordu. O enfes yeşil gözlerin arzuyla dolmasına neden olduğunu gerçekten unutmuş muydu? Yanlış olduğunu bildiği halde onu deli gibi istemesini sağladığını unutmuş olabilir miydi?

“Bilmelisiniz ki, Grace gemimde üç hafta geçirdi. Bu süre boyunca biz... yakınlaştık. Açıkça söylemek gerekirse, Grace bebeğimi taşıyor. Ben de onunla evlenmek için geldim.”

Yaşlı kadın öylece oturmaya devam etti, ifadesinde küçücük bir değişiklik bile olmadı. “Öyle mi?”

“Şaşırmış gibi görünmüyorsunuz.”

“Grace’in durumuna mı? Pek sayılmaz. Görevini yapmak için buraya gelmen —işte bu beni oldukça şaşırttı.”

“Biraz daha açık olsanız.”

“Grace’in hamile olduğunu zaten biliyordum. Anlayacağın üzere bir kadın işaretleri fark eder. İlk önce sabahları kendini hasta hissetmeye başladı. Daha sonra karamsar ve keyifsiz bir hal aldı. Son derece gergin ve düşünceli. Bana yeterince güvenip yardım istemeye geleceği zamanı umutla bekliyorum.”

Ethan’ın göğsü sıkıştı. Kimsenin bilmesini istememesine rağmen Grace endişeliydi ve hiç şüphesiz korkuyordu.

“Grace’in artık sizin yardımınıza ihtiyacı yok. Ona bakan ve ihtiyaçlarını karşılayan bir kocası olacak.”

Servis arabası kadının hemen yanındaydı, çaydanlığın ağzından tüten buhar ikisinin arasından süzülüyordu fakat Matilda çay ikramında bulunmadı. “Gerçekten marki mi-

siniz? Grace bir çeşit korsan olduğunuzu sanıyordu.”

“Ülkem adına ruhsatlı korsanlık yapıyordum. Abim öldüğü için Belford markisi oldum.”

“Grace’e hak ettiği şekilde davranacaksınız yani.”

“Ne onun ne de çocuğun hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak.”

“Grace son derece kararlı bir kadın. Bebeğinin babasıyla evlenmenin onun yararına olacağını düşünsem de, beni değil Grace’i ikna etmelisin.”

Leydi Humphrey koltuktan kalktı ve kilidi açmak için kapıya doğru yürüdü. Grace’in onları dinlediği çok açıktı çünkü kapı açıldığında neredeyse içeri yuvarlanıyordu.

Ethan gülümsememek için kendini zor tuttu. Grace gemiden ayrıldığından beri dudakları kıvrılmak için hiçbir neden bulamadığından bu biraz tuhaf hissettirdi.

Bir kadına göre uzun boyluydu, sabahın erken saatleri olmasına rağmen çok güzeldi ve yaklaşmakta olan anneliği yüzünden etrafına değişik bir parıltı saçıyordu. Daha önce olduğundan daha tatlı görünüyordu. Çene hatları güçlü iradesini yansıtıyordu ve sert duruşu karşısındakine başkaldırıyordu. Ethan’ı çeken de bu tavırlarıydı. Tehlike karşısında korkmadan dimdik ayakta durması...

Onunla bir kez tanıştın mı bir daha unutmak mümkün değildi.

Şu anda da aynı çekimi hissediyordu. Onu yeniden yatağına alacağını düşünmek bile canlanmasa için yeterliydi. Neyse ki üzerinde redingotu vardı da uygunsuz sertliğini kadınlardan gizleyebiliyordu.

Sessizce küfredip Grace’e döndü. Genç kadın da ona bakıyordu. “Teyzen, evlenebilmemiz için seni ikna etmem

gerektiğini söyledi. Sence ne yapabilirim bu konuda?”

Parlak kaşlarından biri hayretle havaya kalktı. “Ciddi olamazsın.”

“Son derece ciddiym. Sen çok zeki bir genç kadınsın. Seni yola getirecek ne söyleyebilirim ki?”

“Buna gerçekten inanamıyorum. Beni hiçbir şekilde ikna edemezsin. Bana her baktığında, babamın mezarı gönderdiği adamlarını hatırlayacağını söyleyen sen değil miydin? Sana böyle hissettiren bir kadınla evlenmeyi nasıl düşünürsün?”

Hakikaten, bunu nasıl düşünüyordu? Scarborough’a gelirken yol boyunca kendisi de aynı şeyi sorup durmuştu içinden. “Olan oldu. Şartlar değişti. Taşadığın bebek benim. Ona soyadımı vermek istiyorum.”

“Gerçekten marki misin?”

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “İnanması bu kadar zor mu?”

Grace genç adama arkasını döndü. “Lütfen, Ethan. Londra’ya geri dön. Görevini yerine getirdin ve ben de reddettim. Benden önce nasıl bir hayatın varsa ona devam etmekte tamamen özgürsün.”

Doğru, özgürdü fakat arkadaşlarının kendisiyle aynı fikirde olacağını hiç sanmıyordu. Yine de eğer isterse evlenmeye-bilirdi —vicdanına binecek diğer bir yükü hesaba katmazsa tabii. Fakat Grace’e baktığında, Londra’ya dönüp hayatını yaşamının istediği son şey olduğunu fark etti birden.

Ellerini genç kadının omuzlarına yerleştirdi, yüzüne bakması için onu nazikçe kendine doğru çevirdi. “Bebeginin gayri meşru bir şekilde doğmasını istemezsin. Bunun ne kadar dayanılmaz bir şey olduğunu senden iyi kimse

bilemez. Belford markisiyim. Evlen benimle ve bebeğin unvanımın tüm imkânlarıyla birlikte büyüsün.”

Ethan’ın düşüncelerini okumaya çalışmış gibi baktı bir süre. Kendisi bile onları açık bir şekilde kavrayamazken Grace’in bunu yapabilmesi pek mümkün değildi.

“Ya çocuk erkekse? Evlenirsek senin varisin olacak. Bir hainin torununun Belford unvanını almasına izin mi vereceksin?”

Ethan’ın midesi düğümlendi. Bunu düşünmekten nefret ediyordu. Evliliğe bu kadar karşı gelmesinin sebeplerinden biri de buydu. Ama artık bir önemi yoktu. Grace’e evleneceğim demişti ve sözünden dönmeyecekti.

“Hiçbir zaman unvanla ilgilenmedim. Abim Charles marki olunca çok mutlu olmuştum. Baban ne yapmış olursa olsun soylu tabakanın bir üyesi. Çocuk erkekse eğer, benim varisim olacak.”

Grace’in suratı kararsızlıkla gölgelenmişti. Ethan, bebeğini ve onun için en iyisinin ne olacağını düşündüğünü biliyordu. Freddie Barton’a nasıl şefkatle davrandığını hatırlıyordu ve iyi bir anne olacağına dair en ufak bir şüphesi bile yoktu.

“Buna mecbur olduğunu biliyorsun,” diye baskı yaptı Grace’e. “Benimle evleneceğini söyle.”

Bunun tek çıkar yolu olduğunu ikisi de biliyordu. İsteksiz olmalarına rağmen genç kadının cevap vermek için bu kadar beklemesi Ethan’ı öfkeli olmaya başlattı.

“Pekâlâ, seninle evleneceğim.”

Grace karısı olmayı kabul etmişti ama Ethan bunu istemiyordu. Kendini neden bu kadar rahatlamış hissediyordu o zaman?

“Özel bir izin belgesi ayarladım. Bölge papazıyla da konuştum. Yarın evlenebiliriz.”

Barones Humphrey koltuktan kalktı. Yeğenine uzanıp sıkıca sarılırken gülümsüyordu.

“Senin adına çok mutlu oldum, hayatım. Doğru kararı verdiğine inanıyorum.” Ethan’a döndü. “Aileye hoş geldiniz, lordum.”

Müstakbel gelinine baktı. Grace’in mağrur duruşu göğsünü sıkıştırdı. Onu ne kadar çok özlediğini fark etti bir anda. Ve onu hâlâ delicesine istediğini...

Sonra aynı hızla, gözlerinin önünde Harmon Jeffries’in yüzü belirdi birden. Görüntüyü kovmaya çalışırken çenesi kasıldı. *Kimin kızı olursa olsun, sen doğru şeyi yaptın* dedi kendi kendine.

Grace düğün gününde Gelinin Kolyesi’ni taktı. Tam da duruma uygun bir ismi vardı. Teninin sıcaklığını emen kolye, kasvetli ve kapalı havaya rağmen garip bir şekilde içini rahatlatıyordu.

Etek uçları ve bel çevresi ekru dantelle süslenmiş uçuk yeşil ipek bir elbise seçmişti. İncilerin parıltısının yüksek belli gelinliğinin parıltılı yeşil rengine uyacağını düşünmüştü. Tamamen hazır olduktan sonra kendisini bekleyen teyzesi ve Leydi Tweed’in yanına giderken Phoebe omuzlarına kürklü pelerinini sardı. Daha sonra köy meydanındaki St. Thomas Kilisesi’ne gitmek için evden ayrıldılar.

Matilda teyzenin kapıda bekleyen arabasının yaldızlı tekerlekleri ufalanmaya başlamış, siyah boyası hafifçe solmuştu. Grace, gerçekleşecek olan maskaralık için arka

fon oluşturan kasvetli havayı ve denizden gelen dondurucu rüzgârı hiç şaşırtıcı bulmadı.

En azından annesi mutlu olacaktı. Bu sabah ona mektup yazıp Belford markisiyle evleneceğini söylemişti. Alelacele olması, büyük ve sosyetik bir düğün yapılmaması bir kenara bırakılacak olursa, annesi sevinçten havalara uçacaktı. Daima kızının soylu bir aileye gelin gitmesini istemişti neticede.

Grace de aynı şekilde hissedebilseydi keşke. Farkında olmadan kolyesine dokundu. Arabanın içinde gergin bir şekilde otururken kolyeyle ilgili efsaneyi düşündü. Acaba Ethan'la evlenerek işlediği suçun cezasını mı çekiyordu? Kendisine birazcık bile olsa değer vermeyen bir adamla evlenmek ve babası tarafından istenmeyen bir çocuk doğurmak ömür boyu sürecektir olan bir ceza değil de neydi?

Grace'in duyguları ise karmakarışıktı. Ona karşı olan hislerini unuttuğuna inanarak ne kadar da büyük bir aptallık etmişti. Ethan'ı teyzesinin kapısında gördüğü anda kalbi deli gibi çarpmaya başlamış, midesine adeta kelebek sürüsü akın etmişti.

Aylardır kendine yalan söyleyip duruyordu. *Sadece ufak bir çekim, bir anlık tutulma* diyerek kendini kandırıyordu. Ufak çekim dediği şey yıkılışına sebep olmuştu!

Adam gemide nasıl yaptıysa yine mıknaş gibi çekiyordu Grace'i. Sadece bakmak bile kalbini ağrıttıyordu. Ona dokunmak istiyordu. *Onun* kendisine dokunmasını istiyordu.

Bu delilikti. Saçmalıktan başka bir şey değildi. Seçebileceği en kötü koca adayıydı. Çok fazla şey yaşanmıştı. Köprünün altından çok sular akmıştı. Mutlu olamazlardı artık. Ethan'ın intikam hırsının onu yiyip bitirmesiye ayrı

bir durundu. Babasının asıldığına görene kadar rahat etmeyecekti, Grace bundan emindi.

“İşte geldik, sadece köşeyi döneceğiz,” diyerek eski kilisenin kulesini işaret etti, karşılarındaki koltukta oturan Elvira Tweed. En az üç yüz yaşında olduğunu tahmin ettiği kilise, bunca yıldır yıkılmadan köy halkına çoban köpeği misali bekçilik etmişti.

Grace törene teyzesi ve Leydi Tweed ile katılmıştı. Papaz Pilson’ı, eşini ve iki oğlunu da tanıyordu. Böylesine hızlı yapılan bir düğün, papazı hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

İki doru atın çektiği araba, sarmaşıklarla kaplı şapelin önünde durdu. Atlar biraz pejmürdeydi, kiloları fazlaydı ve Humphrey Malikânesi’ndeki diğer her şey —ve herkes— gibi yaşlanmaya başlamışlardı.

Arabanın durmasıyla birlikte Grace’in gerginliği biraz daha arttı. Bir çeşit transtaymış gibi hissediyordu. Sanki başka birinin hayatını yaşıyordu. Tüm bunlar başka bir insanın başına geliyordu. Grace Chastain, elbette ki neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlenmezdi.

Derin bir nefes alıp pencereden dışarı baktı. Kilisenin çakıl taşlı araba yolunda bekleyen Angus McShane’i görünce bir hayli şaşırdı. İskoçların resmi kıyafetleri olan ekoseli kumaştan, koyu yeşil bir kilt giymişti. Öne doğru bir adım atarak uşaktan önce davrandı ve arabanın kapısını açtı. Elini uzattı, nazik bir şekilde kadınların inmesine yardımcı oldu.

Matilda teyzeye, “Leydim,” diyerek coşkuyla reverans yaptı.

“Bay McShane. Sizi yeniden görmek ne büyük bir zevk.” Arkadaşına doğru döndü. “Leydi Tweed, sizi ye-

ğenimin bir arkadaşı olan Bay McShane'le tanıştırayım.”

“Memnun oldum,” dedi tıknaz kadın.

“Ben de, leydim,” diye cevap verdi Angus. Daha sonra Grace’e dönüp gülümsedi. “Sonunda, genç bayan. Sonunda doğru kararı verdin.” Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. “Delikanlı da iyi bir kadınla evleniyor.”

Buna nasıl bir tepki vereceğini bilemeyen Grace, sonunda dayanamayıp adama gülümsedi. “Seni gördüğüme sevindim, Angus.” Leydi Tweed ve Matilda teyze ikisini yalnız bırakıp kiliseye doğru yürümeye başladılar.

Angus kolunu uzatıp, “Gitsek iyi olur, kızım. Gelinini kiliseye götürmezsem Ethan beni bir güzel pataklar,” dedi.

Grace’in, yaşlı adamın kolunu saran parmakları bir anlığına kasıldı. “İyi ki buradasın, Angus.”

“Bir tabur İngiliz askeri bile burada olmama engel olmazdı, genç bayan.”

Grace yeniden gülümsedi ve gerginliğinin bir kısmının gittiğini fark etti. Angus en başından beri ona kibar davranıyordu. Bunu atlatmasına yardımcı olacağına fazlasıyla güveniyordu.

Kalın taş duvarları, vitraylı camları ve ahşap kirişleriyle küçük ama hoş bir şapeldi. İç kısmı cilalı ahşapla kaplanmıştı ve yanan düzinelerce mum sayesinde her yer ıslık ısıldı.

Teyzesinden ve Leydi Tweed'den gelen iyi dilekleri dinlemek için bir anlığına kapının ağzında durdu. Hanımlar daha sonra koridordan aşağıya sallana sallana yürüyerek yerlerine geçtiler. Kilise sıralarından birinde oturup Angus için yer tutan Freddie Barton'ı görünce hem şaşırdı hem de fazlasıyla sevindi. Sarışın çocuk el sallayınca Grace ona gülümsedi. Onun hemen yanında Phoebe Bloom

oturuyordu. Elinde tuttuğu mendile burnunu bastırıp sessiz bir şekilde sildi.

Farklı toplumsal kesimlere ait konuklarını bir arada görmek garip gelse de hepsi Grace'in arkadaşıydı ve burada olmalarından dolayı son derece mutluydu.

Genç kadının gergin bakışları mihraba, Papaz Polson'un beklediğı yere doğru kaydı. Seyrek kahverengi saçlı ve sevecen bakışlı adam kırklarının sonundaydı. Onun hemen önünde, koridora doğru bakan Ethan duruyordu. Uzun boylu ve inanılmaz derecede yakışıklı adamın siyah saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Gümüş işlemeli yeleğı ve koyu gri pantolonunun üstüne giydiğı şarap rengi redingotu öyle koyu bir tona sahipti ki neredeyse siyah gibi görünüyordu.

Mumların yaydığı parlaklık sayesinde Ethan'ın çene hatlarını görebiliyordu. Her zamanki gibi ne düşündüğünü veya hissettiğini saklayan bir ifadesi vardı. Fakat Angus'un kolunda ilerleyerek mihraba biraz daha yaklaştığında aslında o kadar da ifadesiz olmadığını gördü. Mavi gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu ve genç kadının andıramadığı başka bir şey daha vardı.

Yüzlerini papaza dönmeden önce Ethan parmaklarını kavrayıp elini tutunca genç kadın hafifçe titredi. Papaz Polson'un kelimelerine odaklanmaya çalışıyordu, doğru zamanda doğru cevaplar vermeye gayret ediyordu. Fakat düşünceleri sürekli Ethan'a ve gözlerinde gördüğü o şeye kayıp duruyordu.

Tören sona ermek üzereyken saniyeler sonra kocası olacak adama döndü. Gözlerini dikmiş kendisine bakan Ethan'da da aynı yoğun ifade vardı.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, sizi karı koca ilan ediyorum. Tanrı'nın birleştirdiğini, insan ayırmasın," de-

dikten sonra gülümsedi papaz. “Gelininizi öpebilirsiniz, lordum.”

Ethan hareket etmeyince, ona karşı olan nefretinin sandığından daha büyük olduğunu düşündü Grace. Fakat adam eğilip dudaklarını yavaşça kendisinininkilere yerleştirince, düşüncelerinin yersiz olduğunu anladı.

Gözlerini kapadı ve adamın tanıdık kokusunu içine çekti. Dudakları da bir hayli tanıdık geliyordu. Yumuşak ama aynı zamanda hoyrat, erkeksi ve sarhoş edici... Dudakları onunkilerin altında yumuşadı ve öpüşme derinleşti. Ethan’ın ellerini omuzlarında hissetti ve öpüşme daha da derinleşirken Grace bilinçsizce başını arkaya eğdi. Dudakları ayrıldı ve Ethan’ın dilinin içeri kaymasına izin verdi. Bu temasla bedenini kor ateşler kapladı. Ethan da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı ki geri çekilmeye başladı.

“Ethan...” diye fısıldayınca dudakları bir kez daha esir alındı.

Birisi şapelin taş duvarlarında yankılanan bir ses çıkardı. Angus’un öksürür gibi yaptığını ve ikisine nerede olduklarını hatırlatmaya çalıştığını fark etti.

Aynı anda ayrıldılar, Grace’in yüzü utançla ısınırken Ethan’ın elmacık kemikleri kızarmıştı. Bakışlarını kaçırdı, sonra Grace’e bir daha baktı. Bir anlığına kontrolünü kaybettiği için kendisine kızdığı gözlerinden belli oluyordu. “Gitme vakti,” dedi ifadesizlik maskesini bir kez daha yüzüne yerleştirirken.

Titreyen eliyle Ethan’ın koluna girdi, tüm iç organları düğüm düğümdü. Artık evli bir kadındı fakat isteyerek evlenmemişti ve bu törende mutluluk namına hiçbir şey yoktu.

“Leydi Tweed bizim şerefimize düğün ziyafeti hazırlamış sanırım,” dedi Ethan.

“Elbette.” Tıknaz kadın hangi ara yanlarına gelmişti ki? “Personelim sabah bununla uğraşıyordu. Sadece ziyafet değil, doğu kanadında size özel bir oda hazırlattım. Düğün gecenizde Seaclyff’te kalarak beni onurlandırırısınız umarım.”

Bir an için Ethan’ın hayır diyeceğini düşündü. Vakit kazanmak için *Deniz Şeytanı*’yla uzun bir yolculuk yaptığını söylemişti. Belki de evlenir evlenmez buradan gitmek istiyordu.

Bakışları, yeni evlendiğini hatırlatırcasına Grace’in gelinlik niyetine giydiği elbisenin üzerinde gezindi. Sonra başını salladı. “Bundan şeref duyarız.” Grace rahat bir nefes aldı. Londra’ya gitmeden ve tamamen hazırlıksız olduğu yaşantıya başlamadan önce bir gecesi daha vardı artık.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra gülümsemeyi başardı. Kısa ve ürkek bir gülümseme de olsa minnettarlığını göstermişti neticede.

“Bu bizim düğün günümüz. Gelinimi mutlu etmek isterim.” Ancak gözleri tamamen başka şeyler söylüyordu. Bakışları fazlasıyla yoğun ve sıcaktı. Kendileri için hazırlanan o odanın kapısını kapattıkları anda olacakları düşündüğüne emindi Grace.

Yüreği ağzına geldi birden. Artık ona aitti; istediği zaman kocalık haklarını talep edebilirdi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Grace bunun korkudan mı yoksa beklentiden dolayı mı olduğundan pek emin değildi.

13

Leydi Tweed'in malikânesi aşırı derecede güzeldi. Grace, teyzesiyle birlikte birkaç kez burada bulunmuştu. İlk seferinde Elvira Tweed'in zenginliğinin boyutu karşısında fazlasıyla şaşırmıştı. Seacliff, Kuzey Yorkshire kıyı şeridindeki kuşkusuz en mükemmel evdi. En az elli odası, görkemli bir balo salonu, zengin içerikli bir kütüphanesi, birkaç tane müzik odası, sayısız salonu ve küçük odalarıyla muazzam bir yapıydı.

Düğün için hazırlanan yiyecekler altın salonda servis ediliyordu. Büyüleyici odaya siyah mermerden sütunlar ve parlak mermer karolar hâkimdi. Mobilyalarda siyah ve altın rengi ağır basıyordu. Salonun denize bakan uzun pencereleri vardı. Matilda teyze ve Leydi Tweed cana yakın bir şekilde Angus'la sohbet ederken, Ethan, papaz ve eşiyle konuşuyordu.

Grace'in gözleri genç Freddie'yi aradı ve onu pencerenin önünde, dışarıdaki inanılmaz manzarayı seyrederken buldu.

Ucu bucağı olmayan denizin üzerinde yağmur bulutları toplanıyor, köpüklü beyaz dalgalar ufka kadar uzanıyordu. Kapkara bulutlar dalgalarla birlikte dönüp duruyordu ve bu kasvetli gün tam da Grace'in ruh halini yansıtıyordu.

Manzaraya arkasını döndü ve düşüncelerini daha iç acı-cı yerlere yönlendirmeye çalıştı. Freddie'ye gülümseyerek, "Kaptanın seni getirmiş olmasına çok sevindim," dedi.

Sarışın çocuk sıırttı. "Artık onunla yaşıyorum. Schooner da bizimle tabii. Seyisi olabilmek için bazı şeyler öğreniyorum."

"Bu harika bir haber, Freddie. Yani sen şimdi ahırda mı çalışıyorsun? Kaptanın Londra'daki evinde?" Kocası olan adam hakkında çok az şey biliyordu, nerede yaşadığı dâhil. Onunla ilgili bildiği tek tük şeylerden biri de gemideki yaşam alanlarının zarıflığıydı.

"Evet, Londra'da, hanımefendi... ah, yani hanımım. Schooner'la kendimize ahırın üst katında çok güzel bir oda bulduk."

"Gemide olduğu gibi birbirimizi sıklıkla göreceğiz, o halde."

"Korkarım ki öyle olmayacak, hanımım. Kaptan sizi Londra'ya götürmüyor. Belford Park'a gidecekmişsiniz. Kırsalda olduğunu söylemişti. Gerçekten çok güzel bir yer olmalı."

"Eminim öyledir."

Ethan'ın kendilerine doğru geldiğini gören Freddie, izin istedi ve koltuk değneğine yaslanarak yiyeceklerin olduğu muazzam büyüklükteki büfeye doğru yürümeye başladı.

"İyi misin sen? Biraz solgun görünüyorsun," diye endişeyle sordu yanına gelen Ethan.

"Biraz yorgunum sadece. Tüm bu olanlar beni zorladı açıkçası."

"Evet, eminim ki zorlamıştır."

"Freddie Londra'ya gitmeyeceğimizi söyledi."

“Hayır, gitmiyoruz. Boston’daki limanda ineceğiz. Sonra oradan bizi Northampton’ın güneybatısındaki Belford Park’a götürmesi için bir araba kiralayacağız. Londra’dan Belford’a doğru yolculuk etmekten daha hızlı ve kestirme bir yol. Ayrıca senin, evlilik fikrine alışincaya kadar biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Evet, sanırım gerçekten ihtiyacım var.”

“Charles’ın dul eşi de orada kalıyor. Onu seveceğine inanıyorum.”

Ölünce unvanı Ethan’a kalan abi, diye anımsadı Grace. “Seveceğimden eminim.” Ethan’ın planlarıyla ilgili ne düşüneceğini bilmiyordu. Kendisine sormaya tenezzül bile etmemişti fakat bu haldeyken Londra’ya gitmeye can atmıyordu. Bu yüzden itiraz etmedi. Tory bile kendisini yüz üstü bırakmışken Ethan’dan daha iyisini beklemek hata olurdu.

Arkadaşıyla ilgili peşin hüküm vermek de içine sinmiyordu aslında. Victoria kesinlikle Grace için en iyisini yaptığını düşünmüş olmalıydı.

Fakat açıkça görülüyordu ki, Tory, Ethan Sharpe’ı kendisi kadar iyi tanımiyordu. Tanımış olsaydı mutlaka ağzını kapalı tutardı.

Vakit bir hayli geç olmuştu ve yeni evli çiftin odalarına çekilme zamanı gelmişti. Günün daha erken saatlerinde ev sahibeleri Leydi Tweed, üst kattaki odalarını göstermişti. Gül rengi ve altın yaldızlarla döşeli oda çok güzeldi. Duvara karşı konulan kocaman yatak bordo renkli perdelerle çevrelenmişti. Etkileyici mermer şömineden ateşin çatırtıları duyuluyordu.

Yatak odasının hemen bitişişindeki oturma odası fildişi varaklı mobilyalarla dekore edilmişti. Diğer tarafta da soyunma odası vardı. Ethan kapıyı arkalarından kapatınca Grace yüzünü ona dönmek zorunda kaldı.

Artık evli bir kadındı. Ethan onun kocasıydı. Beklentilerinin olması çok doğaldı.

“Phoebe’ye bu gece için izin verdim,” dedi Ethan. “Hattırlarsan sana daha önce de hizmet etmiştim. Bu gece de etsem sorun olmaz sanırım.”

“Hayır...evet...yani demek istiyorum ki...”

“Buraya gel, Grace.”

Ona doğru adım atarken ayaklarının yerine birer tahta parçası taşıyormuş gibi hissediyordu. Onunla tanışmasının ve birlikte olmalarının üzerinden aylar geçmişti. Grace için bir yabancıydı ama yine de o ne derse yapıyordu.

İçerisi çakan şimşegin ışığıyla doldu, daha sonra fırtına bir dizi gök gürültüsüyle şiddetlenmeye başladı. Grace’in içinde de dışarıdakine benzer bir fırtına kopuyordu. Ethan’ın durduğu yere ulaştı ve arkasını döndü. Önce kolyeden başlayarak klipsini açtı. İnciler eline düştü ve Ethan, kolyeyi şifonyerin üstüne bıraktı. Kolyesi olmayınca kendini garip bir şekilde çıplak hissetti Grace.

Ethan’ın ilgisi daha sonra elbisesinin düğmelerine kaydı. İnce parmakları ustalıkla korsenin gevşemesini sağlarken Grace uzaklaşmaya başladı.

“Kımıldama. Saçlarını açmama izin ver.”

Ethan’ın her bir tokayı tek tek çıkarıp kolyenin yanına koymasını bekledi. Kalın tutamları yavaş yavaş sırtına ve omuzlarına dökölmeye başladı. Ethan’ın elini saçlarının arasında hissetti ve bir an sonra genç adam yüzüne baka-

bilmek için kendisine doğru çevirdi.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni istemekten bir an bile vazgeçmedim, Grace. Seninle seviştikten sonra bile azalmadı arzum. Sensiz geçen aylarda bile vazgeçmedim.”

“O gece öyle görünmüyordun ama. Bu sözlerin gerçekmiş gibi gelmiyor.”

Ethan parmağının tersiyle yanağını okşadı. “Sana söz veriyorum, birkaç dakika içinde ne kadar gerçek olduklarınızı göreceksin.”

O gece kendisine nasıl dokunduğunu, içini nasıl doldurduğunu hatırlayınca midesi ürperdi. Aldığı hazzı hatırladı. Fakat daha sonrasında olanları, Grace’i nasıl hiçe sayarak reddettiğini, ona nasıl nefretle baktığını düşünmek dahi istemiyordu.

Ama artık onun karısıydı. Belki bundan sonra her şey daha farklı olacaktı.

Ethan büfeye doğru yürüyüp Grace’e bir bardak şeri, kendisine de konyak doldururken genç kadın aceleyle soyunma odasına geçti.

Küçük, mermer zeminli giyinme alanında kadife kaplı sandalyenin arkasına asılmış, zümrüt yeşili ipek bir gecelik buldu. Bir de Matilda teyze tarafından yazılmış bir not vardı.

Düğün gecen için, hayatım. Bir kadın kocasına her zaman en iyisini göstermelidir. Sevgilerle, Teyzen.”

Grace, yüksek belli geceliği incelemek için havaya kaldırdı. İpek geceliğin korsesine işlenmiş yeşil dantel o kadar saydamdı ki, bunu giyen kadının kendini saklaması mümkün değildi. *Son derece terbiyeli, hanım hanımcık teyzemden tamamen uygunsuz, açık saçık bir hediye.* diye

düşündü ve neredeyse buna gülümsüyordu.

Törende giydiği elbiseyi ve ona uyumlu yeşil terliklerini çıkardı. Uzun çoraplarını ve onlara taktığı jartiyerleri de çıkardı. Başından geçirdiği gecelik kalçasından aşağı kayıp giderken sanki kendisi için dikilmiş gibi bedenine oturduğunu gördü. Saydam korsaj göğüslerini sarmıştı ve uçlarını gizlemekte pek başarılı olduğu da söylenemezdi.

Aynadaki yansımasına bakarken kendini Ethan'm gözünden görmeyi denedi. Bu hali fazlasıyla kadınsı ve baştan çıkarıcıydı. Az önce yatak odasına giren kadınla alakası bile yoktu. Aynaya baktıkça güveninin bir kısmı geri geldi. Onu yatağında istediği bir an vardı. Aslında istemekten daha çok... davet ettiği bir an.

Saçlarını geriye doğru savurdu, başını kararlılıkla kaldırdı ve soyunma odasından çıktı. Ethan onu gördüğünde dudaklarına götürmek üzere olduğu kadehi yarı yolda dondu kaldı.

"Yüce Tanrım." Bardağı bulduğu ilk yere bıraktı ve Grace'e doğru yürüdü. Üzerini değiştirip şarap rengi bir sabahlık giymişti ve hareket ettikçe beli açılıyordu. Grace geniş göğsünü ve göğsüne yayılan koyu, kıvırcık tüylerini görebiliyordu.

Grace'in midesi kasıldı. Kocası tam önünde durduğunda kasılmaya bir de titreme eklendi. Üzerinde dolaşan ve uzun bir süre göğüslerinde oyalanan mavi gözler fazlasıyla ateşli ve azgın bir şekilde bakıyordu. Gözleri buluştuğunda Grace o açlığı yanlış okumadığını anladı. Artık saklamaya çalışmıyordu bile. Sonra Ethan birden onu kollarının arasına çekti ve başını eğdi. Grace'i öptüğünde zaman durdu sanki. Yeniden o gemide, onun kamarasındaydı. Ethan'la birlikte olmak için fazlasıyla hevesliydi.

Ethan'ınkiler altında ezilen dudaklarını iyice ayırıp genç adamın tadına baktı. En başından beri Grace'e çekici gelen erkeksiliğin ve gücün tadıydı bu. Ayrılmış dudaklarının arasından kayan dil, bedenine dalga dalga yayılan bir yangın başlattı.

Grace'i öptü, öptü ve bir daha öptü. Dudakları her yerdeydi. Zarif boynunun kıvrımında, kulak memesinde... "Tanrım, seni çok özledim."

Bu sözler heyecanlanmasına, hatta umutla dolmasına neden oldu. Gelecekte ne olacağını bilmiyordu ama bu gece, Ethan ona aitti ve onu bu kadar tutkuyla istediği başka bir an olmamıştı. Daha öncekilerden başkaydı bu.

"Ethan..." Grace ona doğru uzanıp bir zamanlar hissettiği tüm sevgisiyle öpmeye başladı. Ethan karşılık vermekte gecikmedi ve öpüşmeyi derinleştirdi. Uzun ve hararetleli öpücükleri, ateşli, bağımlılık yaratacak cinsten öpücükler takip etti. Grace inleyerek adını fısıldayınca kadar durmadı.

Ethan'ın elinin göğüslerinde dolaştığını, zümrüt yeşili dantelin üstünden göğüs uçlarını ovaladığını hissetti. Kumaş hassas tepeliklerine sürtünüyor, sızlayıp gerilmelelerine neden oluyordu. Sonra genç adamın ellerinin yerini dudakları aldı. Dantelin üstünden öpücükler kondurdu, göğüs uçlarına diliyle daireler çizirken kumaşı ıslattı.

Grace ayakları üzerinde duramayacak hale gelmişti. Ethan için yanıp tutuşan bacak arası ıslanmıştı. Adamın eli henüz tam belirginleşmemiş tümseğin üstünde kıvrıldı, bir süre orada oyalandı ve daha sonra göbeğinden daha aşağıya inerek ipek geceliğin üstünden kadınlığını avuçladı. Bacaklarının arasına bastırıldığı kumaş bu defa kocasına duyduğu arzunun kanıtı yüzünden ıslandı.

Ethan, ince askıları omuzlarından aşağıya doğru çekince gecelik Grace'in kalçalarından kayarak yere düştü.

Ethan öpücüklerine genç kadının boynundan başladı, köprücük kemiğine ve oradan da göğüslerine indi. Daha sonra tadına doyamadığı yumuşaklığın tamamını ağzını aldı ve Grace inleyinceye kadar göğüs ucunu iştahla sömürmeye devam etti.

Yakıcı dudaklar daha aşağılara kayarken Grace'in parmakları Ethan'ın siyah saçlarının arasına daldı. Diliyle göbeğinin çevresindeki tenin tadına bakıyor, belli belirsiz olan şişkinliğe öpücükler konduruyordu. Ethan'ın parmaklarının kadınlığında başlattığı istila nefesini keserken, parmakların yerini sıcak ağzının almasına ne tepki vereceğini bilemedi.

"Ethan, aman Tanrım..." Haz dalga dalga yayılmaya başladı. Yoğun ve içini garip bir hoşlukla dolduran bu dalgalar hızla bacaklarının arasında toplandı. Hiç beklediği bu temastan uzaklaşmaya çalıştı fakat Ethan kalçalarını avuçlayarak yerinde kalmasını sağladı ve saldırısına devam etti. Ağzı ve diliyle yeteneğini konuştururken Grace'in bacakları titremeye başladı. Başı geriye düştü ve hızlı bir şekilde zirveye ulaştı.

Ethan'ın kollarının arasına yığılırken zevk kasılmaları hâlâ devam ediyordu. Karısını göğsüne doğru çekti ve yatağa taşıdı. Grace'i yatağın ortasına bırakıp ağırlığını dirseklerine vererek genç kadının üzerine uzandı. Yatağı çevreleyen perde sanki ikisine özel bir dünya yaratmıştı.

Ethan onu öpücüklere boğdu, her biri bir öncekinden daha ateşliydi. Sanki bir türlü doymuyordu, yeterli gelmiyordu. Grace adamın tadını, onu yatağa bastıran güçlü ve kaslı bedeni hissetmeyi seviyordu. Teninin denizi anımsa-

tan taze ve temiz kokusunu seviyordu.

Ethan bacaklarının arasına yerleşti, Grace'i tutkuyla öperken yavaşça içine girmeye başladı.

Grace'in kadınlığı ıslak ve dar, Ethan ise fazlasıyla büyük ve sertti.

"Seni incitmek istemiyorum. Bir daha olmaz."

Ethan'ın saçlarını okşadı. "İncitmeyeceksin. Lütfen Ethan, seni içimde hissetmek istiyorum."

Mavi gözlerinin derinliklerinde bir şeyler yanıp söndü. Fazlasıyla özlem dolu bir şey... Grace'in sözlerinden sonra bir an bile beklemeden tek bir hamleyle tamamen genç kadını doldurdu.

"İyi misin," diye sordu, kendini frenlemeye çabaladığı için kasları gerilirken.

Grace yutkundu, gözyaşlarını tutmaya çalışırken buldu kendini. Başına gelen en güzel şeydi Ethan'la birleşmek. "Bana hissettirdiğin şeyleri seviyorum. Beni... öper misin?"

Ethan'ın gözleri karardı. Başını eğdi ve çölde su bulmuş bir bedevi gibi Grace'in dudaklarına saldırdı. Onu öperken bir yandan da içinde hareket ediyordu. Ethan'ın ritmi hızlanınca, erkekliğini saran kasları istemsizce kasıldı. Her bir darbeye daha derine giriyor ve Grace'i zirveye çıkarıyordu. Ethan içinde hızla gidip geldiği bir ritim tutturunca, Grace, o tanıdık sıcaklığın her yanını sardığını hissetti.

Kapalı gözlerinin arkasında yıldızlar belirdi ve bedeni titremeye başladı. Katıksız bir hazzın içinde boğulurken boğazından kaçan hıçkırıklara engel olamadı. Hemen arkasından Ethan'ın kasılmaları başladı. Tüm kasları sertleşti ve sarsılarak Grace'in içine boşaldı.

Bebeğinin babasıyla evliydi ve bir aile olacaklardı. Ethan'ın geçmişin üstesinden gelmesine bir şekilde yardım edecekti. İkisini mutlu edecek bir yol bulacaktı.

Birbirlerine sarılıp uzandılar ve dışarıda kopan fırtınayı, dalgaların kıyıya vuran sesini dinlediler. Ethan birkaç dakika sonra yeniden canlandı ve usulca Grace'in içine doğru itti kendini. Şafak sökmeden önce bir kez daha seviştiler.

Sonra, Grace derin bir uykuya daldı.

Uyandığı zaman yanında kimseyi bulamadı. Ethan gitmişti.

* * *

Phoebe elindeki kahvaltı tepsisiyle odaya girdi. Kız önce gülümsüyordu, sonra gelişigüzel bir şekilde atılmış olan geceliği almak için eğilirken yanakları kıpkırmızı oldu.

"Günaydın, hanımım." Phoebe'nin kahverengi saçları, sıcak çikolata ve kekten oluşan kahvaltısını yatağa getirirken pencereden giren ışık sayesinde parıldıyordu. "Lordum sizi aşağıda bekliyor. Eşyalarınızı toplamak ve size giyinirken yardımcı olmak için geldim. Lordum, biz varır varmaz geminin ayrılacağını söyledi."

Phoebe'nin onlarla geleceğini unutmuştu. Onun varlığı büyük ölçüde rahatlamasını sağlayacaktı. Çikolatayı bitirdi ve keklerden birini yemek için kendini zorladı fakat böylesine hafif bir öğünü bile yiyemeyecek kadar sinirleri bozulmuştu. Ethan'ı göreceği için endişeliydi, Grace'i kim bilir bu sabah nasıl karşılayacaktı.

Phoebe kırmızı şeritle süslenmiş gri elbisesini giymesine yardım etti. Genç hizmetçi, hanımının saçını basit bir şekilde ördü. Grace elbisesiyle uyumlu, kırmızı dantelli gri başlığını eline aldı ve yatak odasından ayrıldı.

Basamakların tepesinde durup derin bir nefes aldıktan sonra inmeye başladı. Ethan'ı görüp bilinçsizce donakaldığında basamakların yarısına gelmişti.

“Phoebe eşyalarını arabaya yükleyecek. Sen de Leydi Tweed ile vedalaş ve bir an önce teyzenin yanına gidelim. Oradan da sandıklarını alırsın.”

Grace hissiz bir şekilde başını salladı. Dün gece paylaştıkları yakınlığa dair bir işaret bulmak istedi o mavi gözlerde. Sadece tek bir sıcak bakış. Fakat Ethan'ın yüzünde sanki yeni tanışmışlar gibi soğuk bir ifade vardı. Dün gece Grace'le tutkuyla seven adam bu olamazdı. Daha kaç defa kalbi bu adam yüzünden kırılacaktı?

Kendisini arzuladığını biliyordu. Böylesine şefkatle dokunan bir adam için daha fazlası olabileceğini düşünmüştü. İhtiyaçlarını gidermek için kullandığı basit bir araç olmaktan daha fazlası.

Çene hatlarının sertliğine, yüzündeki soğuk ve mesafeli ifadeye bakınca en ufak bir umut kırıntısı dahi kalmadı içinde. Ethan'm geçmişin hayaletleriyle savaştığını, ikisi için küçücük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Başka bir yol olduğunu düşünecek kadar aptallaşabilmişti. Bile bile aynı hatayı tekrar ediyordu.

“Seni özleyeceğim, hayatım.” Matilda teyzenin gözleri doldu ve bir damla yaş, boynunda asılı olan gözlüğünün camına düştü. “Hem de çok fazla.”

Grace'in gözleri de buğulandı. Boston'daki limana doğru yola çıkmadan önce çok az zamanları olduğu için böyle kısacık vedalaşıyorlardı. "Ben de seni özleyeceğim, Matilda teyze. Yerleşir yerleşmez..."

Yaşlı kadın anladığını belirterek başını salladı. "Sık sık yaz bana, tatlım."

"Yazacağım, söz veriyorum." Grace, teyzesine sıkıca sarıldı ve evden ayrılmak için arkasını döndü. Ethan'ın evin önünde bekleyen Leydi Tweed'in arabasına yönlendirirken Grace'in beline koyduğu eli şaşırtıcı derecede nazikti.

Deniz Şeytani, Scarborough Limanı'nın en sonunda bekliyordu. Grace geminin parıltılı siyah gövdesini ve beyaz yelkenlerini bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, yanlarındaki Phoebe hariç, sanki gemiyi hiç terk etmemişçesine geri dönüyordu. Kendisi yine kaptanın kamarasında kalırken, Phoebe geçici olarak Angus'un kamarasını almıştı. Boston'a olan yolculuk en fazla iki gün sürecekti zaten.

Gemi limandan ayrılırken Grace ihtiyacı olur diye sandıktan birkaç parça eşya çıkardı. Arkası gümüşten olan tarağı, saç fırçası, temiz iç çamaşırı, bir sonraki gün için elbise ve ona uyan terlikler...

Kocasını ne zaman göreceğini merak etse de onun meşgul olacağını biliyordu. Tam da düşündüğü gibi oldu ve Ethan gün boyunca hiç gelmedi.

Freddie akşam yemeğini getirdi ve kaptanın kendisine katılamadığı için özür dilediğini ilettili. Grace buna hiç şaşırmadı. Gemisine geri dönmüştü ve bir kez daha acı dolu hatıralarına gömülmüştü. Bir de muhtemelen Grace'le evlendiği için suçluluk duyuyordu.

Erkenden yatağa girdi ama bir türlü uyuyamadı. Öylece uzanıp Ethan'ın ayak seslerinin gelmesini bekledi. Ne yazık ki Ethan gelmedi.

Ethan tırabzanlara yaslanmış, bakışlarını zifiri karanlık suya dikmişti. Grace Chastain ile evliydi. Dün gece, düğün gecelerinde, kendini tutamamış ve Grace'le tutkulu saatler yaşamıştı. Seneler içinde belki de düzinelerce kadınla birlikte olmuştu. Hiçbirisi onu karısı kadar tahrik edememişti. Hiçbirisi Grace kadar tatmin edememişti.

Tanrı biliyor ya, böyle hissetmek istemiyordu.

Gemisine geri dönmek tüm kuşkularını tekrardan su yüzüne çıkarmıştı. O, Harmon Jeffries'in kızıydı. Vatan haininin darağacından kurtulmasına yardım edenlerin arkasında o da vardı. Hatta belki de Harmon'un işbirlikçisiydi. Belki de Fransızlara o bilgileri beraber satmışlardı. Tanrı aşkına, ne demeye onunla evlenmişti ki sanki?

Ethan derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Hisleri hâlâ karmakarışıkta ama doğrusunu söylemek gerekirse Grace'in sadakatinden şüphe etmiyordu. Sadece yaptıklarını sorguluyordu. O adam babası olduğu için kaçmasına yardım etmişti. Vikont artık kayınbabası olabilirdi ama Ethan onun bulunduğunu görene kadar rahat etmeyecekti. Yaptıklarının bedelini ödetinceye kadar durmayacağına ant içti.

Ned'in kendisine doğru geldiğini göz ucuyla gördü. Adamın dar yüzü asılmıştı. Ethan'ın tam önünde durdu.

“Demek kızla evlendin, kaptan. Bunu yapacağımı hiç düşünmezdim.”

“Onu gemiye getirdim, Ned. Ben bunu yapıncaya kadar o kız masumdu. Başka seçeneğim yoktu.”

“Kim olduğunu biliyoruz. Gemideki herkes biliyor.”

“Ne demek istiyorsun?” O gece Grace’i *Leydi Anne*’den alış sebebini bir tek Angus biliyordu. Vikont Forsythe’nin kızı olduğunu sadece Angus biliyordu.

“McShane’le konuştuklarınızı duymuş birisi. Şeytanın tohumu o, lanet olası hainin dölü. O yüzden gemiye getirdin, değil mi? Hepimiz, o hainin celladın ilmeğinden kaçmasına yardım ettiğini düşünüyoruz. Ne bildiğini öğrenmek için getirdiniz onu buraya.”

Ethan’ın midesi düğümlendi. Nedenlerden sadece bir tanesiydi, hepsi değil. “O hainin nerede olduğunu bilmiyor. Hiçbir zaman da bilmedi.” Ned’in, kendisi haricinde Fransız saldırısından kurtulan tek adamın, yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedi.

“Gerçek ne olursa olsun, Grace artık benim karım. Ona saygılı davranmanızı istiyorum, Ned.”

Adam bakışlarını kaçırdı. Bir anlığına da olsa o koyu gözlerde merhamet gördüğünü sandı Ethan. “Sen iyi bir adamsın, Kaptan. Hak ettiğin bu değildi.”

“Belki de buydu. Ne ekersen onu biçersin.”

“Yanılıyorsun, Kaptan. Ben de hala hayattayım. Kendimizi sonsuza dek cezalandıramayız.”

Ethan cevap vermeyince Ned dönüp gitti. Uzun ve ince bedeni karanlığın içinde kayboldu. Hava buz gibi olsa da Ethan olduğu yerde kalmaya devam etti. Grace’i ve önlerinde uzanan seneleri düşünüyordu.

Ona karşı olan hislerinin solup gitmesinin ne kadar zaman alacağını merak etti. Onunla evlenmenin hissettirdiği suçluluk duygusu da birlikte gider miydi acaba?

Yavaşça kapanan kapının sesini duyup uyandığında gece yarısını geçiyordu.

Ethan soyunup yatağa girerken uyuyormuş numarası yaptı Grace. Genç adam kendi tarafında sessizce uzanıyor olmasına rağmen Grace onun uykuya dalmadığını biliyordu.

Dakikalar geçti. Ethan huzursuzca kıpırdandı ve sonunda dayanamayıp Grace'e sokuldu. Vücudunu kaşık pozisyonuna gelecek şekilde genç kadına bastırdı.

"Uyanık olduğumu biliyorum," diye fısıldadı boynunun kenarını öperken. Geceliğinin altında kalçasını okşamaya başlayınca Grace'in nefesi kesildi. "Beni geri çevirmeye mi niyetlisin? Kocalık haklarımı talep etmeme engel mi olacaksın?"

Öyle mi yapacaktı? Bir parçası evet demek istiyordu, *hanı değer verene kadar sevişmemizin hiçbir anlamı yok*. Ama başka bir parçası çoktan cevap vermeye başlamıştı. Bedeni dokunuşları karşısında ısınmış, ona olan ihtiyacı artmıştı.

"Seni geri çevirmiyorum." Kalçasına dayanan sertliğini hissedince kalp atışları hızlandı. Ethan geceliğin önünde ki düğmeleri açtı ve omuzlarından aşağı kaydırıldı. Kocası dudaklarını teninde gezdirirken bir yandan da geceliğinin eteğini kalçalarından yukarı doğru sıyrıyordu. Elleri Grace'in poposunu avuçlayıp bir süre nazikçe yoğurdu. Daha sonra parmakları kadınlığını buldu, Grace titreyip zevkten inleyince kadar hassas incisini okşadı.

"Benim için hazırsın," dedi Ethan, Grace'in bacaklarını hafifçe aralarken. Kalçasını erkekliğine göre ayarladı ve yavaşça içine kayd. İçine girmek her seferinde biraz daha kolaylaşıyordu. "Sen de beni istiyorsun."

Doğruyd. Onu istiyordu. Grace'e tattırdığı zevki isti-

yordu. “Hiç değilse buna sahibiz.”

“Hiç değilse,” diye onayladı ve hareket etmeye başladı.

Daha önce hiç bu pozisyonda sevişmemişlerdi ve Grace’in içinde yeni hisler uyanmıştı. Ateşi hissediyordu, ağzında o tanıdık bal tadı vardı. Kendini tamamen duyularına teslim etti. Hiçbir şey olmasa bile paylaştıkları bu tutku gerçektir. *Belki de bu kadarı yeterlidir*, diye düşündü zirveye ulaşırken. Fakat yüreğinin en derinlerden gelen ses daha fazlasını istediğini söylüyordu.

Boston Limanı'na varınca gemiden indiler. Boston, orta-çağda İngiltere'nin en büyük liman kentiymen şimdilerde sade bir alışveriş şehri olarak anılıyordu. Ethan, Gloucestershire'daki evi Belford Park'a gitmeleri için kiraladığı arabadan ayrı bir araç daha ayarlayarak eşyalarının arkalarından gelmesini sağladı. Kocasının söylediğine göre Belford Park, Broadway ve Winchcombe kasabaları arasında, iki yüz hektarlık bir alan üstüne yapılmıştı.

Angus ve Freddie Londra'ya gemiyle döneceklerdi. Grace gemide edindiği iki arkadaşıyla vedalaştıktan sonra karadaki yolculuklarına başladılar. Ethan kendisiyle birlikte giderken, Phoebe sandıkların olduğu ikinci arabadaydı.

“Uzun bir yolculuk olacak,” dedi Ethan. “Belki biraz kestirsen iyi olur.”

Son günlerde hamileliğin etkisiyle kolayca yoruluyordu. “Kesinlikle deneyeceğim.” Ethan'ın ağırlaşmış göz kapaklarının altından attığı ateşli bakışlar uyumasına izin verirse deneyecekti tabii.

Bu bakışlara rağmen arabanın beşik gibi sallanması uykusunu getirmiş, arada sırada dalmasına neden olmuştu.

İlk gecelerini, Oakham'daki King James Hanı'nda, ikinci gecelerini ise Warwick yakınlarında, *The Goose*⁶ gibi saçma bir ismi olan handa geçirdiler.

Gün içinde Ethan çok az konuşsa da bakışları sürekli Grace'in üzerindeydi. Genç kadın arabanın içindeki cinsel gerilimi hissedebiliyordu. Ethan'ın ateşli bakışlarının ne ifade ettiğini anlamamak imkânsızdı. Aralarındaki gerilim dayanılmayacak hale gelince Ethan arabadan ayrılıp sürücünün yanına çıkıyordu.

Geceleri ise Grace'in yatağına geliyordu.

Araba Belford'a giden tekerlek izleriyle dolu son sapağı dönerken Grace o tutku dolu geceleri düşünüyordu. Ethan tüm benliğiyle sevişiyormuş gibi görünse de hâlâ sakladığı bir şeyler vardı. Bir parçasını karısıyla paylaşmak istemiyordu. Grace, kendisinin de aynısını yaptığını fark etti.

Üçüncü günün akşam saatlerinde bir dönemeçten dönüp Belford Park'ın devasa demir kapılarının arasından geçtiler. Grace pencereden dışarı baktı ve muhteşem manzaranın —iki yüz hektarlık yeşil alanın çeşitli yerlerine serpiştirilmiş yıllanmış meşeler— karşısında büyülenmeden edemedi.

Araba çakıl taşlı yolda ilerlemeye devam ederken Grace ilerideki malikâneyi gördü. Klasik, sarı Cotswold taşlarından yapılmıştı. Heybetli yapı üç katlıydı ve U şeklinde kemerli pencereleri, arka tarafta muhteşem bahçeleri vardı.

"1700'lerin başında inşa edildi," dedi Ethan, genç kadının bakışlarını takip ederek. "Ailem ölene kadar burada kaldım, daha sonra kardeşlerimle birlikte Brant kont ve kontesiyle birlikte yaşamaya başladık."

"Cord'un ailesi mi?"

⁶ İngilizce'de 'Kaz' anlamındadır. (ç.n.)

“Evet. Kontes babamın kız kardeşi, yani halam olur.”

“Ailen nasıl... nasıl öldü?”

Ethan pencereden dışarı baktı, acı dolu hatırlar yüzünü buruşturmasına neden oldu. “Londra yolunda bir araba kazası oldu. Babam birkaç gün daha yaşadı ama yaraları çok ciddi olduğu için daha fazla hayatta kalamadı.”

“Öldüklerinde kaç yaşındaydın?”

“Sadece sekiz, ama onları çok iyi hatırlıyorum.”

Ve özlüyorsun, diye tahminde bulundu Grace. Onları düşünmediği tek bir günü bile yoktu hiç kuşkusuz. Grace de baba sevgisine hasret kalarak büyümüştü.

Ethan’a yan gözle baktı. Kocasını olan adam hakkında çok az şey biliyordu. Belki de yerleştikten sonra geçmişiy-le ilgili daha açık olurdu.

Kiralık araba, evin önünde durdu ve uçuk mavi üniforma giymiş iki uşak onları karşılamak için telaşla merdivenlerden indiler. Grace arabadan indiğinde, evin fazlasıyla bakımlı olan dış tarafına baktı. Çimenler muntazam bir şekilde biçilmişti, ön taraftaki süs havuzunda zambaklar yüzüyordu. Fakat büyük bir kristal avizenin aydınlatığı olağanüstü girişe adımını attığında, duvarların boyaya ihtiyacı olduğunu ve halıların Matilda teyzenin evindekiler kadar eskimiş olduklarını gördü.

Ethan’a baktı, kaşlarını çattığına göre o da fark etmişti. “Harriet buranın fena halde tamire ihtiyacı olduğunu söylemişti. Doğru olduğunu görüyorum. Şehre döndüğüm zaman önceliği buraya vereceğim.”

Şehre döndüğüm zaman. *Ben* demişti, *biz* değil. Grace idrak ettiklerinden dolayı titremeye başladı. Onu burada bırakıp Londra’ya dönmeyi düşünmüyordu, değil mi?

Birdenbire girişte beliren, baştan aşağı siyahlara bürünmüş minyon tipli sarışın kadın yüzünden niyetinin bu olup olmadığını soramadı.

“Ethan! Seni görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Gelmene çok sevindim.” Evin hanımını şaşkınlığa uğratmak için geleceklerine dair önceden mesaj göndermişlerdi. Grace’ten en fazla altı yaş büyük olabilecek Leydi Belford, burada oldukları için gerçekten mutlu görünüyordu.

“Çok ihmalkâr davrandım, daha önce gelmeliydim.” Ethan eğildi ve kadını yanağından öptü.

“Evet, öyle davrandın ama artık burada olduğuna göre seni affedebilirim.” Genç dul gülümseyerek Grace’e döndü. “Sen de Grace olmalısın. Ethan’ın geliniyle tanıştıgıma memnun oldum.”

“Teşekkür ederim. Ben de çok memnun oldum.” Ethan, abisinin dul eşinden fazla bahsetmemişti. Sadece o hapisteyken Charles’ın grip salgınından öldüğünü ve Harriet’ın hâlâ yasım tuttuğunu söylemişti. Minyon kadının suratından gülümsemesi eksik olmasa da, gözlerindeki o saklamaya çalıştığı kederi görmemek mümkün değildi.

“Eşyalarımı tepedeki eve taşıyıp markilik sütünü sizin için hazırlıyordum.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Ethan. “Evine el koymak için gelmedim.”

“Bu ev artık senin, Ethan. Hem orası da fena değil. Hatırlar mısın bilmem ama annen kazadan önce baştan aşağı yenilemişti o evi. Charles marki olduktan sonra bakımını hiç ihmal etmedi. Annenden dolayı biraz duygusal yaklaştığını düşünüyorum.”

“Buna hiç şaşırmadım. Hatırladığım kadarıyla ana ev

üzerinde de çalışmalara başlayacaktı.” Ethan rengi solmuş duvar kâğıdına, mermer zemindeki çatlaklara baktı. “Görünen o ki, bunu yapacak fırsatı bulamamış.”

“Maalesef...” Harriet uzaklara daldı. “Hastalığa yakalanmadan önce nereden başlayacağımız hakkında konuşmuştuk sadece.”

Ethan’ın bakışları Grace’e kaydı. “Artık markiz sensin. Belki restorasyonun sorumluluğunu sen üstlenmek istersin.”

Grace’in bu evde kalacağını gösteren bir işaret daha... Başını kaldırıp Ethan’a baktı. Yüzünü okumaya çalışıyordu fakat genç adam her zamankinden daha mesafeliydi ve bu Grace’in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Onu bir zamanlar sevmişti. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. İkiisi hakkındaki planının ne olduğunu sormak istiyordu ama şimdi hiç sırası değildi.

“Grace’e üst kattaki odasını göstermeme ne dersin?” diye öneride bulundu Harriet. “Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra eminim ki dinlenmeye ihtiyacı vardır.”

“Teşekkür ederim,” dedi Grace, ne kadar bitkin olduğunu saklamaya çalışırken. “Çok memnun olurum.”

“Ben de birazdan gelirim,” dedi Ethan da. “Belford’a gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Etrafa bakıp, ev hakkındaki bilgilerimi tazelerim belki.”

“Tabii, sen nasıl istersen...” Grace onun gidişini seyrederken omuzlarının sertleşen hatlarını, iyice belirginleşen aksamalarını fark etti. Bu ev, kim bilir hangi acı dolu çocukluk anısını hatırlatmıştı Ethan’a. Adam misafir salonlarından birine girip gözden kaybolunca, Harriet yatak odalarını göstermek için Grace’i üst kata çıkardı.

Üst katın büyük bir bölümü, yatak odaları ve özel otur-

ma odasından oluşan markiz süitine tahsis edilmişti. Markinin odaları ise daha büyük ve etkileyiciydi. Pahalı ipek kumaşlar solmadan önce odaların nasıl olduğunu hayal edebiliyordu Grace.

En azından gül ağacından yapılan mobilyalar, cilandıklarından dolayı parıl parıldı ve yerleştirildikleri ilk günkü kadar güzel görünüyordular.

“Artık markiz sen olduğuna göre,” dedi Harriet, “evle ilgili ne istersen onu yapabilirsin. Ben bu konularda hiçbir zaman becerikli olamadım. Evin eski haline döndüğünü görmeyi çok isterim.”

Ethan’la daha değişik türde bir evlilikleri olsaydı — mesela sevgi içeren türden bir evlilik— bu evi güzelleştirmeyi her şeyden çok isterdi.

Fakat ne yazık ki ilişkileri bu haldeyken Grace kendini buraya ait hissetmiyordu. Tıpkı ailesinin evine ait hissetmediği gibi. Dr. Chastain gerçek babası değildi ve karısının sadakatsizliğinden dolayı Grace’in hayatını berbat etmeye, o daha küçücük bir kızken başlamıştı.

“Sana banyo yapman için sıcak su ve küvet göndereceğim. Hizmetçin de bu arada sandıklarını boşaltır. Sonra dinlenirsin belki.” Harriet kapıyı açtı. “Yemeğe inmeni dört gözle bekliyorum.”

Kapı kapandı ve birkaç dakika sonra sıcak su dolu bir küvet taşıyan iki uşakla birlikte Phoebe geldi. Genç kız eşyalarını çıkarırken Grace banyonun tadını çıkardı. Daha sonra akşam yemeğine kadar kestirmek için yatağa uzandı.

Ethan’ın yemek salonuna inmek için kapısını kibarca çaldığı ana kadar kocasını görmedi. Paylaştıkları kamaraya arsızca girişlerini göz önünde bulundurunca, bu tarz bir hareket

hiç ona göre değildi ve bu neredeyse Grace'i gülümsetecekti.

"Tazelenmiş görünüyorsun," dedi Ethan, genç kadın kapıyı açıp içeri girmesine izin verirken.

"Evet, uzun bir banyodan sonra tamamen yenilenmiş gibi hissediyorum." Yan gözle Ethan'a baktı. "Ama keşke sırtımı yıkayacak birisi olsaydı." Bunu söylemesine neyin sebep olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Ethan'ın buz mavisi gözleri neredeyse lacivert olacak kadar karardığına göre Grace'i zirvenin eşğine getirdiği o sıcak anları hatırlamış olmalıydı.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi ve merdivenlerden inerken eşlik etmek üzere kolunu uzattı.

Akşam yemeğini, evin arka tarafındaki samimi bir odada sessizce yediler. Üçü de sohbet etmek istermiş gibi görünmüyordu. Grace kocasının ikisiyle ilgili ne planladığını merak ediyordu. Harriet aradan bir yıl geçmiş olsa bile kocasını özlüyordu. Muhtemelen Ethan'ın varlığı onu hatırlamasına neden olmuştu. Grace genç kadının Charles'la birlikte geçirdiği zamana imrenmeden edemedi. Belli ki aşk evliliği yapmışlardı.

Harriet, "Ahırlara uğradın mı?" diye sordu Ethan'a.

"Evet, uğradım. Baş seyisin Willis işini iyi yapıyor gibi görünüyor."

"Willis bir tanedir. Yine de, burada atlarıyla gerçek anlamda ilgilenecek birinin olması Charles'ı çok mutlu ederdi. Onları ne kadar çok sevdiğini bilirsin."

Başıyla onaylayarak Grace'e döndü. "Charles'ın favorisi atlardı. Ben her zaman denizi sevmişimdir."

"Özlüyor olmalısın."

“Nakliyatçılıkla da ilgilendiğimiz için birkaç adet gemimiz var. Çoğu zaman limanları ziyaret ederim.”

“Yani *Deniz Şeytanı*’nı elinde tutacaksın,” dedi Grace.

Gözleri genç kadının üzerinde gezindi, bir süre göğüslerinde oyalandı. “Tutacağım. Unutmak istemediğim bir sürü ilginç anıyı barındırıyor.”

Ethan’ın gözleri; *her karşılaşmayı, tüm yakınlaşmalarımızı, özellikle o nefis son geceyi çok iyi hatırlıyorum*, diyordu. Gözleriyle anlattığı yetmiyormuş gibi bir de belli belirsiz gülümsemi. Grace’in göğüs uçları sertleşti ve yanaklarına ateş bastı.

Ethan vücudunun verdiği tepkileri inceleyince adamın şakacı havası yok olup gitti.

Yemekten sonra Ethan kendi süitine geçti, Grace de kendisinininkine. Kocasının gözlerinde gördüğü tutkuyu düşündüğünde yatağına geleceğini sanmıştı ama Ethan kendi odasına gitmeyi tercih etti.

Bir sonraki gece de gelmedi. Kendini uzak tutmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Sohbetlerini bilerek kısa tutuyormuş gibi görünüyordu. Gelecekle ilgili hiç konuşmuyordu, baş başa kaldıklarında bile bebekten hiç bahsetmiyordu.

Üçüncü gece de ondan uzak durdu.

Grace, *onu özlemiyorsun* dedi kendi kendine.

Ethan buradan kaçıp gitmek zorundaydı. Grace’le geçirdiği her an genç kadın onu biraz daha büyüsü altına alıyordu. Daha önce hiçbir kadından bu kadar çok etkilenmemişti. Hiçbir kadını bu kadar çok istememişti.

Birkaç gecedir bilerek ondan uzak duruyordu. Grace’in

kapısının eşiğinden geçip yanıp tutuştuğu gibi onunla sevişmek yerine, kendi yatağında yalnız başına uyumak için inanılmaz bir çaba sarf ediyordu. Onunla yatmaya alışmaya başlamıştı. Grace'in kendisine doğru kıvrılıp yatan sıcak bedenini özlemişti. Onsuz zar zor uykuya dalabiliyordu.

Lanet olsun, Grace'le görev icabı evlenmişti. Onu hamile bıraktığı için sorumluluğu üstlenmek zorundaydı. Grace'le evlenmek, onu böylesine sahiplenmeyi içermiyordu ki. Onun kendisine ait olduğunu hissetmemeliydi. Geleceğinde değil sadece geçmişinde yer almalıydı.

Düşüncelerini Grace'ten arındırmak, bakış açısını eski haline getirmek için acilen Londra'ya gitmesi gerekiyordu. Şehre döndüğü zaman eski hayatına kaldığı yerden devam edecekti, Grace'e duyduğu bu sonsuz açlıktan kurtulacaktı. Ve en önemlisi Forsythe'yi aramaya devam edecekti.

Başka bir ihtimal olduğunu sanmıyordu. Vikont hiç şüphesiz Fransa'da gününü gün ediyordu. Bolluk, bereket ve güven içinde yaşıyordu –ki Grace de bundan son derece mutlu olurdu.

Ethan ise adamın asıldığını görmek istiyordu.

Vikontla ilgili bakış açılarının birbirinden tamamen farklı olması bile gitmesi için başlı başına bir nedendi. Artık karı koca olsalar bile vikontla ilgili durum asla değişmeyecekti.

Ertesi sabah Grace'e onu kütüphanede görmek istediğine dair bir not gönderdi. Yarım saat sonra kütüphanenin kapısı çalındı ve karısı içeri girdi. Limon sarısı muslin elbisesi bir şekilde, yeşil gözlerinin güzelliğini daha çok ortaya çıkarmıştı. Koyu bakır, kızıla çalan parlak saçlarını gevşek bukleler halinde tepede toplamıştı. Hem tatlı hem de baştan çıkarıcı görünüyordu. Grace çekingen bir şekilde gülümseyince Ethan midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Yüce İsa.

Ona olan arzusu hiç sona ermeyecekti anlaşılan. Gidişle ilgili en ufak bir şüphe kırıntısı dahi kalmamıştı artık.

Uzun, maun masanın yanında duran Grace'e doğru yürüdü. "Seni çağırdım çünkü geleceğimizle ilgili konuşmak istiyorum."

"Ben de bu anı bekliyordum. Eninde sonunda konuşacaktık."

"Oturmak ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Ethan itiraz etmedi. Bir an önce bu konunun kapanmasını istiyordu. "Bununla ilgili çok düşündüm, Grace. Sen Belford Park'ta kalırken benim Londra'ya dönmemin ikimiz içinde en iyisi olacağına karar verdim."

Grace çenesini kaldırdı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Sadece tek bir sebebi var. Hesaplamalarıma göre hamilelikte üçüncü ayın sona erdi. Loğusalık dönemini burada daha rahat atlattırın."

"Anlıyorum. *Senden gına geldi ve şehre dönüp eski hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum* diyorsun yani."

Gına gelmek mi? Hiç de bile. Tam tersine, gidiyordu çünkü Grace'e doyabilecekmiş gibi hissetmiyordu.

"Benimle niçin evlendin Ethan?"

"Nedenini biliyorsun, Grace. Seni hamile bıraktım. Çocuğun bir soyadına ihtiyacı var."

Grace bakışlarını kaçırdı. Kadınların duymak istemeyeceği bazı kelimeler vardı ancak Ethan şimdilik bunlardan başkasını kullanamazdı.

“Bebek senin, Ethan. Birazcık da olsa ilgi gösteremez misin?”

“Çocuğun, erkek veya kız fark etmez, hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak. Sana daha önce de söylemiştim.”

“Evet, söylemiştin. Ve sen asla sözünden dönmezsın.”

Belli belirsiz bir kızarıklık Ethan’ın elmacık kemiklerine yayıldı. “Sana asla yalan söylemedim. Elde ettiğinden daha fazlası için söz vermedim sana, Grace. Birçok evli çift ayrı yaşıyor. Gariptir ki başka bir adamla evlenecek olsaydın bile geleceğin aynı olacaktı.”

Grace’in dudakları inceldi. “Yanılıyorsun, Ethan. Aynı olmayacaktı çünkü ben, asla ama asla bana değer vermeyen bir adamla evlenmezdim.”

Bu konuda tartışmak istemedi çünkü onunla ilgili hislerinin gerçek boyutunu anlamasını göze alamazdı.

“Ama diğer taraftan bakacak olursak,” dedi Grace, parmağı cilalanmış çalışma masasının üstünde daireler çizerken. “Belki de haklısın. Her zaman özgür bir kadın olmuşumdur. Bu şekilde sen kendi hayatını yaşarsın ben de benimkini. En sonunda ikimiz de mutlu olabileceğiz.”

Ethan kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun Grace?”

“Sana katıldığımı söylüyorum sadece. Ayrı hayatlar o kadar da kötü bir fikir değil belki de. İkimiz de aradığımız tutkuyu nerede ister—”

Aniden kocasının sert bedenine doğru çekilince Grace’in nefesi kesildi. “Beni aldatmayı aklımdan bile geçirme, Grace. Benim karımsın. Bana aitsin ve bu asla değişmeyecek.”

Genç kadın bir süre öylece bakakaldı. Sonra gözlerinde

bir şeyler yanıp söndü. Ethan'a arkasını dönüp gitmesi gerektiğini söyleyen bir şeyler...

Grace'in kaşlarından birisi havaya kalktı. "Adalet bunun neresinde diye soruyorum sadece. Yatağımıza başkasını almamı istemiyorsan, bu görevi sen yerine getirirsin."

Ethan'ın çenesi kasıldı. Ne kadar da ele avuca sığmaz bir kadındı bu. Grace'i aralarında hiç boşluk kalmayacak şekilde tamamen kendine çekti. Bu yakın temas, anında sertleşmesine neden oldu.

"Seni küçük cadı, beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sadece diyorum ki, sen yaparsan ben de ya—"

Ethan dudaklarına kapandığı için cümlesini tamamlayamadı. Günlerdir onu istiyordu, ne zaman odaya girse üstüne atlamamak için kendini zor tutmuştu. Grace'in belini kavradı ve masanın üstüne taşıdı. Kalçası parıltılı yüzeye yerleşir yerleşmez genç kadının üzerine doğru eğildi. "Tatmin edilmek mi istiyorsun? O zaman istediğini alacaksın."

Sarı elbisesini yukarı doğru sıyırıp bacaklarının arasına yerleşince Grace içini çekti. Dizlerini kırarak Ethan'a daha çok yer açtı ve genç adam isteğini anında yerine getirerek kadınlığını okşamaya başladı. Parmaklarındaki ıslaklığı hissettiğinde karısının hazır olduğunu anladı. Pantolonunun önündeki düğmeleri çözdü ve erkekliğini serbest bıraktı. Grace'e duyduğu ihtiyaçla nabız gibi atıyordu. Üzerine eğildi ve onu tutkuyla öperken içine girdi.

Kendini tamamen içine gömerken Grace'in kulağına, "İstedğin bu mu, Grace?" diye sordu ve genç kadın inleyerek karşılık verdi. Kalçasını kıvrıp derinlere doğru yol aldı. "Sen benimsin." İçinden çıkıp sert bir hamleyle tekrar girdi. "Bana sadık kalacaksın ve başka hiç kimse olmayacak."

Grace bacaklarını Ethan'ın beline doladı, bedenini yay gibi gererek altında hareket etmeye, kocasının ritmine karşılık vermeye başladı. Hiçbir kadın ona bu şekilde uyum sağlamamıştı. Ethan ne kadar alıyorsa karısına da o kadarını veriyordu.

Birlikte zirveye çıktıklarında Ethan'ın kasları gerildi, Grace zevk dolu çığlıkları duyulmasın diye kendini tutmaya çalışıyordu. Rahatça soluk alıp verebilmeleri için birkaç dakika geçmesi gerekti.

İşte o zaman ne halde olduklarının farkına vardı Ethan. Karısıyla kütüphanedeki çalışma masasının üstünde sevişmişti! Yüce Tanrım, kontrolünü bu derece mi kaybetmişti?

Grace'in masadan inmesine yardım etti, eteğini kalçalarından aşağı doğru indirdi ve karısının yüzündeki parıltı ve yanaklarının kızarıklığından dolayı keyiflenmemeye çalıştı.

"Geri geleceğim," dedi pantolonunun düğmelerini iliklerken. "Başka bir adam olmayacak, Grace."

Grace doğrudan kocasının yüzüne baktı. "Başka bir kadın olmayacak, Ethan," dedi, arkasını döndü ve odayı terk etti.

Grace yatak odasının penceresinde durmuş Ethan'ın gidiş hazırlıklarını izliyordu. Gemide olduğu zamanlardaki gibi uzun kollu bir gömlek, bacaklarını saran siyah bir pantolon ve diz hizasında çizmeler giymişti. Binici ceketini koluna asmıştı. Seyis şahlanan siyah bir atı onun yanına getirdi ve Ethan ceketini deri eyerin arkasına bağladı. Siyah atm boynunu okşadı ve hiç zorlanmadan atın sırtına atladı. Bunu da her şeyi yaptığı gibi ustalıkla yapmıştı.

Bir ara başını kaldırıp Grace'in durduğu yere baktı ve gözleri buluştu. Ethan'ın gözleri serin bir sonbahar günündeki

gökyüzü rengindeydi, Grace'inkiler ise *inşallah görmez* diye umduğu bir kederle doluydu. Ethan gidiyordu ve Grace'in gelecekle ilgili mutluluk hayallerini de birlikte götürüyordu.

Gözünü kırpmadan gidişini seyrediyordu. Kaslardan oluşan yağsız vücudu ve geniş omuzlarıyla eyerde rahatça oturuyordu. Atı da gemiyi yönettiği gibi özgüvenli bir şekilde sürüyordu. Bir süre sonra ağaçların arasında gözden kayboldular. Grace'in kalbi sıkıştı.

Güçlü olmak zorundasın, dedi kendi kendine. *Duygularına gem vur*. Aralarında ne yaşanırsa yaşansın o, şeytanın ta kendisiydi neticede.

Fakat Ethan Sharpe'la ilgili bir şey vardı, daha önce hiçbir erkeğe hissetmediği bir şey. Hükmedici varlığı, kaslı bedeni ve bir âşık olarak olağanüstü becerilerine rağmen gözlerine baktığında Grace'in hüzünlenmesine neden olan bir şey vardı. Genç kadının içine işleyen bir yalnızlık...

Grace'in, o muhteşem mavi gözlerin mutluluk ve aşkla dolmasını istemesini sağlayan bir şeyler.

Bu asla olmayacaktı ve kendini olabileceğine ikna etmeye çalıştığı müddetçe, hâlihazırda parçalanmış kalbini bir kez daha ayaklar altına alacaktı. Pencereden dışarı baktı. Yol bomboştu. Ethan gitmişti.

Artık evlilerdi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Ethan gittikten yaklaşık iki saat sonra nihayet kendini toparlamış, günün geri kalanına katlanacak gücü bulabilmişti. Yatak odasından ayrıldı ve merdivenlerden aşağı inerken yeni bir karara vardı. Korktuğu başına gelmiş ve kocası onu terk etmişti. Bu zamana kadar kendinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti. Bundan sonra sadece bebeğini düşünmeliydi.

Bahçeye açılan Fransız kapılarının arasından geçti, aklında Leydi Belford ile yapacağı görüşme vardı. Harriet'in kaldığı eve gitmek için küçük tepeyi tırmandı ve gösterişli ahşap kapıyı çaldı. Tartışmaları gereken şeyler vardı ve Grace dürüstlüğün iyi bir başlangıç olacağına inanıyordu.

"Günaydın, efendim," dedi daha önce görmediği gri saçlı bir uşak. "Siz yeni Leydi Belford olmalısınız."

"Evet. Buraya Harriet'la konuşmak için—"

"İçeri gel lütfen, Grace," diyerek onu açıklama zahmetinden kurtardı Harriet. Yuvarlak, güzel bir yüzü vardı ve gözlerinin içi gülüyor olsa da orada hâlâ bir burukluk saklıydı. "Sanırım ikimiz de Leydi Belford'uz şimdi değil mi? Bazen tüm bu unvanlar çok can sıkıcı olabiliyor." Fakat açıkça görülüyordu ki Harriet Sharpe, leydilik için Grace'ten daha uygun bir adaydı.

Sarışın minyon kadın, Grace'i su yeşili ve fildişi tonlarında dekore edilmiş konforlu bir misafir odasına aldı. Pencerelele su yeşili rengine damasko perdeler asılmıştı ve yerde çiçek bordürlü yeşil bir Aubusson halısı seriliydi. Harriet'in da söylediği gibi bu küçük ev diğer evden daha iyi durumdaydı.

Birlikte koltuğa oturdular ve Harriet uşağa çay servisi yapmasını söyledi.

Adam sessizce sürgülü maun kapıdan çıkıp gözden kaybolunca Harriet genç kadına döndü ve gülümsedi. "Belford'a gelmene ne kadar çok sevindiğimi anlatamam sana. Charles gittiğinden beri aylar geçti ve ben onu çok özleyorum. Burada tek başıma kalmaya dayanamıyordum artık."

"Kocanı aniden kaybetmek seni çok kötü etkilemiş olmalı."

Harriet içini çekti. "Yıkılmışım. Bir gün önce kahkahalar atan hayat dolu bir adamken, ertesi gün öylece çekip gitti." Bir anlığına gözleri buğulandı, Grace ağlamamak için savaş verdiğini görebiliyordu. "Onu çok sevdim. Bir bebeğimiz olsun istiyorduk ama kismet olmadı."

Grace bakışlarını kaçırdı, yanakları da kızarmaya başlamıştı.

"Utanmana gerek yok, hayatım. Hamilesin, değil mi?"

Grace hızla başını kaldırdı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Yüzündeki ışıltıyı görebiliyorum. Ayrıca kayınbiraderimi mihraba çekmenin başka bir yolu yoktu. Evlenmesine çok sevindim ama yanlış anlama. Ethan zor bir adamdır. Geçmişte yaşadığı acılar onu sert ve acımasız bir adam haline getirdi. Senin, onu içine düştüğü bu karanlıktan çıkaracak bir yol bulacağına inanıyorum."

Grace'ın boğazı düğümlendi. Gözleri dolduğu için arkasını döndü. Çok az tanıdığı bir kadının önünde ağlamak planının bir parçası değildi fakat Harriet'in sözleri, itinayla kilit altına aldığı duygularını serbest bırakmıştı.

Leydi Belford bir süreliğine ortadan kayboldu, geri döndüğünde elinde nakışlı, güzel bir mendil vardı. "Ağlama, tatlım. Charles'ı düşünmeme neden oluyorsun ve ben de birazdan ağlamaya başlayacağım."

Harriet'in uzattığı mendili aldı ve gözlerini kuruladı. "Çok özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Ben sadece..."

"Sadece ne, tatlım?"

"Bir zamanlar Ethan'a âşıktım. Senin Charles'ı sevdiğin gibi seviyordum onu."

"Ama artık sevmiyorsun?"

Grace mendili burnuna bastırdı. "Beni sevmeyen bir adamı sevmeyi reddediyorum."

Leydi Belford genç kadının elini tuttu ve nazikçe sıktı. Tam o sırada salonun kapısı açıldı ve ikisi birden odaya giren servis arabasının sesine doğru döndü.

"Colson nihayet çayımızı getirdi. İkimiz de birer fincan içmeliyiz bence."

Gri saçlı, ufak tefek uşak arabayı koltuğun önüne doğru itti ve sonra sessizce geri çekilip odadan çıktı. Leydi Belford kenarı altın yaldızlı porselen fincanlara ustalıkla çay doldurdu ve fincanı Grace'e uzatmadan önce bir kaşık şeker koydu.

"Şimdi... Ethan'la aranızda neler oluyor? Seni sevmediği için mi bırakıp gitti yani?"

Elindeki fincanı kucacağına koyduğu tabağın üstüne bıraktı. “Her normal erkeğin hissettiği fiziksel arzu haricinde bana zar zor katlanıyor.” Kullandığı kelimeler o kadar canını acıtmıştı ki neredeyse konuşmaya devam edemeyecekti. Keşke Harriet’a gerçekleri söyleyebilseydi. Ailesiyle ilgili sırrı açığa vurmadan bunu yapması imkânsız olduğu için ne yazık ki bu konuda ağzını kapalı tutmak zorundaydı.

“Çok uzun bir hikâye,” dedi söylemek istediklerinin yerine. “Sadece şu kadarını söyleyebilirim, dünya üzerinde evlenmek istediği son kadın benim.”

“O zaman neden evlendi?”

Grace omuzlarını silkti. “Ethan şerefli bir adam. Beni hamile bıraktığı için kendini sorumlu hissetti.”

Harriet hafifçe gülümsedi. “Ethan’ı sandığın kadar iyi tanımıyorsun bence.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ethan Sharpe gerçekten seninle evlenmek istemeseydi, bu dünyadaki hiçbir güç onu bunu yapmaya zorlayamazdı.”

Haftalar geçti, mayıs yerini hazirana bıraktı. Bahçeler pembe, sarı ve kırmızı renklere büründü. Harriet ve Grace'in arkadaşlığı da doğayla birlikte serpilip büyüdü. Genç dul, tanıştıkları ilk günkü kadar tatlı ve kibar davranıyordu ve Grace gösterdiği bu yakınlıktan dolayı ona son derece minnettardı.

Günlerini oturarak geçirmek yerine Belford Park'ı restore etmeye karar verdiler. Ethan'ın gidişinin üzerinden henüz bir hafta geçmişken işe giriştiler. Kendilerini bu işe adanmışlardı, Ethan'ın ömrünün sonuna kadar harcasa da bitmeyecekmiş gibi görünen birikimini kullanıyorlardı. Baharda açan bir çiçek gibi, malikâne yeniden hayat buldu.

Bir zamanlar boş olan odalar, koridorlar şimdi işçilerle dolup taşıyordu. Marangozlar, mermerciler, çatı ustaları, manifaturacılar, döşemeciler ve duvar kâğıdı ustaları evin dört bir yanında hararetle çalışıyorlardı. Bu iş Grace'in zamanının çoğunu alıyor, Ethan'ı düşünmesine engel oluyordu.

Geceleri Harriet'la birlikte yıldızlara bakıyorlardı. Gökbilimine olan ilgisini kadına da aşlamıştı. Akşam yemeğinden sonraki uzun saatleri takımyıldızlarını tartışarak geçiriyorlardı ve arada sırada bu tartışmalara Yunan ve Romen mitolojilerini de ekliyorlardı.

"İkimizin Gemini olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Harriet, geniş balkona kurdukları Grace'in teleskobundan

bakmak için uzanırken. “Son zamanlarda kardeş gibi olduk.”

“Dioscouri ikizleri gibi demek istiyorsun yani,” dedi Grace. Yunan mitolojisindeki birbirine sevgiyle bağlı erkek kardeşleri kastederek.

“Evet. Neredeyse hiç kavga etmiyoruz. Birçok konuda aynı görüşleri paylaşıyoruz.”

“Efsaneye göre, Zeus da bu nedenle ikizleri gökyüzünde yan yana koymuş.”

Harriet gülümsedi ki son zamanlarda sıklıkla yaptığı bir şey haline gelmişti. “Aynen öyle.”

Evin içinde çalışmalar devam ediyordu. Evin personeli bile bu koşuşturmadan dolayı fazlasıyla coşkuluydu. Harriet’in yirmi yedinci yaş günü nedeniyle aşçı özel bir menü hazırlama konusunda ısrar etti. Grace bu günün şerefine kolyesini taktı.

Bu kolyeyle ilgili özel bir şey vardı. Ne zaman taksa kendini rahatlamış hissediyordu, ümitsizlikle dolu olan ruhunu canlandırıyordu ki, Grace genelde kendini böyle hissedirdi. Harriet’in bu özel günde kocasını özleyebileceğinden endişe ediyordu, bu yüzden özellikle keyfinin yerinde olmasını istiyordu.

Geniş mermer merdivenleri indi, tamir edilecekler listesinde ilk sırada yer alan yemek salonuna doğru yürüdü. Yirmi dört kişilik uzun maun masanın döşemesi aşınmış ve solmuş olsa da, yakın bir zamanda duvardaki yaldızlı aplikler ve avizelerin her bir kristali tek tek temizlenmişti.

Etek kısmı Yunan motifleriyle işlenmiş turkuaz rengi bir elbise giymiş olan Grace, kenarları pembe dantelle süslenmiş uçuk mavi elbise giyen Harriet’la aynı anda girdi salona.

“Mutlu yıllar,” dedi Grace ve uzanıp yanaklarından öptü.

“Teşekkür ederim, hayatım. Şaşırtıcı bir şekilde kendimi bir yaş daha yaşlanmış gibi hissetmiyorum.”

“Merak etme, öyle görünmüyorsun zaten.”

Harriet gülümsedi. Son zamanlarda daha mutlu görünüyordu. Dünyaya yeniden umutla bakmaya başlamıştı. Ela gözleriyle Grace’in boynuna baktı. “Vay canına. ne kadar güzel bir şey bu.”

Grace, masanın üstündeki gümüş şamdanların mum ışığıyla parlayan incilere dokundu.

“Victoria Easton adında bir arkadaşımдан hediye. Bana şans getireceğini ümit etti.” Kolyenin ikisi üzerinde sihrini göstermesini dilerken Ethan’ı aklına getirmemeye çalıştı.

Masanın en uzak ucundaki yerlerini alırken Harriet’a, Lord Fallon’un Ariana Merrick’e duyduğu büyük aşkı ve ona hediye ettiği değerli kolyeyle ilgili efsaneyi anlatmaya devam etti.

“Tabii ki bunların hepsi saçmalıktan başka bir şey değil,” dedi Grace. “Arkadaşıma mutluluk getirmiş gibi görünse de efsanelere inanmıyorum.”

“Yine de ilginç bir hikâye. Merrick Kalesi’nin buradan birkaç mil uzakta olduğunu düşünürsek... Dünya ne kadar da küçük, değil mi?”

Grace şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Merrick Kalesi Belford’a bu kadar yakın mı?”

“Evet, Alterton’a çok yakın. Kale şu anda harabeye dönmüş durumda tabii ki ama orayla ilgili çok enteresan bir şey var. Belki bir ara gidip görmek istersin.”

“Ah, evet, çok isterim.” Grace incilere dokundu. Parmaklarının altında ısınmışlardı. “Geçen gün marangozlar-

dan biriyle konuşuyordum. Bay Blenny ayak başparmağının ağrıdığını söyledi. Ne zaman ağrısa birkaç gün içinde yağmur yağıyormuş. Ama haftanın sonunda düzeleceğinden eminmiş. Belki o zaman gideriz.”

“Lütfen gidelim. Tüm günümüzü buna ayırırız. Senin de görmeni istiyorum.”

Havanın hâlâ fırtınalı olmasına aldırmadan, planladıkları gibi Merrick Kalesi’ni görmek için yola çıktılar. Sert rüzgâr, arabanın geçtiği yolun iki tarafındaki ağaç dallarının havayı kamçılmasına neden oluyordu ve Grace o kadar heyecanlıydı ki, kasırga kopsa bile güçlkle fark ederdi. Bu nasıl bir şanstı ki kaleye bu kadar yakın bir yerde yaşamaya gelmişti!

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Harriet’a. Bir çocuk kadar sabırsızdı, bir an önce kaleyi görmek istiyordu.

“Bir kilometreden fazla değil. Önümüzdeki dönemeçten sonra görebilirsin hatta. Tepenin hemen üzerinde.”

Grace rüzgâra meydan okuyarak arabanın tavanındaki mikadan yapılmış pencereyi açtı ve başını dışarı uzattı. Rüzgâr yanaklarına çarpıp tenini anında buz gibi soğutmuştu ama Grace’in umurunda değildi. Gözünü kırpmadan —rüzgârın izin verdiği ölçüde— kaleden geriye kalanlara bakıyordu.

Tepenin üstünde, bir zamanlar muazzam büyüklükte olan taş kalenin kalıntıları duruyordu. Kulenin bir tarafı yıkılmış olsa da diğer tarafı tüm heybetiyle gökyüzüne doğru yükseliyor, sivri uçlu siperi hâlâ birçok kısmını koruyordu. Sanki kalenin bir parçasıymışçasına üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Grace, burasının güneş ışığıyla kuşatılmış olduğunu hayal dahi edemiyordu.

“Kalenin büyük bir kısmı gibi hendeği de yok oldu,” dedi Harriet. “Fakat hendeğin olduğu yerde büyük bir çu-

kur var artık, onu görebilirsin.”

Bir zamanlar kaleyi istilacılara karşı koruyan taşlarla dizili hendeğin bulunduğu yerdeki çöküntüyü gerçekten de görmüştü. Kuleye doğru bakınca tüyleri ürperdi. Leydi Ariana, kalenin tepesindeki sipere tırmanıp kendini boşluğa bırakmıştı.

“Hemen dur!” diye bağırdı arabacıya. Adam anında emre uydu ve atları çekerek yolun kenarında durdu. Grace karşı koltukta oturan arkadaşına döndü. “Daha yakından bakacağım. Sen de gelmek ister misin?”

Harriet titreyerek başını salladı ve kucağındaki kürklü örtüye biraz daha sarındı. “Havanın daha iyi olduğu bir günde belki... Senin için bir sakıncası yoksa arabada kalsam daha iyi olur.”

“Hiç sorun değil,” dedi Grace. Kaleyi tek başına dolaşacağı için daha mutlu olmuştu aslında. Parlak ve gösterişli siyah Belford arabasından indi, pelerinin başlığını taktı ve kaleye doğru yürümeye başladı.

Hendeğin kenarına geldiğinde yukarı bakmak için durdu. Siperli kule, tepesinde yükseliyordu ve dondurucu rüzgâr, okçular için açılmış yarıklardan içeri sızarak ısığa benzer garip sesler çıkarıyordu. İçi çamur ve suyla dolu olan hendeğin üzerinden atladı ve karşı tarafa gelince yeniden durakladı. Gri taşlardan yapılmış olan kalenin duvarları soğuk ve nemliydi, kenarları kaygan yeşil yosunla kaplanmıştı.

İç kalenin büyük kapısı geçmişte istenmeyen misafirleri uzak tutuyor olmalıydı. Merdivenler, iç kapıdan geçenleri büyük salona açılan diğer ahşap kapıya götürüyordu fakat zamanla o kapı da çürüyüp gitmişti. Grace iç kalenin etrafında dolandı, duvarların yerle bir olduğu bir alan buldu ve düşen taşların üstünden geçerek kalenin içine girdi.

Taş duvarlardan kalanlar büyük salonu rüzgâra karşı koruyordu ve içeride garip bir hava vardı. Belki de duvardaki çatlaklardan sızan rüzgârın ıslığı ya da yüzyıllık kerestelerin gıcırdamasından dolayı böyle hissediyordu. Salonun uzak köşesindeki devasa şömine olduğu gibi duruyordu. Bir zamanlar odayı ısıtan kor ateşi zamanla sö-nüp gitmiş, kötü talihe yenik düşmüştü.

Grace uzun bir süre sessizce odayı inceledi. Daha sonra bir ses duydu, gittikçe yaklaşan ayak seslerine benziyordu. Grace sese doğru döndü.

“Merrick Kalesi’ne hoş geldin.”

Karşısında bir kadın duruyordu; yaşlı, her yanı kırışmış, bir deri bir kemik kalmış ve düşük omuzlu bir kadın. Boğumlu elinin altında tahtadan eğri büğrü bir koltuk değneği vardı. Baştan aşağı siyahlar içindeydi, elbisesinin başlığı kırışık yüzünün bir kısmını gizliyordu. Ortaçağ hikâyelerinden fırlamış bir karaktere benziyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi Grace. “Rahatsız etmek istememiştim.”

“Rahatsız etmedin, hayatım.”

Grace etrafına baktı, boş duvarlar, çürümekte olan bir yığın çatı kirişi ve yukarı doğru çıkan dar merdivenlerden başka bir şey görmedi. “Ben...ben Leydi Belford’um. Ve siz de...?”

“Mabina Merrick. Çok uzun zaman önce ailem burada yaşamış.”

Merrick. Kadın, Leydi Ariana’nın soyundan geliyor olmalıydı. “Evet... hikâye hakkında biraz bilgim var.”

“Olduğunu görüyorum. Kolyeyi takmışsın.”

Kolyeyi ait olduğu yere getirmenin bir şekilde doğru

olacağını düşünmüştü. Şimdiyse bundan pek emin değildi.

“Bir zamanlar ailenize aitti,” dedi Grace.

“Çok ama çok uzun zaman önce...”

“Leydi Ariana’nmdı.”

Kadın başını salladı. “Âşığı Lord Fallon’dan hediyeledi. Onun için yaptırmıştı. Kont elmasları kendi eliyle tek tek seçmişti. Gelini için değerli bir hediye... Öldüğü gün boynunda bu kolye vardı.”

Grace başını kaldırıp siperlere doğru kıvrılıp giden dik basamaklara baktı. “Lord Fallon’un törene gelirken öldürüldüğünü öğrendiğinde intihar etti. Onu çok sevmiş olmalı.”

“Öyle. Ariana için asla bir başkası olmadı. Lord için de başka bir kadın olmadı hiç.”

Grace’in göğsü daraldı. “Hikâyede söylendiğine göre... öldüğünde hamileymiş.”

Yaşlı kadın usulca başıyla onayladı. “Evet, hamileydi. Anladığın üzere nişanlanmadan çok öncesinden beri sevgililerdi. Onu gördüğü ilk andan beri seviyordu.”

“Peki ya Lord Fallon?” diye sordu Grace. “Leydi Ariana gibi mi hissediyordu?”

Mabina Merrick başını salladı. “İlk başta sadece arzuluyordu. Birçok erkek de böyledir zaten. Ama zaman geçtikçe onun kalbini tanıdı. İyiliğini ve cesaretini takdir etmeye başladı. Gün geçtikçe Ariana’ya karşı olan sevgisi büyüdü ve bir süre sonra onu ne kadar çok sevdiğini, başka biriyle asla mutlu olamayacağını anladı.”

Yaşlı kadın eklem yerleri kireçlenmiş parmaklarıyla incilere doğru uzanıp yavaşça okşadı. “Bunlar senin için yapılmış. Bu kolyeyi takmak senin kaderin, tıpkı Ariana gibi.”

Grace itiraz etmek için başını salladı. “Sadece bir hediye, daha fazlası değil. Bugün buraya şans eseri geldim. Bu kolyeyi şans eseri taktım.”

Mabina gülümsedi ve yaşlı kadının çürümüş dişleri göründü. “Böyle düşünmek istiyorsan...”

“Arkadaşım, tıpkı kendisine olduğu gibi bana mutluluk getireceğini umarak hediye etti.”

“Mutluluk... ya da trajedi. Henüz karar verilmedi.”

Grace geri çekilmeye başladı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Kalenin burada olduğunu tesadüfen keşfetmişti. Burayı görmek için küçük ve basit bir istek duymuştu o kadar.

“Gitmek zorundayım. Beni arabada bekleyen biri var. İsterseniz sizi de evinize bırakabiliriz.”

Yaşlı kadın rahatsız edici bir sesle kesik kesik güldü. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Git, çocuğum. İncilere ve kalbine daima güven. Kalbin ne diyorsa onu yap. Kader de seninle aynı fikirdeyse her şey çok güzel olacak.” Arkasını döndü ve aksayarak yürümeye başladı. Ağırlığının çoğunu koltuk değneğine vermişti. İç kalenin duvarlarından dışarı çıkarken rüzgâr siyah elbisesini havalandırıyor, kumaşı incecik bacaklarına doğru savuruyordu. Dondurucu soğuya karşı kendini korumak için kamburlaşan Mabina Merrick yürümeye devam etti.

Grace, yaşlı kadının tepenin üstünde gözden kayboluşunu izledi. Kalbi gümbürdeyerek atıyordu, avuçları terlemişti ve elleri titriyordu.

Yüce Tanrım, az önce ne olmuştu öyle?

Garip, yaşlı bir kadınla tüyler ürpertici bir karşılaşma,

daha fazlası değil.

Başını kaldırıp iç kalenin parçalanmış duvarları üzerinden kararmakta olan gökyüzüne baktı. Ayaklarına takılması için eteğini kaldırdı ve arkasını dönerek kaleden dışarı koşmaya başladı. Pelerinin başlığı geriye düştü ve rüzgâr saçlarını savururken tepeden aşağıya, arabaya doğru koşmaya devam etti. Ödü kopmuştu, soğuktan parmaklarını hissetmiyordu ama bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Ethan'ı ve karnındaki bebeği düşündüğünde yüreği sıkıştı.

Haftalar sonra ilk kez ne yapması gerektiğini biliyordu. Londra'ya gidecekti ve hiçbir şey onu durduramazdı.

Grace titreyerek kaderin bu defa daha merhametli olması için dua etti.

Ethan'm Albay Pendleton'la Milli Savunma Bakanlığı'nda yaptığı görüşme sona ermişti. Albayın söylediğine göre Harmon Jeffries'le ilgili yeni bir bilgi yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Vikont hakkında bilgi edinmek yerine Fransızlarla işle-
rin kızıştığını öğrendi. Başbakan ve bakanlar kurulu üye-
lerinin tedirginliği her geçen gün biraz daha artıyordu. İki
hafta önce Ethan'ın yardımını istemişlerdi.

“Sana ihtiyacımız var, Kaptan,” demişti albay. “Geçmiş-
te, bize çok yardımın dokunmuştu. Bizim için paha biçile-
mezdi. Son bir görevi daha kabul edeceğini umuyoruz.”

Hiç istemese de kabul etti. *Deniz Şeytanı* ve müretteba-
tının harekete geçiş tarihi henüz ayarlanmamıştı.

“Birkaç hafta daha bekle,” demişti Pendleton bugün-
kü kısa görüşmeleri sırasında. “Max Bradley Avrupa'dan
henüz dönmedi. Bu işte onunla beraber olmanı istiyorum.
Bradley gittiği yerlerde sanki doğma büyüme oralıymış
gibi uyum sağlıyor. Bu nedenle bilgi toplama konusunda
çok yardımcı olacaktır. Görevini bitirip Londra'ya dönme-
diği sürece senin tek başına gitmenin bir manası yok.”

Araba şhirdeki evine doğru giderken arkasına yaslan-

dı ve sessizce küfretti. Bir daha savaşıla ilgili herhangi bir şeye dâhil olmak istemediğine karar vermişti. Ona verilen tüm görevleri yapmıştı. Markiliğin gerektirdiği görev ve zorlukları yerine getirmeyi dört gözle beklemişti.

Grace geldi aklına. Göğüsleri biraz daha dolgunlaşmış. karnı daha belirgin hale gelmiş olmalıydı. Ethan'ın koca olmaya can attığı zamanlar olmuştu. Şu an değil ama çok uzak bir gelecekte tatlı mı tatlı, yumuşak başlı bir kız bulup evlenecek ve çocuklarının annesi yapacaktı.

Grace, evlenmeyi düşündüğü türde bir kadın değildi. Aslında gelininden beklediği huyların tam tersine sahipti. Yine de tanıştıkları günden beri Ethan onu kafasından atamıyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir istek duyuyordu Grace'e karşı. Onunla sevişmeyi düşünüyor, genç kadına sahip olduğu her seferi şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu. Ondan kilometrelerce uzakta olmak bile bu çalkantılı hislerden kurtulmasına yetmemişti.

Denizlere dönmek tek çare olabilirdi. Öyle umuyordu en azından. Başka hiçbir şey işe yarayacak gibi görünmüyordu.

Arabanın yolda denk geldiği bir çukur, Ethan'ın koltukta sarsılmasına neden oldu. Pencereden dışarı baktığında yırtık pırtık giysiler içindeki bir dilencinin kirli elini uzatarak caddede yürüdüğünü gördü. Yeleğinin cebinden bozukluk çıkardı ve adama doğru fırlattı.

On dakika sonra, araba seçkin Mayfair bölgesindeki Brook Caddesi'nde bulunan evinin önüne yanaştı. Arabadan indi, merdivenleri çıktı ve girişte uşağı karşıladı onu. Tüm bu süre boyunca aklı yaklaşmakta olan yolculuktaaydı.

"İyi günler, efendim." Daha önce Charles için çalışmış olan uşağın adı Baines'ti. Şakaklarındaki kırışma haricinde saçları siyahtı ve züppeliği tasvir edilemez bir bo-

yuttaydı. Ethan'ın geçebilmesi için kenara çekilirken, "Siz gittikten sonra burada büyük bir değişiklik oldu," dedi.

Ethan tüm dikkatini uşağa verdi. "Ne tür bir değişiklik?"
"Görünen o ki, eşiniz geldi."

Bu haber Ethan'da yumruk etkisi yarattı. Adını koymayı reddettiği başka şeyler de hissetti. Uşağın amansız yüz hatlarına baktı. Kısa süre önce olan düğününden kimseye bahsetmediği için personelin alt üst olmasını anlayışla karşılıyordu. "Nerede şimdi?"

"Odasında, efendim. Hizmetçisiyle beraber eşyalarını yerleştiriyor. Markiz süitine yerleştirmekle doğrusunu yaptığımı varsayıyorum."

Grace buradaydı. Yukarıda, kendi odasının bitişiğindeki yatak odasındaydı. Kalbi küt küt atıyor, bacaklarının arasındaki malum bölgeye daha hızlı kan pompalıyordu. Tanrım, onu göreceğini düşünmek bile ergenler gibi hareket etmesi için yeterliydi.

"Doğrusunu yapmışsın. Leydi benim karım sonuçta."

"Tebrik ederim, lordum."

Uşağın ses tonundaki hoşnutsuzluğu fark etmemek mümkün değildi. "Gitmeden önce personelle tanıştığından emin olurum."

Fakat personelle tanışacak zamanı bulamadan buradan gidecekti. Bir gün bile kalamazdı, ne olursa olsun gidecekti.

Merdivenleri çıkarken attığı her adımda kızgınlığı biraz daha artıyordu. Ethan onun kocasıydı. Tanrı aşkına, Belford markisiydi! Karısı olarak emirlerini yerine getirmeliydi. Ve Ethan açık bir şekilde Belford Park'ta kalmasını emretmişti.

Yatak odasının önünde durdu, kapıya birkaç kez sertçe vurdu, mandalı kaldırdı ve izinsizce içeri girdi.

Grace, üstündeki seyahat kıyafetlerini çıkarmakla meşguldü. Pencerenin önünde duruyordu. Bedenini saran patiska bir içlik, uzun çoraplarına bağladığı dantelli jartiyer lastiğiyle kalmıştı. Hatırladığı kadar güzel ve asil-di. Göğüsleri tahmin ettiği gibi daha dolgundu, tıpkı bir meyve gibi olgunlaşmış ve ağırlaşmışlardı. Pembe göğüs uçları daha büyük, daha yuvarlak ve hatta daha kışkırtıcı hale gelmişti.

İçlik, karnındaki belli belirsiz şişliğin üstünden kaydı. Hesaplamalarına göre şu anda dört aylık hamileydi ve şimdiden daha güzel, daha neşeli ve ıslıl ıslıl görünüyordu. Ethan'ın ağzı kurudu. Kasları gerildi ve bedeni sertleşti. *Bu sadece arzu*, dedi kendine. Özlem veya sevdade değil.

Grace'in parlak yeşil gözleri onu görünce kocaman açıldı. Gözleriyle aynı renk kadife sabahlığını bulmaya çalışırken hizmetçisi imdadına yetişti. Dört direkli yatağın ayakucundaki arkalıksız küçük kanepenin üstündeki sabahlığı kaptığı gibi hanımına verdi.

"İzin verirsen karımla konuşacaklarım var, Phoebe."

"Tabii ki, efendim." Genç kız gergin bir şekilde odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Ethan hemen karısına döndü. "Belford'da kalmanı söylemiştim. Londra'da ne işin var?"

Grace tam da hatırladığı gibi meydan okurcasına çenesini kaldırdı. *Beni gördüğüne hiç sevinmedin* Ethan, birazcık bile.

"Kocamı görmeye geldim. Ve tabii ki bu arada ailemi ve arkadaşlarımı da görmek istiyorum. Sizinle evlenmiş

olmam. lordum, size beni sonsuza kadar sevdiklerimden uzaklaştırma hakkını vermiyor.”

Bir anlığına suçluluk duygusuyla doldu Ethan. Galiba haklıydı Grace. Yine de onu burada. kendi yatak odasının hemen bitişiğindeki odada görmek Ethan’ın hoşuna gitmemişti. Bakışları Grace’in soluk gerdanına takıldı, çılgınca atan nabzı adeta Ethan’ı çağırıyor, dudaklarını oraya bastırıp öpmeye teşvik ediyordu. Sabahlığın altında gizlenen göğüslerinin ağız sulandırıcı kabarıklığı, narin ayakları ve ince ayak bilekleri... Tanrım, şu görüntü bile aklını kaçırmayı için yeterliydi.

Vücudu canlanmaya, Grace’e olan açlığı yüzünden sertleşmeye başladı. Belden aşağısı tamamen farklı bir durumdaydı. Arzuyla dolup taşmıştı ve Londra’ya döndüğünden beri hiç kıpırdamayan erkekliği şahlanmış, Grace’i selamlıyordu.

Kadının enfes bedeniyle tüm kontrolü ele geçirdiğini bildiği halde, *bu sefer olmaz*, dedi kendine. Onu istiyor olabilirdi fakat Grace birkaç gün içinde gidecekti ve bu süre zarfında ondan uzak duracaktı.

“Bu halde yolculuk yapabileceğine emin misin?” diye sordu. Grace’in sağlam bünyesini göz önünde bulundurduğu için pek fazla endişelenmiyordu.

Genç kadın omuzlarını silktilti. “Aslında hayır. Bir daha bu denli uzun bir yolculuğa çıkmadan önce risk olup olmayacağı konusunda emin olmam lazım.”

Ethan içinden küfretti. Yanlışlıkla bir tuzak kurmuştu ve Grace de fırsatı değerlendirip hemen atlamıştı. Yine seyahat problem haline gelmeden önce onu göndereceğine yemin etti. Eline geçen en ufak şansı değerlendirip Ethan’ın tenine işlemeden önce buradan gitmeliydi.

Ayrı hayatlar yaşamak konusunda anlaşmışlardı.

Bu anlaşmayı bozmaya hiç niyeti yoktu.

Grace kocasının odadan çıkışını izledi ve tuttuğunu fark etmediği nefesi salıverdi. Kalp atışları hızlanmıştı. kalbi göğüs kafesinde bir kuş gibi çırpınıyordu sanki. Yüce Tanrım, üzerindeki etkisini nasıl unutabilmişti?

Yatağın ucundaki yumuşak koltuğa oturdu. Uzun boylu, heybetli görüntüsü hâlâ aklındaydı. Güç ve şehvetle kuşatılmıştı, onun çekimine karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Derin bir nefes aldı. Onu gördüğü an buraya gelmekle doğru şeyi yaptığından emin olmuştu. Şu anda Londra'daydı. Kesin olarak kocasının şehirdeki evine yerleşiyordu.

En azından Grace'i sokağa atmamıştı!

Aslında yapıp yapmayacağından tam olarak emin değildi. Onu burada istemiyordu. Bu kadarı açıktı en azından.

Yine de Grace'e duyduğu arzuyu saklayamamıştı, aralarında öyle bir çekim vardı ki genç kadını *Leydi Anne*'den kaçırdığı geceden beri birbirlerine karşı koymıyorlardı.

Ama beni daha fazla çekici bulamayabilir. diye endişeleniyordu Grace. Bedeni değişiyordu, daha kadınsı ve yuvarlak hatlara sahipti artık. İçindeki bebek büyüdükçe, o da zamanla şişmanlayacak ve biçimsiz bir hale gelecekti. Bir süre sonra cazibesini kaybedecekti. Hemen harekete geçmek zorundaydı, şu an yapabiliyorken Ethan'ı kazanmalıydı.

Merrick Kalesi'ndeki tuhaf karşılaşmayı düşündü. Mabina Merrick'in kaleyi terk ettiği andan itibaren Grace'in

gideceği yol kesinleşmişti. Belford'a dönüş yolunda Harriet'a planlarını anlatmıştı.

“Kendime yalan söylüyordum, Harriet. Ethan'a âşığım. Ona olan sevgimi yok etmeye çalıştım ama yapamadım. Onun da beni sevmesini istiyorum ve burada olduğum sürece bunu başaramam.”

Harriet gülümsedi, genç kadına doğru uzandı ve sarıldı. “Zamanla bunun farkına varacağını biliyordum. Dediğin gibi, ona gitmelisin. Sana karşı olan hislerini itiraf etmeye zorlamalısın.”

“Ben burada değilken iyi olacak mısın?”

“Olurum. Seninle birlikte geçirdiğim saatler yaşama yeniden tutunmamı sağladı. Kendimi evin tamiratıyla meşgul ederim ve bittiği zaman belki de Londra'ya gelirim.”

Grace sevinçle kahkaha attı ve Harriet'a sarıldı. “En çok buna sevindim.”

Belford'a varır varmaz koşarak eve girdi, sandıklarının bodrumdan çıkarılmasını istedi ve Phoebe eşyaları toparlarken genç kıza yardım etti. Tüm bu süre boyunca, Harriet'ın söylemiş olduğu bir cümle kafasının içinde dönüp duruyordu;

Ethan gerçekten seninle evlenmek istemeseydi, bu dünyadaki hiçbir güç onu bunu yapmaya zorlayamazdı.

Harriet'ın haklı olması için dua etti. Evlendikleri gün Ethan'ın gözünde gördüğü şeyin, delicesine istediği şey olması için dua etti. *Aşk.*

Eğer birazcık da olsa bir yakınlık duyuyorsa hâlâ umut var demekti.

En azından Londra'ya gelinceye kadar böyle düşünüyor-

du. Yatak odasına fırtına gibi girdiğinde, sadece bir anlığına yine o bakışı gördüğüne yemin edebilirdi. Grace'e karşı olan tutkusu zaten yanlış anlaşılmaya müsait değildi artık, peki o bakışlarda en ufak bir sevgi kırıntısı yok muydu?

Belki de bunun için çok erkendi. O gözlerde ne görmüş olursa olsun Grace'in umudu vardı. Bu sefer bu duygunun ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

Ethan çalışma odasındaki şöminenin önünde durmuş, boş tabanına bakıyordu. Üst kattaki kadını düşünüyordu, evlendiği kadını... Londra'ya döndüğü günlerde onu unutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ve şimdi o buradaydı.

Lanet olsun.

Kapının çalınmasıyla dikkati dağıldı. Kapı açılıp Rafael Saunders odaya girerken hafifçe arkadaşına doğru döndü.

Uzun boylu dükkapının girişinde durdu. "Suratında bu ifadeyi göreceğimi asla düşünmezdim."

Ethan homurdandı. "Karım geldi."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor."

"Bununla ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Koyu renkli kaşlarından biri havaya kalktı. "Yapılacak ne var ki? Grace güzel, çekici bir kadın ve senin karın. Önümüzdeki birkaç günün senin için zevkli geçeceğini söyleyebilirim."

"İlk fırsatta onu geri gönderiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Annesini görmek istiyor doğal olarak, arkadaşları-

la biraz vakit geçirmek istiyormuş. Onu bundan mahrum edemem.”

“Tabii ki edemezsin.” Rafe bilmiş bir ifadeyle yarım ağız sırttı. “Ve o buradayken birbirinizi daha yakından tanıma fırsatınız olur.”

Ethan bu sırtışın ne anlama geldiğini biliyordu. Gecelerini Grace’in yatağında geçirmeye niyeti olmadığını söylememiştir ki.

“Aslında, zamanlaması daha iyi olabilirmiş,” dedi Rafe, sırtışı yüzünden kaybolurken. “Forsythe ile ilgili haberlerim var.”

Ethan’ın omuzlarındaki kaslar gerildi. Pencerenin önünden ayrılıp Rafe’nin durduğu yere doğru yürüdü. “Onu bulmuşlar mı?”

“Hayır. Ama eyalet başkanlığının ofisine henüz teyit edilmemiş bir ihbar geldi. Vikontun York’ta olduğunu söylemiş birisi.”

“York mu? Emin misin? Ülkedeki herkes onu bulmak için seferber olmuşken İngiltere’de kaldığına inanamıyorum. Adamlar onu yakalayıp başbakanın ödül talep etmek için her yere bakıyorlar.”

“Dediğim gibi, ihbar henüz doğrulanmamış. Yine de yetkililer vikonta dair bir iz bulma umuduyla o bölgeye çok sayıda adam gönderdi.”

Ethan bu bilgi üzerine düşünmeye başladı. York, Barones Humphrey’nin evinin bulunduğu Scarborough’a o kadar da uzak değildi. Grace teyzesini ziyarete gitmişti. Aralarında bir bağlantı olup olmadığını merak etti. *Jonas McPhee’ye bu olasılığı araştırması için bir not gönder* diye aklının bir köşesine yazdı.

Harmon Jeffries vatan hainliğinden dolayı suçlu bulunduğundan beri, Ethan adamın asıldığını görmek istiyordu. Şimdi Forsythe'nin kızıyla evli olsa bile vikontu arama çalışmaları hız kesmeden devam ediyordu. Hatta iki tane daha Bow Caddesi dedektifi kiralamıştı. Yine de bugüne kadar vikontu gören ya da duyan olmamıştı. Gün geçtikçe adamın Fransa'ya kaçtığından daha çok emin oluyordu.

“Beni olaylardan haberdar edeceğini varsayıyorum.”

“Elbette, dostum.”

Kapıda hafif bir tıklatma duyuldu ve Ethan çalan kişiye içeri gelmesini söyledi. Kapıyı açıp odaya giren kişi Grace'ti. Üzerinde gözlerinin rengine uyan muslin kumaştan yeşil bir elbise vardı. Genç kadın yüzündeki tereddütlü ifadeye rağmen çok güzel görünüyordu.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur.”

“Hiç etmiyorsun,” diyerek Ethan'dan önce cevap verdi Rafe. Böylece Grace'in tüm ilgisini üzerine çekti.

“Baines ziyarete geldiğini söyledi. Gitmeden önce seni yakalayıp selam verebileceğimi umuyordum.”

Rafe genç kadının elini tutarak dudaklarına doğru kaldırdı. “Sizi gördüğüme çok sevindim, leydim.”

Grace gülümsedi. Ethan'ın, tanıştıkları günden beri nadiren gördüğü türden bir gülümsemeydi bu. Kesinlikle baş döndürücü bir etkisi vardı.

“Birbirimizi uzun zamandır tanıdığımızı düşünürsek, leydim kulağa fazlasıyla resmi geliyor.”

“O zaman tebrik ederim, Grace. Sana ve Ethan'a mutluluklar dilerim.”

Karısının yüzündeki tebessüm anında soldu. “Teşekkür ederim.”

Ethan bakışlarını kaçırdı, aniden göğsü sıkışmıştı.

Rafe’nin ilgisi Ethan’ın olduğu yöne kaydı. “Thread-needle Caddesi’nde yapmam gereken işler var. Sizi değerli varlığımdan mahrum etmek istemezdim ama siz zaten oyalanacak bir şeyler bulursunuz.”

Ethan düşüncelerinin, arkadaşının ima ettiği yöne doğru kaymasına izin vermeyi reddetti. Bunun yerine Forsythe’nin hâlâ İngiltere’de olma ihtimali üzerine kafa yormalıydı. Arkadaşlarının katledilmesine neden olan adamın yakalanması gerekiyordu. Tam önünde duran bu kadının, bir vatan hainin kızı olduğunu unutmamalıydı.

“Beni de avukatımın ofisine bırakabilir misin?” diye sordu arkadaşına. “Toplantımız vardı.”

Rafe genç kadına doğru bir bakış attı. “Tabii bırakırım.”

“Bize müsaade edersen...” dedi Ethan.

Grace başını salladı, hatta gülümsemeyi bile başardı. “Elbette. Ben... benim yapacak bir sürü işim var.”

Ne Grace ne de Ethan daha fazla bir şey söyledi. Ethan arkadaşının arkasından gitti sadece. Evde karısıyla birlikte kalmak istiyordu fakat bu isteği görmezden gelmek zorundaydı.

Londra’ya gelişinin ikinci gününde Grace annesine şehre döndüğünü söyleyen bir not gönderdi. Aceleye gelen düğününden sonra Amanda Chastain’e kızının artık Belford markizi olduğunu anlatan bir mektup yazmıştı. Annesi tek bir mektup karşılığında neredeyse bir düzine cevap yaz-

mişti. Hepsi de coşkuyla dolup taşıyordu.

Buna gerçekten inanamıyorum! Ve seni hayal kırıklığına uğrattığımız için ikimiz de çok üzgünüz. İkimiz derken üvey babasını kastediyordu.

Benim zeki, çekici kızımın leydilikten daha azına razı olmayacak kadar akıllı olduğunu bilmeliydim. Markiz mi, kesinlikle az değil!

Konu Ethan'sa eğer, Grace en az diğerleri kadar zeki olabiliyordu. Aptallık etmiş, düşüncesizce davranmıştı ve kocası onurlu bir adam olmasıydı —aynı onurlu davranış yüzünden şu anda kendisinden uzak duruyordu— Grace babasız bir çocukla ortada kalacaktı.

Ne olursa olsun Amanda Chastain, sadece sonuçla ilgiliniyordu. Kızının bir markiyle evlenmesi iftihar edilecek bir başarıydı. Annesi için Grace'in Belford markizi olması en önemli meseleydi.

O öğleden sonra, Amanda konağa geldiği zaman Grace annesinin nelerden bahsedeceğini bilmiyordu. Tek isteği, konunun dönüp dolaşıp kocasına gelmemesiydi. Tabii ki istediği gibi olmadı.

“Chastain ve ben, evliliğiniz şerefine küçük bir akşam yemeği partisi düzenlemeye karar verdik,” dedi bahçede çaylarını yudumlarlarken. “Söylememde sakınca yoksa eğer marki bizimle ilgili hiçbir sosyal görevini yerine getirmiyor. Çok ihmalkâr davranıyor. Ne olursa olsun artık bizim damadımız o.”

“Beklemen gerektiğini düşünüyorum anne. Bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ethan ne düşündüğünü pek belli etmez.”

“İyi, peki, öyle olsun ama Londra'nın yeni Belford

markizini tanıma zamanı geldi de geçiyor bile.”

Grace uzanıp annesinin elini tuttu. “Henüz değil, anne. Sana yalvarıyorum. Bize biraz zaman ver.”

Grace’le aynı parlak tona sahip kaşları havaya kalktı. Neredeyse alnına değiyordu. Gözlerini devirerek, “Pekâlâ, biraz daha bekleyebiliriz sanırım,” dedi.

Tam olarak fikir belirtmeyen bir cevaptı ve Grace’in içten içe dua etmesine neden oldu. *Tanrım, lütfen annem beni ve evliliğimi rahat bıraksın.*

Ethan’ın onunla veya ailesiyle herhangi bir şey yapmak istemediği çok açıktı. Muhtemelen babası olduğu bebekle ilgili de bir şey yapmak istemiyordu.

Nasıl yapacağını bilmiyordu ama Grace, bir şekilde bu durumu değiştireceğine yemin etti.

Ertesi güne kadar Ethan’ı görmedi. Ne akşam yemeğinde ne de daha sonrasında kocasından hiçbir iz yoktu. Onun yokluğunu önemsememeye kararlı bir şekilde Freddie Barton’u görmeye gitti. Sarışın çocuğu ahırda mutluluk içinde çalışırken buldu.

Freddie, Grace’i görünce gülümsedi ve elindeki dirgeni bir kenara bıraktı. “Sizi görmek ne güzel, leydim.”

Uzanıp sarılsa muhtemelen Freddie kendini rahatsız hissedecekti ama onu gördüğüne gerçekten çok sevinmişti. Küçük çocuk arkadaşlarından biri olmuştu.

“Seni görmek de öyle, Freddie.” Seyisliğin nasıl gittiği hakkında konuştular ve Grace çocuğun atlarla vakit geçirmeyi sevdiğini fark etti. Ahırın etrafında dolaştılar ve Freddie gururla atların adını tek tek saydı. “Gemide ol-

manın yerine tutmaz tabii, efendim. Ama kesinlikle ikinci sırada geliyor.”

“Denizi özledin o zaman, ha Freddie?”

Çocuk cevap veremedi Schooner ortaya çıktı ve kocaman turuncu bedenini Freddie’nin deforme olmuş bacağına sürtmeye başladı. Eğildi ve kediye kolunun altına aldı. Konuşurken bir yandan da hayvanın tüylerini okşadı. “Evet, leydim. Bir bakıma özlüyorum.”

Burada olması daha iyiydi. En azından tehlikede olmazdı. Yine de... Grace’in aklına ilginç bir fikir geldi. “Belki bu konuda sana yardımcı olabilirim. Nasıl sekstant kullanılacağını öğretirim. Güneşi ve yıldızları kullanarak nasıl yön bulacağını gösterebilirim.”

Çocuğun yüzü aydınlandı. “Gerçekten öğretir misiniz, efendim?”

“Hemen yarın başlayabiliriz, istersen tabii.”

“Yarın neye başlayacaksınız?” diye sordu kapıdan gelen derin ses. Ethan dimdik bir şekilde kapıda duruyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Sevdiği adamın görüntüsü Grace’in kalp atışlarını hızlandırdı.

“Be—ben Freddie’ye ona nasıl sekstant kullanılacağını öğreteceğimi söyledim. İznini almayı planlıyordum tabii ki ama senin için bir sakıncası olacağını düşünmedim.” En azından teklifi yaparken öyle olacağını düşünmemişti. Freddie’ye karşı her zaman çok cömert ve sevecen olmuştu.

Ama şu kaş çatışa bakılacak olursa Grace bu sefer yanılmıştı.

“Ona bir şey öğretmek için zamanın olacağından şüpheliyim. O kadar uzun süre burada kalmayacaksın çünkü.”

Yüzündeki gülümsemeyi muhafaza etmeyi başarak, “Tamam, kaldığım süre boyunca en azından bir şeyler öğretmeye başlarım. Tabii senin için sorun olmazsa.”

“Lütfen Kaptan. Gerçekten çok istiyorum. Başlayabilir miyiz?”

Ethan boğazını temizledi. “Aslında buraya gelmemin sebebi de buydu. Sana özel öğretmen tuttum, Freddie. Sana okuma yazma öğretecek.”

Freddie’nin ağzı bir karış açık kaldı. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Gerçekten okumayı mı öğreneceğim?”

“Şaka yapmıyorum.”

“Sizce bunu yapabilir miyim? Gerçekten okuyabileceğimi düşünüyor musunuz?”

Ethan’ın yüzündeki ifade yumuşadı. “Sen zeki bir çocuksun, Freddie. Her zaman öyle oldun. Evet, okumayı en kısa zamanda öğreneceğine inanıyorum. Diğer pek çok şeyi öğreneceğin gibi...” Sarışın çocuğun başının üzerinden Grace’e baktı. “Nasıl dümen tutulur, yön bulunur öğret ona, eğer isteğin buysa. En azından temel şeyleri öğretecek kadar vaktin var.”

Grace’in gülümsemesi geri döndü. “Teşekkürler, lordum.”

Ethan arkasını döndü ve yürümeye başladı. Bahçedeki yüksek çalıların arkasında kayboluncaya kadar uzun silüetini seyretti. Şimdiden yokluğunun sızısını hissetmeye başlamıştı.

“Ne zaman başlarız?” diye sordu Freddie.

Grace gülümsemeyi başardı. “Bu öğlene ne dersin?”

Eve doğru bakmadan edemedi. Acaba Ethan’ın ikisine katılması için ufacık da olsa bir ihtimal var mıydı?

Bu muhteşem haziran sabahında, masmavi gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu. Gece boyunca yağmur yağdığı için Londra'nın havası arınmıştı. Caddeler temizlenmiş, kaldırım taşları yıkanmıştı. Victoria Easton konağa geldiğinde Grace kahvaltısını yeni bitirmişti. Sekiz aylık hamile olduğu için Belford Park'a, Grace'i görmeye gidememişti.

Bunu telafi etmek için çok sayıda mektup yazmıştı. Grace'in hamileliğini neden açıkladığını anlatmıştı. Buna karşılık, Grace de babasının kaçışıyla ne kadar ilgisi olduğunu ve kocasının vikontu, adamlarının ölümünden sorumlu tuttuğunu itiraf etmişti.

Aralarında hiçbir sır kalmamıştı.

Grace başını kaldırıp misafir salonuna fırtına gibi dalan arkadaşına baktı. Sonsuz bir enerjiyle dolu, hamileliğinden dolayı iyice yuvarlaklaşmış bedeniyle mutsuz olmakla neşe saçmayı aynı anda başarabilen tek kadını sanırım.

"Seni gördüğüme o kadar çok sevindim ki!" Tory kollarını Grace'e dolayıp sarılmaya çalıştı fakat minyon tiپیyle ve iyice genişleyen karnıyla pek başarılı olamadı. İkisi de kahkahaya boğuldu.

"Ben de öyle."

“Bir düşünsene,” dedi Tory, hamileliği henüz belirgin hale gelmese bile tepeden tırnağa Grace’i süzerken. “Bebeklerimizi birlikte büyütebiliriz. Çok eğleneceğiz çok!”

Son zamanlarda, Grace bebeğini değil de genelde Ethan’ı ve umutsuz evliliklerini düşünmüştü. Arkadaşının heyecanını görünce eli istemsizce göbeğine gitti.

“Buna hâlâ inanamıyorum. Gerçekmiş gibi gelmiyor bana.”

“Zamanla öyle olacak.”

“Çocuklarla aran her zaman iyi olmuştur. Kesinlikle muhteşem bir anne olacaksın. Claire’le nasıl ilgilendiğine bir baksana.”

“Cord sağ olsun, kardeşimle artık kocası ilgileniyor.”

“O nasıl sahi? Kocasını iyi biri mi?”

“Keyfi yerinde. Fazlasıyla mutlu.” Parmağını kaldırıp Grace’e doğrulttu. “Konumuz sensin.”

Genç kadın sesli bir şekilde iç çekti. “Beni burada istemiyor. Keşke ne yapacağımı bilebilseydim.”

Birlikte kanepeye oturdular. İkisi de çay içecek durumda değildi. “Onu seviyor musun?” diye açık açık sordu Tory.

Onu seviyor muydu? Mektubunda arkadaşına sevdiğini söylemişti ama o zamandan beri çok fazla şey olmuştu. Tory muhtemelen Grace’in Ethan kadar soğuk ve mesafeli bir adama karşı bir şeyler hissediyor oluşuna bir anlam veremiyordu. Kendisi de bunu bazen anlayamıyordu ya neyse.

“Onu seviyor muyum? Gerçek şu ki, onu gördüğüm ilk andan beri seviyorum. Ethan’da bir şey var, Tory. Değişik ve muhteşem bir şey... İçinde bir şey veya biri var, beni

çağırıyor ama ona ulaşamıyorum. Bir süre kendi kendime ona karşı hislerimin bittiğini, çocuğuma bir isim vermek için evlendiğimi söyleyip durdum. Ama bu doğru değil. Onu bu kadar çok sevmesem, bir gün beni seveceğine dair umudum olmasa asla evlenmezdim.”

“Belki de seviyordur. Bunu hiç düşündün mü?”

“Bilemiyorum. Bana baktığında... o güzel gözlerini üzerimde hissettiğimde...” Elini sol göğsünün üstüne koydu. “Kalbimin durduğunu hissediyorum. İşte o anlarda belki de beni seviyor diyorum. Öyle değilse bile sevmesi için elimden geleni yapmaya kararlıyım.”

Tory parmağını çenesine koyup derin düşüncelere daldı. Sonra bir anda gözleri ışıldamaya başladı. Bayan Thornhill’in Özel Okulu’nda öğrenci oldukları zamanlarda gördüğü aynı haylaz parıltıydı bu.

“Kalk ayağa.”

“Ne, anlamadım?”

“Ayağa kalk dedim!”

Grace yavaşça koltuktan kalktı.

“Şimdi, etrafında dön.”

“Neden ki?”

“Sadece dediğimi yap.”

Tory’nin söylediği gibi yaptı ve arkadaşına yeniden baktığında gözlerindeki ışıltının biraz daha arttığını gördü.

“Kadınlar genelde hamileliğin ilk aylarında hiç olmadıkları kadar çekici olurlar. Yüksek belli elbise giydiklerinde hamile oldukları belli bile olmaz. Karnının şişmesi için en az bir ay var. Bu zamanı lehimize kullanmalıyız.”

“Ne demeye çalışıyorsun? Hiçbir şey anlamadım ben.”

“Diyorum ki, Ethan’ın, senin ne kadar güzel bir kadın olduğunu görme vakti geldi ve ben nereden başlayacağımızı çok iyi biliyorum. Cord ve ben evliliğiniz şerefine bir balo düzenleyeceğiz.”

“Hayır, lütfen Tory. Ethan çok öfkelenir. Annem küçük bir davete ev sahipliği yapmak istedi ve onu zorla vazgeçirdim. Balo daha kötü olur.”

“Bu konuda bana güvenmelisin. Cord’un söylediğine göre evliliğinizin öncesinde de Ethan asla başka bir kadına gitmemiş. Haklı olma ihtimalin var, Grace. Belki de Ethan sana âşık oldu ama bunun farkında değil.” Tory gülümsedi. “Bizim görevimiz gerçek hislerini anlamasını sağlamak.”

“Ama—”

“Güzel bir balo elbisesi giyecek ve her bir zerrenle mükemmel bir markiz gibi görüneceksin. Kadınlar kıskançlıklarından çatlayacaklar ve erkekler de arı gibi etrafına üşüşecekler. Ethan kıskançlıktan deliye dönecek.”

“Bilemiyorum, Tory. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bu konuda kötü bir tecrübe yaşadın neticede,” dedi Cord’u kastederek.

“O bambaşka bir şeydi. Kaldı ki en sonunda her şey tam da istediğim gibi oldu. Bir erkeğin, karısının başka erkekler tarafından arzu edildiğini görmesi iyi oluyor bazen.”

Grace endişeyle dudağını ısırды. “Bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değilim.”

“Bana güven, Grace. Ne yaptığımı biliyorum.”

Umarım öyledir, dedi içinden. Bugüne kadar yaptığı hiçbir şey işe yaramamıştı. Tory'nin planını uygulamaktan ne zarar gelebilirdi ki?

Üç gün geçti. Üç uzun gün ve gece...

Ethan uyuyamıyordu, zar zor yemek yiyordu. Düşünebildiği tek şey karısıydı. Grace'i ahırda Freddie'yle konuşurken görünce bütün bedenine bir sıcaklık yayılmıştı. Kahretsin! Grace bu haldeyken bile onu istemeye devam ediyordu. Hatta duyduğu istek, eskisinden bile daha fazlaydı.

Dördüncü günde dayanamayıp Grace'i çalışma odasına çağırttı. Düşünceleri karmakarışık bir haldeydi. Hazi-
ran ayında gerek duyulmadığı için yakılmayan şöminenin önünde duruyordu ve bakışlarını uzun zaman önce sönmüş küllere dikmişti. Sonra Grace geldi ve genç kadının sesine doğru döndü.

"Beni mi görmek istediniz, lordum?"

Grace'in ona bu şekilde hitap etmesine hâlâ alışamamıştı. Ethan dediği zamanları daha çok seviyordu ama bunu karısına söylemeye cesaret edememişti. "Belford Park'a dönüşün hakkında konuşmak istiyordum."

Kaşlarından birisini kaldırdı. "Dönmek mi? Daha yeni geldim."

"Doğru, ama sen benim açıkça belirttiğim emirlerime karşı geldin. Burada benim hoşgörüm neticesinde kalıyorsun ama müsamanhanın da bir sınırı var."

Grace çenesini dikleştirdi. "Beni sokağa mı atacaksın?"

"Tabii ki hayır. Belford Park'a geri dönmeni istiyorum. Bu ayları Harriet'in yardımıyla kolayca atlatırsın."

“Hiçbir yere gitmiyorum, Ethan. Burada kalacağım.”

Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Konu Grace olunca hiçbir şey kolay değildi ki zaten. “Bana karşı mı geliyorsun?”

“Karın olarak yanındaki haklı yerimi almak istiyorum sadece.” Grace’in inatçılığı tutmuştu ve bu hali Ethan’ın kamaradaki bir olayı hatırlamasına neden oldu.

Genç kadın elindeki aşırı derecede açık saçık elbiseyi parçalıyor; Ethan’a onu durdurması için meydan okuyordu.

Aklına gelenler yüzünden gülmemek için dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

“Bu arada, Lord ve Leydi Brant’ın iki hafta içinde evliliğimiz şerefine bir balo düzenleyeceğini söylemeyi unuttum.”

Ethan’ın tüm neşesi kaçmıştı. Sessizce homurdanarak konuştu. “Cord’un bunu yaptığına inanamıyorum. Victoria’nın doğumu yaklaşmışken böylesine zahmetli bir şeye nasıl kalkışmış aklım almıyor.”

“Aslında, Tory yerine Claire ve Lord Percy ev sahipliği yapacak. Tabii ki Lord Brant de eşlik edecek onlara.”

Ethan pes etti. Grace’e insafsızca davrandığını biliyordu. Evlilikleri hakkında konuşulmaya başlanmıştı. İnsanlar yorum yapmaya başlayacak, evlendikten hemen sonra karısını kırsalda saklama nedenini merak edeceklerdi. Sonunda ayları sayacaklar ve er ya da geç hamileliğiyle ilgili gerçek ortaya çıkacaktı. Ama markiz olmanın bazı ayrıcalıkları vardı, zamanla dedikodular azalır yok olacaktı.

Londra’ya gelişinden birkaç gün sonra Belford’a gitmesi için Grace’i zorlarsa, bu pek de mümkün olmazdı tabii. Lanet olsun! Neden her şey bu kadar karışık olmak zorundaydı ki?

“Ethan...?”

Grace’in yüzündeki ifade, inat ve kırılganlığın çatışması, Ethan’ın göğsünü acıttı.

“Pekâlâ, birkaç hafta daha kalabilirsin. Sonra Belford’a geri döneceksin.”

Karısının gözlerinde yanıp sönen zafer parıltısını görmemek mümkün değildi. Küçük cadı istediği zaman nasıl da uzlaşmacı oluyordu. Bir anlığına Ethan’ın neşesi geri gelse de çabucak bastırmaya çalıştı. Neşeye eşlik eden arzuyu da tabii...

İçini çekti. Onu Belford Park’a göndermeden önce dayanması gereken iki hafta vardı. Yatağına girme isteğiyle savaştığı gereken iki hafta. Bunu yapmayacaktı. Grace’in eline böylesine bir güç veremezdi. Karısı şehirden ayrılır ayrılmaz Ethan kendisine bir metres bulacaktı. Bunu çok uzun zaman önce yapması gerekiyordu. İhtiyaçlarını karşılayacak ama aynı zamanda uzak durabileceği bir kadın sıkıntılarının tek çözümüydü.

Ne yazık ki metres tutma düşüncesi o kadar da cazip gelmiyordu. *Keşke gelse* diye diledi içinden.

Düşüncelerinden kurtulup dikkatini yeniden Grace’e verdi. “Tartışacağımız başka bir konu yoksa gidebilirsin.”

Genç kadın bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. Ama sessiz kaldı, arkasını döndü ve odadan çıktı. Kapanan kapının sesi, adeta Ethan’ın kalbinin boş odalarında yankılandı.

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Balo hazırlıkları son hızla devam ediyordu ama o geceye daha çok vardı. Grace bir kenarda oturup evliliğinin çöküşünü izleme niyetinde değildi. Ashnda bunun gerçek bir evlilik olduğunu söylemek

de hata olurdu. Papazın söylediği birkaç kelimeyi tekrar etmişler ve evlendikten sonra birkaç kısa gece geçirmişlerdi.

O geceleri düşününce yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Ethan'ın yanında yatmayı, onunla öpüşmeyi, birlikte olmayı ne kadar da çok özlemişti. İşin kötü yanı kocası, bunların hiçbirinin bir daha yaşanmaması konusunda son derece kararlı görünüyordu.

Grace özel oturma odasının sessizliğini bozacak derecede gürültülü bir ah çekti. Ethan, evli olsalar bile ikisi için asla bir gelecek olmadığına kendini ikna etmişti. Grace'de mutluluğu bulursa o savaşta ölen adamlarına ihanet edeceğine inanıyordu. Babası tarafından öldürüldüğüne inandığı adamlar...

Belki de Ethan haklıydı ve geçmiş, aralarında aşılmaz bir duvar olarak kalmaya devam edecekti.

Fazlasıyla açık olan tek bir şey vardı; Ethan onu görmezden gelmeye devam ederse, kocasını kendine âşık etmek için hiçbir şansı kalmayacaktı. Mutlu olmaları için şimdi harekete geçmek zorundaydı.

Ertesi sabah yaptığı ilk şey, Phoebe'nin yardımıyla güneş sarısı, muslin kumaştan bir elbise giyip aşağı inmek oldu. Bu elbisesi içlerinde en sevdiğiydi, teninin rengini ve koyu kestane saçlarının arasındaki altın rengi ışıltıları ortaya çıkarıyordu.

Ethan'ı, kahvaltı salonunda *Chronicle* okurken buldu. Tabagındaki haşlanmış yumurta ve böbrekten oluşan kahvaltısını didikliyor, çatalıyla oynuyordu. Saçları hâlâ nemliydi, siyah bir ipek gibi parlıyordu. Dudakları gelişigüzel bir şekilde şehvetli kıvrımlara sahipti. Grace'i görünce ayağa kalktı, her zaman takındığı kontrol sahibi insan maskesi yüzündeki yerini aldı.

“Bu sabah erkencisin.”

“Hatırlayacağın üzere ben erken kalkanlardanım.” Fakat bebek büyüdükçe daha çok uykuya ihtiyaç duyuyordu. “Bir iyilik istemek için geldim.”

Ethan kaşlarını çatı. “Ne tür bir iyilikten bahsediyorsun?”

“Balo hazırlıklarının devam ettiğini biliyorsun. Uygun bir elbise almam için Victoria beni alışverişe çıkaracaktı fakat bu sabah bebek yüzünden biraz rahatsız hissettiğini söyledi. Zaman da kalmadığı için, belki de sen beni götürürsün diye düşündüm.”

Grace’in yüzüne tereddütle baktı. “Kadın kıyafetleri konusunda hiçbir şey bilmiyorum.”

Grace gülümsedi. “Hatırladığım kadarıyla daha önce bana kıyafet alırken hiç zorlanmamıştın. Tabii bu elbisenin yapılış amacı farklı olmalı. Daha kaliteli, markizlere yakışır bir şey olmalı.”

Ethan’ın dudaklarının köşesi belli belirsiz kıvrıldı, bu kadar küçük bir karşılık almak bile çok büyük bir zaferdi Grace için.

Gülümsemesi kaybolurken, “Belki Leydi Percy götürür seni,” dedi.

“Claire balo hazırlıklarıyla meşgul. Bana terzinin adını verdi. Dediğine göre çok başarılı bir kadınmış. Çok fazla zamanımızı almaz bu yüzden.”

Ethan reddedecekmış gibi bakıyordu.

“Senin deyimle,” diye ekledi Grace kocasına konuşma fırsatı vermeden, “birkaç hafta daha buradayım. O zamana kadar bana biraz daha tahammül gösterebilirsin sanırım.”

Ethan, tereddütle bakmaya devam ediyordu fakat hami-

le karısını, yanında sadece oda hizmetçisi varken alışveri-
şe göndermek son derece çirkin bir davranış olurdu.

“Pekâlâ, seni ben götürüyorum. Bu esnada oturup bir
şeyler yemelisin. Artık iki kişilik beslenmek zorundasın,
değil mi?”

Doğrudan olmasa bile Ethan ilk defa bebekleri hakkın-
da yorum yapmıştı. “Evet... evet, haklısın,” diye cevap
verdi Grace kekeleyerek. Kurt gibi acıkmıştı zaten.

Ethan, oturduğu sandalyenin hemen yanındaki sandal-
yeyi çekerek Grace’in oturmasına yardımcı oldu. Daha
sonra büfeye gitti ve karısının tabağını doldurmaya başla-
dı. Bir parça ekmekle birlikte masaya geri dönerken uşak-
lardan birisi Grace’e bir fincan sıcak çikolata doldurdu.

Uşak geri çekilerek onları yalnız bıraktı fakat Ethan
sohbet etmek için herhangi bir girişimde bulunmayınca
Grace de ağzını kapalı tuttu. Bir şekilde konunun dönüp
dolaşıp babasına gelmesini istemiyordu. Ethan’a gazete-
de neler yazdığını sormadı. Yetkililerin hâlâ vikontu ara-
dığını biliyordu ve onunla ilgili herhangi bir ipucu bula-
bildiklerini sanmıyordu.

Önündekileri silip süpürdüğünde, tabağında kalan yağı
sıyırmak için bir parça ekmek kopardı. Başını kaldırıp
baktığında Ethan’ın yakışıklı suratında, eğlendiğine dair
bir ifade gördü.

“Sanırım gerçekten iki kişilik yiyorsun.”

Tek bir kırıntı bile kalmamış boş tabağına baktığında
Grace’in yanakları kızardı. “İştahım artmış gibi görünüyor.”

“Bu muhtemelen iyi bir şey. Hadi gidelim artık. İçim-
den bir ses bu alışverişin sandığından daha uzun süreceği-
ni söylüyor.”

Ah, kesinlikle çok uzun sürecek, diye sessizce yemin etti Grace. Tüm öğleden sonrası alacak.

Ethan buna inanamıyordu. İşgüzar, şımarık karısı onu bir şekilde alışverişe çıkmak için ikna etmişti. İşin kötü tarafı, genç adam bunun her dakikasından keyif alıyordu.

Victoria'nın kardeşi Claire'in tavsiye ettiği terzi ilk durakları oldu. Bond Caddesi'nde, oldukça nezih bir mağazaydı.

"Sizi bekliyorduk, leydim," dedi mağazanın sahibi Madam Osgood, kapının üzerindeki çan sesi gelişlerini duyururken. Sıksa kadının gümüş grisi saçları ve gümüş rengi gözlüklerinin altından görünen ürkütücü bir burnu vardı. "Ve siz de lord hazretleri olmalısınız. Ne kadar büyüleyici bir çiftsiniz. İkiniz de uzun boylu ve etkileyici insanlarsınız." Gözlüklerinin üzerinden Ethan'a dikkatle baktı. "Gelininiz güzel elbiselerimi giymeye başladıktan sonra sadece onun için tasarım yapacağım."

"Sadece bir taneye ihtiyacım var," dedi Grace. "Lord ve Leydi Brant'ın evliliğimiz şerefine düzenlediği balo için tek bir elbise istiyorum."

Madam Osgood kaşlarını çattı. "Bu çok saçma ama. Belford'un yeni markizi sizsiniz. Modaya uygun giymek zorundasınız." Bakışları Ethan'a kaydı. "Eminim ki benimle aynı fikirdesiniz, lordum."

Ne söyleyebilirdi ki? Grace'in şehirden kilometrelerce uzakta olacağını mı? Yoksa elbiseleri giymek için hiç fırsatı olmayacağını mı? "Haklısınız, tabii ki. Karımın neye ihtiyacı varsa onu dikmelisiniz. Faturayı bana gönderirsiniz."

"Yakışıklı olduğunuz kadar anlayışlısınız da." Kadın gülümsedi. "Başlayalım mı artık?" Madam Osgood, perdelerin

arkasında kayboldu ve bir süre sonra iki genç terziyle birlikte döndü. Kadınların elinde yarım düzine kumaş rulosu vardı.

“Bu taraftan,” diye yönlendirdi ikisini Madam Osgood, bir yığın perdenin arasından geçip şık bir salona geldiler. Yüksek bir platformun hemen karşısında bulunan koltuğu gösterdi ve ne içmek istediğini sorduktan sonra Grace’le ilgilenmeye başladı.

Sonraki birkaç saat boyunca, Madam Osgood’un bir dizi büyüleyici kumaşı, ipekler ve satenleri, muslinler ve dantelleri karısının üzerinde denerken ortaya çıkardığı gösteriyi seyre daldı Ethan. Hangi rengin ona yakıştığı, hangi kumaşın Grace’in fildişi tonundaki tenine ve ateşli saçlarına gittiği konusunda fikir sahibi olması fazla uzun sürmedi.

“Bu nasıl sence?” diye sordu Grace, onlarca kez yaptığı gibi. Ethan daha rahat görebilsin diye kendi etrafında döndü, kocasına çıplak omuzlarını, sırtını ve kollarını sundu.

Ethan kımıldanarak koltuğa iyice yerleşti. “Mavi senin için çok soluk kaçır. Göz alıcı renklerin içinde daha güzel görünürsün.”

Grace gülümsedi. Platformdan inerken kumaş sıyrıldı ve Ethan karısının çoraplı ayağını, uzun baldırını ve dantelli mavi jartiyerinin bir kısmını gördü.

Bedeni kaskatı kesildi. Saatlerdir eziyet çekiyordu zaten, bir anlık görüntüyle yeniden sertleşmişti. Erkekliği büyümüşü ve nabız gibi atmaya başlamıştı. İçinden küfretti. Acaba Grace bunu bilerek mi yapıyordu?

Gemideyken beni baştan çıkarmayı başarmıştı, diye hatırladı fakat buna anında pişman oldu. Kasıklarına toplanan ağrı daha da artmıştı şimdi.

“Madam bunu sevdi,” dedi Grace. Omuzlarından kal-

çalarına doğru yılan gibi kıvrılan kumaş, cezbedici hatlarını gözler önüne sermişti. Göğüslerinin arasındaki derin vadiyi görebiliyordu Ethan. Hatta neredeyse göğüs ucunun koyu rengi bile belli oluyordu.

“Kumaş güzelmiş, ama saçlarının rengiyle pek uyumuyor sanki.”

Grace kaşlarını çatı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Ethan, karısının arkasını dönüp gidişini izledi. Genç kadının kalçaları sallanıyor, bir görünüp bir kaybolan uzun bacakları doğru elbiseyi bulacaklarına dair dua ediyorlardı sanki. Kan ter içinde kalmadan buna daha fazla dayanabileceğinden emin değildi.

“Bunun için ne düşünüyorsun?” Zümrüt yeşili ipek Grace’in bedenini sarmıştı. Gözleri daha parlak görünüyordu, kumaşın renginden dolayı daha da güzelleşmişlerdi. Madam Osgood, Grace’in omuzlarına bir parça altın işlemeli ipek kumaş doladı.

“Sanırım sonunda doğru kumaşı buldun,” dedi Ethan, sessizce Tanrı’ya teşekkür ederek.

“Mükemmel değil mi sizce de?” diye sordu yaşlı kadın. “Markiziniz balonun tek konusu olacak.”

Ethan’ın bundan en ufak bir şüphesi bile yoktu. Londra sosyetesinin yarısı aceleyle yapılan düğünleri hakkında konuşacaktı. Belki de kuzeni ve Victoria balo düzenleyerek en doğrusunu yapmışlardı. En azından balodaki erkekler karısını gördükleri zaman Ethan’ın şehvetsel nedenlerle evlendiğine inanacaklardı.

Bir zamanlar gerçekten de öyleydi. Şimdi hareket ve davranışlarına anlam veremediği duygular da eklenmişti. Şehvetin nerede bittiği ve daha derin duyguların ne zaman

başladığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve bunun cevabını bulmayı da hiç istemiyordu.

Uzun ceketinin, pantolonunun önünde oluşan kaba-
rıklığı örtmesine şükrederek koltuktan kalktı ve Madam
Osgood'a doğru yürüdü. "Elbiseler hazır olduğunda not
yollarsanız karım son bir prova için buraya gelir."

"Hafta sonuna kadar bir balo elbisesi ve en az iki elbi-
senin daha hazır olacağını düşünüyorum."

Bunlardan başka kaç tane daha olduğunu sormadı. Gra-
ce'in karnı büyüdükçe vücudundaki değişikliklere uyan kı-
yafetlere ihtiyacı olacağını biliyordu. Bu aydan itibaren
karısının bedeni değişmeye başlayacaktı. Gözünün önüne
genç kadının yuvarlaklaşıp iyice hantallaşan bedeninin
görüntüsü geldi. Bazı adamlar karılarının bu hallerini itici
bulabilirdi fakat Ethan'ın hayal ettiği görüntü, doğrusunu
söylemek gerekirse garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Ethan döndü ve kendisine doğru gelen karısının enfes
görüntüsüyle karşılaştı. En son birlikte olduklarından beri
Grace'in vücudu pek değişikliğe uğramamıştı.

Erkekliği acı verecek kadar zonklamaya başlamıştı.
Sessizce söverek aklındaki düşünceleri kovmaya çalıştı.
"Yorulmuş olmalısın. Seni eve götürüyorum."

"Bir blok aşağıda bir dükkân varmış. Madam Osgo-
od'un söylediğine göre elbiseme uygun çok güzel akse-
suarları varmış. Sana söz veriyorum fazla uzun sürmeye-
cek."

Uzun sürmeyecek. Bu kelimeleri gün boyunca duymuş-
tu. Yine de kolunu uzattı ve terziden çıkarak kaldırım bo-
yunca dizilen dükkânların arasından geçtiler.

Küçük bir mağazanın önünden geçerlerken karısının

adımları bilinçsizce yavaşlamaya başladı. Grace pencereden içeriye dikkatli bir şekilde baktığı için biraz daha yavaşladılar. Ethan da başını çevirdi ve küçük örgü patikleri, ince ince işlenmiş mavi ve pembe battaniyeleri, minyatür yorganları gördü. Dantel şeritli beyaz vaftiz elbisesini gördüğü anda kalp atışları da yavaşladı sanki.

Grace tamamen durdu, bakışları bir kancanın ucunda sallanan mavi patiklerin üzerine kilitlenmişti. Yeşil gözleri özlemle bakıyordu.

“Bir kız olabilir, biliyorsun,” dedi Ethan yumuşak bir şekilde, Grace’in yanağını okşarken.

Grace döndü ve kocasına baktı. Gözleri dolmuştu ve bu hali bir şekilde Ethan’ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. Genç kadın gülümsemeyi başardı ve gözyaşları anında kayboldu.

“Biliyorum,” dedi. “Kızım olduğu için hiç üzülmem, ama ben... ben bir oğlum olsun istiyorum.”

Doğacak bebeğin hem kendi kanını hem de... o hainin kanını taşıyacağını düşünmemeye çalıştı Ethan. Grace’in aksine bebeğin kız olmasını istiyordu. Annesi kadar güzel, küçük bir kız çocuğu...

“Gel hadi,” dedi kolundan tutup dükkânın kapısını açarken. “Sonsuza kadar burada duramazsın. En iyisi içeri girelim.”

Genç kadın gözlerini kocaman açmış Ethan’a bakıyordu. Doğru duyduğuna inanamıyordu sanki. Grace’in bu hali ona karşı olan davranışlarını sorgulamasına neden oldu. Onunla evlenerek, yatağına girmekten daha büyük bir kötülük yapmış olabilir miydi?

Bir süre sonra dükkândan ayrıldıklarında Ethan’ın kolları paket ve kutularla dolmuştu. Kutuların içinde ne oldu-

ğunu, soyadını vermek için başkaları tarafından zorlandığı ama asla istemediği bebek için küçük şeyler aldığını düşünmemeye çalıştı. Ruh hali git gide kötüleşmeye başlamıştı. Grace'in elbisesine uygun aksesuarları almasını bu sefer dışarıda bekledi ve genç kadın çıkar çıkmaz onu eve götürdü.

Akşam yemeğini reddederek üzerini değiştirdi ve evden ayrıldı. Kulüpte Cord ya da Rafe'nin olmaması için dua etti. Grace hakkında konuşmak istemiyordu.

Bütün gece dışarıda kaldı ve neredeyse şafak vaktine kadar eve dönmedi. Eve gidip de o boş yatağa girmek istemiyordu. Eğer giderse hemen bitişiğinde uyuyan kadının yatağına gireceğinden korkuyordu.

Eğer ertesi sabah kollarında Grace varken uyanırsa, hissedeceklerinden korkuyordu.

Grace, Ethan'ın aldığı bebek kıyafetlerini uzun uzun inceledi. Hepsi birbirinden güzel ve narindi. Kocasının bunları aldığına inanamıyordu. Tüm gün boyunca çok istekli ve özenli davranmıştı ki Grace bunu hiç beklemiyordu.

Terzide sabırla beklemişti, tam da Grace'in tahmin ettiği gibi seçimleri ne derece tarz sahibi bir adam olduğunu gösteriyordu. Planlarına sadık kalmış, tamamen kasıtlı bir şekilde omuzlarını, bacaklarını ve hatta dolgunlaşmakta olan göğüslerinin üst kısmını Ethan'a göstermişti.

Saatler geçtikçe, Grace'e karşı olan arzu ve açlığını saklayamaz hale gelmişti. Karısını istiyordu. Hem de fena halde. En azından bu değişmemişti.

Fakat başka bir şeyi değişmişti. Bebek mağazasındaki halini düşündü. Tezgâhtan uzak durmuş, mesafesini korumaya dikkat etmişti. Grace'in onu görmediğini düşündüğü

anlarda genç kadın Ethan'a bakmıştı ve gözlerinde gördüğü şey, kesinlikle özlemdi.

Bunu açıklayacak başka kelime yoktu. Ethan sadece bedenini değil, karısını da istiyordu. Keşke babasına duyduğu nefret bu kadar güçlü olmasaydı.

Evlendiklerinden beri vikontun konusunu açmamış olsa bile Grace, intikam hırslarının Ethan'ın kalbine yerleştiğini ve oradan hiç çıkmayacağını biliyordu. Bunu yenmek için bir yol bulmazsa bu hırs zamanla onu tüketecekti.

Alışverişten döndükten sonra Ethan evden ayrılmış, neredeyse sabaha karşı dönmüştü. Yine de Grace umudunu kaybetmeyi reddediyordu. Eğer Grace'e karşı bir şey hissetmiyorsa, neden ondan kaçıyordu peki?

Ertesi gün genç kadını çalışma odasına çağırtınca Grace bir hayli şaşırıldı. Odanın önüne geldiğinde kalbi küt küt atıyordu, duyacaklarından korkuyordu. Omuzlarını dikleştirdi, Ethan ne derse desin, neyle tehdit ederse etsin, Grace bu evden gitmeyecekti.

"Beni görmek istemişsin," dedi çalışma masasına doğru yaklaşırken. Ethan masanın arkasında duruyordu. Yüzü pencereye dönüktü ve bacaklarını iki yana ayırmış, bahçeye bakıyordu.

Yavaşça Grace'e doğru döndü. "Cumartesi akşamı ailen yemeğe gelecek, onları davet ettiğimi bilmeni istedim. Balo yaklaşıyor. İlk defa o gecede karşılaşmak istemiyorum. Damatlarıyla tanışma zamanı geldi de geçiyor bile."

"Çok nazıksın," dedi Grace, nefes nefese. Duymayı beklediği şeyler bunlar değildi. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Nazikliğimden yapmıyorum. Artık evliyiz. İkimiz de başka türlü davranamayız."

“Hayır, sanırım davranamayız.” Neden bu karara vardığını merak etmeden duramıyordu. Muhtemelen baloya karşı çıkmamasının nedeniyle aynıydı. Grace ve ailesini dedikodulardan uzak tutmaya çalışıyordu.

“Kız kardeşim Sarah ve eşi Jonathan’ı da davet ettim. Lord ve Leydi Aimes, Victoria’nın düğününde tanışmıştın hatırladığım kadarıyla.”

“Ah, evet. Kardeşin çok tatlı bir kadın.”

“Ne yazık ki şehirdeki evlerinde kalmıyorlar ve çocuklarından birisi hastalandı. Evliliğimizden daha önce bahsetmediğim için çok üzüldü. Sanırım biraz ihmalkâr davrandım. Cumartesi günü bunu düzeltmek niyetindeyim.”

Ethan’ın, sadece birkaç yakın arkadaşına evlendiğinden bahsetmesine kırılmamaya çalıştı. *Bu fikre alışması için ona zaman ver*, diye kendi kendini telkin etti.

“Personelle menü hakkında konuşur musun?” diye sordu Ethan.

“Tabii ki.” Londra’ya geldiği gün hizmetçilerle tanıştırmıştı. Grace’i şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadeyle karşılamışlardı. Sanki bu şeytan kaptanla evlendiğine inanamıyorlarmış gibiydi. “Ayrıntılarla ilgilenmek beni çok mutlu eder.”

“Güzel, endişelenmek zorunda kalmayacağım.” Grace’i görmezden gelerek sandalyesine oturdu ve masanın üstündeki kağıt yığınını karıştırmaya başladı.

“Ethan?”

Başını kaldırıp Grace’e baktı. “Efendim?”

“Teşekkür ederim.”

Grace’in o mavi girdabın içindeki karmakarışık duyguları okuyabilmesine yetecek kadar bir süre gözleri bir-

birine kenetlendi. Ethan başını sallayarak teşekkürü kabul etti ve Grace odadan çıktı. Grace için yeni bir umut ışığı doğmuştu.

Cumartesi akşamı için planlanan akşam yemeği nihayet gelip çatmıştı. *Bu gece daha kötü olabilirdi* diye düşündü Grace, geriye dönüp baktığında.

Grace bütün gün kendini keyifsiz ve yorgun hissetmişti. Bedeni artık hamileliğin getirdiği değişime cevap veremeye başlamıştı. Gün ilerledikçe ve ailesinin gelişi yaklaştıkça gerginliği biraz daha artmıştı. Ethan'm onlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Keza annesinin ve babası bildiği Chastain'in kocası hakkında ne düşüneceğinden endişe ediyordu.

Akşam, oldukça iyi başladı. Annesinin Ethan'a karşı olan davranışları fazlasıyla coşkuluydu. Neticede kocası bir markiydi. Ethan her zamanki gibi kibar ama mesafeliydi, annesi ve Dr. Chastain'le hoşça sohbet ediyordu. Yemekten sonra kadınlar misafir odasına geçti ve erkekler de konyak ve puro içtikten sonra onlara katıldılar. İşte asıl olay bundan sonra başladı.

Doktorun aksi tutumuna bakılacak olursa haddinden fazla içmiş olmalıydı. Altın renkli brokar koltukta oturmuş, misafir salonunu inceliyordu. Altın rengi şık damasko perdelerden, kalın İran halılarına, mermer şömine rafının üstündeki heykele kadar odanın dört bir yanında

dolaştı bakışları.

“Anneni gururlandırmayı başardın sonunda,” dedi. “Ben hiç beklemiyordum ama bir unvan kapmak için elinden geleni yapacağından da hiç şüphem yoktu.”

Grace başını kaldırdı ve bakışları anında Ethan’ı buldu.

“Geoffrey,” diye atıldı annesi telaşla, “söylediklerine dikkat et.”

“Herkesin bildiği şeylerden bahsediyorum ben.” Konuştuğundan bir yudum alıp devam etti. “Belford aptal bir adam değil. Grace, bir erkeği parası ve pozisyonu için etkilemeye yetecek kadar güzel bir yüze ve vücuda sahip. Çekiciliğini kullanarak onu yatağa atmaya yetecek kadar akıllı da var. Hamile kalmayı başarıp Belford’u evliliğe zorladı. Bu oyun böyle oynanır. Her erkek bilir bunu.”

Adamın zehir saçan sözleri Grace’in midelerini bulandırdı. Daha önce binlerce kez bu yılan dilli adamın zehrine maruz kalmıştı fakat nadiren başkalarının önünde böyle konuşurdu. Yüce Tanrım, Ethan ne söyleyecekti acaba?

Ağlamamak için gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve başını çevirince Ethan’ın, üvey babasının oturduğu yere doğru yürüdüğünü gördü. Adamın elindeki konyak kadehini aldı ve koltuğun yanındaki sehpa koydu.

“Gitme vaktinizin geldiğini düşünüyorum.”

“Bekle bir dakika!” diyerek ayağa kalktı doktor. “Onun tarafını tuttuğunu söyleme sakın. Seni bu şekilde tuzağa düşürdükten sonra bunu yapamazsın.”

“Grace hiçbir zaman bana böyle bir şey yapmadı. Onun masumiyetini çalan bendim. Onu hamile bırakan da bendim. Bebeği öğrenmemi istemedi bile. Tüm bu olanlarda onun en ufak bir suçu yok. Tıpkı doğduğu günden beri

olanlarda hiçbir suçu olmadığı gibi. Derhal gidin buradan, Chastain. Eşiniz istediği zaman gelebilir ama siz bayım, siz bir daha buraya ayak basamazsınız.”

Ethan’ın karşısında duran adamın boyu belki onun kadar uzun değildi fakat göğsü ve omuzları diklenmesine yetecek kadar genişti. “Yani ona aldanmayı seçiyorsun, tıpkı benim annesine aldandığım gibi. Sana iyi şanslar dilerim, lordum. İnan bana buna çok ihtiyacın olacak.”

Doktor fırtına gibi odadan çıktıktan sonra annesi Ethan’a döndü. “Geoffrey’nin kusuruna bakmayın, lordum. Bazen sonradan çok pişman olduğu şeyler söylüyor.”

“Umalım da öyle olsun,” dedi Ethan.

Annesi de üvey babasının arkasından giderken Grace baston yutmuş gibi öylece duruyordu. Bir elini yumruk yapmış olan Ethan arkasını döndü, Grace’in halini görünce derin bir nefes aldı. Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Halıyı geçip karısının karşısında durdu.

“Bu adam tam bir ahmak.”

Grace sadece başını salladı, ağlamamak için büyük bir savaş veriyordu.

“Sana her zaman bu şekilde mi davranıyor?”

Yutkundu, göz pınarlarına utanç gözyaşları birikti. “Annemin sadakatsizliğinin acısını benden çıkarır. Çocukken benden neden bu kadar nefret ettiğini anlayamazdım. Beni sevmesini sağlamak için elimden geleni denedim. Gerçek babam olmadığını öğrendiğimde anladım her şeyi.” Yanaklarından süzülen yaşlara bu defa engel olamadı.

“Yüce İsa...” Ethan daha yakınına geldi, uzandı ve Grace’i kollarının arasına aldı. “Tamam, geçti. Seni bir daha asla incitemeyecek.”

Grace iyice sokuldu kocasına. Kollarının arasında olmayı nasıl da özlemişti. Yüzünü ceketinin yakasına gömdü ve kokusunu içine çekti. Deniz koktuğuna yemin edebilirdi.

Ethan'ın yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildi. "Seni asla tuzağa düşürmeye çalışmadım, Ethan. Her şeyin üstüne yemin ederim yapmadım. Sadece bir kere sevişmeyle hamile kalınacağını bile bilmiyordum."

Ethan usulca yanağına dokundu. "Bu senin hatan değildi. Seni istiyordum. Hâlâ da istiyorum," dedi ve başını eğerek Grace'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu, bildiği en tatlı, en nazik ve en hassas öpücüktü ve kalbini Ethan'a karşı duyduğu sevgiyle doldurmuştu.

Ona doğru yaslanınca Ethan beline daha sıkı sarıldı. Kocasının uzun bedeni karşısında erimişti ve adeta sıcaklığını içine çekiyordu. Ethan daha rahat öpebilsin diye dudaklarını ayırdı ve genç adam inleyerek öpüşmeyi derinleştirdi. Parmakları Grace'in saçlarından içeri girerken aynı anda dilini genç kadının dudaklarının arasından kaydırды. Tokalar tek tek halının üstüne düşerken Grace'in gür saçları da omuzlarının etrafına yayıldı.

Öpüşmelerine ara vermeden elini belinden yukarı doğru kaydırıp Grace'in göğüslerini avuçladı. Genç kadının göğüs uçları sertleşti, erotik bir şekilde kumaşa sürtünürken Grace'in damarları yakıcı bir hazla doldu. Dudakları karısının boynuna kaydı, sonra tekrar dudaklarını buldu ve tüm ateş Grace'in karnına doğru toplandı.

"Ethan..."

Öpüşmeleri daha çok alevlendi, derinleşti ve genç kadın kendini tamamen Ethan'ın dudaklarına bıraktı. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Koridordan gelen ayak sesleri Ethan'ın dikkatini dağıttı ve adam başını kaldırdı. Misafir salonunun kapısının açık olduğunu ikisi aynı anda fark etti. Başını eğip Grace'e baktı. Mavi gözleri yoğun ve fazlasıyla ateşliydi.

Grace parmak uçlarında yükselip Ethan'ın kafasından tuttu ve kendine doğru çekerek onu yeniden öptü. Birkaç uzun saniye boyunca Ethan da karşılık verdi. Sonra geri çekilmeye çalıştı fakat Grace izin vermedi. Bedenini kocasının gövdesine yasladı. İçine girmek için yanıp tutuşan erkekliği kaya gibi sertleşmişti ve genç kadının karnına değiyordu.

Grace yaramazlık yaparak kocasının sertliğine süründü. Ethan'm yaşattığı hazzı hatırlıyor, onu yeniden içinde hissetmek istiyordu.

Kapının dışından başka bir ses daha geldi, hizmetçilerden birisi geçti koridordan. Ethan hızla geri çekildi ve Grace hiç istemese de gitmesine izin verdi.

Güçlkle nefes alıyorlardı ve Grace kocasının gözlerinin içine baktığında, oradaki müthiş açlığı gördü. Fakat ne yazık ki açlığın yerini pişmanlığın alması çok uzun sürmemişti.

Genç kadından uzaklaşırken, "Yorgun olmalısın," dedi her zamanki mesafeli tavrıyla. Grace bu halinden nefret etmeye başlamıştı. "Yatağına git artık."

"Hiç uykum yok."

Grace'in sözleri üzerine şehvetli dudakları kıvrılmış, gözlerindeki ateş biraz daha artmıştı. Birkaç saniye sonra umursamazlık maskesi geri döndü. "Benim de uykum yok. Kulübe gitmeyi düşünüyorum. İyi geceler, Grace."

"Lütfen, Ethan... sen benim kocamsın. Geçmişini unutup ikimize bir şans veremez misin?"

Ethan, hızla Grace'e döndü. "Anlamıyor musun Grace, geçmişî unutmak falan istemiyorum ben! Hayatımı o adamlara borçluyum! Hepsi öldü ve katili de senin baban! Sana baktığım zaman, babanı düşünüyorum. Tüm bunları nasıl unutabilirim?"

Ethan'ın arkasını dönüp odadan çıkışını izlerken hiçkırığını güçlükle bastırdı Grace. Girişe yönelen ayak seslerini, paltosunu ve arabasının getirilmesini isteyen sesini duyabiliyordu kocasının.

Parmakları bilinçsizce dudaklarına gitti. Islanmış ve hafifçe şişmişlerdi. Nabızı giderilmemiş ihtiyacından dolayı hızlanmıştı ve onun da aynı durumda olduğundan emindi.

Tanrım, lütfen başka bir kadının kollarına gitmesin, diye dua etti Grace.

Lanet olsun! Hangi akla hizmet böyle bir şey yapmıştı ki? Muhtemelen karısı bu akşam çok güzel ve savunmasız göründüğü için kendini tutamamıştı. Grace'in her zamanki kendinden emin duruşundan eser yoktu. Yemek salonuna yüzündeki endişeli ifadeyle girdiği andan itibaren genç kadını istemişti.

Onu hiç böyle görmemişti ve bu halinin nedeninin üvey babası olduğunu biliyordu. Adam büyük ihtimalle Grace'i, başka bir adamın çocuğu olduğu için daha küçük bir kızken cezalandırmaya başlamış ve bu yaşına kadar kötü davranmaya devam etmişti. Ethan böyle devam etmesine izin vermeyecekti. Grace karısıydı ve ona saygıyla davranıldığını görmek istiyordu.

Bu gece bir kez daha anlamıştı ki, Grace'in, onun üzerinde büyük bir etkisi vardı.

Misafir odasındaki sahne geldi gözünün önüne. Grace, *geçmişini unutamaz mısın*, diye sormuş ---aslında yalvarmıştı--- birlikte yeni bir hayata başlamak için bir şans istemişti. Şimdi Ethan'ın evinde yaşıyordu, karısının teklifi aklını çelmeye başlamış, sonsuz sayıdaki olasılıkla genç adamı kabul etme noktasına getirmişti. Gerçek şuydu ki, geçmişini unutmayı denese bile başarılı olabileceğinden emin değildi. İstedikinden bile emin değildi ya neyse.

Yine de, ne olursa olsun Grace karısıydı ve genç kadının geleceği Ethan'ınkiyle birleşmişti. Bu konuda düşünmek zorundaydı. Geçmiş yerine geleceğe bakmalıydı. Fakat bu o kadar da kolay değildi. Zamana ihtiyacı vardı.

İşleri yoluna koymaya çalıştığı süre boyunca her zamanki gibi Grace'ten uzak duracaktı.

Misafir odasındaki o tutku dolu andan sonra Grace kocasını çok az gördü. Hamileliğinin ilk aylarındaki mide bulantısı geçtiği için sabahlarını okuyarak ve bahçede yürüyüş yaparak geçiriyordu. Öğleden sonralarını ise Freddie'ye ayırıyordu. Ethan'ın tuttuğu özel öğretmen çocuğun tüm gününü alsa da, Grace'le olan derslerine de vakit yaratabiliyordu.

O hafta çok çabuk geçti ve balonun yapılacağı gece yaklaştı. Haziran ayının son günleri şehir adeta sıcaktan kavruluyordu. Hamileliğinin son zamanlarında olduğu için Tory'nin evden dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Grace'in balo için hazırlanmasına Claire yardım ediyordu bu yüzden.

“Madam Osgood seni hayal kırıklığına uğratmayacak,” dedi Claire her zamanki tatlı gülümsemesiyle. “Sana o kadar güzel bir elbise diyecek ki, balodaki tüm kadınlar sana gıpta edecek.”

Grace'in annesi her zaman son moda giyinmesi için ısrar ederdi. Fakat markiz olduktan sonra giydiklerine daha çok özen göstermek zorundaydı. Sarı saçlı, bir meleğin yüzüne ve görüntüsüne sahip olan Claire Chezwick, markizlik için son derece mükemmel bir örnekti.

Birkaç son dakika değişikliğinden sonra elbisesi nihayet teslim edildi. Yüksek belli, zümrüt yeşili elbisenin altın sırmalı etek kısmına yapay elmaslar işlenmişti. Dizinden etek ucuna kadar uzanan yırtmaç, Grace ne zaman hareket etse baldırını ortaya çıkarıyordu. Genç kadın tepeden topladığı buklelerinin arasına eteğindeki yapay elmasların aynısından yerleştirecekti.

"Bekle ve gör," dedi Claire, heyecanla. "Kocan sana daha fazla karşı koyamayacak."

Umarım haklısındır, diye geçirdi içinden. O felaket akşam yemeğinden sonra misafir odasında öpüşükleri günden beri, Ethan bu konuda mükemmel bir iş çıkarıyordu çünkü.

Victoria Easton kendini hâlâ kötü hissettiğinden, Claire Chezwick yardım istemek için Rafe Saunders'a gitti. Bu nedenle muhteşem balo, Lord Brant'ın konağında değil de Sheffield Dükü'nün fazlasıyla büyük malikânesinde gerçekleşmekteydi.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi Rafe, arkadaşı Cord'a. Ethan'la birlikte dans pistinin kenarında duruyorlardı. Fazlasıyla şık olan kadınlar ve erkekler gülüşüp duruyor, düğün mavi üniformasını giymiş olan orkestranın yaptığı müzikle dans ediyorlardı.

"Devreye girdiğin için minnettarım sana," dedi Cord. "Hem evin benimkinden daha büyük hem de etkinliğe senin

adın dahil olunca dedikodular daha çabuk son bulacaktır.”

Arkadaşının haklı çıkmasını umarak dans pistine döndü Ethan. Balo salonu Sheffield Malikânesi’nin üçüncü katının yarısını işgal ediyordu. Duvarlar tavandan yere kadar uzanan varaklı aynalarla kaplıydı ve devasa kristal avizeler parke zemini aydınlatıyordu. Ethan ve Grace’in evlilikleri şerefine her yerde beyaz kasımpatılar vardı.

“Karın bu akşam çok güzel görünüyor,” dedi Rafe, dans eden çiftlerin arasında bulunan Grace’e bakarken. “Balo-daki tüm erkekler açgözlü bakışlarla seyrediyor onu.”

Arkadaşı doğruyu söylüyordu ve Ethan bundan hiç hoşlanmamıştı. Evden ayrılmadan önce Grace’le görüntüsü hakkında tartışmışlardı zaten.

Merdivenlerin en alt basamağına geldiğinde Ethan’ın elbiseyi ve yırtmacını incelemesi için etrafında dönmüştü. Her zaman taktığı elmas ve incilerden oluşan kolye tüm dikkati göğüs çatalına çekiyordu. Ethan’ın bedeni cinsel bir açıklıkla sertleşmişti.

Genç adamın kalp atışlarını hızlandıran o kadınsı gülümsemesi belirmişti yüzünde. “Madam Osgood’un eseri hakkında ne düşünüyorsun?”

“Çok hoş görünüyorsun, Grace. Daha doğrusu, çok güzel. Yine de başka bir şey giymeni tercih ederim.”

Grace’in gözleri büyümüştü. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Elbise olağanüstü fakat aynı zamanda oldukça edepsiz görünüyor.”

Genç kadın şaşkınlıkla elini kalçasına yerleştirmişti. “Ne diyorsun sen? Bu elbise son moda bir kere. Bunu seçerken sen de oradaydın. Seçmemde yardımcı oldun hatta.”

“Doğru, ama göğüslerinin bu kadar gözler önüne serileceğini fark edemedim. Karımın sosyete de ne kadar erkek varsa iştahını kabartmasını istemiyorum.”

“Sen hariç tüm erkekler, değil mi?”

Ethan cevap vermemiştir. Orada öylece kıpırdamadan durmasının nedeni feci şekilde uyarılmış olmasıydı ve kararı onu istemediğini mi düşünüyordu? Kahretsin! Gözlerini üzerinden alamıyordu ki!

“Pekâlâ, eğer mutlu olacaksan giy şu lanet elbiseyi. Sana en son aldığım elbiseyi düşük yakası yüzünden parçalara ayırıp yüzüme fırlatmıştın ama.”

Ethan’ın sözleriyle tekrar gülümsemişti genç kadın. “Lordum sizi temin ederim ki bu elbise o parçalara ayırdığım elbiseden çok daha saygın görünüyor.”

Gemideki tartışmalarını düşününce keyfi yerine gelmişti. O savaşı kaybetmişti. İçinden bir ses *bunu* da kaybedeceğini söylüyordu. “Sanırım elbisede birkaç değişiklik yapılması gerekecek,” diye söylendi kolunu uzatırken. “Gitme vaktimiz geldi.”

Evden ayrılmışlardı ve direkt olarak baloya gelmişlerdi. O zamandan beri hiçbir olay olmamıştı.

“Şuradaki kızı görüyor musunuz?” Rafe’nin sorusu Ethan’ı karısıyla ilgili şehvetli düşüncelerinden sıyırdı. “Şu küçük sarışın, saçlarına beyaz güller takan?”

“Ne olmuş ona?”

“Cord ve sen ayağınıza prangayı geçirdiğiniz için evlenme sırası bana geldi.”

“Sen mi? Danielle’den sonra evliliğe tövbe ettiğini sanıyordum.”

Rafe geniş omuzlarını silkti. “Sonsuza dek yas tutulamaz. Artık çocuk odasını doldurmamın zamanı geldi. Ak-rabalarım başımın etini yiyor. Küçük sarışın hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“O kim?”

“Adı Mary Rose Montague. Throckmorton Kontu’nun kızı. İyi bir terbiye ve eğitim almış. Bir bakımdan çekici ve kesinlikle yumuşak başlı bir kız.”

“Kendine bir eş yerine at mı arıyorsun?”

“Ah, gerçekten çok komikti. Barut gibi ve şehvetli kadınları seviyorsun diye—”

“Barut gibi kadınları sevmiyorum. Az önce belirttiğin gibi keşke daha uysal biriyle evlenseydim.”

Rafe kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. “Yalancı.”

Ethan cevap vermedi. Doğrusunu söylemek gerekirse Grace’in karakterindeki kadınları sevdiğini keşfetmişti. Keşke o adamın kızı olmasaydı. Ne yazık ki hiçbir şey bu gerçeği değiştiremezdi.

“Grace’in flört ettiği birisi oldu mu hiç?” diye sordu Ethan, birden karısının geçmişini merak etmişti.

“On yedi yaşındayken olmuştu. Annesi soylu bir lordla evlendiğini görmeye fazlasıyla kararlıydı.” Rafe sırtarak devam etti. “Amanda Chastain şimdi çok mutlu olmalı.”

Ethan homurdandı. “Grace neden evlenmedi peki? Sayısız talibi olduğundan eminim.”

“Grace biraz romantik bir kadın,” dedi Rafe. “Aşk evliliği yapmak istiyordu.”

Bakışları karısına kaydığı an Ethan’ın midesi düğüm-

lendi. “Sanırım bazı hayaller asla gerçekleşmiyor.”

Rafe arkadaşına baktı. “Belki de gerçekleşmiştir.”

Cevap vermesine fırsat kalmadan orkestra yeniden çalmaya başladı ve Ethan’ın dikkati dans pistine kaydı. Salonu dolduran müziğin sesi, gevezelik yapan kalabalığın gürültüsünü bastırdı. Çiftler zarafetle pistin etrafında dolaşıyordu.

“Karm kendine bir hayran edinmiş gibi görünüyor,” dedi Cord, şampanyasını yudumlarken.

“Görebiliyorum.” Ethan, eş değiştirilen bir tür dans için Grace’e eşlik eden uzun boylu, kahverengi saçlı adama öldürücü bakışlar attı. “Onunla ikinci kez dans ediyor.” Adamı inceledi ve kaşlarını çatarak, “Çok tanıdık geldi bana. Kim o?” diye sordu.

“Martin Tully, Collingwood Kontu,” diye cevap verdi Cord. Victoria’nın yerine, yeni evli çiftte destek olmak adına balo bitene kadar burada kalacaktı.

“Tully, yılın büyük bir kısmını Folkestone yakınlarındaki arazisinde geçirir,” diye ekledi Rafe. “Şehirde fazla göremezsın onu.”

Ethan adamın zarif bir şekilde döndüğünü ve tüm bu süre boyunca Grace’e gülümsediğini gördü. Karısı da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Bu görüntü, hafızasının bir köşesinde kalan anıyı tetikledi. “Onu nerede gördüğümü hatırlıyorum. Grace’i *Leydi Anne*’den aldığım gece bu adam da gemideydi.”

Rafe siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Collingwood mu?”

“Grace’in onu tanıdığını bilmiyordum,” dedi Cord.

“Adam da *onu* pek yakından tanıyormuş gibi görünüyor.”

Rafe arkadaşına baktı. “Karına biraz daha ilgili davran-
saydın...”

“İyi fikir. İzin verirsiniz...”

Ethan genç kadının yanına gidinceye kadar müzik bit-
ti. Grace’in kahkahaları, konta gülümsemesi, adamın hâlâ
karısının elini tutuyor oluşu... Bunların hiçbirisi hoşuna
gitmemiştir.

“*Karım*la bu kadar iyi ilgilendiğiniz için teşekkür ede-
rim,” dedi Ethan imalı bir şekilde. “Onunla daha fazla za-
man geçirmeyerek ihmalkâr davrandım.”

“Sanırım daha önce tanışmamıştık,” dedi kont zoraki
bir gülümsemeyle. “Collingwood kontu Martin Tully,” di-
yerek resmi bir reverans yaptı.

“Aslında ben tanıştığımızı düşünüyorum. Belford mar-
kisi Ethan Sharpe. Aynı zamanda *Deniz Şeytanı*’nın kap-
tanıyım. O geceyi hatırlarsanız belki.”

Lord Collingwood’un yüzü bembeyaz kesildi. Önce
Grace’e, sonra tekrar Ethan’a baktı. Duyduklarına inanamı-
yormuş gibiydi. “Sen... sen Grace’i kaçırın adam mısın?”

Ethan karısına baktı, Grace sanki az önce genç adamın
boynuzları çıkmış gibi bakıyordu. Yüzündeki tüm renk
solmuştu.

“Küçük bir hata oldu sadece,” diye açıklamaya başladı
Ethan. “Bunun anında farkına varıp hanımefendiyi teyze-
sinin evine gönderdim.” Konta gülümseyerek, “En ufak
bir pişmanlık bile duymadığım, küçük bir hata,” dedi.

Grace’i kendine doğru çekip sahiplenici bir şekilde be-
line sarıldı. “Gördüğün gibi, tatlı karımla böyle tanıştık.”
Başını eğdi ve genç kadının dudaklarına küçük bir öpücük
kondurdu. “Gerçekten iyi bir şansın eseri idi.”

Kontun kahverengi kaşları çatıldı. “Evet, öyle olduğunu görebiliyorum.” Grace’e döndü. “Birbirimizi yeniden göreceğimizden eminim. İyi eğlenceler, hayatım,” dedi ve gitti.

“Senin sorunun ne?” diye sordu Grace, yanakları yeniden gül rengini alırken.

“Kont ve senin bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

Genç kadın omuz silkti. “Gemideyken tanışmıştım. Daha sonra beni Scarborough’ta ziyaret etti. Sanırım sen gelmeden hemen önceydi.”

“Bu kadar mı? Adamın sana vurulduğu çok belli. Onu teşvik edecek bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Sadece kibar olmaya çalışıyordu.”

“İyi o zaman, ben onun yerine kibar davranırım. Benimle dans eder misin, sevgilim?”

Grace’in dudakları inceldi. Teklifini reddedecekmiş gibi duruyordu.

“Neden burada olduğumuzu hatırla, Grace. Dedikodu yapılınsın diye mi düzenlendi bu balo? Kocanla dans etmeyi reddederek onlara yeni bir malzeme vermek istemezsin diye düşünüyorum.”

Grace çenesini kaldırdı. Döndü ve dans pistine doğru yürümeye başladı. Orkestra vals müziği çalmaya başlayınca Ethan genç kadını kollarının arasına çekti. Olması gerektiğinden biraz daha yakınına...

Valsin ritmiyle birkaç dönüş yaptıktan sonra Grace rahatlamaya başladı ve kendini Ethan’ın adımlarına bıraktı. Ethan’da ise tam tersi bir durum söz konusuydu. Bedeni

sertleşmişti. Karısının çıplak omuzlarından yayılan lavanta kokusu aklını başından almıştı. Yumuşak buklelerinin arasına serpiştirdiği elmaslar, saçlarında altın rengi ışıltılar oluştuyordu ve gözlerindeki parıltıyla birebir uyuyordu.

Kolyesi fazlasıyla göz alıcıydı fakat Ethan'ın dikkatini çeken incilerin altındaki teniydi. Dudaklarını, yumuşak bir şekilde atan nabzına bastırmak istiyordu.

Grace'in göğüsleri kendi geniş göğsüne değinceye kadar genç kadını daha yakınına çekti. Yüce Tanrım, onu sürükleyerek balo salonundan çıkarmak, bahçeye taşıyıp açan çiçeklerin üstüne yatırmak istiyordu. Zümrüt yeşili elbisesini çıkardıktan sonra bacaklarını ayırıp içine girmek istiyordu.

Grace başını kaldırıp baktığında, Ethan, karısının gözlerindeki soru işaretlerini gördü. "Vals yapabildiğini bilmiyordum. Bu konuda oldukça iyisin."

Müzikle birlikte hareket ederken çok ilginç bir şekilde ayağının aksaklığı hiç belli olmuyordu. "Fırtınalı havalarda güvertede sağlam bir şekilde durabilen ayaklarımın, dans pistinde işe yaramayacağını mı sandın?"

Grace'in gülümsemesi neredeyse genç adamın kalbini durduracaktı. "Benimle vals yapmak istemeyeceğini düşündüm sadece."

"Neden istemeyeyim ki?"

"Çünkü beni kollarının arasında tutmak zorunda kalacaktın. Tıpkı şu anda yaptığın gibi."

Grace'in bacaklarından biri Ethan'ın uyluklarının arasına sürtününce genç adam sertleşmeye başladı. "Seninle sevişmek dışında, vals yapmaktan daha çok isteyeceğim bir şey yok, sevgilim."

Grace'in yanakları kızardı. "Eğer beni bu kadar çok istiyorsan, neden sahip olmuyorsun, Ethan?"

Ethan da günlerdir aynı şeyi düşünüyordu. Grace'i istiyordu. Karısıyla birlikte olmak gerçekten bir ihanet miydi yoksa sadece vücudunun doğal ihtiyaçlarını karşılamaktan ibaret miydi?

Gemideyken Forsythe'nin metresi olduğuna inanıyordu. Onunla birlikte olurken en ufak bir vicdan azabı bile duymamıştı.

Şimdi birlikte olsalar ne değişecekti peki?

"Sanırım haklısın." Bir anlığına, *Leydi Anne*'den indirirken yaptığı gibi onu omzuna atmayı ciddi ciddi düşündü fakat bu sefer, hesaba katması gereken bir bebek vardı. Ayrıca yeni bir dedikodu konusu yaratmak istemiyordu. Bunun yerine, vals biter bitmez genç kadını kaldırıp kollarının arasına aldı.

"Ethan! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"İzin verin, lütfen. İçerisi çok sıcak ve karım bayılmak üzere." Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan birkaç kez daha aynı kısa açıklamayı yaparak kalabalığın arasından sıyrıldı. Kucağına aldığı Grace'le birlikte malikâneneden ayrıldı, arabalarının durduğu yere gelinceye kadar genç kadını bırakmadı.

"Eve gidiyoruz, Jennings," dedi arabacıya, uşak binmeleri için kapıyı açarken. "Gidebildiğin kadar hızlı git." Grace'i hızla koltuğa bıraktı, arabaya bindi ve yanına oturdu.

"Aklını mı kaçırdın?" Atlar hareket etmeye başlayıp arabayı ileri doğru savururken Grace inanamayan gözlerle Ethan'a bakıyordu. "Öylece çekip gidemeyiz. Onur konu-

ğuyuz biz! İnsanlar ne düşünecek şimdi?”

“Karımın enfes bedeni yüzünden gözümün döndüğünü düşünecekler ki gerçekten de öyleyim.”

“Ama—”

“Bir kelime daha edersen Grace, yemin ederim ki seni şuraya yatırıp içine girerim.”

Genç kadının gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra arkasına yaslandı ve ileriye doğru bakmaya çalıştı. Arada sırada yan gözle bakıyordu o kadar.

Ethan’ın bedeni alarm veriyor olmasaydı karısının bu haline kesinlikle gülerdi.

Birkaç yüz metre ötedeki konağa varmaları fazla uzun sürmedi. Eşikten geçer geçmez Grace’i yeniden kucakladı ve üst kata çıkardı. Boynunun etrafına dolanan zarif kollardan fazlasıyla zevk alıyordu. Sertleşmişti ve bir an önce yanıp tutuştuğu şeye kavuşmak istiyordu. Odaya girdikten sonra kapıyı kapattı ve Grace’i ayaklarının üstüne bıraktı.

“Buna inanamıyorum.” Genç kadının huysuzluğu hâlâ geçmemişti. Ethan, ellerini onun kalçalarına yerleştirdi. “Haftalardır seninle birlikte olmayı hayal ediyorum. Seni baştan çıkarmayı bile denedim.” Demek ki terzideki şüphelerinde haklıydı. “Sheffield Dükü’nün partisinin ortasında beni istemeye karar verdin birden bire.”

“Seni istemekten asla vazgeçmedim ki, Grace.”

Geri çekilmeye başladı. “Aptal gibi görünmeme neden oldun.”

Ethan sessizce genç kadına doğru yaklaştı, geriye doğru attığı her adıma karşılık bir adım ileri gitti. Aklı sonun-

da başına geldiği için ona sahip olması fazla uzun sürmeyecekti.

“Aptal gibi görünmedin. Kocas1 tarafından arzulanan bir kadın gibi göründün, Grace.”

Sırtı kapıya değinceye kadar gerilemeye devam etti.
“Sen... sen hâlâ gemindeki o korsansın!”

“Doğru söylüyorsun. Evlendiğimiz gün ele geçirdiğim hazineyi yağmalamak niyetindeyim.”

20

Ethan, Grace'i kollarının arasına çekip sesli bir şekilde öperek onun çığlığını bastırdı. Ethan'm tadı konyak gibiydi ve dudakları fazlasıyla aç bir şekilde genç kadını yağmalyordu. Bir anlığına genç adama direndi, kendi kendine onun korsan gibi davrandığını ve ikisini de utandırdığını söyledi.

Fakat gitgide zayıflıyordu ve onu o kadar çok istiyordu ki baloda olanlar önemsiz hale geldi.

Ethan boynunun kenarını öptü, öpücük yağmuru genç kadının çenesine kadar devam etti. Daha sonra dudakları tekrar gerdanına ve omuzlarına indi.

"İçinde olmaya ihtiyacım var, Grace. Tanrım, daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Ethan'ın ellerinin, elbisesinin arkasındaki düğmeleri tek tek açtığını hissetti. Biyelerinden kurtulan korse sarkarak açıldı ve Grace'in göğüslerini çıplak bıraktı. Ethan'ın elleri anında onları avuçlayıp okşamaya başladı. Grace'in göğüslerini iri elleri arasında yoğururken başını eğdi ve neredeyse tamamını ağzına aldı.

Grace'e hiç acımadan, sert bir şekilde emdi, göğüs uçlarını dişlerinin arasına sıkıştırdı, çekti ve genç kadının

bacakları onu taşıyamaz hale gelene kadar işkencesine devam etti. Grace elbisesinin omuzlarından kaydığını ve ayaklarının dibine düştüğünü hissetti. İçliğı de birlikte gitti ve üzerinde sadece uzun çorapları, jartiyer lastikleri ve çok sevdiği kolyesi kaldı. Ethan ise tamamen giyinikti.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi Ethan, bir dizi sıcak, ateşli öpücüğü başlatmadan önce. “Daha fazla beklemek istemiyorum.”

Grace’in sırtını kapıya yasladı, iyice sokuldu ve bacaklarının arasına yerleşip genç kadını hafifçe kaldırdı. Grace kocasının sertleşmiş erkekliğine süründü, pantolonunun kumaşı nemli ve iyice hassaslaşmış hale gelen kadınlığını aşındırıyordu. Dudaklarının arasından kaçan kedi mırılamasına benzer sese engel olamadı.

Elini bedenlerinin arasına geçirip aşağıya doğru indirdi ve Ethan’ın erkekliğini buldu. Biraz çekinerek, pantolonunun fermuarını zorlayan uzun ve kalın sertliği kavradığında elinin altında giderek büyüdüğünü hissetti. Kısık, tıslamaya benzer bir ses çıkaran Ethan karısının elini yakaladı, erkekliğinden uzaklaştırdı ve pantolonunu açmaya başladı. Grace’e burada, kapıya dayanmış şekilde sahip olacaktı.

Yüce Tanrım! Ethan parmaklarını kadınlığından içeri kaydırıp okşamaya başlarken Grace kendinden geçmiş bir halde kıvranıyordu. Bedeni haz ve dayanılmaz bir ihtiyaçla kavruluyordu. Islanmıştı. Kaygan ve sıcacıktı. Hazırdı, daha fazla beklemek istemiyordu.

“Benim karımsın,” dedi Ethan ve genç kadının ıslak girişine dayandı. “Bana aitsin.” Grace’i kucağında kaldırıp tek ve sert bir hamleyle içine girdi. Genç kadın bu inanılmaz haz yüzünden neredeyse bayılıyordu.

“Ethan...” Kocasının ensesine tutundu ve öpebilmek

için kendine doğru çekti. Temasları gitgide daha derin ve aç bir hal aldı. Ethan'ın dili devreye girdi, erkekliğinin ritmiyle uyumlu bir şekilde Grace'in dudaklarının arasına ileri geri hareket etmeye başladı. Grace'in dayanacak gücü kalmayınca uzun bacaklarını alıp beline doladı ve erotik işkencesine kaldığı yerden devam etti. Ethan hızlanarak içine girip çıkarken genç kadının başı dönmeye, bedenini alevler sarmaya başladı.

Dünya yerinden oynayıp kapalı gözlerinin arkasında yıldızlar belirirken Grace, kocasının omuzlarına asıldı. Tatlı titreşimlerle bedeni kasılmaya başladığında kocasının adını haykırdı. Parmaklarının altındaki kaslar sertleşti, Ethan hızlanarak kalçasını ileriye doğru itti ve tohumlarını genç kadının içine bıraktı.

Uzun bir süre ikisi de hareket etmedi. Ethan onu tutuyordu, Grace'in bacakları hâlâ genç adamın belinin etrafındaydı. Ethan yavaşça içinden çıktı, Grace'in bacaklarını serbest bıraktı ama geri çekilmedi. Genç kadına yaslanmaya devam ediyordu, Grace'in kasıklarının arasına bastırdığı erkekliği hâlâ sertti.

Ethan başını eğdi ve alınları birbirine değerken usulca Grace'in kalçasını okşamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu ve genç kadın yavaşça başını salladı.

"Hamilesin. Daha nazik olmalıydım. Düşünemedim, ben—"

"Bebek iyi. Doğuma henüz aylar var."

Ethan gülümsedi. Grace'in kalbini sıkıştıran bu güzel gülümseme pencereden içeri giren ay ışığı sayesinde rahatça görülüyordu. Ethan karısını kucağına alıp yatağa

doğru taşıdı. Arkasını döndürdü, kolyesini çıkarıp komodinin üstüne bıraktı. Çoraplarını ve ona bağlı olan jartiyer lastiklerini çıkardı ve Grace'i yatağın ortasına yatırdı.

Kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz kuş tüyü yatakta uzanmış karısına katıldı. Bir süre birlikte uzandılar. Elleri birbirine kenetlemişti, Ethan'ın bacağı genç kadının bacaklarının üstündeydi. Grace'i öpmek için uzandığında örtüler kaydı ve arzu onları yeniden etkisi altına aldı.

Bu sefer daha yavaş seviştiler. Ateşleri sönüp her şey normale döndüğünde Grace gözlerini kapadı ve anında uykuya daldı. Sevdği adam tarafından sıkıca sarmalanmışken bu hiç de zor olmamıştı.

Kendisinin aksine, Ethan'ın bütün gece uyanık kalıp vicdanını rahatlatmaya çalışacağını biliyordu.

Ertesi sabah çalışma odasında işlere gömülmüş bir şekilde oturuyor, aklını önceki gece yaşananlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim.”

Masasına yığılmış kâğıtlardan başını kaldırdı ve kapıya baktı. “Ne vardı, Baines?”

“Kapıda sizi görmek isteyen biri var, lordum. Adı Jonas McPhee. Onu beklediğinizi söyledi.”

Ethan sandalyesinden kalktı. “İçeri gönder.” Dün akşama doğru McPhee'ye bir not göndermiş, bu sabah için bir randevu talep etmişti. Dün geceki olaylar yüzünden bu tamamen aklından uçup gitmişti.

McPhee içeri girdiğinde Ethan elinde şapkasıyla bekleyen adama masanın önündeki koltuğa oturmasını işaret etti.

Adam henüz otuzlarında olmasına rağmen kelleşmeye başlamıştı. Kulaklarının çevresinde birkaç ince kahverengi perçem ve geriye doğru taranmış birkaç tutam kalmıştı. Bow Caddesi dedektifi orta boyluydu ve küçük, çerçeveli bir gözlük takıyordu. Görüntüsü değil de yara bere içinde kalmış elleri ve kaslı omuzları ne tür bir iş yaptığını ele veriyordu.

“Sanırım yeni haberlerin var.”

“Evet, lordum.” McPhee kahverengi deri koltuğa oturdu.

“Forsythe’yle mi ilgili?”

“Bir bakıma öyle. Benden vikontla Dul Barones Humphrey arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını araştırmamı istemiştiniz. Gerçekten de varmış.”

Ethan’ın hisleri anında alarma geçti. “Ne tür bir bağlantı?”

“Harmon Jeffries on yaşında küçük bir çocukken, anne ve babası birkaç gün arayla salgından dolayı ölmüşler. Vikontu, anne tarafından teyzesi olan Leydi Humphrey ve eşi büyütmüşler.”

“Başka?”

“Öğrendiğime göre Jeffries ve Leydi Humphrey yıllarca birlikte yaşamışlar fakat kadın Londra’ya nadiren geliyor ve vikontun annesi yerine geçtiği bilinen bir şey değilmiş.”

Grace biliyordu. Vikontun teyzesiyle birlikte kalmıştı. Forsythe’nin York’ta görüldüğünü duyduktan sonra baba kızın görüşüp görüşmediğini merak etmeden duramıyordu. “Başka bir şey?”

“Şimdilik yok, lordum.”

“Bu konu aramızda kalacak.”

“Elbette efendim.” McPhee hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alıyordu. Bunun en büyük nedeni de adamın sessizliği idi.

“Yeni bir şeyler öğrendiğin an hemen bana geliyorsun.”

McPhee ayağa kalktı. “Baş üstüne lordum.”

Ethan karısını çalışma odasına çağırmak için dedektifin evden ayrılmasını bekledi. Sabahın erken saatlerindeki sevişmeleri yüzünden genç kadının bedeni yumuşacık olmuştu. Fazlasıyla uysal bir halde kendi yatağında uyurken bıraktığından beri Grace’i görmemişti.

Düşünceleri bir anlığına o yatakta yaşananlara kaydı ve bedeni arzuyla doldu. *Lanet olsun.* Daha önce hiç bu kadar arzulu hissetmemişti kendini.

Grace’in yumuşak vuruşu duyuldu ve Ethan içeri girmesini söyledi. Kocasını gördüğü an Grace’in yanakları kızardı. Demek ki o da Ethan gibi sevişmelerini hatırlıyordu.

“Beni görmek istemişsiniz, lordum.”

Şehvetli düşüncelerden sıyrılıp onu çağırma gerekçesini açıklamaya başladı. “Teyzen, Barones Humphrey... aynı zamanda Lord Forsythe’nin de teyzesi oluyormuş.”

Grace’in yüzünün rengi soldu. “Nasıl... nasıl öğrendin?”

“Vikontun kaçışına dâhil olduğunu nasıl öğrendiysem öyle öğrendim işte. Asıl merak ettiğim konu, baban Scarborough’ta size katılacak mıydı? Niyeti bu olsaydı birlikte ülke dışına kaçarmıydınız?”

Grace zarif bir şekilde omuzlarını kaldırdı. “Matilda teyze, ailesi ölünce babamın bakımını üstlendi. Onu çok seviyor. Doğduğumda benden bahsetmiş ve teyzem de

her neye ihtiyacı olursa olsun yardım edeceğini söylemiş. Daha önce de söylediğim gibi, babamın nerede olduğunu bilmiyorum ve kesinlikle onunla buluşmayı ya da ülkeyi terk etmeyi planlamadım.”

Ethan yüzünü inceledi. Grace hiçbir zaman iyi bir yalancı olamayacaktı. Fazlasıyla açık sözlüydü. “Bu bilgi başımıza iş açabilir.”

“Nasıl yani?”

“Forsythe ve teyzen arasındaki bağlantıyı ben bulabiliyorsam bunu başkaları da yapabilir. Vikontun firarının hemen ardından teyzesine kalmaya gittiğini keşfederlerse bunun nedenini merak ederler. Daha derinleri kazıp onun kızı olduğunu bulurlar. Ona yardım etmen için bundan daha büyük bir neden olamaz ve bu durum seni zan altında bırakır.”

Grace’in rengi biraz daha soldu. “Ortaya çıkmamasını umut edebilirim sadece.”

Ama çıkabilir, diye düşündü Ethan, Angus McShane’le olan konuşmalarının ekiptekilerce duyulduğunu hatırlarken. Bu zamana kadar Ethan’a sadık kalmışlardı fakat uzun zamandır birlikte denize açılmıyorlardı ve onlara tamamen güvenemezdi.

Belki de ilk defa, onunla evlendiğine bu kadar memnun olmuştu. Marki eşi olarak şüpheli durumuna düşüp sorgulanması o kadar kolay olmayacaktı.

“İşleri olduğu gibi bırakacağız. Şanslıysak hiçbir şey olmayacak. Şimdilik bu kadar.” Kâğıtlara geri döndü fakat Grace gitmek için harekete geçmeyince başını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. “Bir şey mi söyleyeceksin?”

“Dün gece aramızda yaşananlar... sevişmemiz yani,

olağanüstüydü, Ethan.” Yüzüne, özellikle de yanaklarına yeniden renk geldi ve birkaç saniye sonra dönüp gitti.

Ethan gidişini seyrederken gülümsediğini fark etti.

Sonra vikontu bulmak konusunda kararlı olduğu aklına geldi. Bunun Grace’in kalbini ne kadar kıracağı...

Yüzündeki gülümseme aynı hızla silinip gitti.

O hafta çok çabuk geçti. Pazartesi günü Claire Chezwick uğradı, her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Claire’in bu dünyaya ait olamayacak kadar sıra dışı bir güzelliği vardı fakat genç kadın bunun farkındaymış gibi görünmüyordu.

“Bu şekilde habersiz geldiğim için özür dilerim ama seni Louden Kontu’nun kasaba evinde yapılacak suareye davet etmek istemiştım.”

“Lord Percy’nin abisi mi?”

Claire başıyla onayladı. “Geçen haftaki baloda eşi ve kendisiyle tanışmıştın. Christina seni bizzat çağırmamı söyledi.” Genç kadın gülümseyerek devam etti. “Christina fazlasıyla romantik bir kadındır. Sanırım markinin seni kollarının arasına alıp evden götürmesi onu fazlasıyla etkilemiş.”

Grace’in yanakları kızardı. “Ethan tam bir serseri gibi davrandı.”

Claire, Londra züppelerinin yarısını kekeleyen bir aptala çeviren mavi gözlerini devirdi. “Gerçekten de öyleydi. Ama bu harika bir şey değil miydi sence de? Yine de Percy böyle bir şey yapsaydı utançtan öldürdüm sanırım.”

Grace kahkaha attı. Percival Chezwick, Kersey Markisi’nin en küçük oğluydu. Claire gibi sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Onun gibi tatlı ve utangaçtı, Claire için mü-

kemmel bir kocaydı yani. Hiçbir zaman Ethan kadar cesur olamazdı.

Ethan'ın kendi kuralları vardı ve asla o kuralların dışına çıkmıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Grace'e çekici gelen yanı da buydu. Tanıştığı kimseye benzemiyordu. Hiç kimse onun gibi olamazdı.

"Gidebileceğimizi sanmıyorum," dedi Claire'e. "Ethan o tarz şeyleri sevmiyor."

Genç kadın uzanıp Grace'in elini tuttu. "Gitmek zorundasın, Grace. Balo sadece bir başlangıçtı. Tory'nin planı sayesinde o gecenin nasıl sonuçlandığını düşün. Gitmelisin, göz alıcı görünmelisin ve oradaki tüm centilmenlerle dans etmelisin. Ve zamanla kocan sana ne kadar âşık olduğunu anlayacak."

Grace bu konuda uzun uzun düşündü. Ethan o gece fazlasıyla sahiplenici davranmıştı. "Ya o gelmezse?"

"Sen de Percy ve benimle gelirsin. Sheffield Dükü de gelecekmiş. Evlenmeyi düşünüyor, biliyorsun. Sosyetenin tek konusu bu şu sıralar."

"Umarım Rafe aşk evliliği yapar."

"Dedikodulara göre bir zamanlar Danielle Duval adında bir kadına delicesine âşıkmiş. Bir şeyler ters gitmiş ve dük düğünü iptal etmiş. Bu sefer aradığı şeyin yumuşak başlı, kendisine çocuklar verecek bir eş olduğunu düşünüyorum."

Grace skandal hakkında bir şeyler duymuştu. Rafe'nin nişanlısı ve dükün yakın arkadaşlarından biriyle ilgili bir dedikoduydu hatırladığı. Genç adamın, bu ihanet yüzünden sevmekten vazgeçmesi ne kadar üzücüydü.

"Ee, suare hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Claire.

“Sanırım haklısın.” İlk seferinde başarıya ulaşmışlardı. Ethan’ın şehvetini ve sevişme tarzını düşününce kızarmamaya çalıştı. “Bu gece davetten bahsederim. Geri çevirirsen, sizinle seve seve gelirim.”

Yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği Louden’ların misafir odasını dolduruyordu. Kristal vazolardaki çiçeklerin kokusuna, gümüş şamdanların içindeki uzun, beyaz mumların kokusu karışmıştı.

Ethan salonun kapısında duruyor, kalabalığı inceliyordu. Burada olmaması gerekiyordu. Kontun davetini reddetmiş, sadece Grace’in geleceğini söylemişti. Karısıyla ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi olacağına karar verdiyse de, geceleri onun yatağında olmaktan zevk aldığını kabul etmek zorundaydı.

Neden kendini kandırıyordu ki? Grace karısıydı. Ethan’ın fiziksel ihtiyaçlarını gidermek onun göreviydi. Açıkça görülüyordu ki Ethan da karşılığında karısını fazlasıyla tatmin ediyordu. Genç adam gündüzleri kendini meşgul tutuyordu. İçtendi, kibardı ama aynı zamanda mesafeliydi. Ona olan hisleri daha ileri gitmediği sürece tek başına da yaşayabilirdi.

Yine de Grace bu akşam suareye katılmak için evden ayrıldığında ev bomboş gelmeye başlamıştı. Kendini çalışma odasını arşınlarken bulmuş, daha sonra diğer odalarda karısını aramıştı.

Bu çok saçmaydı. Fakat gece ilerledikçe daha çok rahatsız olmaya başlamıştı. Rafe suareye giderken uğrayıp Ethan’ı kendisine katılması için ikna etmişti. Ethan yukarı çıkıp uşağını çağırmış ve suareye uygun bir şekilde giymişti. Sonra da evden Rafe’yle birlikte ayrılmıştı.

Kız kardeşi Sarah ve eşinin de Louden'ların etkinliğine katılacağını düşünüyordu. Bu hafta şehirde olacaklardı, en büyük oğulları nihayet ciğerlerindeki rahatsızlıktan kurtulmuştu. Sarah ve Jonathan o öğleden sonra yeni evlileri kutlamak için uğramıştı. Sarah, Grace'i dikkatle incelemişti çünkü kardeşini, bu ani evliliğinin sebebini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

Çifte en içten dileklerini sunduktan sonra Sarah kardeşini bir köşeye çekmişti.

"şahane bir genç kadınla evlisin, Ethan. Onu neden şehirden uzak tutmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Uzun hikâye," dedi Sarah'a. "Sen anlamazsın." Kız kardeşi kaşlarını çattı. Uzun boyluydu, sarı saçları ve açık mavi gözleriyle fazlasıyla alımlı bir kadındı. Güçlüydü fakat aynı zamanda inkâr edilemez bir şekilde hassastı. Belki de bu yüzden Ethan ve Cord, her zaman ona karşı bu kadar korumacı davranmışlardı.

"Grace hamile," dedi genç kadın. "Bu seni çok mutlu ediyor olmalı."

"Baba olmaya henüz hazır değildim."

"Hiçbirimiz ebeveyn olmaya hazır değiliz, Ethan. Yine de baba olmak deneyimleyebileceğin en harika şey olacak."

Ethan cevap vermedi. Baba olma fikri hâlâ gerçek gelmiyordu. Grace'le seviştiği zamanlarda karısının vücudundaki hemen algılanmayan değişiklikler olmasa, karnında bebek olduğunu unutacaktı. Damarlarında bir vatan hainin kanı dolaşan bir çocukla nasıl ilgileneceğini hâlâ bilmiyordu.

Müzisyenler çalmaya başladı ve Rafe gelip tam yanında durdu. Böylece düşünceleri yeniden içinde bulundukları zamana dönmüştü.

“Karın eğleniyormuş gibi görünüyor. Senin burada olduğunu biliyor mu?”

Ethan’ın bakışları Grace’e kaydı. Çok güzel görünüyordu, üstünde camgöbeği renginde ipek bir elbise vardı. Ethan’a gemide seviştikleri gece giymiş olduğu elbiseyi hatırlatınca genç adamın bedeni aniden ısındı.

Kahretsin.

“Geldiğimi fark etmedi.” Umurundaymış gibi de görünmüyordu. Dans ediyor, kahkahalar atıyor ve bariz bir şekilde eğleniyordu. Ethan genç kadının dans partnerini görünce kaşlarını çatı. Collingwood...

Rafe konyağından bir yudum aldı. “Collingwood karınla fazlasıyla ilgili görünüyor.”

“Evet, öyle görünüyor.”

“Grace’i dans pistinden sürükleyerek götürmemeye çalış bu sefer. Zaten hakkınızda yeterince dedikodu dönüyor.”

Ethan homurdandı, arkadaşı doğru söylüyordu. Dedikoducuların ağzından çıkanlara bugüne kadar itibar etmemişti, ne söyledikleri umurunda bile değildi. Fakat burada önemli olan Grace’ti.

Ya da en azından ona doğru yürümeye başlarken kendi kendine söylediği şey buydu. Dans bittikten sonra kontun Grace’i terasa çıkardığını görünce bilinçsizce yumruklarını sıktı.

Ethan hemen peşlerinden dışarı çıktı. Tırabzanların yanında, bahçeyi aydınlatan meşalelerin hemen altında duruyorlardı. Herhangi bir yakınlıkları yoktu, önemsiz bir şeyden bahsediyor gibiydiler. Yine de karısını bu adamla görmek kanını kaynatmıştı. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip onlara doğru yürüdü, ayağındaki aksaklık belirgin hale gelmişti.

"Ah, buradasın sevgilim." Konta döndü. "Lord Collingwood. Sizi bu kadar yakın bir zamanda yeniden görmek beni şaşırttı."

"İçerisi çok sıcaktı. Grace'in hava almaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Umarım sizin için bir sakıncası yoktur."

Grace. Kontun, karısının adını bu şekilde kullanması hoşuna gitmemişti. "Neden sakıncası olsun ki?" Grace'e baktı. Genç kadın çenesini kaldırmış, *beni çekip götürmeye cüret et hadi*, dercesine meydan okuyarak bakıyordu. Onu götürmek bu defa o kadar kolay olmayacaktı anlaşılan.

Kontun gözlerindeki belirgin arzuyu görmek, Ethan'a o geceyi hatırlattı. Grace'i dans pistinden adeta sürükleyerek götürmüştü ve tutkuyla sevişmişlerdi. Bunları düşününce fena halde baştan çıktı.

"Lord Collingwood garsonlardan birine punç getirmesini söyledi." Grace kocasının omuzlarının üzerinden iki kanatlı cam kapılara doğru baktı. "O da şimdi geliyor."

Grace ve kont, üniformalı garsonun elindeki gümüş tepsiden kırmızı renkli meyveli içeceklerle dolu kristal kadehleri aldılar.

"Size de herhangi bir içecek getirmemi ister misiniz, lordum?" diye sordu koyu renk saçlı ve siyah gözlü garson.

"Hayır, teşekkür ederim. Karımı eve götürmeye geldim."

Grace son derece tatlı bir şekilde gülümsedi. "Çok kıbarsınız, lordum fakat ben henüz gitmeye hazır değilim."

"Seni eve ben götürürüm," diye atıldı Collingwood büyük bir cesaretle.

Grace konta dönüp gülümsedi. "Arkadaşlarım Lord ve Leydi Percy götürecekler," dedi Grace. "Ama yine de teşekkür

ederim, lordum. Benim için endişe etmeniz büyük incelik.”

“Bana bir dans daha lütfedersin belki.” Kont meydan okuyan bir ifadeyle Ethan’a baktı ve Grace’in eline doğru eğildiğinde Ethan’ın çenesi kasıldı. Küstah piç fazlasıyla cesur çıkmıştı. Ethan uzun zaman önce rakibini küçümsememesi gerektiğini öğrenmişti. Şimdi de öyle yapmaya hiç niyeti yoktu.

Konta uyarı dolu bir gülümseme sundu. “Korkarım ki leydinin kartı tamamen dolu. Ben de kalmaya karar verdim.”

Grace duyduklarına inanamıyormuş gibi kocasına baktı.

Ethan sessizce küfretti, o da kendine inanamıyordu çünkü.

* * *

Grace kocasının uzattığı koluna girdi ve onu içeriye doğru yönlendirmesine izin verdi. Salona girerken Claire Chezwick’in ikisine bakıp sırttağını gördü. O an kendisinin de gülümsediğini fark etti.

Ethan suareye gelmişti. Lord Collingwood’u kıskanmıştı. Grace’e göz kulak olmak için partide kalmıştı. Karısını önemsemeyen bir adam bütün bunları neden yapıyordu ki?

Ethan, “Vals çalıyorlar,” dedi yumuşak bir şekilde. “Dans etmek ister misin?”

Grace’in dudaklarının köşeleri kıvrılmaya başladı. “Beni yatağına sürüklemeyeceğine söz verir misin?”

Genç kadına, o kalp atışlarını durduran gülümsemelelerinden birine sundu Ethan. “Korkarım ki şansını denemek zorundasın.”

Dans ettiler, konuştular ve gece hızlı bir şekilde ilerledi.

Evlere döndüklerinde Ethan ateşli âşık kimliğine büründü ve yeniden seviştiler. Gözünü açtığı anda kocasının yanında olduğunu gördü. Bu bir ilkti ve perdelerin arasından süzülen parlak gün ışığında bir kez daha birlikte oldular.

İç i yeniden umutla doldu. İkisi için bir gelecek olabildi. Zevkli bir sohbet eşliğinde sakin bir şekilde edilen kahvaltı Grace'in bu umudunu güçlendirdi.

"Belki öğleden sonra, arabayla parkta ufak bir gezinti yapmak istersin diye düşündüm," dedi Ethan; genç kadını şoke eden bir teklifte bulunmuştu.

"Çok isterim, lordum."

"Ethan," diye düzeltti, Grace'in elini tuttu ve dudaklarına doğru götürdü. "Bana Ethan demeni seviyorum."

Grace, kocasının yakışıklı yüzüne bakınca kalbinin sıkıştığını hissetti. "Çok isterim, Ethan."

Birkaç saniye boyunca birbirlerine bakarak öylece oturdular. Sonra kahvaltı salonunun kapısı çalındı ve Baines içeri girdi.

"Bir ziyaretçiniz var, efendim."

Ethan karısına baktı ve keten peçetesini boşalmış tabağının yanına bıraktı. "Ziyaret için çok erken bir saat."

"Ben de aynen böyle söyledim," dedi Baines. "Adamın rezil bir görüntüsü var. Göndermeye çalıştım ama sizinle konuşmak için ısrar edince çalışma odasına aldım. *Deniz Büyücüsü* gemisinde çalıştığını söyledi."

Ethan ayağa fırladı. "*Deniz Büyücüsü* mü? Bunu söylediğine emin misin? Bu ismimi verdi?"

"Adı Felix Unster'di sanırım. Geminin üçüncü kaptanıymış."

Ethan sandalyesini geriye doğru sert bir şekilde itince sandalye halının üstüne devrildi. Kahvaltı odasından uzun adımlarla yürüyerek çıktı, Baines de hemen arkasından gitti. Karmaşadan dolayı tedirgin olan Grace arkalarından koş-turdu. Çalışma odasına vardığında kapıyı açık buldu. Ethan fazlasıyla cüsseli bir adamla yüz yüze bakıyordu. Adamın üzerinde kahverengi bir pantolon ve çizgili bir gömlek vardı.

Ethan denizciye yaklaştığında, Grace olduğu yerde donup kaldı.

“Tanrım, öldüğünü sandım, dostum!” Ethan’ın yüzünde böyle bir gülümsemeyi bugüne kadar hiç görmemişti. “Hapisten nasıl kurtuldun? İngiltere’ye nasıl döndün?”

Felix Unster gülümsemedi. “Gardiyanlardan birini öldürdüm. Adamın kırbaç darbeleri canıma tak etmişti. Şans eseri kurtuldum diyebiliriz.”

“Fransa’dan nasıl ayrıldın?”

“Sahile kadar gittim, beni eve götürmesi için kaçakçılardan birine para verdim. Eve döndüğümde senin de Azrail’e kazık attığını öğrendim.”

“Başka kurtulan oldu mu?” diye sordu Ethan. Gülümsemeye devam ediyordu.

“Ned haricinde hiç kimse...”

“Ned ve Angus McShane yeni gemim *Deniz Şeytanı*’nda ekibime dâhil oldular. Seni gördüklerine çok sevinecekler, Felix.”

“Çoktan gördüm. Bana yeni havadislerden bahseden Ned’di zaten.”

“Yeni havadisler neymiş?” Ethan’ın yüzünde temkinli bir ifade belirdi.

“O iğrenç hainin kızıyla evlenmişsin. Adamlarının ölmesine neden olan adamın kızıyla. Küçük fahişeyle evlenmişsin.” Nefretle Ethan’ın ayağına tükürdü. “O kızdansa daha iyi değilsin, o mide bulandırıcı Forsythe’den. Uzun yıllar birlikte denize açılmış olmasaydık, bunun için seni öldürürdüm.”

Kapının hemen dışında duran Grace’in midesi kasıldı. Bir an bayılacağını düşündü. Odanın karşı tarafındaki Ethan’ın yüzündeki tüm kanın çekildiğini gördü.

“Defol buradan,” dedi aheste aheste. Sesindeki uyarı dolu tonu *Leydi Anne*’den kaçırıldığı geceden beri duymamıştı. “Çık git ve bir daha sakın gelme. Karımla ilgili tek kelime edeyim de deme yoksa o hapiste ölmeyi dileyecek hale getiririm seni.”

İri denizcinin çenesi kaskatı kesildi. Adam çalışma odasından fırtına gibi çıkarken Grace iyice duvara sindi. Geçerken genç kadını fark etmemişti bile. *Keşke ben de fark etmeseydim*, dedi içinden. *Keşke Ethan’a söylediği o korkunç şeyleri duymasaydım*.

Ethan’la evlenerek ona ne yaptığını ilk kez anlamaya başlıyordu. Genç adam, kendisine has olan ahlak kurallarını yıkmıştı. Adamlarına ve kendisine verdiği sözden dönmüştü. *Deniz Büyücüsü*’nün ekibi birbirine kan bağıyla bağlanmışlardı. Onların ölümü, Ethan’ın ölümü demekti. O gün, o gemide kocasının bir parçası ölmüştü sanki.

Ve Grace’le evlenerek, adamlarına ihanet etmişti.

Çalışma odasının eşiginden içeri doğru bir adım attı, kalbi onun adına acıyordu.

“Beni rahat bırak,” dedi Ethan. Yüzündeki soğuk ifade aralarında gelişmeye başlayan ilişkiye dair tüm umutları

yok etmişti. Umut kırıntıları, Ethan'ın gemisindeki adamlarla birlikte denizin karanlık sularına gömülmüştü.

21

Sıcak hava dalgası şehri etkisi altına almıştı. Günler fazlasıyla boğucu geçiyordu ve bir gram esinti yoktu. Havadaki kalın is ve toz tabakası insanın nefes almasını zorlaştırıyordu. Londra'ya yaz gelmiş ve şehrin temposunu düşürmüştü.

Temmuzun yirmi ikinci gününde, iki şey oldu.

Victoria Easton kocasına sağlıklı bir erkek çocuğu armağan etti.

Ve Ethan yeniden denizlere dönmesi üzerine çağrı aldı.

Cord çalışma odasına girdiğinde masasının arkasında dikiliyordu.

“Gideceğini duydum,” dedi Cord, lafı hiç dolandırmadan. “Seni görmek istiyorsam hemen uğramam gerektiğini düşündüm.”

“Pendleton söyledi sanırım.”

“Hal söyledi, evet. Sana teklif etmek istememiş fakat Fransız filosuyla ilgili hareketlenmeler varmış. Max Bradley'nin de seninle geleceğini söyledi.”

“Doğru, bana da yeni söyledi. Bu haftanın sonunda denize açılacağız.” Max'e göre gerçekten de Fransızlar hare-

kete geçmişlerdi. *Deniz Şeytanı* ve mürettebatına ihtiyaçları vardı. Ethan'ın bu görevi kabul etmekten başka şansı yoktu. En azından kendisine söylediği şey buydu.

Gittiği için bir bakıma mutluydu aslında.

Felix Uster'ın geldiği sabahtan beri Grace'ten uzak duruyordu. Yine de onu görmediği zamanlarda bile varlığını hissediyordu. Karşılaştıkları nadir zamanlarda Ethan'm kalbi acıyla sıkışıyordu. Terasta Freddie'yle birlikte gördüğü zaman yanlarına gidip Grace'i kollarının arasına almamak için zor tutuyordu kendini. Onu delicesine istese bile sahip olamazdı.

"*Deniz Şeytanı* 'na ihtiyaç duyuluyor. Gemim ve mürettebatım savaş gemilerinin kolaylıkla altından kalkamayacağı birçok şeyi başarabilir," dedi kuzenine.

Cord'un çenesi kasıldı. "Yaptığın her şeyde başarılı oldun bugüne kadar. Asıl sorun o değil."

Ethan kuzeninin sesindeki belli belirsiz gerginliği duymazdan geldi. "Aslında ben de sana uğramayı düşünüyordum. Duyduğum kadarıyla tebriklerin ardı arkası kesilmiyormuş."

Cord'un ifadesi anında yumuşadı. "Bir oğlumuz oldu. Ne kadar mutlu olduğumuzu sana tarif edemem."

Ethan bakışlarını kaçırdı. Grace'in karnındaki bebeği düşünmek istemiyordu. Grace'le ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu aslında. Fakat anlaşılan o ki, yapabildiği tek şey buydu. "Umarım karının sağlığı yerindedir."

"Çok iyi, teşekkür ederim." Cord'un kehribar rengindeki gözleri Ethan'ın yüzüne odaklandı. "Seninki nasıl?"

Ethan'ın bakışları tekrardan başka bir yöne kaydı. "Grace de iyi."

“Nereden bileceksin ki? Victoria’nın söylediğine göre ikiniz zar zor konuşuyormuşsunuz.”

“Hizmetçisine bana rapor vermesini söyledim. Vücudu değişiyor haliyle ama yaklaşmakta olan anneliğe alışmış gibi görünüyor. Çok heyecanlı hatta.”

Konuyu değiştirmek umuduyla büfeye doğru yürüdü ve konyak sürahisinin kristal tıpasını kaldırdı. “Bir şeyler içmek ister misin? Ben çoktan bir kadeh içtim.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kuzeni yine gergin bir ses tonuyla konuşmuştu. “Söyleyeceğin bir şey var senin, dökül bakalım.”

Cord konuşmaya başlamadan önce iyice doğruldu. “Pekâlâ, bunu sen istedin. Fransa’dan döndükten sonra bana bir daha denize açılmayacağını, markilik unvanının getirdiği sorumlulukları üstleneceğini söylemiştim.”

“Söylemiştim, evet. Bazen işler değişir.”

“Artık evli bir adamsın, Ethan. Baba olmak üzeresin. Bunun hiç mi önemi yok?”

“Ülkeme karşı sorumluluklarım var. Öyle kolayca geri çeviremem.”

Cord’un yumruğu hızla masaya indi. “Kahretsin! Dostum senin karına ve taşıdığı bebeğe karşı da sorumluluğun var!”

Ethan kaskatı kesildi. “Benden birkaç yaş büyük olman kuzenim olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Babam değilsin, Cord.”

“O genç kadına davranma şeklini baban görseydi mezarında ters dönerdi adam. Grace’in fazla enerjik olduğunun farkındayım, evlenmek istemeyeceğin türde bir kadın muhtemelen. Geçmişte onaylamadığım bazı düşüncesiz

şeyler yaptığı da doğru, ama—”

“Grace enerjik olmanın çok ötesinde. Bu zamana kadar tanıdığım en gözü kara, en pervasız kadın. Grace aynı zamanda anlamsız bir şekilde cesur. Ayrıca düşüncesiz davranan bir kadın. Başkalarının iyiliği için kendini tehlikeye atmaktan asla çekinmez. Vatan haini olan babasına yardım etmesi gibi. Çok zeki, cesur ve fazlasıyla açık sözlü. Çok güzel ve yüce gönüllü. Ve—” Başını kaldırıp kuzenine baktı. Kendini ne kadar çok ele verdiğini anladığında yanakları kızardı.

Cord genç adama onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Tanrım, sen ona âşık olmuşsun!”

Ethan konyağından bir yudum aldı. “Saçmalama lütfen.” Fakat kadehi yuvarlak sehpanın üzerine bırakırken elleri titriyordu.

“Görevi reddet, Ethan. Sana söylenenleri fazlasıyla yerine getirdin. Burada, Grace’le birlikte kal. Anne olmak üzere. Doğum yaklaştığında sana ihtiyacı olabilir.”

Bunu kendisi de düşünmüştü. Aslında yerine başka birini gönderebilirdi. Evde Grace’le birlikte kalmayı bu kadar çok istediğini düşünmek Ethan’ı hasta ediyordu. Fakat ülkesini yardıma ihtiyaç duyulduğu bir zamanda yüz üstü bırakmak yapabileceği bir şey değildi.

Ethan başını salladı. “Yapamam. Söz verdim bir kere. Sözümü yerine getireceğim.”

“Denizlere geri dönersen bu sefer hayatından daha fazlasını riske atmış olacaksın. Grace’le gelecek şansınızı riske etmiş olacaksın. Senin karın o, Ethan. İhtiyaç duyduğu zaman yanında olmazsan nasıl bir geleceğiniz olabilir ki?”

“Ülkemin bana ihtiyacının olması Grace’e olan duyguları-

mı geçersiz kılıyor maalesef. Eğer birazcık şanslıysam görev çabuk biter ve bebek doğmadan Londra'ya geri dönerim.”

“Grace’in Harmon Jeffries’in kızı olduğu gerçeğinden kaçınmak için yapmadığından emin misin?”

Bunun için mi gidiyordu gerçekten? Aslında kısmen öyleydi.

Ethan cevap vermeyince kuzeni iç çekti. “Grace sene-lerce gerçek babasının kim olduğunu bilmedi. Hiç tanıma-mış olması ne yazık.”

Cord’un gidişini seyretti, kuzeninin omuzları dünyanın tüm yükünü taşıyormuş gibi çökmüştü.

Ethan için endişeleniyordu.

Grace için endişe etse daha iyi olur, diye düşündü Ethan.

Ethan’ın gidişinin üzerinden haftalar geçmiş, Ağustos ayı gelmişti. Grace bebeğin hareketlerini hissedebiliyordu artık. Büyüleyici küçük tekmeleri ve çırpınışları genç kadını fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Ethan’ın gidişinden beri tek tesellisi karnındaki bebek olmuştu. Bebek gelene kadar tamamlanması gereken şeylerle ilgileniyordu. Bebek odasını dekore ediyordu, beşik almıştı. Perdeler ve oyuncuklar...

Zamanının çoğunu Tory ve yeni doğan oğlu Jeremy Cordell ile geçiriyordu. Claire de sıklıkla onlara katılıyordu. Harriet ziyaretine gelmişti, hem de bir ay kalacaktı. Arkadaşlıkları tazelenmişti ve Grace için günler daha çabuk geçiyordu. Harriet, William Wentworth adındaki zengin bir toprak sahibiyle sıklıkla görüşüyordu. Adam Belford Park’a yakın bir yerde yaşıyordu.

“Sadece arkadaşız,” demişti Harriet fakat bunu söylerken yanakları kızarmıştı. Grace onun adına çok mutluydu.

Başka arkadaşları da arada bir ziyaretine geliyordu. Ethan’ın kız kardeşi Sarah şehre geldiği zamanlar Grace’e uğramadan dönmezdi. Martin Tully’yi bile ağırlamıştı. Adam saygılarını sunmak için birkaç kez uğramıştı ve Grace onu cesaretlendirecek bir şey yapmamaya fazlasıyla özen göstermişti. Bebek varlığını iyice göstermeye başladıktan sonra kont, gelmeyi kesmişti zaten.

Yaz sıcaklarının etkilerini hissettiği bir sabah beklenmedik bir ziyaretçi geldi. Tory’yi kucağında bebeğiyle karpısında gördüğünde çok şaşırdı. Bebek, siyah saçları ve mavi gözleriyle tapılası bir şeydi resmen. Tory zamanla, babasının gözlerinin kehribar rengini alacağını iddia ediyordu.

Tory’nin beklenmedik gelişi değil, yüzündeki ifade Grace’in kafasındaki tehlike çanlarını harekete geçirdi. “Ne oldu?”

Tory alt dudağını ısırды. “Pek de iyi bir şey olmadığı kesin. Yalnız kalacağımız bir yere geçelim.”

Tory’yi yeşil salona kadar takip edip kapıyı kapatırken Grace’in kalbi korkuyla doldu. “Ethan’la mı ilgili? Kocama bir şey mi oldu?”

Genç kadın başını salladı. “Öyle bir şey değil.” Battaniyesine sarılı bebeği kanepeye, yanına koydu. İnce örtüyü tumbul bacaklarının etrafına sıkıştırdı ve devam etti. “Ethan’la değil, babanla ilgili bir mesele.”

“Babam mı? Gerçek babamı kastediyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Grace arkadaşının yanına oturdu. “Ne olmuş ona?”

“Geçen akşam Albay Pendleton bize geldi. Cord’la senelerdir arkadaşlar.”

“Evet, biliyorum. Ethan’ı kurtarmanıza yardım etmişti.”

“Doğru, çok yardımı dokunmuştu. Neyse, Jeremy’yi kontrol etmek için onları yalnız bıraktım ve geri döndüğümde konuştuklarını duydum. Koridorda bekleyip dinledim. Baban bir süre önce York’ta görülmüş. Son zamanlarda ise Leicester yakınlarında onu gördüğünü söyleyenler varmış. Yetkililer Londra’ya döndüğünü düşünüyor.”

Grace’in midesi düğümlendi. “Kesinlikle yanılıyorlar. Şehre dönüp de neden hayatını riske atsın ki?”

“Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama albay doğru olduğuna inanıyor ve ben bilmen gerektiğini düşündüm.” Tory uzanıp arkadaşının elini tuttu. “Beni dinle, Grace. Eğer baban seninle bağlantı kurmaya çalışırsa onu görmeyi reddetmelisin. Onun kaçışının arkasında senin olduğunu öğrenirlerse, hapse girersin. Bunun olmasına izin veremezsin. Bebeğini düşünmen lazım.”

“Geri döndüğüne inanmıyorum. Babam herhangi bir yerde olabilir. Ülkeyi terk etmiş bile olabilir. Belki de kolonilere gitmiştir.”

“Bu daha olası görünüyor. Umalım ki haklı çık.”

Grace, *umarım*, diye dua etti. Tory’nin söylediği gibi, düşünmesi gereken bir bebeği vardı.

“Belki de Ethan’ın gitmesi iyi oldu,” diye devam etti Tory.

Grace ne demek istediğini anlamıştı. Babasının asıldığını görmeyi en çok isteyen insan kocasıydı.

“Belki de, ama...”

“Ama onu çok özölüyorsun. Ve nasıl olduğunu çok merak ediyorsun.”

“Onu seviyorum, Tory,” diyerek içini çekti. “Felix Unster’in geldiği sabah, Ethan’ın yaşadığı ikilemi sonunda anlayabildim. Adamları ölürken kendisi hayatta kaldığı için suçlu hissediyor. Bunun üstüne bir de o ölümlerden sorumlu olan adamın kızıyla evlenmeye zorlanıyor. Ethan beni sevmenin adamlarına karşı son ihaneti olacağını düşünüyor ve kendini bu yüzden geri çekiyor.”

Tory arkadaşının elini sıktı. “Kocan çok zor bir adam. Belki zamanla geçmişiyile yüzleşmeyi başarır ve neyin daha önemli olduğunu fark eder.”

Grace’in boğazına bir yumru oturdu. Bunun —Ethan’ın geçmişiyi geride bırakmasının— gerçekleşmesi için her gün dua ediyordu. Şimdi de babasıyla ilgili söylentiler ortaya çıkmıştı. *Umarım hepsi yalandır ve Ethan sağ salim eve döner*, diye dua etti.

Haftalar hızla geçiyor, ağustos günleri Grace’e sıcak ve boğucu geliyordu. Ethan için endişelenmemeye çalışıyordu fakat haberler pek iç açıcı değildi. Fransız donanmasına ait savaş gemileri İspanya kıyısındaki ablukayı delmişti ve İngiliz donanmasına ait gemiler onları karşılamaya gidiyordu. Albay Pendleton bizzat kendisi eve gelerek Ethan’dan bahsetmiş, ne ona ne de gemisine bir şey olmadığını söylemişti.

Fakat ay sonuna doğru gazeteler savaş haberleriyle dolmaya başlamıştı. Kadiz kıyısında patlak veren büyük savaşta, sevgili Amiral Nelson da dahil birçok İngiliz hayatını kaybetmişti. *Chronicle*’da yayınlanan kayıplar listesindeki her bir ismi yüreği ağzında okuyordu. Haberlere göre Trafalgar’daki savaş, İngilizlerin şanlı zaferiyile so-

nuçlanmıştı. Beş bin Fransız kaybına karşılık sadece beş yüz İngiliz ölmüştü.

Ethan bu kayıplar arasında olabilirdi. Emin oluncaya kadar Grace'in rahat etmesinin imkânı yoktu.

Genç kadının tam tersine Freddie oldukça rahattı. Ethan'm ısrarları sonucu evde kalıp eğitime devam etmişti. Kendini iyice yıldızlara kaptırmıştı, geceleri genellikle Grace'e katılıyor ve teleskopla gökyüzünü inceliyordu. Yine de arkadaşları için endişe ediyordu. Grace'e savaş haberlerini okuması için ısrar ediyordu.

"Kaptana hiçbir şey olmayacak," dedi kesin bir şekilde. "Çok dikkatli biridir. Fransızlar bu sefer onu alamayacak."

Grace onun haklı olması için dua etti. Ethan'a bir şey olursa...

Yüreği sıkıştı.

Düşüncesi bile korkunçtu.

Kuzeyden esen sert rüzgâr, okyanus dalgalarını coşturarak beyaz köpükler oluştuyordu. *Deniz Şeytanı*'nın güvertesi Ethan'm ayaklarının altında hareket ediyordu ve genç adam okyanus akıntısı yüzünden sallanan gemide ayakta kalmaya çalışıyordu. Tepesindeki yelkenler rüzgârla birlikte korkunç sesler çıkarıyordu fakat Ethan farkında bile değildi. Uzun zamandır evini düşünüyordu. Bir kez daha Londra'ya dönmeyi. Grace'e dönmeyi...

"Sorun nedir, delikanlı? Yarım saattir öylece denize bakıyorsun."

O kadar derine dalmıştı ki Angus'un geldiğini bile duymamıştı. "Grace ve bebek için endişeliyim."

Angus alay edercesine gülümsedi. “Kadınlar binlerce yıldır doğum yapıyor. Genç hanım oldukça güçlü ve bebek de öyle olacak.”

“Keşke orada olsaydım. Cord haklıydı. Onu terk etmemeliydim.”

“Başka şansın yoktu. Sadece kendini düşünemezdin.”

“Ya zamanında geri dönemezsem ve bir şey olursa? Benim hatam olur, Angus.”

Yaşlı adam Ethan’a baktı. “Anlaşılan o ki bu leydiye, onu gemiye getirdiğinden beri değer veriyorsun. Geçmiş geride bıraktın öyleyse, ha? O kıza gerçek bir koca olabilecek misin?”

Ethan gözlerini çalkantılı suya dikti. “En başından beri hiç adil davranmadım ona. Sonunda gerçeği görebilmem haftalar aldı.”

“Onu sevdiğini mi?”

Genç adamın parmakları tırabzanları sıktı. “Evet.”

“O biliyor mu bunu?”

Başını iki yana salladı. “Ben bile bilmiyordum ki.”

“O zaman ona söylemelisin.”

Ethan karanlığa doğru iç çekti. “Yapamam.”

“Hangi kahrolası nedenden ötürü acaba?”

“Çünkü babasının adalete teslim edilmesi için ant içtim. Bu asla bozamayacağım bir yemin.”

Angus tartışmamayı tercih etti. Bazı şeylerin kutsal olduğunu biliyordu. Bir adamın başkalarına borçlu olması onlardan biriydi. “Belki zamanla her şey sona erer.”

“Öyle olması için dua edeceğim,” dedi Ethan. Acaba bir gün gerçek olacak mıydı bu, merak ediyordu.

“Rahatsız ediyorum, hanımım.” Phoebe yatak odasının kapısından başını uzattı. “Bu sizin için geldi.” Elinde kırmızı balmumuyla mühürlü, katlanmış bir kâğıt parçası vardı.

Grace kaşlarını çattı. Eylülün ortalarına gelmişlerdi. Hamileliğin sekizinci ayının sonlarındaydı, göbeği yusuvarlak olmuş, göbek deliği dışarı çıkmıştı. Karnının aldığı şekle göre Tory erkek olacağını söylüyordu.

“Kim verdi sana bunu?”

“Aşçı, bir adamın arka kapıya geldiğini söyledi. Bunu aldığınızdan emin olmasını söylemiş.”

Phoebe notu uzatıp Grace’in etrafında dolanmaya başladı. İçinde yazılanları merak ediyor olmalıydı.

“Çekilebilirsin, Phoebe.”

Merakı giderilmeyen Phoebe dudak büktü. “Hemen, leydim.”

Genç kızın yatak odasından çıkmasını bekledi ve sonra mesajı açtı. Okuduğu diğer mektuplardaki yazıyı tanıdı ve Grace’in içi daraldı.

Sevgili Grace,

Seninle bağlantıya geçmemeyi düşünüyordum, seni artık problemlerime dâhil etmemeye kararlıydım. Maalesef kaçtığım günden beri, masum olduğumu kanıtlamaya çalıştığım her girişimim başarısızlıkla sonuçlandı. Bu yüzden sana rica etmek

zorundayım. Güçlü bir adamla evlendiğini daha yeni öğrendim. Soruşturmamda kocanın bana yardım etmesini sağlayacağını umuyorum. Beş gün içinde Londra'ya varıyorum. Covent Garden, Russell Caddesi'ndeki Rose Meyhanesi'nde benimle buluş. Öğleden sonra iki gibi seni bekliyor olacağım. Eğer gelmezsen benim için yeteri kadarını yaptığına karar verdiğini anlayacağım ki bu doğru aslında. Yine de, çaresizce seni görmeyi umuyorum.

Cesaretinden dolayı sana büyük bir hayranlık duyuyorum. Derin sevgilerimle,

Baban

Elinde tuttuğu kâğıt titriyordu. Yetkililerin düşündüğü gibi babası hâlâ İngiltere'deydi. Kâğıtta yazdıklarına göre masumdu ve bunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ve Tory'nin endişe duyduğu şeyi yaparak, Grace'ten yardım istemişti.

Tanrım.

Babası bu kadar zamandır her nerede saklanıyorsa, kızıyla ilgili fazla bir şey duymadığı çok açıktı. Bir markiy-le evlendiğini öğrenmişti fakat o adamın *Deniz Büyücü-sü*'nün kaptanı Ethan olduğunu bilmiyordu.

Kocas, hapsedilmesinin ve adamlarının kaybının sorumlusu olarak vikontu görüyordu. Anlaşılan oydu ki Harmon, damadının kendisinin asıldığını görmeye can attığını bilmiyordu. Hamile olduğundan da haberi yoktu muhtemelen.

Oh, Yüce Tanrım!

Keşke Matilda teyze burada olsaydı. Teyzesi vikont-la görüşür, neye ihtiyacı olduğunu öğrenir ve bir şekilde yardım ederdi. Fakat yaşlı kadının son mektuplarına göre

Leydi Humphrey, Londra'ya gelemeyecek kadar hastaydı. Victoria'dan yardım isteyebilirdi, ama başkalarını tehlikeye atmak istemiyordu.

Babasını yardıma ihtiyaç duyduğu bir zamanda terk etmeyi de hiç düşünmüyordu. Masumum demişti babası. Duruşmadan önce vikontun davasıyla ilgili her şeyi okumuştı ama hiçbir şey kesin görünmüyordu.

Davanın başından sonuna kadar masum olduğunu beyan etmişti fakat mahkeme onu suçlu bulmuş ve asılmasını istemişti. Grace bunun olmaması için elinden geleni yapmıştı.

Tanrım, bir kez daha yapabilmem için bana cesaret ver, diye yakardı Grace.

Gökyüzünde tek bir bulut bile olmasa da, soğuk bir Londra günüydü. Rüzgâr, yaprakları su oluklarının içine savururken caddedeki insanlar yün paltolarına sarınmışlardı. Kiralık araba Ethan'ı rıhtımdan alıp eve götürürken, sert Londra rüzgârı genç adamın beklentisini daha çok şiddetlendiriyordu.

Haftalardır bu günü düşünüyordu. Yüzlerce kez hayal etmişti. *Deniz Şeytanı*'yla denize açıldığı günden beri savaşı geride bırakıp evine dönmeyi hiç bu kadar istememişti.

Grace'e dönmeyi...

Onu seviyordu, bunu artık biliyordu. Aylarca süren özlem bunu anlamasına yardımcı olmuştu. Fakat ne yazık ki aralarındaki problemler hiç değişmemişti. Babasını adalete teslim edeceğine yemin etmişti. Artık şehre dönmüştü ve bu dava bir onur meselesi haline gelmişti. Yine de bugün araştırmalarına ara vermeyi düşünüyordu.

Bugün evine gidiyordu. Araba köşeyi dönüp konağın önünde durduğunda Ethan arabacıya ücretini ödedi ve demir merdivenlerden aşağıya atladı. Bir anlığına kapının önünde öylece dikilip evine baktı. Üç katlı yapı genç adamın hayatta istediği her şeyi temsil ediyordu. Hayallerinin

temsili olan bu ev, aynı zamanda aylarca denizde olmasının da nedeniydi.

Ön sundurmadaki merdivenleri çıktı ve pirinçten yapılmış ağır kapı tokmağına uzandı. Çapa şeklindeki tokmağı kavrayamadan kapı hızla açıldı.

“Lord Belford! Bu ne harika sürpriz böyle! Eve hoş geldiniz, lordum.” Baines gülümsüyordu. Bunu nadiren gördüğü için Ethan da gülümsemeden edemedi.

“Evde olmak güzel, Baines.”

“Geleceğinizi bilmiyorduk. Leydi hazretlerine geldiğinizi bildireyim mi?”

“Nerede şimdi?”

“Yeşil misafir salonunda, efendim.”

“Teşekkür ederim, kendim söylerim.” O tarafa, koridor-
dan aşağıya doğru yürümeye başladı. Fazlasıyla gergindi
ve ayağındaki aksaklık belirgin hale gelmişti. Salonun
kapısına geldiğinde girişinde durakladı, öylece bekleyip
koltukta bir şeyler okuyan kadına baktı.

Hatırladığından çok daha güzel görünüyordu, cildi porse-
len pürüzsüzlüğündeydi ve hayat dolu bir ışıkla parlıyordu.
Öğleden sonra güneşiyle parıl parıl parlayan kestane rengi
saçlarını bukleler halinde toplamıştı. Hamileliği yüzünden
kocaman görünmesinin önemi yoktu. Ethan karısının haya-
tında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünüyordu.

Bir süre daha eşikte durdu, Grace’in görüntüsünü kana
kana içti. Onun için yanıp tutuşuyordu fakat ne söyleme-
si gerektiğini bilmiyordu. Grace kendisini gördüğüne se-
vinecek miydi, ondan bile emin değildi. *Umarım sevinir,*
diye dua etti. Umarım hislerimin biraz da olsa karşılığı
vardır. Tanrım, en azından aramızda oluşan uçurumu ka-

patmamız için bize yardım et.

Artık bunun için hazırdı, geçmişi geride bırakmaya ve Grace'in bir zamanlar yalvardığı şeyi yapıp geleceğe bakmaya hazırdı.

Karısı başını kaldırıp ona baktı, gözleri bir süreliğine birbirine kenetlendi. O güzel yeşil gözler, yaşlarla dolmaya başladı. Ethan'ın göğsü birden bire hücum eden düzinelerce duygu yüzünden sıkıştı. Tüm hisleri birbirine girmişti ve hepsinin tek bir anlamı olduğunun farkına varmaya daha yeni başlamıştı.

“Merhaba, Grace.”

Grace oturduğu yerde donup kaldı. Birkaç saniye boyunca hareket edemedi. Yarım saattir bu koltukta oturuyordu. Bel ağrıyordu; kaburgalarının, limitlerini zorlayarak genişlediğini hissediyordu. Tüm bu süre boyunca Ethan'ı düşünmüştü. Neredeydi? Güvende miydi acaba?

Sanki düşüncelerini duymuş gibi şu anda karşısında duruyordu. Grace bir an kalbinin durduğunu sandı.

Ethan'ın burada olduğuna ikna olmak için gözlerini kırıştırdığında yaşlar yanaklarına doğru süzüldü. Koltuktan kalkarken boğazına bir yumru oturdu. Gözlerini kocasının yüzünden alamıyordu. Zayıflamış görünüyordu ama yakışıklılığından bir şey kaybetmemişti. Temiz bir gömlekle pantolon giymişti, saçları hâlâ nemliydi ve biraz uzamıştı. Etrafına yaydığı güç ve şehvet yüklü enerji hiç değişmemişti, hâlâ hatırladığı gibiydi. Grace kendi toparlak halini düşününce bir anlığına cesareti kırıldı ve duraksadı.

“Ethan...” yeniden yürümeye başladı. Aslında pavyak

paytak ilerlemek daha doğru bir tanım olurdu. Elleri ve ayakları titriyordu. Ethan'ın bakışları göbeğine doğru kaydı. O güzel mavi gözlerde tiksiniye göreceğinden emindi. Oysa sandığı gibi tiksinti değil, bambaşka şeyler gördü.

Kocasını iki uzun adımda yanına geldi ve Grace'i kollarının arasına aldı. Göbeğinin izin verdiği ölçüde yakınına çekip yanağını Grace'in yanağına yasladı. "Grace... Tanrım, seni özledim. Seni çok özledim."

Grace kocasına sıkıca sarıldı. Yaşlardan dolayı boğazı tıkanmıştı. "Ben de seni özledim." Ethan'ın tutuşunu sıkılaştırdığını hissetti. Grace'i şaşırtan bir şekilde genç adamın bedeni titriyordu. "Öleceksin diye çok korktum."

Ethan yutkundtu ve genç kadının kalkık suratına baktı. "Bir süredir İspanya'daydık. Haber gönderemedim o yüzden. Seni her gün düşündüm. Her günün her dakikasında aklımda sen vardın. Seni ne kadar çok özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Grace azıcık geri çekildi ve Ethan'ın yanağını okşadı. Farklı görünüyordu, genç kadının idrak edemediği bir şekilde değişmişti.

Yanağını Grace'in avucuna bastırdı. "Grace... aşkım."

Genç kadın Ethan'a doğru uzanırken hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Dudaklarını onunkilere bastırduğunda karşılık alıp almayacağından emin değildi. Ethan anında karşılık verdi, yumuşak ve nazik bir şekilde öptü karısını. Grace'in istediği şekilde öperse sanki genç kadın dağılıp parçalara ayrılacakmış gibi öpüyordu.

Geri çekilip Grace'in bedenini inceledi. "İyi misin?"

İyi miydi? Ethan'ın eve dönmesi dışında iyi giden bir şey yoktu. Titrek bir şekilde gülümseyerek, "Şişmanla-

dım, çirkinleştim ve sefil bir haldeyim. Ve anne olacağım için inanılmaz derecede mutluyum,” dedi.

Ethan parmağını karısının yanağının üstünde gezdirdi. “Çirkin falan değilsin. Gördüğüm en güzel kadınsın sen.”

Grace’in gülümsemesi tereddütle gölgelendi bir an. “Denizdeyken bakış açısına bir şey olmuş kesinlikle.”

Ethan başını salladı. “Tamamen ciddiylim.”

Bakışlarını kaçırdı, boğazı düğümlenmişti. “Yakında oğlunu doğurduğumda vücudum eski haline dönecek.”

Bebekten bahsettiği için Ethan’ın geri çekileceğini, surat asacağını düşündü fakat kocası tam tersine gülümsedi.

“Belki de kız olur.” •

Grace kocasına baktı ve başını salladı. “Erkek olacak. Eminim buna.”

Ethan’ın bakışları yumuşadı. “Her zaman çok isteklisin.”

Grace kollarının arasına geri döndü. “Evde olduğun için çok mutluyum.”

“Seni bir daha bırakmayacağım,” dedi genç kadının kulağına doğru. “Sana söz veriyorum.”

Grace’in kalbi sıkıştı. Ethan sözünden dönen bir adam değildi. Sonsuza kadar burada kalacaktı ve Grace’i özlemişti. Hayal ettiği eve dönüş sahnelerinin hiçbirisi böyle değildi.

Gülümsedi. Ethan evdeydi ve genç kadın çok mutluydu.

Derken babasının gönderdiği mektubu ve gitmeye karar verdiği görüşmeyi düşününce gülümsemesi soldu. Kötü şeyler olacağına dair bir önsezisi vardı.

Hamile karısı üst katta, kendi yatağında uyuyordu. Tanrım, evde olmak ne kadar da güzel hissettiriyordu. Savunma Bakanlığı başka bir görev daha teklif etmişti fakat Ethan bu sefer reddetmişti. Trafalgar'daki mutlak galibiyet İngiliz deniz kuvvetlerinin denizlere hâkim olmasını sağlamıştı. Ethan kesinlikle inanıyordu ki bu savaş Napolyon'un düşüşüyle sonuçlanacaktı.

Görevini yerine getirmişti. Şimdi yapması gereken başka bir görev vardı.

Ethan çalışma odasına gitti ve mülkleriyle ilgili birikmiş işlerini düzenlemeye başladı. Aklı Grace ve önlerinde uzanan gelecekte kalmıştı. Uzakta olduğu aylar boyunca, ekibi ve kendisi savaşın ortasındayken bile karısını düşünmekten bir an bile vazgeçmemişti.

Onu gördüğü an —Ethan'ın bebeği yüzünden karnı yuvarlaklaşmış, yaklaşan anneliği sebebiyle yüzü ıslıl ıslıl parlıyor— haklı olduğunu anlamıştı. Grace'i seviyordu. Bunu daha fazla inkâr edemezdi.

Grace'e âşıktı ama yüz yüze kaldıkları problemler değişmemişti. Babası vatan hainliğinden dolayı aranıyordu ve Ethan onun asıldığını göreceğine yemin etmişti. Bu öyle bir yemindi ki yerine getirilinceye kadar insanın peşini bırakmazdı.

Grace'e olan sevgisinden eminken, gelecekleri konusunda o kadar kesin konuşamıyordu.

Ertesi gün Grace'in doğum sancıları başladı. Daha sonra yanlış alarm olduğu anlaşıldı fakat Ethan telaş içinde doktoru ve ebeyi çağırtmıştı.

"Gözünüzü üzerinden ayırmamanız çok iyi," demişti

Ethan'ın arkadaşı olan Dr. McCauley. "Fakat bebek bugün gelmeyecek."

Grace yatağın yanında konuşan iki adamı dinlerken sessizce bebeğin en azından birkaç gün sonra gelmesi için dua etti. Babasıyla yarın öğleden sonra görüşecekti. Ethan'a fark ettirmeden evden nasıl çıkacağını hiç bilmiyordu. Bu haliyle o meyhaneye gidip geri dönmeyi nasıl başaracaktı? Ama bunu bir şekilde yapmak zorundaydı.

Bu sırada da hamileliğin etkilerini daha çok hissetmeye başlamıştı. Çok fazla yerse midesi yanıyordu. Pelvisi ve kaburgaları ağrıyordu, sırtında hiç bitmeyen bir ağrı vardı. Lazımlığı birkaç dakikada bir kullanıyordu muhtemelen.

O öğleden sonra üst kattaki oturma odasında ayakta duruyor, ellerini sırtının alt kısmına bastırıp ağrıyı azaltmaya çalışıyordu.

"Sırtın mı ağrıyor?"

Ethan'ın sesini duyunca genç kadının bedenini sıcak bir ürperti sardı. Arkasını döndü ve kocasının eşikte durduğunu gördü. Uzun boylu ve tamamıyla erkeksi görünüyordu. Eve döndüğünden beri sanki hâlâ gemisindeymiş gibi çalışanlara emirler yağdırıyordu. İsteddiği ilk şey de geceleri ikisinin odasının arasındaki kapının açık bırakılmasıydı.

"Ya zamanın gelirse?" diye sormuştu Ethan. "Ya gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyacın olursa?"

Bunun için zaten bir hizmetçisi olduğunu hatırlatmadı kocasına. Uzun süredir evde yoktu ve Grace onu çok özlemişti. Ethan'm ilgisinin tadını çıkarıyordu.

"Sırtımda ağrı var," dedi sıkıntı dolu bir gülümsemeyle. "Aslında her yerimde var."

"Gel, uzan şöyle. Sana biraz masaj yapayım."

Omzunun üzerinden kocasına baktı. Sırt masajı kulağa öyle güzel geliyordu ki. “Emin misin?”

“Hamileliğinin son günlerinde olduğun için sevişemiyoruz. En azından senin için bunu yapmama izin ver.”

Ethan’ın bu gelişigüzel yorumu genç kadının yanaklarının kızarmasına neden oldu. Uzun zamandır birlikte olmuyorlardı. Muhtemelen şu anda kocasına hiç çekici gelmiyordu fakat doğum yaptıktan sonra eski haline dönecekti. *Beni eskiden nasıl istediye yine istesin*, diye dua etti.

Odaya girdi ve Grace’i Ekim soğuşundan korumak için şöminedeki ateşi güçlendirdi. Sonra karısının içliğine kadar soyunmasına yardım etti, onu yatağa götürdü ve uzanmasını sağladı.

Kocasının elleri bedeninde gezinirken Grace gözlerini kapattı. Nazikçe ağrıyan kaslarına masaj yapıyordu. Baldırlarına, bacaklarına, ayağına. Göğüslerine dokunmuyordu fakat Grace bunu çok istediğini hissedebiliyordu. Sanki Ethan onlara dokunuyormuş gibi sızlamaya başladılar.

Ethan’ın pantolonun önündeki kabarıklığı görünce Grace’in yanakları kızardı. “Kesinlikle beni arzulamıyorsundur.”

Kocasının gülümseyişi yumuşacıktı. “Öyle mi sence? İtiraf ediyorum, hamile bir kadının bana çekici geleceğini asla düşünmezdim fakat konu karım olunca, ona karşı olan arzum hiç bitmiyor.”

Grace’i ateş bastı. Ethan her zaman yiğit bir erkek olmuştu ama bu tamamen farklı ve beklenmedikti. “Teşekkür ederim.”

“Sırt masajı için mi?”

“Beni kadın gibi hissettirdiğin için.”

Grace'in saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı, buk-
lelerinin omuzlarına düşmesi hoşuna gidiyor olmalıydı.
"Sen fazlasıyla kadınsısın. Hatta daha önce senin gibisiy-
le hiç tanışmadım." Battaniyeyi açtı ve yavaşça Grace'in
üstünü örttü. "Biraz uyu. Akşam yemeği hazır olduğunda
Phoebe'ye seni uyandırmasını söylerim."

Grace karşı gelmedi. Doğumu yaklaştıkça yorgunluğu
biraz daha artıyordu fakat uyumakta güçlük çekiyordu.
Geceleri yatağında uzanıyor, gözünü dahi kırpıyordu.
Vücudunda ağrımayan yer yoktu, dinlenmek istiyor ama
uyuyamıyordu. Yarın babasıyla görüşecekti.

Bunun endişesi bile genç kadını uyanık tutmak için ye-
terliydi.

Gece yarısını bir hayli geçmiş olmasına rağmen Ethan göz-
lerini tavana dikmiş öylece uzanıyordu. Döndüğünden beri
çok az uyuyabilmişti. Çok fazla şey olmuştu. Gittiğinden
beri çok şey değişmişti. Misafir odasında kendisini karşı-
layan kadını güçlükle tanıyabilmişti. Hamilelikten dolayı
biraz hantallaşmış olmasına rağmen, *Leydi Anne*'de onu ilk
gördüğü anda hissettiği çekimin aynısını hissetmişti.

Hemen yanındaki odada yatan Grace'in hareket ettiğini
duydu. Muhtemelen o da uyuyamamıştı. Sabahları kah-
valtıda bir araya geldiklerinde, genç kadının gözlerinin al-
tındaki koyu renk halkalardan, uyumakta güçlük çektiğini
anlamıştı. Üstündeki örtüyü çekti, yatağın ayağında duran
şarap rengi sabahlığını kaplığı gibi üstüne geçirdi ve yan-
daki odaya geçti.

"Ethan...?" Grace'in sesi karanlığın içinden geliyordu.
"Umarım seni uyandırmamışımdır."

“Zaten uyanıktım. Uyumakta güçlük çektiğini fark ettim.” Ay ışığı sayesinde Grace’in parlak yeşil gözlerini görebiliyordu. Karısı da en az kendisi kadar sıkıntı yaşıyordu. “Düşündüm de belki...”

“Evet...?”

“Sana yardım edebileceğimi düşündüm.”

Saniyeler geçti. “Ateş söndü,” dedi Grace yumuşak bir şekilde. “Oda çok soğudu. Belki yanıma gelersen sıcaklığın uyumama yardımcı olur.” Örtüleri çekip Ethan’ı sessizce davet etti.

Haftalardır onu istiyordu, hiçbir şey yapmadan öylece yanında yatmak işkencelerin en kötüsü olurdu.

Aynı zamanda mutlak bir mutluluk...

Sabahlığını çıkarırken Grace’in kenara kayıp kendisine yer açmasını bekledi. Daha sonra örtülerin altına girdi. Üstünde sadece iç çamaşırları vardı.

Uzun beyaz geceliğiyle kendi tarafında uzanan Grace’in önce omuzlarını ovaladı, sonra sırtına geçti, kalçalarına ve oradan da bacaklarına indi. Genç kadının zevkten iç çektiğini duydu. Yaptığı şeyden memnun kaldığında ve erkekliği acıyla sızlamaya başladığında Grace’e arkadan, kaşık pozisyonunu alacak şekilde sarıldı. Karısı uykuya dalıncaya kadar öylece kollarının arasında tuttu.

Grace’in yanında uzanırken yarınki görüşmeyi düşünmemeye çalıştı. Jonas McPhee ile buluşacaktı. Vikontla ilgili yeni haberler vardı.

Söylentilere göre Harmon Jeffries, Londra’da bir yerdeydi.

* * *

Grace gün boyunca kendini yiyip bitirdi. Evden ve Ethan'ın dikkatli gözlerinden kaçmak için hangi planı uygulaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

İçlerinden en iyisi Ethan'ı evden göndermek için bir yol bulmaktı. O dışarıdayken Covent Garden'a gidecek, Grace'ten önce dönerse diye Victoria ve küçük Jeremy'yi görmeye gittiğini, kısa sürede eve geri döneceğini bildiren bir not yazacaktı.

Ethan'ın gitmesini sağlamanın o kadar kolay olmayacağına biliyordu. Doğumu yaklaştığı için, Ethan eşini koruyan bir kurt misali etrafında dolaşıp duruyordu. Grace'e değer veriyordu, hem de oldukça fazla. Geçen birkaç gün içindeki hareketleri, genç kadını ikna etmişti.

En sonunda yoldan geçen küçük bir çocuğa para verdi ve Ethan'a bir mesaj iletmesini söyledi. Mesaj, sözüm ona Albay Pendleton'ın sekreterinden geliyordu, Whitehall'deki ofisinde saat birde ayarlanmış bir toplantı için acilen Ethan'ı çağırıyorlardı. Vikont Forsythe hakkında yeni gelişmeler vardı.

Misafir odasındaki koltukta oturan Grace sırt ağrısını görmezden geldi. Elindeki nakışla oyalanıyor, sürekli altın yaldızlı saate bakmamaya çalışıyordu.

Pirinç tokmağın kapıda çıkardığı sesi duydu ve mesajın geldiğini anladı. Daha sonra Baines'in ayak sesleri duyuldu, mesajı efendisine götürüyordu. Birkaç dakika sonra Ethan eşikte belirdi.

"Korkarım ki bir süreliğine gitmek zorundayım. Ben yokken bir şey olmaz değil mi?"

“Hamileyim, Ethan. Vebadan dolayı ölmek üzere değilim. Bir şey olmaz, merak etme.”

Grace’in esprili yaklaşımını fark etmiş gibi görünmüyordu. “Emin misin?”

“Aslında, bu anı kendim için kullanabilirim. Eve geldiğin günden beri horoz gibi tepemdesin.”

Ethan’ın dudakları kıvrıldı. “Bebeğin gelene kadar devam edeceğim buna.”

Bebeğin. Ethan’ın imasını duymazdan geldi çünkü bebek ikisine aitti. Grace’e karşı bir şeyler hissetmeye başlamış olsa da nefret ettiği bir adamın kanını taşıyan bir bebeğe sahip olma fikrini hâlâ kabullenememişti.

“Pendleton beni görmek istiyor. Çok uzun kalmam. Baines’e sana göz kulak olmasını söyledim. Bir şey olursa, sadece—”

“O kadar kısa sürede hiçbir şey olmaz. Toplantına git. Ben dönüşünü beklerim.”

Arkasını dönüp gitmek yerine Grace’e doğru yürüdü, genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, başını eğdi ve oldukça derin bir şekilde öptü. “Kısa sürede döneceğim.”

Ethan odadan çıkarken genç kadın nefesinin kesildiğini hissetti. Bu sefer ki, kaburgalarına baskı yapan bebek yüzünden değildi. Ethan’ın faytonunu istemesini ve seyisin onu evin önüne getirmesini bekledi. Grace kocasının gidişini dinledi, bir süre bekledi ve uşaklardan birine arabasını hazırlamasını söyledi. Aracı kendi kullanmak isterdi fakat bu haliyle pek mümkün değildi.

Tanrım, ben dönünceye kadar Ethan eve gelirse lütfen bıraktığım notu olduğu gibi kabul etsin ve arabacıyı beni götürdüğü yer için sorgulasın, diye dua etti Grace.

Kapıdan çıkmaya çalışırken Baines onu durdurdu. “Gidiyor musunuz, hanımım?”

“Arabayla gezintiye çıkacağım biraz. Leydi Brant ve oğlunu ziyaret ederim belki.”

“Dışarı çıkmanız gerektiğine emin misiniz? Yani bu haldeyken demek istiyorum.”

“Ne demek istediğini anladım, Baines. Evet, oldukça eminim.” Adam yeniden itiraz edemeden yanından süzülerek geçti. *Süzülmek* belki doğru bir kelime olmazdı, hareketleri artık bir hayli hantallaşmıştı. Evin önündeki basamakları sızlanmadan inmek için oldukça fazla çaba sarf etmesi gerekti.

Covent Garden’daki meyhaneye ulaşınca kadar asırlar geçmişti sanki. Drury Lane Tiyatrosu’nun yanındaki bu mekânı biliyordu. Genellikle müşterisi tiyatro izleyicileri olurdu fakat son zamanlarda Grace’in duyduğu kadarıyla pek iyi bir şöhreti yoktu. Yine de gün ortasında bir şey olacağını sanmıyordu. Babası da tehlikeli bir yer seçmezdi zaten.

Kürk yakalı pelerinine iyice sarmıştı. Başlık saçlarını ve yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu. Yünlü kumaşın hamileliğini gizlediğini umuyordu. İlk başta onu görmedi, sonra bir anda yanında bitti.

“Grace, canım kızım. Beni yüzüstü bırakmayacağını biliyordum.” Uzun sakalı ve gözlükleri nedeniyle Grace babasını az kalsın tanı mıyordu. Amaç da tanınmamaktı muhtemelen. Grace’i dirseğinden tutarak duvar kenarında bir masaya doğru yönlendirmeye başladı fakat kızının sarsak adımlarından dolayı vikontun bakışları aşağıya doğru indi. Grace’in kocaman olmuş kamını görünce donup kaldı.

“Yüce Tanrım!”

Grace gülümsedi. “Aslına bakarsan, bebek kocamdan.”

“Oturmalısın, hayatım.” Grace’in sandalyeye oturmalarına yardım etti. “Sana bir fincan çay söyleyeyim.”

Başını salladı, sırtındaki ağrı etkisini göstermeye ve kabusları sancımaya başladığından oturmak iyi gelmişti.

“Gelmemeliydin,” dedi babası. “Bu halde olduğunu bilseydim seni asla çağırmaırdım.”

“Ama çağırdın ve ben de geldim. Mektubunda masumluğunu kanıtlamaya çalıştığını yazmıştın. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

* * *

Konağa döndüğü zaman yorgunluktan ölmek üzereydi. Merdivenleri çıkmaya bile takati kalmamıştı. Daha bir adım dahi atmadan kapı hızla açıldı ve Ethan verandaya fırladı. Gemisinin güvertesindeymiş gibi ayaklarını iki yana açarak durdu. Gözleri aynı anda hem öfkeyle hem de endişeyle parlıyordu.

“Aklını mı kaçırdın sen?”

Ethan kollarının arasına alıp merdivenlerden yukarı taşımaya başlayınca Grace’in soluğu kesildi. Onca ağırlığı kaldırabilmesi ne kadar da etkileyiciydi!

“İyiyim, Ethan. İndir beni lütfen.”

Karısının istediğini yapmadı tabii; onu evin içine, misafir odasına kadar taşıdı ve koltuklardan birine bıraktı. “Bunu yaparken aklından ne geçiyordu senin?”

Grace iyice doğruldu ve başını kaldırarak Ethan'a baktı. "Bu evde bir tutsak değilim, Ethan."

"Doğumun yaklaştı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hatırlatmama izin verirsen eğer, aylarca burada yoktun ve ben tek başıma gayet iyi idare ettim."

Ethan suçlu olduğunu bildiği için bir süre bakışlarını kaçırdı. Sonra yeniden Grace'e döndü. "Pekâlâ, şimdi buradayım ve bebek doğuncaya kadar ben ne diyorsam onu yapacaksın."

Grace koltuğa yayılarak daha rahat bir pozisyon almayı çalıştı ve sevimli bir şekilde gülümsedi. "Sen nasıl istersen, hayatım."

Ethan genç kadının yüzünü inceledi ve siyah kaşları çatıldı. "Evden dışarı çıkmaya can atıyor olduğun için bana sahte bir notla tuzak kurmuş olamazsın, değil mi?"

Grace hayretle kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Diyorum ki, bugün aldığım not düzmeceymiş. Albay Pendleton bana hiçbir şey göndermemiş. Ofisinde herhangi bir görüşme yokmuş."

"Korkarım ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen yaptın, değil mi? O notu sen yazdın çünkü seni bu halde hiçbir yere göndermeyeceğimi biliyordun."

Bazen doğruyu söylemek en iyisidir. "Doğrusunu istersen, ben yaptım. Bana kızma lütfen, boğulacakmış gibi hissettim kendimi."

"Seni küçük cadı. Eğer hâlâ gemide olsaydık seni kamarama kilitle ve anahtarını da denize atardım."

Grace kahkaha attı. “Sana söz veriyorum bir daha böyle oyunlara başvurmayacağım.” *En azından aynı tarz bir oyun.*

Babasına yardımcı olacağını söylemişti. Bebek doğar doğmaz vikontun istediği şeylerin bir kısmını yapmaya çalışacaktı.

Ethan’ın ve onun büyükbabasının adını alan Andrew Ethan Sharpe, 4 Kasım’da dünyaya geldi. Soğuk bir sonbahar sabahıydı, toprağın üzerinde ince bir sis tabakası vardı ve gökyüzünde kara bulutlar dolaşıyordu.

Saatler boyunca devam eden doğum sancıları sırasında bebeğin babası anneden daha kötü durumdaydı. Alt kat-taki oturma odasında, iki arkadaşıyla birlikte oturuyordu. Birisi Brant kontu Cordell Easton’dı ve bu zorlu süreci yaşamış olan bir babaydı. Diğer adam ise Sheffield dükü Rafael Saunders’tı ve evlenmeye kararlı olduğu için yakında aynı çileyi o da çekecekti.

Phoebe’nin elindeki temiz havlularla koridordan geçtiğini görünce Ethan ayağa fırladı ve misafir salonunun kapısına koştu. “O nasıl? Bebek gelmedi mi daha?” Bu soruyu belki de yüzlerce kez sormuştu.

“Karıınız çok iyi. Bebek de gelmek üzere.”

“Hemen gelmeyecek olması benim için yeterli,” diye mırıldandı dük. En az Ethan kadar bezgin görünüyordu.

“Bir bebeğinin olması mı yoksa oturup bebeğin doğumunu beklemek mi,” dedi Cord, dalgalı kahverengi saçlarını eliyle tararken. “Hangisi daha kötü emin değilim.”

“Buna içerim işte.” Rafe konyak kadehini kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Bebeğin doğmasını beklerken tüm

gece boyunca bir hayli içtiler.

“Bir erkek!” Victoria Easton, gülümseyerek kapıda belirdiğinde üç adam da ayağa kalktı.

“Grace iyi mi?” diye sordu Ethan endişeyle.

“Çok iyi. Bebek de iyi. Tıpkı sana benziyor.”

Yeni doğmuş bir bebeğin küçük bir deri yumağından başka bir şeye benzeyeceğini sanmıyordu Ethan. Bebek fikrinden de hâlâ rahatsız oluyordu. İsteddiği tek şey Grace’ti. Grace’i seviyordu.

Fakat karısı da bebeği seviyordu. Ufaklığı daha doğmadan önce sevmeye başlamıştı. O sevgiyi Grace’in yüzünde görmüştü. Yuvarlak karnına her baktığında yüzünde oluşan ifadeden anlaşıyordu.

“Onu görebilir miyim?” diye sordu Victoria’ya.

“Bebegin ve Grace’in temizlenmesi için birkaç dakika ver bize. Sonra gelip görürsün.”

O birkaç dakika saatler gibi gelmişti. Victoria gelip hazır olduklarını işaret edinceye kadar merdivenin başında gezinip durdu.

Derin bir nefes aldı ve basamakları çıkmaya başladı.

Ethan’a göre bebek sahibi olmak, bir adamın katlanmak zorunda kaldığı en kötü şeydi.

23

“İşte oğlunuz, hanımım.” Balıketli ve kızıl saçlı sütannenin adı Sadie Swann’dı. Doğu Londra şivesine ve kanlı canlı bir yüze sahipti. “Altını değiştirip besledim. Çok uslu bir bebek.”

“Teşekkür ederim, Bayan Swann.” Evin arka tarafındaki aile bireyleri için ayrılmış konforlu oturma odasının ortasında duran Grace, battaniyeye sarılmış bebeği bakıcının elinden aldı ve oğlunu göğsüne doğru bastırdı. Aralık ayının ilk haftasıydı ve bebek her geçen gün biraz daha büyüyordu.

Sadie bebeğe bakıp gülümsedi. “Hık demiş babasının burnundan düşmüş.”

Gerçekten de öyleydi, siyah saç ve mavi gözleriyle tıpkı babasına benziyordu. Küçük Andrew büyüğü zaman Ethan’a benzeyecekti. Grace, oğlunun, genç kızların karşı koyamayacağı bir şeytana dönüşeceğinden emindi.

Yine de göz renginin değişme ihtimali vardı; annesinin veya büyükbabasıninki gibi yeşil olabilirdi. *Umarım öyle olmaz*, diye dua etti Grace. Ethan şimdi bile oğluna nadiren ilgi gösteriyordu. Bebekleyken hiç rahat değildi. Acaba küçük çocuğun kan bağı yüzünden mi böyle davranıyordu; yoksa bir babanın nasıl davranması gerektiğini gerçekten bilmiyor muydu?

Ethan babasını küçük yaştayken kaybetmişti. Belki de babalık figürü ona öylesine yabancıydı ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Sebebi ne olursa olsun Grace bir şeyler yapmaya kararlıydı. Sadece o bir şeylerin ne olacağından emin değildi.

Bu arada, vikonta yardım edeceğine söz vermişti. Bebek doğar doğmaz etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Babasının masumluğunu kanıtlayacak bilgilere erişebilir ümidiyle üstü kapalı soruşturma yapıyordu. Vikont özellikle Peter O'Daly adındaki genç adamın yerini bulmasını istemişti.

Babası, "Dış İşleri Komitesi genel başkanıydım," demişti buluştukları o gün. "Bu da benim, çok az kişinin haberdar olduğu yüksek öncelikli bilgilere erişmemi sağlıyordu. Delillerin işaret ettiği adam bendim. Tamamen tesadüfi olsa da gerçek suçlunun bunu ayarladığını anladım. Sonra bir gün başka birinin daha o belgeleri görmüş olabileceğini hatırladım. Arada sırada ofisin temizlik işlerini yapan genç bir adam vardı."

"Peter O'Daly'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Duruşma sırasında kimse onu aklına getirmedi. Delikanlının okuma yazma bilmediği farz edildi. Fakat Peter, ben suçlu bulunduktan çok kısa bir süre sonra ortadan kayboldu ve o zamandan beri kimse görmemiş onu. Onu bulursam belki bilgiler için Peter'a ödeme yapan kişiyi bulabilirim. Birisi bunu yaptı, şimdi daha çok inanıyorum."

Grace o günden beri sessiz sedasız Peter O'Daly'yi arıyordu; şimdilik sadece hizmetçilere sormuştu. Yüksek sosyetenin çalışanları en iyi bilgi kaynağıydı. Londra'nın dört bir yanından çok değerli dedikoduları toplayabiliyorlardı. Çalışanlarına çocuktan bahsetmiş, babasının kendisine anlattığı gibi görüntüsünü tarif etmişti. Bu konuyla ilgili ağızlarını sıkı tutmalarını ve çocuğu bulurlarsa onlara

ekstra ödeme yapacağını söylemişti.

Bu zamana kadar hiçbir şey öğrenememişti, ama belki zamanla bir şeyler değişirdi. Rose Meyhanesi'ne yaptığı ziyaretten sonra babasından bir not daha almıştı. Grace'e sağlığını sormuş ve büyükbaba olduğu için ne kadar mutlu olduğunu dile getirmişti. Grace'in doğum yaptığını gazetelerden okumuştı. Grace nota cevap vererek babasının belirttiği gibi Henry Jennings adına meyhaneye göndermişti. Ona yardımcı dokunacak bilgileri ortaya çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi.

Kollarında tuttuğu bebeğiyle odadan çıkarken iç çekti. Düşünceleri babasının sorunlarının ardından, eli kulağında olan diğer problemlere kaydı. Ethan ve oğluna...

Keşke ne yapacağını bilebilseydi.

"Ee... babalık nasıl gidiyor?" Sheffield Evi'nin üst kattaki balo salonunda, Ethan'm karşısında duruyordu Rafe. Eskrim provası yapıyorlardı.

Ethan kılıcını kontrol etmek için hafifçe havada salladı. "İyi, yani öyle sanıyorum."

Rafe homurdandı. "Çocuğu nadiren görüyorum demek istiyorsun yani." Kılıcının ucunu Ethan'inkine değdirdi. Yaklaşık bir saattir yaptıkları gibi yeniden pozisyon aldılar ve eskrim müsabakaları kaldığı yerden devam etti. Ethan her zaman hareketli bir adam olmuştu. Artık kaptanlık yapmıyor diye boş boş oturacak değildi.

Adamlar ileri geri hareket ettikçe odanın içi çelik sesiyle çınliyordu. Hücum ediyorlar, sonra geri çekilip savunmaya geçiyorlardı. Ethan arkadaşının çevik hamlesini savuşturdu, kılıcının ucunu bıçağı çevrelemek için kullandı

ve kılıcının gövdesini, rakibinin kılıcının altına kaydırıldı. İleri doğru hamle yaparak kılıcının ucunu Rafe'nin göğsündeki fulara değdirdi.

Rafe sert sert arkadaşına baktı. İkisi de yenilgiye uğramaktan hiç haz etmiyordu. "Sayı senin. Bu da seni bir puan önde yapıyor."

Maç bir ileri bir geri devam etti, adamların yeteneği hemen hemen birbirine denkti. Yine de Rafe'nin herhangi bir savaşta kılıç kullandığından şüpheliydi; Ethan ise kullanmıştı.

"Grace iyi bir annemiş gibi görünüyor," dedi Rafe maç arasında. "Her zaman öyle olacağını düşünmüştüm zaten."

"Gemideyken onun genç Freddie Barton'a davranışlarını seyrettim. Çocuklarla arasının iyi olacağını biliyordum."

"Ama çocuğun bir de babaya ihtiyacı var."

Ethan cevap vermedi. Rafe'nin söylemiş olduğu gibi bebekle çok fazla vakit geçirmiyordu. Baba olmaya hazır değildi. Babalıkla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu ki. Babası o henüz sekiz yaşındayken ölmüştü ve her ne kadar amcası bu boşluğu doldurmaya çalışmış olsa da aynı şey değildi.

"Belki zamanla..." dedi Rafe, yanlamasına duruşunu alırken. Daha sonra dizlerini kırdı ve kılıcını kaldırdı.

Belki, diye düşündü Ethan, kendi kılıcını kaldırıp Rafe'ninkini karşılarırken. En azından Grace için deneyeceğine yemin etti.

Yarım saat daha devam edip maçı berabere bitirdiler.

"Senden ne haber peki?" diye sordu Ethan. Eskrim kıyafetlerini çıkarmışlardı. Şimdi de kılıçlarını kılıflarına koyuyorlardı. "Eş arayışında herhangi bir ilerleme oldu mu?"

Rafe gülümseyerek bembeyaz dişlerini gözler önüne

serdi. "Ashında var. Bayan Montague'ye teklif etmeye karar verdim. Yarın akşam babasını ziyaret etmeyi planlıyorum."

Rafe'nin gülümseyişine karşılık vermek yerine kaşlarını çattı. "Onu seviyor musun?"

Rafe omuz silkti. "Sevgiyle ne alakası var? Sevgi kavramı da fazlasıyla abartılıyor ki bunu benden iyi kimse bilemez."

"Belki de biraz beklemelisin. Evlilik çok büyük bir adım, Rafe."

"Yeterince bekledim. Senin aksine, ben çocuk istiyorum. Oğlumun ve kızımın kahkahalarının evin içinde çınladığını duymak istiyorum."

Ethan kendi adını taşıyan çocuğu, oğlu Andrew Ethan'ı düşündü. Keşke o da Rafe gibi hissedebilseydi.

Bebekle ilgili hisleri ne olursa olsun, Grace'e ne hissettiğini gayet iyi biliyordu. Onu istiyordu; bitmek tükenmek bilmeyen bir ihtiyaçla hem de. Onunla sevişmek için yarıp tutuşuyordu. Karısının yan odadaki yatakta yattığını bilirken doğru dürüst uyuyamıyordu. Rüyalarında sürekli Grace'in göğüslerini okşadığını, en derinine gömüldüğünü görüyordu. Uyandığı zaman kaya gibi sertleşmiş halde buluyordu kendini.

Onunla en yakın zamanda yeniden birlikte olacağına kendi kendine söz verdi.

Evlilerdi. Grace onun karısıydı.

Bir koca gibi davranmanın zamanı gelmişti.

Grace kollarındaki bebekle birlikte antreden geçerken hizmetçiler yaklaşan Noel kutlaması için etrafı daha bir özenle temizliyorlardı. Genç kadın kutlama yapacak havada

değildi. Başını eğip oğluna baktı. Küçük bebeğin gözleri açıktı ve o da annesine bakıyordu. Her zaman yaptığı gibi Grace'i seyrediyordu. Küçük Andrew'da, Ethan'm bakışlarını gördü; sanki dikkatle incelerse annesinin ne düşündüğünü anlayabilecekmiş gibi bakıyordu.

Tarif edilmesi imkânsız kocasını düşünerek holden aşağıya doğru yürümeye devam etti. Oğlunu doğurduğundan beri birlikte olmamışlardı. Grace'e her baktığında gözlerindeki ateşi saklayamıyor olsa da henüz sevişmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. İnanılmaz derecede yakışıklı ve erkeksiydi, odaya ne zaman girse karısına duyduğu ihtiyacın gücünü hissettiriyordu ve genç kadını da aynı ihtiyaçla kavuruyordu. *Zamanı geldi*, diye düşündü Grace. Hatta geldi de geçiyordu bile.

Fakat şu an ki asıl problem bebektir. Ethan'ın çalışma odasının önünde durdu, başını eğdi ve oğlunun alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Grace'in geldiğini gören genç adamın bakışları bir anlığına yumuşadı. Sonra karısının kollarındaki bebeğe baktı ve hislerini gizleyen ifadesi geri döndü.

Grace güçlülükle de olsa gülümsemeyi başarabildi. "Meşgul olduğumu biliyorum. Bir süreliğine Andrew'a göz kulak olabilir misin diye soracaktım. Bakıcısı dışarı çıktı ve Phoebe da başka bir şeyle ilgileniyor. Victoria ile bazı şeyler almamız gerekiyor. Andrew'u başka biriyle yalnız bırakmayı sevmiyorum."

Ethan sandalyesini iterek ayağa kalktığı sırada Grace de masanın etrafından dolanıyordu. "Bebeklerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmayan Grace, "İlk başlarda kimse bilmez," dedi. Kundağındaki bebeği genç adamın kollarına bıraktı. Ethan beceriksizce tuttu bebeği. Daha önce kollarına almıştı elbette ama o da Grace'in ısrarı neticesinde

gerçekleşmişti. Genç kadın bunu değiştirmek niyetindeydi.

“Çok uzun sürmez.” Eğilip oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. Babasına verdiği öpücükse daha sesli ve daha ateşliydi. Ethan’ın dudakları fazlasıyla sıcak ve baştan çıkarıcıydı. Niyet ettiğinden daha uzun bir süre öptü kocasını. Sonra hızla geri çekildi, kocasının yanaklarında ki kızarıklığı fark etmeyeceğini umuyordu.

“Teşekkür ederim. Yardımın için sana minnettarım.” Arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Ethan fikrini değiştirmeden önce kaçmak istiyordu.

Genç adam peşinden geldi. “Bekle bir dakika! Ağlarsa ne yapacağım?”

Grace kocasına döndü, parlak gülümseyişi hâlâ yüzündeydi. “Eğlendir onu. Kucağında salla biraz. Şarkı söylemen hoşuna gidebilir.”

“Şarkı söylemek mi? Sesim berbattır.”

Ethan’ın suratındaki korkmuş ifadeye ve söylediği şeye kahkahalarla güldü. “İyi olacaksınız, merak etme. O kadar da zor değil.”

Grace’e pek de inanmıyormuş gibi bakıyordu. Odadan adeta sıvışarak çıkıp koridorda yürümeye başladığında Ethan hâlâ bebeği tutuyordu. Araba kapının önünde bekliyordu, gitmeyi hiç istemese de bunu yapmak zorundaydı. Kendisi Andrew’u ne kadar seviyorsa Ethan’ın da o kadar sevmesini istiyordu. Sevecekti, Grace sonuna kadar kararlıydı. Bir kere ne kadar tatlı ve masum olduğunu görünce sevecekti.

Tory’yle birlikteyken her dakikası endişeyle geçse de, neredeyse hiç alışveriş yapmamış olsa da yaklaşık üç saat boyunca dışarıda kaldı. Eve varıp hızla çalışma odasına girdiğinde kalbi delicesine çarpıyordu. Ethan çocuk oda-

sından getirttiği beşiği çalışma masasının yanına koymuştu. Beşiğin yanında ayakta duruyor, içinde yatan küçük bebeğe bakıyordu. Gözlerindeki o bakış... Grace daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Genç kadının göğsü sıkıştı. Boğazındaki düğümün geçmesi için yutkundu ve sessizce odaya girdi. Ethan yaklaşan ayak seslerini duyduğu için Grace'e döndü. Şu anda ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Eve geldim," dedi zayıf bir şekilde.

Ethan'm dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Görüyorum."

"Andy ile anlaşabildin mi?"

Başını çevirip beşiğe baktı. "Sadece bir kere ağladı. Bir süredir uyuyor."

Grace kocasının durduğu yere doğru yürüdü, tam önünde durdu ve elini Ethan'ın yanağına götürdü. "Teşekkür ederim."

"Bebeğe baktığım için mi?"

"Hayır, bana umut verdiğin için."

Ethan'm yüzünün ifadesi değişti. Grace'e doğru uzanıp onu kollarının arasına çekti. "Her şey yoluna girecek." Kelimeleri karısının yanaklarına doğru fısıldadı. Grace bundan kesinlikle şüphe duyuyordu ama yine de başını salladı.

Bir önceki gün merdivenlerden inerken Baines'in kendisini basamakların dibinde beklediği görmüştü. Uşağın elindeki gümüş tepside mühürlü bir mektup duruyordu.

"Bu az önce sizin için geldi, leydim."

Mektubun arkasında mavi mürekkeple kendi adının yaz-

dığını gördü. Kimin gönderdiğini biliyordu. Tepsideki notu alırken elleri titredi ve okumak için Baines'ten uzaklaştı. Balmumu mührü parmaklarının altında parçalara ayrıldı ve babasının el yazısını görünce adımlarını hızlandırdı.

Sevgili Gracie,

Umarım bebek de sen de iyisinizdir. Senden yeniden yardım istemekten nefret etsem de bazı önemli bilgiler elde ettim. Eğer hâlâ bana yardım etmek istiyorsan, iki gün sonra aynı yerde, öğleden sonra saat ikide benimle buluş. Eğer gelmezsen, bunu anlayışla karşılarım.

Sonsuz minnet ve sevgilerimle,

Baban

Not tam anlamıyla dün mü gelmişti?

Bebek yaygaraya başlayınca mektupla ilgili düşünceleri uçup gitti. Gönülsüzce Ethan'ın kucaklayışından sıyrıldı, beşiğe doğru döndü ve eğilerek oğlunu aldı.

"Tamam bebeğim." Andrew'u saçlarından öptü. Oğlunun tüy gibi saçlarının yanağında bıraktığı his, Grace'in gülümsemesine neden oldu. "Onu yukarı götürsem iyi olur," dedi kocasına. Ethan başıyla onayladı.

Koridordan aşağı doğru yürürken düşünceleri yine dün gelen nota gitti ve morali yerle bir oldu. Babası Londra'da kaldığı sürece hayatı tehlikede olacaktı. En büyük tehdidi de Grace'in kocasıydı. Yine de yarın bir yolunu bulup o meyhaneye gideceğini biliyordu. Daha önce de yaptığı gibi vikonta yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Umarım Ethan babamla buluştuğumu öğrenmez, diye dua etti.

Ethan karısının çalışma odasından çıkışını seyretti. Bir sorun olduğunu biliyordu. Denizden döndüğünden beri Grace'i daha iyi anlamaya başlamıştı. Bir terslik olduğunda bunu yüzünden okuyabiliyor veya ihtiyaç duyduğu bir şey olduğunda hemen anlıyordu. Bir şey olmuştu ve bu Grace'i huzursuz ediyordu.

Bu durum planladığı şeyi değiştirmeyecekti elbette. Bu gece onunla sevişmek istiyordu. İkisinin de ihtiyaç duyduğu bir şey haline gelmişti bu ve Ethan icabına bakacaktı.

Az önceki sarılmalarını düşünmek bile vücudunun canlanmasına neden olmuştu. Grace'in yumuşak bedeninin kendi bedenine yaptığı baskıyı hatırlayınca arzuyla ürperdi. Bebeğin doğumunun üzerinden haftalar geçmişti. Arkadaşı Dr. McCauley sevişmeleri için yeterli sürenin geçtiğini ve herhangi bir sakınca olmadığını söylemişti.

Ethan'ın şu sıralar istediği başka hiçbir şey yoktu. Grace onu görmediğini sandığı zamanlarda kocasına öyle bir bakıyordu ki genç kadının da birlikte olmak istediğinden Ethan'm en ufak bir şüphesi yoktu. Bu gece, onun yatağına gidecekti.

Bunun düşüncesi bile genç adamı sertleştirmeye yeterliydi. Sandalyesinden kalkarken Grace'i nazik bir şekilde alacağına kendi kendine söz verdi. Erkekliğine yeniden alışması için ona zaman tanıyacaktı.

Ethan kendini buna hazırlıyordu çünkü ağırdan almak için çelik gibi bir iradeye sahip olmak zorundaydı. Kendine verdiği sözü tutacağını umuyordu. Ne kadar çok zorla-

nırsa zorlansın Grace'in de en az kendisi kadar zevk aldığından emin olacaktı.

* * *

Dondurucu aralık rüzgârı ağaçların dalları arasından esip geçiyordu. Pencereden süzülen ay ışığı karanlık yatak odasını bir miktar aydınlatıyordu. Dügün gecelerinde giydiği yeşil ipek geceliği giymiş bir şekilde, Ethan'ın kendi odasında olduğuna karar verinceye kadar endişe içinde bekledi. Sonra kapıya doğru yürüdü, derin bir nefes aldı ve kapının topuzunu kavrayıp iterek açtı.

Ethan'ın eşiğin diğer tarafında durduğunu görünce Grace'in dudaklarından şaşkınlık dolu bir nefes kaçtı. Kocasının eli, kapı koluna doğru gittiği için havada kalmıştı.

“Ne... ne yapıyorsun?”

Ethan bir anlığına ne diyeceğini bilemeyerek baktı, sonra çenesi kararlılıkla yukarı kalktı. “Çok erken olduğunu düşünüyorsun muhtemelen fakat doktor öyle olmadığını temin etti. Sen benim karımsın, Grace. Bu gece birlikte olmak niyetindeyim. Sen de kabul edersen tabii, seninle sevişmek istiyorum.”

Grace neredeyse sırtıacaktı. Kendisi de aynı şeyleri söylemeye hazırlanıyordu, aynı taleplerde bulunacaktı. Bunun yerine kollarını Ethan'ın boynuna sardı ve onu öptü. Grace'i göğsüne çekmeden hemen önce derin bir şekilde inledi ve genç kadına sıkıca sarıldı.

“Bana geliyordun,” dedi Ethan öpücüklerin arasında. Grace'in her zaman giydiği kalın pamuklu geceliğin aksine ipek bir gecelik giydiğini fark etmişti.

“Evet.”

“Tanrım, ben bir aptalım.”

Grace gülümsemesini güçlükle bastırdı ve Ethan'ın dudakları boynuna kaymadan önce kocasını bir kez daha öptü.

“Senin için yanıp tutuşuyorum, Grace. İçinde olmaya nefes almaktan daha çok ihtiyacım var.”

“O zaman sev beni, Ethan. Seviş benimle.”

Ethan yeniden inledi ve genç kadını kucağına alıp dört direkli yatağına taşıdı. Grace'i ayaklarının üstüne bıraktıktan sonra geceliğinin askılarını sıyırdı. Kalçalarından kayıp giden ipek kumaş genç kadının ayaklarının etrafına bir havuz gibi yayıldı. Ethan da kendi sabahlığını çıkardı ve geceliğin yanına bıraktı. Şimdi ikisi de çıplak kalmıştı.

Ethan'ın dudakları bir kez daha karısının dudaklarını buldu. Zarif boyun kıvrımını öptü, kulak memesini öptü ve dudakları omuzlarına doğru yol adı. Göğüslerini tutan elleri, göğüs uçlarındaki dilin ıslaklığım, hassas etini sıyıran dişleri hissetmek Grace'in inlemesine neden oldu.

Ateş tüm bedenini sardı. Ethan'ın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Ne kadar baştan çıkmış hissettirdiğini, ağzının sıcaklığının nasıl alevler içinde bıraktığını, onu nasıl ıslattığını ve arzuyla tutuşturduğunu unutmuştu. Kendini yukarı doğru iterek göğüslerini tamamen ağzına almasını sağladı. Ellerini Ethan'ın göğsüne götürdüğünde kaslarının dalgalandığını hissetti. Göğsündeki siyah tüyler son derece baştan çıkarıcıydı.

Ethan genç kadını geriye doğru eğerek yatağa yatırdı ve yanına uzandı. Grace'in bacaklarının arasına yerleşip dakikalarca onu öptü. Genç kadın kadınlığının girişinde hissediyordu onu. Nabız gibi atan erkekliğinin içinde

olma ihtiyacını hissediyordu.

“Seni incitmek istemiyorum,” diye fısıldadı Ethan. “Bu beni öldürse de ağırdan almak zorundayım.”

Grace inledi. “Beni de öldürüyor Ethan. Lütfen içime gir artık.”

Ethan karısının istediğini yapmak yerine Grace’i öptü. Eli kadınlığına kayıp okşamaya başladığında, onu genişletip kendisi için hazır hale getirmeye çalıştığında vücudunun gerginliğini genç kadından gizlemeyi başaramadı. Arzu Grace’in damarlarını kavurdu, bedeni adeta alev aldı. Yay gibi kıvrılıp kendini Ethan’a bastırduğunda, onun erkekliğini kendi girişinde hissetti. Kocası yavaş yavaş kadınlığını doldurmaya başladı. Hatırladığından daha büyüktü, daha sert, daha ağır, daha uzun...

Hepsini istiyordu, onunla tamamen bir bütün olmak istiyordu. Bir kez daha yukarı doğru kıvrıldı ve Ethan’ı daha derinine aldı.

Genç adam kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu ama Grace hiç yardımcı olmuyordu. Dişlerinin arasından nefes verirken, “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Lütfen, Grace...”

Kadınsı bir güç ele geçirdi Grace’i. Ethan’ın boynuna asıldı ve kendini yukarı doğru iterek onu gidebileceği en derin yere çekti.

“Aman Tanrım, Gracie...” dedikten sonra hareket etmeye başladı. Özlem duyduğu sıcaklığa gömdü kendini. Doldurdukça doldurdu Grace’i ve yakaladığı ritimle genç kadını, hazdan kendini kaybetme noktasına getirdi. Titreşimler her yanını sarmıştı. Vahşi duygularla sarsılmaya başlamıştı. Ethan’ın adını haykırarak doyumuna ulaştı ve birkaç saniye sonra genç adam da ona eşlik etti.

Nefeslerinin düzene girmesi için bir süre hareketsiz bir şekilde beklediler. Daha sonra Ethan dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, içinden çıktı ve yanına uzandıktan sonra Grace'i kendine çekerek sıkıca sarıldı.

Dakikalar boyunca ikisi de konuşmadı.

“Bunu hayal ediyordum. Rüyalarımda görüyordum hep,” dedi Ethan. “Seninle sevişmeyi düşünüyordum. Bu şekilde tutmayı... Denizdeyken her gece rüyalarım giriyordum.”

Grace'in boğazı düğümlendi. *Ben de seni düşledim* demek istiyordu, *seni seviyorum* demek, ama Ethan'ın geri çekileceğinden korkuyordu. “Ben de seni özledim, Ethan. Hem de çok.”

Birlikte uyuyakaldılar, bir süre kestirdikten sonra tekrar seviştiler. Grace gece bir ara bebeği kontrol etmek için kalktı, Andrew mışıl mışıl uyuyordu ve Bayan Swann başında bekliyordu.

Ethan'ın yatağına geri döndü, uyumaya çalıştı fakat yarın babasıyla buluşacağı için kafası bununla ilgili düşüncelerle doluydu. Ortaya çıkardığı yeni haberler neydi? Londra'da yakalanmadan kalmaya daha ne kadar devam edecekti?

Vikonta yardım ettiğini öğrense Ethan ne yapardı?

* * *

Grace kocasının yatağında uyuyordu. Ethan bundan sonra her gece böyle olmasını sağlayacaktı. Belki zamanla Grace ona sorununun ne olduğunu anlatacak kadar güven duyardı.

Bir şeylerin ters gittiğinden emindi. Belki de Ethan'ın uygun bir baba olmaması yüzünden mutsuzdu. Bu konuda sonuna kadar haklıydı. Bebek Ethan'ı dehşete düşürüyor-

du. Çok küçüktü, çok savunmasız. Onunla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Yine de battaniyesinin içinde uyuyan bebeğe, oğluna baktığında içinde bir şeyler kımıldıyordu.

Oğlum. Başlangıçta bu fikre hiç sıcak bakmıyordu, bebeğin Harmon Jeffries'in kanını taşıdığını hatırlatıp duruyordu kendine. Fakat Andrew'un damarlarında aynı zamanda Ethan'm kanı da dolaşıyordu. Bebeğin Grace ve kendisine ait olduğu fikrini reddetmek her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.

“Affedersiniz, efendim.”

Ethan başını kaldırıp baktığında Baines'in çalışma odasının kapısında beklediğini gördü. “Ne vardı?”

“Albay Pendleton geldi, lordum. Size söyleyeceği çok önemli bir şey varmış. Müsait olup olmadığınızı sordu.”

Ethan ayağa kalktı. “İçeri al hemen.”

Koridordan botların gümbürtüsü geldi, daha sonra albay kapıda belirdi. Gümüş rengi saçları parıltıyor, tertemiz kırmızı üniformasının pirinç kaplamalı düğmeleri ışıltılar saçıyordu. “Seni bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“İçeri gel, Hal. Seni gördüğüme sevindim. Konyak için çok erken. Kahve ya da bir fincan çay içmek ister misin?”

Albay başını salladı. “Keşke zamanım olsaydı. Forsythe ile ilgili haberler getirdim.”

Ethan kaskatı kesildi. “Ne buldun?”

“Vikont iki gün önce görülmüş.”

“Nerede?”

“Covent Garden’daki bir pansiyonda. Haber bize ulaşınca kadar kaçmış.”

Ethan’ın tüm bedeni ürperdi. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Vikont Londra’ya dönerek çok büyük bir hata yapmıştı. Eğer daha fazla kalacak olursa yakalanması an meselesiydi. Ethan, vikontun yakalanmasından çok bunun Grace’i ne şekilde etkileyeceği konusunda endişe ediyordu.

“Sence hâlâ şehirde midir?” diye sordu Ethan.

“Pek akıllıca olmazdı ama evet, hâlâ öyle olduğuna inanıyoruz. Burada olmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Ama tam olarak iç yüzünü kavrayabilmiş değilim.”

Belki de kızını görmek için gelmiştir, diye düşündü Ethan ama elbette bunu sesli olarak dile getirmede. O hainle olan bağı çok az kişi biliyordu. Ethan bu şekilde kalmasını istiyordu.

“Gelişmelerden beni haberdar et mutlaka, Hal.”

“Elbette.”

Pendleton konaktan ayrılırken Ethan karısının o vatan hainiyle bağlantıya geçip geçmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Öyle olmadığını umuyordu. Grace’in daha fazla bu işlere bulaşmasını istemiyordu. Zaten yeteri kadar dâhil olmuştu. Eğer babasıyla arasında bağlantı fark edilirse, yetkililer bir şekilde vikontun kaçışına yardım ettiğini de anlarlardı.

Ethan bunun sonucunda ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Grace çalışma odasına girdiğinde akşam olmak üzereydi. Ethan o sırada Belford’un hesap defteriyle ilgileniyor-

du. Şarap rengi yünlü bir elbise giymiş ve onun üzerine kürk yakalı paltosunu geçirmişti. Elinde de paltosuyla uyumlu kürklü bir atkı vardı.

“Bir süreliğine dışarı çıkacağım,” dedi geniş ve parlak bir gülümsemeyle. “Claire, Victoria ve ben alışveriş yapacağız.” Masanın etrafından dolandı, Ethan’ın üzerine eğildi ve yanağından öptü. “Çok geç kalmayız.”

Ethan kaşlarını çattı. Grace çok kötü bir yalancıydı ve gülümsemesi fazlasıyla sahte görünüyordu. “Belki de size eşlik etmeliyim,” dedi, karısının buna nasıl bir karşılık vereceğini merak etmişti sadece. Gülümsedi. “Beladan uzak durduğunuzdan emin olmalıyım.”

Grace kahkaha attı, ama kulağa biraz zorlama gibi geliyordu. “Uslu duracağız. Teşekkür ederim yine de, teklif ettiğin için.”

Ethan kaşlarını kaldırdı. “Emin misin?”

“Kesinlikle. Birkaç saate dönerim.” Odaya girdiği canlılıktan hiçbir şey kaybetmeden çalışma odasından çıkışı Ethan’ı fazlasıyla tedirgin etti.

Ayağa kalktı, şu son birkaç haftada on beş santim uzamış olan Freddie’yi çağırdı ve çocuktan atını hazırlamasını istedi.

“Siyah atı eyerleyip hazır edinceye kadar Leydi Belford’un arabasını çıkarmayın.”

“Emredersin, Kaptan.” Delikanlı hâlâ arada sırada ona böyle hitap ediyordu ve Ethan bundan hoşlandığı için düzeltme gereği duymuyordu. Freddie ahıra geri döndü ve Ethan, araba evin önüne çekilinceye kadar bekledi.

Arka kapıdan çıktı ve ahıra doğru yürüdü. Araba köşeyi dönüp gözden kaybolmaya başladığında Ethan eyere atladı.

Botlarının topuklarıyla hayvanın kaburgalarını dürttü ve büyük siyah atı ileri doğru atıldı.

24

Parke taşlı yolun sonunda bulunan Rose Meyhanesi, tuğladan yapılmış iki katlı bir binaydı ve kapının üzerinde kırmızı boyayla ismi yazıyordu.

“Kenara çek,” dedi Grace arabacıya. Bir önceki marki için çalışan adamın adı James Dory’ydi ve şimdi de Grace için çalışıyordu. Arabayı yolun kenarında durdurdu ve genç kadına yardım etmek için aşağıya atladı.

“Çok kalmam,” dedi Grace merdivenlerden inerken. Geldikleri yeri kimseye söylememesi için daha önce ona ekstra bir ücret ödemişti. Bugün de aynısını yapacaktı.

Derin bir nefes alarak eteğinin önünü kaldırdı ve meyhaneye doğru yürümeye başladı. Bir anlığına binanın dışında durakladı, sonra yarım camlı, çift kanatlı kapıların arasından geçti ve karanlığa doğru dikkatle baktı. Dışarıdaki parlak kış güneşi yüzünden gözlerinin karanlığa alışması zaman aldı. Babası girişteki bir bankta oturmuş bekliyordu; sakalını kesmemişti ve hâlâ kimliğini gizleyen o gözlükleri takıyordu.

“Geleceğinden emin değildim,” dedi ayağa kalkarken.

Grace güçlükle gülümsedi. “Sana yardım etmek istiyorum, baba.”

Kızını yanaklarından öptü ve köşede, gözlerden uzak bir masaya doğru yönlendirdi. Günün bu saatinde meyhanede fazla müşteri yoktu. İçerideki o birkaç kişi de onlardan uzakta oturuyordu. Şöminenin üzerine çam ağacı dalları asmışlardı ve tepelerindeki kirislerden çeşitli süsler sarkıyordu.

Noel için hazırlanan mekânı görünce Grace’in aklına henüz alamadığı hediyeler geldi fakat içinde bulunduğu durumla kıyaslanınca hediye problemi solda sıfır kalıyordu.

“Seni görmek çok güzel,” dedi vikont, Grace’i tepeden tırnağa süzerken. Babasının bakışlarından anladığı kadarıyla gördüklerini onaylamıştı. “Eski haline dönmüşsün. Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Londra’da olman çok tehlikeli, baba. Ya birisi burada olduğunu keşfederse?”

“Buraya masum olduğumu kanıtlamak için geldim, Grace. Bunu yapmak için bir yol buluncaya kadar kalmak zorundayım.”

Grace derin bir nefes aldı. “Ben ne yapabilirim peki?”

“Kaçtığım günden beri çeşitli kaynaklara bilgi toplamaları için ödeme yapıyorum. Onlardan birisi Peter O’Daly’yi bulmuş.”

Heyecandan kalp atışları hızlandı. “Onu buldun mu? Ne dedi sana?”

“Kiraladığım adam fazlasıyla ikna edicidir. Çocuk ilk başta gerçeği söylemeyi reddetmiş. Onu ele geçiren kişi yetkililere teslim etmekle tehdit edince, devlet sırlarını çalması için ona para veren kişinin adını söylemeye razı olmuş.”

“Adı... adı neymiş?”

“Martin Tully. Collingwood Kontu’nun ta kendisi.”

Grace yaşadığı şokla oturduğu yerde sarsılınca babası uzanıp onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Matilda teyzenin yanına giderken yolculuk ettiğim *Leydi Anne*’de tanıştık. Bir centilmen gibi görünüyordu ve benimle arkadaş olmak için çok hevesliydi. Scarborough’a beni görmeye geldi. Buradaki evime bile ziyarete geldi.”

“Sanırım Lord Collingwood aramızdaki ilişkiyi öğrenmiş olabilir. Onun asıl hain olduğunu bulmamdan endişe ediyordur.”

“Beni arayıp bulmasının nedeni de bu diyorsun. Onu sana doğru yönlendirmemi umuyordu.”

“Bence öyle. Kont öldüğümü görmekten büyük zevk duyar.”

“Aman Tanrım, baba.” Grace gözleriyle meyhaneyi araştırdı. “Ya birisi beni izliyorsa? Ya beni takip ettiyse? Çok dikkatliydim, ama—”

“Seni görmek risk almaya değer. Sen benim ışığımsın, Grace. En başından beri tek umudumsun.”

“Eminim eşin de—”

“Karım kırılıgandır, bu tarz bir meselenin üstesinden gelebilecek bir yapıya sahip değil. Bana yardım edebilecek birkaç yakın dostum var ama çoğu suçlu olduğuma inanıyor.”

“Her şeyin sorumlusu Lord Collingwood ise, ihtiyacımız olan şey küçücükte olsa bir kanıt.”

“Kesinlikle öyle. Kocanla bu konuyu görüşmeni istiyorum senden. Benimle ilgili hislerini anlattın, adamlarının ölümünden beni sorumlu tuttuğunu biliyorum. Ona ne kadar çok değer verdiğini görüyorum ve bu nedenle işini layıkıyla yerine getiren bir adam olduğuna inanıyorum. Ona Collingwood’dan bahset. Araştırmasını iste. Eminim ki bunu senin için yapacaktır.”

Ethan’la bu konu hakkında konuşma düşüncesi ürpermesine neden oldu. Babası Ethan’ın nefretinin boyutu hakkında hiçbir şey bilmiyordu tabii. “Kont sence neden bunu yaptı?”

“Para yüzünden, hayatım. Söylentilere göre bir süre önce Lord Collingwood maddi sıkıntılar yaşıyormuş. Şimdi serveti eski haline gelmiş gibi görünüyor. Kocana bu konuyu araştırmasını söyle. Marki şiddetle benim aleyhime konuşmaktan hiç çekinmeyen bir adam. Doğruyu söylediğime ikna olursa bu sefer benim lehime konuşabilir.”

Meyhanenin kapısı hızla açıldı ve uzun boylu, tanıdık bir figür karanlığa doğru adım attı. Kocasını ayırt ettiği anda Grace’in nefesi kesildi.

“Git!” dedi babasına, elini sıkıca kavrarken. “Sen kaçarken ben onu oyalayacağım.”

Vikont anında ayağa kalktı ve meyhanenin arka tarafına doğru hareket etti. Kaçacağı yolu daha önceden planladığı çok açıktı.

Grace kocasına doğru yürümeye başladı, meyhanenin karanlığına şükrediyordu çünkü Ethan’ın gözlerinin henüz ortama alışmadığını biliyordu.

Kocasının tam önünde durdu ve gülümsedi. “Ethan. Burada ne işin var senin?”

Adamın çenesi sertleşti. “Bu soruyu benim sormam gerektiğini düşünüyorum.” Grace’in omuzlarını kavradı, bakışları genç kadından gölgelere doğru kaydı. “O burada, değil mi? Buraya o lanet olası babanla görüşmeye geldin.” Grace’in cevap vermesini beklemeden onu yolundan çekti ve meyhanenin arka tarafına doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Genç kadın hemen peşinden koştu.

“Burada değil!” Ethan’ın paltosunun ucunu yakaladı. “Sen gelmeden önce gitti!”

Ethan silkinerek ondan kurtuldu ve yürümeye devam etti. Meyhanenin arka kapısından çıkarak gözden kayboldu, sonra geri döndü ve hızla üst kata çıktı. Bodruma giden merdivenlerden inerek oraya da baktı ve birkaç dakika sonra küfürler savurarak yanma geldi. Kaba bir şekilde Grace’in omzunu kavradı. “Hangi cehenneme gittiğini bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum. Bilseydim bile sana söylemezdim zaten!”

Ethan’ın gözleri doğru söyleyip söylemediğini araştırırcasına Grace’e baktı. Genç kadının o derin mavi gözlerde görebildiği tek şey, güçlkle zapt edilen büyük bir öfkeydi. “Onu bulacağım, Grace. Sen de kabullenmelisin artık. Onun asıldığı görünceye kadar rahat etmeyeceğim.”

Grace titreyen alt dudağını ısırды ve gözleri yaşlarla doldu. “O masum, Ethan. Lütfen, en azından sana ne bulduğunu söylememe izin ver.” Onu dinlemeyeceğini biliyordu. Şimdi değil, bedeninin her zerresinden öfke titreşimleri yayılırken değil. Grace’in söylediği hiçbir şey kulak asmayacaktı.

“Gel. Seni eve götürüyorum.” Elini genç kadının beli-

ne götürüp kapıya doğru yönlendirdi. Grace göğsündeki ağrıyla yanaklarına süzülen yaşları görmezden geldi ve Ethan'ın kendisini arabaya götürmesine izin verdi.

Fayton eve doğru yol alırken Ethan öfkeden delirmiş bir şekilde sessizce oturuyordu. Grace'i evden ayrıldığı an takip etmeye başlamıştı fakat karısı randevu yerine direkt olarak gitmemişti. Bunun yerine dolambaçlı bir yol izlemiş, şehrin içinde zikzaklar çizerek dolaşmış, arabayı nefret edilesi Londra trafiğine sokmuştu.

Araba Covent Garden'a yaklaşırken bir anlığına onu gözden kaybetmişti. Birkaç dakika aramış ama aracın nereye gittiğini bulamamıştı. Sonra köseyi dönmüş ve onu görmüştü; Rose Meyhanesi'nin hemen önünde duruyordu. Aracın sahibinin bariz varış yeri...

Keşke birkaç dakika daha erken gidebilseydi!

Bunun düşünmek Ethan'ı daha çok öfkeliyordu.

Fayton konağın önünde durdu ve Ethan henüz araç tamamen durmadan dışarı atladı.

Arabanın arkasına bağladığı aygırı başıyla işaret ederek, "Atımla ilgilen," dedi merdivenlerden inen uşağa.

Grace'in faytondan inmesine yardım etti ve verandanın merdivenlerini sessizlik içinde çıkarak eve girdiler. "Çalışma odasında seninle konuşacaklarım var," dedi gergin bir şekilde.

Grace sadece çenesini kaldırdı ve yürümeye başladı. Ethan'ı beklemeden önden gitti ve ahşap kaplamalı odaya girdi. Ethan arkalarından kapıyı kapattı. Kimsenin onları duymasını istemiyor ve öfkesine tutunmaya çalışıyordu.

Derin bir nefes aldı ve Grace'e döndü. "Ne zamandır babanla irtibat halindesin?"

"Bebek doğmadan birkaç gün önce bana bir mesaj gönderdi."

Ethan'ın yanakları sinirinden kıpkırmızı oldu. "Bana sahte not gönderdiğin gün yani. Victoria'yı görmeye gideceğini söylemiştin."

"Vatan haini olarak gördüğün bir adamla görüşmemi onaylamayacağını biliyordum."

"O yargılandı ve suçlu bulundu, Grace. Kanıtlar suçluluğunu ispatladı ve ölüm cezası verildi. Sen olmasaydın, adalet uzun zaman önce yerini bulacaktı."

Doğrudan Ethan'ın gözlerinin içine baktı. "Ya iddia ettiği gibi masumsa? Adalet bunun neresinde, ha Ethan?"

"O adam masum falan değil."

"Londra'ya masumiyetini kanıtlamak için döndü. Gerçekten Fransızlarla işbirliği yapsaydı şu anda orada, güven içinde yaşıyor olmaz mıydı sençe?"

"Başka bir nedeni olmalı. İster inan ister inanma ama baban ülkesine ihanet etti."

"Babam bazı bilgilere ulaştı, iddia ettiğine göre—"

"Duymak istemiyorum, Grace! O piç kurusunun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmam!"

"Lütfen, Ethan. Babam bu meseleyi araştırırsan, şeyi keşfedeceğini—"

"Kes şunu!" Eli bilinçsizce yumruk halini aldı. "Onun için parmağımı oynatacağımı sanıyorsa babam aklını kaçırmış olmalı. O adam iğrenç bir hapishanede aylarca kalma-

mın ve adamlarımın vahşice öldürülmesinin tek sorumlusu.”

“Dinlemeyeceğini biliyordum! Nefretin gözlerini öyle bir kör etmiş ki, inandığın şeyden başka hiçbir şey sana doğru gelmiyor.” Ethan’a arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

“Seninle daha işim bitmedi, Grace. Gitmene izin vermedim.”

Hızla kocasına döndü, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. “Senin iznine ihtiyacım yok, Ethan. Sen aksini dilemiş olsan da, burası senin olduğu kadar benim de evim!” dedikten sonra bir hışımla odayı terk etti ve kapıyı arkasından çarptı.

Ethan kahverengi deri koltuğa çöktü, başını ellerinin arasına aldı ve parmaklarını dalgalı, siyah saçlarının arasından geçirdi. Karısını doğru dürüst idare edememişti. Grace’in bunca zamandır yalan söylüyor olması Ethan’ın çileden çıkarmıştı.

Çalışma odasının sessizliğini bölerek derin bir of çekti. Bir bakıma onu anlıyordu. Babasının masum olduğuna inanıyordu. O piç bir şekilde Grace’i ikna etmeyi başarmıştı. Ethan, Forsythe’nin suçlu olduğunu çok iyi biliyordu. Elde edilen deliller, hem mahkemeyi hem de Londra’daki diğer herkesi ikna etmek için yeterli gelmişti.

Ama ya yanılıyorsan? Ya adam iddia ettiği gibi masumsa?

Mahkeme gününden beri ilk kez, istenmeyen düşüncelerin su yüzüne çıkmasına izin verdi.

Ya Grace’in babası inandığın gibi bir hain değilse ve sen onu darağacına gönderiyorsan?

Ethan koltuktan kalktı, yeniden öfkeyle dolmuştu. Karısının sözlerinin onu etkilemesine izin verdiği için kendine, yalan söylediği için Grace’e kızgındı. Çalışma oda-

sından hızla çıktı ve uşaklardan birine arabayı evin önüne geri getirmesini söyledi. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, bir şeyler içmeye.

Grace yakınlarda bir yerde değilken bunu yapmak daha kolay olurdu.

Grace ön kapının çarptığını duydu ve göğsü sıkıştı. Ethan öfkeden deliye dönmüştü. Ona yalan söylemişti, haftalardır yalan söylüyordu. Ama başka şansı yoktu ki. Babasına yardım etmek zorundaydı. Şimdi onu daha büyük bir tehlikenin içine attığından korkuyordu.

Yüce Tanrım!

Peki ya Ethan? Aralarında oluşmaya başlayan bağ kesinlikle hasar görmüştü. Yaptığı şeyin ihanet olduğunu düşündüğü için Grace'i asla affetmeyecekti. Kocasını yerine babasını seçmişti.

Titrek bir nefesle, çocuk odasına doğru yol aldı. Bebeğini kucağına aldığı anda yatışıyordu, kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu her zaman. Oğlunu kollarında hissetmeye ihtiyacı vardı. Küçük bebeğin sevgisi koşulsuzdu. Andrew'un güzel yüzüne baktığı her seferde görebiliyordu bunu.

Grace'i sadece yatağında isteyen, sadece isteklerine itaat ettiği zamanlarda ona değer veren Ethan gibi değildi yani.

Genç kadının gözleri yandı. Ethan'ı seviyordu ama açıkça görülüyordu ki hislerinin karşılığı yoktu. Eğer sevseydi en azından söyleyeceklerinin bir kısmını dinlerdi. Grace'i sevmiyordu ve bu yüzlerce kez dilemekle olacak bir şey değildi.

Önemli değil, dedi kendi kendine. *Sevebileceğim bir bebeğim var.* Bazı kadınların sahip olabileceğinden daha fazlasıydı.

Grace koridordan aşağı doğru yürümeye devam etti. Göğsündeki sıkışmayla mücadele etmeye çalışıyor, bir yandan da Ethan'ı düşünüyordu. Keşke sevmesini sağlamanın bir yolu olsaydı. Tatil sezonu Grace için hep stresli geçmişti. Ailesiyle birlikte yaşadığı sırada, üvey babası kasvetli bir ruh haline bürünürdü ve annesinin de canı sıkın olurdu. Kendi evliliği de eşit derecede tatsızdı, gelecek devam ediyor gibi görünüyordu.

İçini çekerek yürümeye devam etti. Bayan Swann kapıdan fırlayarak çıktığında çocuk odasına varmak üzereydi.

“Gitmiş, hanımım! Tanrı bizi korusun —küçük sevimli oğlunuz gitmiş!”

Grace kızıl saçlı kadının kolunu kavradı, farkında değildi ama tırnaklarını kadının tenine geçirmişti. “Neden bahsediyorsun sen?”

Kadının gözleri yaşlarla doldu. “Bebek Andrew. Beşiğinde değil. Sadece birkaç dakikalığına odadan çıktım ve geri döndüğümde gitmişti!”

Baştan ayağa titreyen Grace koridordan aşağı doğru fırladı ve çocuk odasına daldı. Beşiğe doğru koştu fakat bebek orada değildi. “Bir yanlışlık olmalı. Phoebe almış olmalı. Ya da... ya da hizmetçilerden birisi almıştır.”

“Herkes sordum. Kimse almamış.”

Odadan fırtına gibi çıktı, koridordan aşağı doğru koşarken hizmetçisine bağırdı. Koyu saçlı genç kız kıyafetlerini düzelttiği Grace'in odasından dışarı fırladı.

“Bir şey mi istediniz, hanımım? Ne oldu?”

“Andrew’u bulamıyoruz. Bayan Swann... Bayan Swann birisinin onu almış olabileceğini düşünüyor.”

“Hayır, olamaz!”

Sakin kalmaya çalışıyordu, net bir şekilde düşünmeye. “Dağılalım. Hizmetkârların geri kalanı aramamıza yardım edecek. Evin içinde bulamazsak, evin civarına bakacağız. Onu bulmak zorundayız!” Üçü de farklı yönlere gitti ve yardım için bağırdılar. Evin çeşitli yerlerindeki hizmetçiler anında kapı girişlerinde belirdi.

Aşçı aceleyle bodrum kattaki mutfaktan çıktı. “Biz ne yapabiliriz efendim?”

“Aramamıza yardım edin, Bayan Larsen. Küçük oğlum bulmama yardım edin.”

Erkekler dışarıyı araştırmak için gönderilirken kadınlar gruplara ayrılıp evin her katma ve odasına baktılar ama Andrew’dan hiçbir iz yoktu.

Tanrım, keşke Ethan burada olsaydı. Ama orada olsaydı da bir şey değişmezdi, Ethan bebeğe hiç değer vermiyordu ne yazık ki. Hain olarak gördüğü birinin çocuğunu sevmeydi. Andrew’un gittiğine sevinebilirdi bile.

Yüreği korkuyla dolup taşarken uşağı devriye gezen kolculardan birini bulması için gönderdi. Antrede durup başka ne yapabileceğini düşünürken, hizmetçiler evi köşe bucak arıyorlardı. Erkek elemanlar ise evin dışındaki aramalarını sürdürüyorlardı. Grace onlarla gitmek istiyordu, caddeleri tek başına taramak istiyordu fakat evden ayrıldığı sırada birisi bebekle ilgili yeni bir haber getirir korkusuyla yerinden kıpırdamıyordu.

Tepeden tırnağa titriyordu, geniş antrede volta atıp duruyor ve gözyaşlarıyla savaşıyor çalışıyordu. Bir süre

sonra evin arka tarafından ayak sesleri geldi. Sesin geldiği yöne doğru hızla döndü ve Ethan'ın eve döndüğünü gördü. Koridordan aşağı, ona doğru koştu.

“Ethan!”

Genç adam evin içindeki hengâmeye şöyle bir baktı. Hizmetçiler çılgına dönmüş bir şekilde koşturup duruyordu. Dışarıda arama yapan adamlar geri döndü, yüzleri kederle doluydu.

“Burada neler oluyor?”

Grace kocasına baktığı anda gözyaşlarına boğuldu. “Ah, Tanrım, Ethan.”

Ethan karısının omuzlarını kavradı. “Ne oldu, Grace? Bana ne olduğunu anlat.”

“Andrew... Birisi onu... birisi bebeğimi alıp götürmüş.” Konuşmaya devam edebilmek için yutkunması gerekti. “Birisi küçük oğlumu kaçırmış.”

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir anda kendini Ethan'm kollarının arasında buldu. Grace bir duvar gibi etrafını saran gücü hissedebiliyordu ve kocasına daha çok sokularak o gücün bir kısmını içine çekmek istedi.

“Tamam, sakın ol,” dedi Ethan. “Onu bulacağız. Onu bulana kadar durmak yok.”

Grace yüzüne baktı. “Evden sinirle ayrıldığımı biliyorum. Babama yardım ettiğim için benden nefret ettiğini de biliyorum. Sen... sen beni cezalandırmak için onu almazsın, değil mi?”

Ethan ıstırap dolu gözlerle karısına baktı. Grace'in suçlamasıyla bir hayli sarsılmış görünüyordu. Genç kadının yanağına götürdüğü eli titriyordu. “Onu ben almadım, aş-

kım. Sana ne kadar kızgın olursam olayım böyle bir şeyi asla yapmam.”

Bir el sanki Grace’in boğazını sıkıyordu. Nefes alamıyordu.

“Evin içinde, hizmetçilerden birinde olmadığına emin misin?”

Başını salladı. “Her yere baktık.”

“Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum.”

O gittikten sonra yukarı çıktığını ve Bayan Swann’ın sadece birkaç dakikalığına odadan ayrıldığını anlatmaya yetecek kadar kendini kontrol etmeyi başardı. Sözleri biter bitmez yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Lütfen, Ethan. Bebekle ilgili hislerini biliyorum. Baştan beri onu hiç istemedin. Hamile kalmasaydım benimle evlenmezdin, bunu da biliyorum. Ama Andrew benim her şeyim. Onu bulmama yardım edersen istediğin her şeyi ama her şeyi yaparım.” Gözlerini kırıştırdığında yanaklarına taze gözyaşı damlaları döküldü. Kalbi o kadar ağrıyordu ki, güçlükle nefes alıyordu. “Onu alır ve Belford’a dönerim. Benimle tanışmadan önceki hayatına geri dönersin. Benden boşanır, başka biriyle evlenirsin. Daha yumuşak başlı birini bulursun.” Yaşlar artık bir yağmur gibi yanaklarını ıslatıyordu. “Ne istersen yaparım... yeter ki oğlumu bulmama yardım et.”

Ethan yutkunurken âdemelması yukarı ve aşağı doğru hareket etti, mavi gözleri de biriken yaşlardan dolayı parlıyordu. “Ah, Tanrım. Gracie.” Karısını kendine doğru çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. En çok huzur duyduğu yerdeydi. Ethan’ı çok seviyordu. Onu kaybetmek istemiyordu ama bebeğini bulmak için her şeyden vazgeçebilirdi.

Uzunca bir süre öylece Grace'e sarıldı. Sonra yüzüne bakabilmek için birazcık geri çekildi. "Andrew benim de oğlum. *Bizim* oğlumuz, Grace. Senin için onu bulacağım. Bunun için söz veriyorum."

Başını eğdi ve Grace'i yumuşak bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, Grace. Sana daha önce söylemeliydim, biliyorum ama olabileceklerden endişe ediyordum. Seni ve oğlumuzu çok seviyorum. Andrew'u senin için bulacağım. Küçük oğlumuzu bulacağım."

Son bir kez öptükten sonra, hiç istemese de Grace'i serbest bıraktı. Grace onun her şeyiydi. Her şeyi. Ve bebeği düşündüğünde, küçücük oğlunun ölme ihtimalini aklına getirdiğinde, söylediklerinin gerçek olduğunu fark etti. Andrew'u en az Grace'i sevdiği kadar seviyordu. Onu eve getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Grace'in gönderdiği uşak beraberinde kolcuyla birlikte geldi ve Ethan kısaca durumu açıkladı. Birkaç dakika sonra evden ayrıldılar. Ethan yanına iki uşak, iki seyis ve hatta arabacıları bile almıştı. Adamlar daha önce yaptıkları gibi anında evin çevresine dağıldılar. Bazıları en azından birilerinin bir şeyler görmüş olduğunu umarak komşuların kapılarını çalmaya başladı.

Bir saat içinde hava kararacaktı. Bebeği kaçırın kişi gecenin karanlığında ortadan kaybolmadan önce onu bulmak zorundalardı. Freddie hiç istemese de evde, Grace'ın yanında kalmıştı.

"O korkuyor, Freddie," demişti Ethan. "Ben dönünceye kadar onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var. Benim yerime bunu yapacağına güveniyorum, evlat."

"Emredersiniz, Kaptan. Ben ona göz kulak olurum."

Aramaları akşamdan gece yarısına kadar sürdürdü, fakat kimse sıra dışı bir şey görmemişti.

Ya da bebekten bir iz...

Ethan eve döndüğünde tükenmek üzereydi. Grace onu kapıda karşıladı, onu daha önce hiç bu kadar kırılğan ve sarsılmış görmemişti.

“Onu... onu bulamadın, değil mi?” diye sordu titrek bir sesle.

Ethan sadece başını salladı. Uzanıp nazikçe omuzlarını kavradı. “Beni dinle, Grace. Bunu yapan her kimse muhtemelen tek derdi para. Fidyeye mektubu gönderecekler. Ne kadar isterlerse vereceğiz ve Andrew’u alacağız.”

Grace o an öylesine umut dolu gözlerle baktı ki, Ethan’ın göğsü sıkıştı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, kesinlikle alacağız.”

“Onu kim besleyecek? Geri alıncaya kadar kim ilgile-necek?”

Ethan’ın midesi düğümlendi. O da kendine yüzlerce kez bu soruyu sormuştu. “Onu alan her kimse muhtemelen ayarlamıştır. Buna inanmak zorundayız, Grace. Andrew için güçlü olmalıyız.”

Grace’in omurgası yavaşça dikleşmeye başladı ve Ethan’ın gemideyken gördüğü güçlü ifade, genç kadının yüzünde belirmeye başladı. “Haklısın. Böyle düşünmeliyim. Muhtemelen onu besleyen bir kadın tutmuşlardır. Özür dilerim, ben öyle demek—”

“Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin.” Grace’i kollarının arasına alıp rahatlatmaya çalıştı. “Sen Andrew’un annesisin. Tabii ki onun için endişeleneceksin.”

“Onu geri alacağız,” dedi Grace, ses tonu biraz daha güçlü çıkmıştı.

“Evet, alacağız. Jonas McPhee’ye not gönderdim. Her an burada olabilir. Yer altı dünyasında işlerin nasıl döndüğünü iyi bilir. Andrew’un nerede olduğunu bulabileceğini düşünüyorum.”

Grace başını sallayarak onayladı. “O çok iyi bir dedektif.”

Muhtemelen McPhee’nin, babasının kaçışından kendisinin sorumlu olduğunu keşfedişini düşünüyordu.

“İşinde çok iyi ve Andy’yi bulmamıza yardım edecek.”

Grace’i daha yakınma çekti. “Doğru. Yarın oğlumuz evine geri dönecek.”

Genç kadın yüzünü Ethan’ın omuzuna gömdü ve ona sıkıca sarıldı. Ethan onun sessiz hıçkırıklarını duyduğunda, Grace’in bu son söylediğine tam olarak inanmadığını anladı.

Ne yazık ki kendisi de inanmıyordu.

25

Jonas McPhee geldiğinde, saat sabaha karşı ikiyi gösteriyordu. Ethan odayı arşınlarken Grace koltukta oturuyordu. Her ne kadar gizlemek için elinden geleni yapsa da Ethan'ın en az kendisi kadar üzgün olduğunu görebiliyordu.

Baş kâhya McPhee'yi odaya aldığı anda Ethan'ın yüzünde beliren rahatlamayı gözden kaçırmak mümkün değildi. Saat bir hayli geç olmasına rağmen personelin yarısı hâlâ ayaktaydı, kaybolan küçük bebek için endişeliydi hepsi.

“Seni bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi Ethan, Bow Caddesi dedektifine.

“Çocuğunuz kaçırılmış. Beni çağırtmanıza memnun oldum. Bana neler olduğunu anlatın. Baştan sona, en ufak ayrıntısına kadar öğrenmek istiyorum.”

Ethan ve Grace bildikleri ne varsa anlattılar, akşam yaşanan olayları tekrar ettiler, Bayan Swann'ın çılgınlar gibi koridora fırlayışı ve Andrew'un gizemli kayboluşundan başladılar.

McPhee burnunun üstündeki gözlüğü düzeltti. “Çocuk odasını görmeliyim.”

“Elbette.” Ethan dedektifi üst kata çıkardı ve Grace de peşlerinden gitti. McPhee odayı inceledi, bebeği kimin ka-

çırdığına ve nereye götürdüğüne dair geride kalmış olması muhtemel ipuçlarını aradı.

Her gece çocuk odasında yatan Bayan Swann hâlâ ayaktaydı fakat pek fazla bilgi veremedi.

Kadın odadan çıkınca, “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama,” dedi Ethan, McPhee’ye. “Bayan Swann’ın bu işe bulaşmış olması mümkün mü sence?”

McPhee kelleşen başını kaşdı. “Sanmıyorum. Perişanlığı çok içten görünüyordu. Ama personelden başka birinin içeri giren kişiye bilgi verdiğini düşünüyorum. Belli bir fiyat karşılığında yapmıştır muhtemelen.” Pencereye doğru yürüdü. “Şuraya bak. Dışarıdan manivela yardımıyla açılabilir. Şu ağaç, bir adamın rahatlıkla tırmanıp ikinci kata çıkabileceği kadar yakın.”

“Bebeğimi pencereden kaçırdığını mı söylemek istiyorsun?” dedi Grace, sesindeki histerik tona engel olamayarak.

“Öyle görünüyor, leydim.”

“Ve birisi çocuk odasının yerini ona söylemiş,” diyerek araya girdi Ethan.

“Tam olarak öyle olmuş,” dedi McPhee.

Grace ellerini ovuşturdu, evdeki herhangi birinin böylesine iğrenç bir şey yapacağını hayal dahi edemiyordu. “Çalışanlarımızdan biri olduğuna inanamıyorum. Personelin çoğu yıllardır burada çalışıyor.”

Ethan başını kaldırdı. “Kısa süre önce işe aldığımız uşak hariç.” Arkasını dönerek merdivenlere doğru yürümeye başladı. Grace genç adamın botlarının halının üstünde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra geri geldi. “Jackson gitmiş. Bizimle dışarı çıkıp arama çalışmalarına katılmıştı fakat Baines geri dönmediğini söyledi.”

“En azından artık iki kişi olduklarını biliyoruz. Uşakla ilgili verebileceğın her bilgiye ve onun tarifine ihtiyacım var.”

“Hemen toplamaya başlıyorum.”

“Birkaç sorum daha var. Muhtemelen Leydi Sharpe alışma odasında daha rahat ediyordu.”

Grace adamın dűřünceliliğine minnettardı. Ethan koluna girip çalışma odasına kadar ona eşlik etti ve kahverengi deri koltuğ’a oturmasına yardımcı oldu.

“Bebeğın fıdye için kaçırıldığını varsayalım,” dedi McPhee, kapıyı kapattıktan sonra. “ocuğunuzuz kaçırarak size zarar vermek isteyecek biri var mı?”

Grace başını salladı. “Aklıma kimse gelmiyor.”

“Peki ya baban?” dedi Ethan. “Andrew onun torunu. Onu kaçırması için—”

“Hayır! Babamın böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum.”

“Hayatı karşılığında pazarlık yapmak için bile mi? Muhtemelen şehirden kaçmak için buna ihtiyacı var. Ya da belki— ”

“Babam Andrew’u almazdı! Hiçbir sebeple bunu yapmaz.”

Ethan buna inanmış gibi görünmüyordu.

Grace çenesini dik tutmaya devam etti. “Belki de babamın hain olduğuna inandığı adam almıştır oğlumu.”

Ethan ve Grace’in gözleri birbirine kenetlendi. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Babam, ofisindeki temizlikçi çocuğın başka biri için çalıştığına inanıyor. Para karşılığında bilgileri toplayıp o adama veriyormuş.”

“O adam kimmiş peki?” diye sordu Ethan.

“Collingwood Kontu.”

McPhee’nin gözlüğünün ardındaki ela gözleri kocaman açıldı. “Collingwood mu?”

Ethan kaşlarını çatı. “Bu delilik. Collingwood ülkesine neden ihanet etsin ki?”

“Babamın yaptığına inandığın aynı sebepten ötürü. *Para*. Babam diyor ki, eğer Lord Collingwood’un mali durumunu araştırırsan, o dönemde ne kadar büyük bir sıkıntıda olduğunu fark edecekmişsin. Artık öyle bir şey kalmamış tabii ki.”

Ethan sandalyesinde kıpırdandı, belli ki bunu düşünmek hoşuna gitmemişti. “O adamı hiçbir zaman sevmemişim ama bu onun bir hain olduğuna inanacağım anlamına gelmiyor.”

“Durum ne olursa olsun,” dedi MCPhee, sandalyesinden kalkarken, “her şeyi gözden geçirmek zorundayız. Collingwood ismini aklımda tutacağım. Aynı zamanda araştırmamı da başlatıyorum. Elle tutulur bir şeyler bulduğum vakit hemen sizi haberdar edeceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Grace, ayağa kalkarken. Jonas MCPhee’ye güveniyordu. Babasının kaçışında parmağı olduğunu keşfettiği ve bunu işvereni haricinde kimseye söylemediği içindi belki de. Sebebi ne olursa olsun, Andrew ortadan kaybolduğu saatten beri ilk kez bu kadar umutla dolmuştu.

Kocasına baktı ve yüreği sıkıştı. Ethan ona, *seni seviyorum* demişti. Bu kelimeleri duymak için yanıp tutuşmuştu. Ama gerçekten böyle mi hissediyordu? Belki de sadece Grace’i rahatlatmak için söylemişti. Keşke emin olabilseydi.

Ethan'ın, oğullarını eve geri getireceğine dair verdiği sözü düşündü. Grace için ne hissederse hissetsin, Ethan sözünden dönen bir adam değildi.

Ethan, Jonas McPhee'yi kapıya kadar geçirdi. "Araştırmamızda bize yardımı dokunacak birkaç arkadaşım var. Gün doğar doğmaz Brant Kontu ve Sheffield Dükü'ne olanları anlatan bir not göndereceğim."

"İyi fikir," dedi Jonas.

"Ben de aramaya devam edeceğim. İletişim halinde olalım. Grace'in elimizden geleni yaptığımızı bilmeye ihtiyacı var."

McPhee başını salladı. "Beklemek işkence gibidir. Sık sık haber göndermeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim."

McPhee gecenin karanlığına karıştı ve Ethan içeri girdi. Şafak sökerken hala ayaktalardı, Grace'le birlikte çalışma odasında oturuyorlardı. McPhee'ye söylediği gibi arkadaşlarına haber gönderdi ve bir saat içinde ev yeniden hareketlilikle doldu.

Victoria ve Cord birlikte geldiler, genç kadın vakit kaybetmeden Grace'i sakinleştirmeye girişti. "Hislerini anlayabiliyorum. Birisi bebeğimi kaçırrsa nasıl korkardım kim bilir. Onu bulacaklar. Biliyorum, bulacaklar. Andrew'u evine, sana getirecekler."

Grace sadece başıyla onayladı ve Victoria'nın elini sımsıkı tuttu.

Rafe gelir gelmez Ethan onları misafir salonlarından birine aldı. "Yardımanız için size minnettarım."

“Sen de bizim için aynısını yapardın,” dedi Cord.

Ethan başını salladı. Hayatında ikinci kez kendini çaresiz hissediyordu. İlk seferinde hapse atılmıştı. Şimdiyse kaybolan çocuğunu bulma konusunda yardıma muhtaçtı.

Sonraki yarım saat boyunca, muhtemel nedenleri gözden geçirdiler; intikam, kazanç ve hatta akıl hastalığı. Fidyeye en olasıları gibi görünse de tüm seçeneklerin üzerinde durulması gerekiyordu.

“Grace babasıyla bağlantı kuruyormuş,” diye anlattı onlara. “Dün onunla Rose Meyhanesi’nde buluştun. Bir işler çevirdiğini biliyordum. Takip ettim onu ama geç kaldım, adam çoktan gitmişti. Andy’nin ortadan kaybolmasında babasının parmağı olmadığına inanıyor fakat vikont son derece çaresiz bir durumda. Yakalanması an meselesi. Bir çeşit pazarlık kozu arıyor olabilir.”

“Lanet olsun,” dedi Cord. “Bir bu eksikti! Oğlunu kaçırın kişinin babası çıkması Grace’in tam da ihtiyaç duyduğu şeydi zaten!”

“Bir şey daha var. Grace, Forsythe’nin masum olduğuna dair yemin ettiğini ve görevini hiçbir şekilde kötüye kullanmadığını söyledi. Vikontun araştırmalarına göre ülkesini Fransızlara satan kişi Collingwood’muş.”

Adamların gözleri kocaman açıldı.

Rafe kaşlarını çatarak, “Kont, Grace’in peşinde dolaıyordu. Hatırladığım kadarıyla, sen denizdeyken birkaç kez onu ziyaret etmişti.” Ethan’a doğru baktı. “Kaşlarını çatıyorsun. Grace’in sana söylemediğini varsayıyorum dolayısıyla. Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadı, düşündüğün buysa eğer. Grace’in vücudu değişmeye başlayınca da bir daha gelmedi zaten.”

“Eğer hain o ise,” diye araya girdi Cord, “Grace’e karşı olan ilgisinin nedeni ortaya çıkmış demektir.”

“Muhtemelen babasıyla bağlantıya geçeceğini düşündü,” dedi Rafe. “Gerçek suçlu o ise, Forsythe’nin onun izini takip etmesinden endişe duymuş olmalı.”

Ethan bunu düşündü, hiç istemese de bir hayli düşündü. “Bebeği kaçırma nedeni ne olabilir ki?”

Rafe pencereye doğru yürüdü. Büyük, fırça gibi kuyruğu olan bir sincap evin önündeki ağaca tırmandı. “Söylemesi zor. Büyük ihtimalle fidye içindir.”

“Katılıyorum,” dedi Cord.

“Ben de.” Bebeğinin sağlığı ne durumda hiç bilmediği için fazlasıyla endişeliydi. Onu kaçırانların tek istediği paraysa, bir an önce bağlantıya geçmeleri için dua etti.

Bir saat sonra fidye mektubu geldi.

Hepsi çalışma odasında toplanmıştı, Ethan mektubu sesli bir şekilde okurken Grace yanında duruyordu.

“Oğlunuz elimizde. Karşılığında beş yüz bin sterlin istiyoruz. Öğleden sonra saat beşte, parayı nereye getireceğinize dair bir mektup daha alacaksınız.”

Grace titremeye başlayınca Ethan onu en yakındaki koltuğa oturttu.

“Kahretsin,” dedi Cord.

“En azından artık sebebin fidye olduğunu biliyoruz,” dedi Rafe.

“Para... parayı toplamaya mecburuz.” Grace’in sesi titriyordu. “Bu kadar parayı bir araya getire... getirebilir

miyiz?” Ethan’a baktı ve gözlerindeki korku genç adamın kalbini sıkıştırdı.

“Parayı toplayacağız, sevgilim,” dedi yumuşak bir şekilde.

Cord karısına döndü. “Baines’e, ikinize misafir salonunda çay servisi yapmasını söylemeye ne dersin?”

Victoria kocasına baktığında herhangi bir plan yapmadan Grace’i daha fazla üzmemek istemediklerini anladı. Fidyeyi ödeyince Andrew’u sapasağlam bir şekilde alacaklarının garantisi yoktu. Bebeğin ölmüş olabileceğini hiçbirisi dile getirmese de hepsi biliyordu ki böyle bir ihtimal gerçekten de vardı.

Victoria arkadaşını dışarı doğru yönlendirdi ve Grace uyumuş bir halde odadan çıktı. Ethan onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu kadar solgun ve sarsılmış... Her zaman çok güçlü bir kadın olmuştu. Fakat artık bir anneydi ve bebeğini kaybetmişti. Oğullarını geri getireceğine yemin etti.

“Pekâlâ, haydi işe koyulalım.” Rafe’nin sözleri Ethan’ı düşüncelerinden sıyırdı. “Ethan parayı ayarlasın. Biz de araştırmaya başlayalım, ne bulabileceğimize bakalım. Saat beşte burada buluşalım. İkinci mektup gelmeden önce araştırma yapacak bir hayli zamanımız var.”

Ethan başını salladı. Emir veren taraf olmaya alışmıştı ama ailesi tehlikedeydi, düşünceleri karmakarışık ve Rafe bu kadar güçlü durabildiği için ona minnettardı.

Cord ve Rafe üzerlerine düşeni yapmak için evden ayrıldığında Ethan da Grace’in yanına gitti. Onu rahatlatmak istiyordu.

Victoria’nın yanında oturan karısı şimdi biraz daha iyi

görünüyordu, gücünün bir kısmı geri gelmişti sanki. Uzun adımlarla ona doğru yürüdü, önünde diz çöktü ve elini tuttu.

“Onu bulacağız, Grace. Buna odaklanmanı istiyorum; sadece buna. Şimdi bankacımla konuşmaya gidiyorum. Parayı aldıkları zaman Andrew’u ellerinde tutmak için hiçbir nedenleri kalmayacak.”

Grace’in elleri titriyordu. “Ya ağlarsa? Erkekler ağlayan bebekleri sevmezler. Ya ona... ona...”

“Şişşt, lütfen böyle konuşma. Andrew çok uslu bir bebek. Hiç ağladığını görmedim.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Ethan mahcup bir şekilde gülümsedi. “Çocuk odasında bazen onunla oturuyorum. İçeri girdiğimde hep gülümsüyor. Çok iyi bir çocuk.”

Grace’in gözleri yaşlarla doldu. “Ah, Ethan...”

“Onu bulacağız, aşkım. Akşama kadar evde olmuş olacak.”

Grace başını sallamakla yetindi ve titreyen eliyle göz yaşlarını sildi.

Umarım haklı çıkarım, diye dua etti Ethan.

Mektup tam da söylendiği saatte geldi. Mektubu getiren sokak çocuğunu Cord içeri çekti ve çocuğu antrede sorgulamaya başladılar.

“Seni kim gönderdi?” diye sordu Ethan, yırtık pırtık tişörtünün yakasından tutarken.

“Herifin biri mektubu getirmem için bana bir şilin verdi, ben de getirdim. Yanlış bir şey yapmadım ben.”

“Adam nasıl biriydi?” diye sordu Cord.

“Zayıf ve çirkin bir şeydi, çok uzun değildi. Mektubu getirmezsem beni bulup dilimi keseceğini söyledi.”

Çocuğun gitmesine izin verdiklerinde kapıdan çıkıp anında gözden kayboldu. Mektubu okumak için hep birlikte çalışma odasına gittiler. Ethan istenen miktarı ayarlamış olsa da gün tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Rafe ve Cord elleri boş dönmüşlerdi. Bebekten ve kaçırandan hiçbir iz yoktu.

Jonas McPhee de not göndermiş, henüz işe yarar bir şey bulamadığını yazmıştı. Bu akşam onlara katılmak istediğini söylemiş ama Ethan reddetmişti. Bu meseleyi halletmek için üçünden başka kimseye ihtiyaç yoktu. McPhee’nin araştırmacı yeteneğini kullanmasını tercih ederdi, bunun daha çok yardımı dokunurdu çünkü.

Ethan mektubu açıp okumaya başladı. *“Freeborn Meydanı’na gel. Gray’s Inn Sokağı’nın yakınlarda bir yer. Parayı gece yarısı Mose’un içki dükkânının yanındaki ara sokağın girişine bırak. Orada bebeğin nerede olduğuna dair bir mektup bulacaksın. Yalnız gel.”*

“Neden değiş tokuşu ara sokakta yapmıyorlar ki?” diye sordu Rafe. Hepsinin düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmişti.

“Yüce İsa.” Ethan elini saçlarına daldırdı. “Parayı öylece veremeyiz... Karşılığında Andrew’u almadan olmaz.”

“Başka ne yapabiliriz ki?” diye sordu Grace, sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Ethan’ın çenesi sertleşti. “Sokağı belirleyeceğiz ve parayı alan kişiyi takip edeceğiz. Üçümüz birlikte hareket edersek onu kaybetme ihtimalimiz yok.”

“Olabilir aslında,” dedi Cord. “Parayı bölüşmek için

suç ortaklarına gidecek ve biz de bebeği bulacağız.”

Umarım haklısındır Cord, diye sessizce dua etti Ethan.

Saatler bir türlü geçmek bilmiyordu. Grace sırayla önce odada geziniyor sonra oturup boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

“Saat ona geliyor,” dedi Ethan. “Oraya erken gidip bölgeyi kontrol etmeliyiz. Onların bizi görmediği ama bizim onları rahatlıkta görebileceğimiz, saklanacak yerler bulmalıyız.”

Grace koltuktan kalktı ve Ethan’ın durduğu yere doğru yürüdü. “Ben de sizinle gelmek istiyorum.”

Ethan nazikçe karısının omuzlarını tuttu ve başını salladı. “Gelemezsin, aşkım. Andrew için yeteri kadar kaygılıyız zaten bir de senin için endişelenmeyelim.”

“O benim de oğlum. Onu bulduğunda karnı aç olabilir ya da bir şekilde yaralanmış olabilir. Bana ihtiyaç duyabilir, Ethan. Sizinle gelmek zorundayım.”

Bir süre bunun üzerine düşündü, sonra başını sallayarak reddetti. “Endişeli olduğumu biliyorum ama bu çok tehlikeli. Eve döndüğümüz zaman Andrew’un annesine ihtiyacı olacak. Ya bizimle geldiğinde sana bir şey olursa?”

“Lütfen, Ethan.”

Başını eğdi ve Grace’i yanağından öptü. “Üzgünüm, Grace. Keşke seni götürebilseydim ama yapamam. Andrew için en iyisi neyse onu yapmak zorundayım.”

“Gitme vakti geldi,” dedi Cord. “Ne tarz bir sorunla karşılaşacağımızı bilmiyoruz.” Bunu söyledikten sonra paltosunun cebinden tabancasını çıkardı, dolu olup olmadığını kontrol etti ve tekrardan cebine koydu. Ethan ve

Rafe de kendi silahlarıyla aynı şeyi yaptılar. Sonra Cord karısına doğru yürüyüp Victoria'yı dudaklarından öptü. "Elimizden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağız."

"Dikkatli olun," dedi Tory, kocasının yanağına dokunurken.

Ethan, Grace'in yanına geldi. "Andrew'u annesine geri getireceğim."

Genç kadın başını sallamakla yetindi. Boğazı ağrıyordu ve göğsü sıkıştıyordu. "Kendine dikkat et."

Ethan başını eğdi ve çok yumuşak bir şekilde onu öptü. Birkaç dakika sonra adamlar odadan çıktı ve Grace'i, Victoria ile bıraktılar.

Grace yavaşça koltuğundan kalktı. "İzinle, yukarı çıkıp üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Tory dikkatle arkadaşına baktı. "Üzerini mi değiştireceksin? Birini beklediğini bilmiyordum."

"Mose'un içki dükkânına giderken muslin ve dantel giymek pek uygun kaçmaz sanırım."

Tory'nin gözleri büyüdü. "Ethan'ın dediğini duydun. Onlara fazlalık olmaktan başka bir işe yaramazsın. Bir de senin için endişelenmesinler."

"Orada olduğumu bilmezlerse endişe de etmezler."

Tory dudağını ısırdı. "Sanırım haklısın."

"Ethan'a da söylediğim gibi, Andrew'un bana ihtiyacı olabilir."

Tory iç çekti. Yenilgiyi, gördüğü anda tanırdı. "Pekâlâ, pes ediyorum. Kaçırılan benim küçük Jeremy'm olsaydı ben de aynısını yapardım. Ama kesinlikle yalnız gitmiyordum."

sun. Kenar mahalleler için fazla iddialı şeyler giyinmişim. Belki de hizmetçin bana daha sade bir şeyler verebilir.”

Grace uzanıp arkadaşına sarıldı. “Bu yaptığını asla unutmayacağım, Tory.”

“Aslında, bu geceden sonra umarım bir daha hatırlamazsın.”

Grace’in arabasının sürücü kısmında oturan James Dory, iri yarı, uzun burunlu ve içten bakan gözlere sahip bir adamdı. Grace ona güveniyordu. Araba Londra’nın daha itibarsız bölgelerine doğru ilerlerken onu yanında getirdiğinden dolayı fazlasıyla memnundu.

“Şehrin en sevdiğim bölümlerinden birisi olmadığı kesin,” dedi Tory, Grace’in düşüncelerini dillendirerek. Parke taşlı yollar, uzun zaman önce yerini dar ve çamurlu yollara bırakmıştı. Yol boyunca gördükleri binalar harabeye dönmüşlerdi, ahşap panjurların çoğu kırılmıştı ve pencerelerden dışarı sarkıyordu. Çatılar çökmüş, ön verandaların çürümekte olan tahta döşemelerinde delikler vardı. Bulutlu gökyüzü ay ışığının şehri aydınlatmasına izin vermiyor, etrafı karanlığa mahkûm ediyordu.

Araba köşeyi döndü, Holborn’a doğru yöneldi ve adı olmayan dar bir sokağa girdi fakat Grace çıkmaz sokağın ortasındaki içki dükkânının tabelasını görebiliyordu.

“Devam et,” dedi sürücüye ve adam çıkmaz sokaktan geri dönmek yerine biraz daha ilerledi. “Tamam, şimdi kenara çekebilirsin.”

Arabanın tekerlekleri durduğu anda aşağı indiler. İçki dükkânının bulunduğu isimsiz sokağın aksine Holborn

daha sessizdi. İkisi de soluk renkli elbise ve sıcak tutan yünlü pelerin giymişti ve bu halleri gecenin karanlığına karışmalarına yardımcı oluyordu.

Grace farkında olmadan cebindeki kolyeye dokundu. Eğer ters bir şey olursa, para yeterli gelmezse belki bu inci ve elmaslardan yapılmış değerli kolye adamları Andrew'u bırakmaları için ikna edebilirdi.

Şapkasını eline almış olan arabacı Grace'in yanına geldi. "Sizinle gelmemi ister misiniz?"

Her ne kadar bu fikir cazip gelse de, görünmek istemiyorlarsa yanlarında daha az insan olması en iyisiydi.

"Bizi burada beklemenizi tercih ederim, Bay Dory. Acilen arabaya ihtiyaç duyabiliriz."

Adam başını salladı, geride bırakıldığı için endişeli ve mutsuz olduğu her halinden belliydi.

"Görüş alanının dışında kalmalıyız," dedi Tory. "Bizimkilerin işini daha zor hale getirmek istemeyiz."

"Sokağı rahatça görebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Para alınıncaya kadar saklanırsınız. Onlar parayı alan kişi her kimse onu takip ederler, biz de onları."

İyi bir plandı ve sokağa yakın boş bir binanın içinde ters dönmüş sandıkların içine saklanırken, Grace işe yarayacağını düşündü. Saklandıkları yerden dükkânı görüyorlardı, sarhoş müşterilerin sendeleyerek ön kapıdan giriş çıkışlarını seyrettiler. Mose yazılı tabelanın altında, pencerede yazılı olan başka bir şey daha vardı; *Bir Peniye Sarhoş, İki Peniye Zilzurna Sarhoş Olun*.

Grace titredi ve pelerinine daha sıkı sarındı. Eteğinin cebine uzandı, saati kontrol etmek için porselen kadranlı cep saatini çıkarırken incilerin pürüzsüzlüğünü hissetti.

On ikiyi çeyrek geçiyordu. Aylar gibi gelen bir süre boyunca beklediler.

Daha sonra çakıl taşlarının çatırtısını, sokakta yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu ve omuzları gerildi. Hışırtı sesleri geldi, birisi bir şeyler topluyordu. Para olduğunu varsaydı. Sonra ayak seslerinin geldiği yöne geri döndü ve belli belirsiz üç figür, saklandığı yerden çıktı.

Ethan'ın geniş omuzlarını, uzun adımlarındaki hafif aksamayı tanıdı ve kalbi bir an atmaya bıraktı. Grace'e seni seviyorum demişti ve genç kadın öyle olması için dua etti. *Lütfen oğlumu bul.*

Bizim oğlumuz demişti Ethan. Bu kelimeler Grace'in boğazına bir yumru gibi oturdu. Andrew eve döndüğü zaman gerçek bir aile olabilirlerdi. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Adamlar sokağın iki yanındaki binaların arasından gözden kayboldukları anda Tory harekete geçti. Hemen önlerinde sessizce hareket eden avlarının peşine düşmüşlerdi. Tory'nin yaptığı gibi Grace de saklandığı yerden çıktı ve birlikte adamları takip etmeye başladılar. Cord ve Rafe'nin gittiği yolu takip ettiler, görünmemek için belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ediyorlardı.

Binanın birinden çıkan bir sıçanın karanlığa doğru koştuğunu gördü ve tüyleri diken diken oldu. Çöplerin ve hayvan artıklarının etrafa yayılan kötü kokusu yüzünden burnunu kırıştırdı. Hemen yanında yürüyen Tory önündeki kirli su birikintisine girmemesi için eteğini kaldırdı. Birbirlerine tiksinti dolu bir bakış attılar ve yürümeye devam ettiler. Grace birinin küfredtiğini duyduğunda neredeyse sokağın sonuna gelmişti.

"Şu tarafa gittiğini gördüm," dedi Cord, parmağıyla ka-

ranlığı işaret ederken. “Ne yazık ki varil yığınının arkasına geçip gözden kayboldu.”

“Burada değil,” dedi Rafe, koşarak Cord’un durduğu yere gelerek.

“Hangi yöne gitti?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Rafe, asık suratıyla.

“Allah kahretsin, kaybettik onu.”

“Ethan hâlâ peşindedir umarım.”

Cord karanlığa doğru baktı, yakınlarında bir yerde kadınların olduğunu bilse asla etmeyeceği bir küfür savurdu. Genç adam hemen arkasında duran pürüzlü tuğla duvarın dibine çömelince Grace arkadaşına baktı, tüm iç organları düğümlenmişti sanki. Eğer parayı alan kuryeyi kaybederlerse oğlunu kaçıranları asla bulamayacaklardı. Andrew’u bir daha asla göremeyecekti.

Bir anlığına bulutlar dağıldı, ay ışığı kısacık bir süre bile olsa geceyi aydınlattı. “Orada!” Tory’nin yüksek fısıltısı birkaç adım ötesindeki Grace’e ulaştı. “Bu o! Bak, elinde bir çanta var!”

“Haklısın, bu o!” Ayaklarına takılmasın diye eteğini kaldırdı ve koşmaya başladı.

“Gracie dur! Kocalarımızı ve Rafe’yi beklemeliyiz!”

“Buna vaktim yok!” diye bağırdı omzunun üzerinden. Şimdi küfür eden kişi Tory’ydi.

Kollarını sallayarak kuryeyi bulmak için dağılan gruba, Cord’a doğru telaşla koşturdu.

26

“Kahretsin, bu da ne...?” Cord, karanlığın içinden kendisine doğru koşan minyon, kadınsı figüre baktı. Karısı olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Burnundan soluyarak, “Lanet olsun! Victoria, burada ne arıyorsun sen?” diye sordu.

“Konuşmaya vaktimiz yok!” Ciğerlerine, o bölgede pek de temiz sayılmayan Londra havasını çekti, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Çılgınlar gibi Cord’u kollarından çekiştirmeye başladı. “Acele etmeliyiz! Grace çocuğu gördü ve peşinden gitti. Fazla uzaklaşmadan ona yetişmek zorundayız!”

Cord çenesini sıkarak karısının peşine düştü ve Grace’in ne tarafa doğru gittiğini bildiği için Tory’nin onu yönlendirmesine izin verdi. “Yemin ederim ki eve gittiğimiz zaman seni öldüresiye döveceğim.”

Tory gülümsedi ve gözlerini devirdi, birazcık bile korkmamıştı. Rafe de onlara katıldı ve bir dakika sonra Ethan, gölgelerin arasından koşarak çıktı.

“Onu kaybettim,” dedi. “Bir dakika önce oradaydı ve bir an sonra—” Victoria’yı gördüğü an birdenbire durdu. “Karının ne işi var burada?” *Victoria buradaysa, Grace de burada olmalı.*

Victoria’ya öyle bir baktı ki, genç kadın korkuyla geri çekildi. “Nerede o?” diye sordu, grup ilerlemeye devam ederken.

Karısı yerine Cord cevapladı. “Grace kuryeyi görmüş ve peşine düşmüş.”

“Tanrı Aşkına!”

“Onu kaybetmek istemedi,” diye ekledi Victoria. “Şu tarafa gitti.” Karanlığın içinde belli belirsiz seçilen yıkık dökük binaları işaret etti. Yollarını bulmalarını sağlayan tek ışık kaynağı bulutların arasından süzülen ay ışığıydı. “Hadi! Acele etmeliyiz!”

Ethan genç kadını karanlığın içine doğru takip etti, Grace için o kadar korkuyordu ki, kanı donmuştu resmen. Artık hem karısı hem de oğlu tehlikedeydi.

Victoria’nın Grace’i en son gördüğü noktaya geldiler, fakat Ethan zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Grace hiçbir yerde yoktu.

“Dağılım,” dedi Ethan. “Onu bulmak zorundayız.”

Cord ve Victoria sola, Rafe sağa doğru gitti ve Ethan dümdüz yürümeye devam etti. Kalbi hızla atıyordu, göğsünü delip çıkacaktı neredeyse. Onu bulmak zorundaydı. Grace’i kaybettiğini düşünmeye bile dayanamıyordu.

Onu aradılar, her yere baktılar ve dakikalar bu şekilde geçti. Ama ne yazık ki ne Grace’ten ne de takip ettiği çocuktan bir iz vardı.

Grace kirli tişörtlü, kalitesiz kahverengi pantolonlu, cılız ve saçları taranmamış sokak çocuğunun peşine düştü. Çocuğun toprak basamaklardan inerek bir zamanlar kapı girişi olan açıklığın içinde gözden kaybolduğunu gördü. Tahta kapı artık parçalara ayrılmış bir şekilde yerde yatıyordu. Giriş, viran bir pansiyona açılıyordu. Grace böyle bir yerde ne tür kiracıların bulunduğunu düşününce ürperdi.

Bir süre bekledi, Tory'nin ve diğerlerinin ortaya çıkmasını umarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Fakat ne yazık ki onları uzun süre bekleyemezdi. Çocuk kapı boşluktan girer girmez Grace onu takip etti. Sessizce toprak merdivenlerden aşağıya indi ve dağılmakta olan kapıdan içeri girince kendini gölgeler içindeki zemin katta buldu.

Etraf tüyler ürpertici bir şekilde karanlıktı, etrafı aydınlatan tek ışık huzmesi, çöktü çökecek gibi görünen tahta merdivenlerin tepesinden geliyordu. Oda toz ve küf kokuyordu. Yüksek tavandan örümcek ağları sarkıyor ve Grace'in yüzüne değiyordu. Gölgelerin arasında ne tür yaratıkların saklandığını hayal etmemeye çalıştı ve bunun yerine bakışlarını çocuktan ayırmadan, onun birinci kata çıkmasını seyretti.

Hiç vakit kaybetmeden peşinden gitti, her adımını dikkatle atıyor, tahtalar her gıcırdadığında korkuyla siniyordu. Kesinlikle birisi onu duyacaktı. Basamakların tepesine geldiğinde durakladı, gözleri çocuğu arıyordu. Onun biraz ileride, ikinci kata çıkan merdivenlerin başında olduğunu gördü. Çocuk görüş alanından çıkar çıkmaz Grace peşine düştü. Basamakları daha büyük bir korkuyla tırmanıyor, Ethan'm bir an önce gelmesini diliyordu.

Tanrım, lütfen beni bulsun.

Eğer en kısa zamanda yanına gelmezlerse çocuğun gitdiği yeri bulacak, geri dönecek ve onları buraya getirecekti.

Önünde uzun bir koridor uzanıyordu. Duvar kâğıtları solmuştu ve çeşitli yerlerinden yırtılmıştı. Yerler cilasız ve pütür pütürdü, tahta döşemeler eskimiş ve bir hayli aşınmıştı. Önünden geçtiği yatak odalarından birinden konuşma sesleri geldi, bir diğerinden ise kadınların tiz kahkahaları.

Koridorun sonundaki odalardan birinin kapısının ka-

pandığımı duydu ve o yöne doğru gitmeye başladı. Keşke yanında tabanca veya herhangi bir silah olsaydı ama buraya kadar kendi başına geleceğini hiç düşünmemişti. Ethan küçük oğullarını bulduktan sonra gelebilirdi ancak.

Tory'nin diğerlerini bulup getirmesi için yeniden dua etti. Kendi kendini telkin ederek, *Ethan biraz sonra arkamda belirecek*, deyip durdu.

Grace koridor boyunca ilerlerken arkasında bir gölge yükseldi ve genç kadın, bir adamın silahının horozunu çektiğini duydu.

“Bakın burada kim varmış.”

Midesi korkuyla çalkalandı ve safrası boğazına kadar çıktı. Grace yavaşça sese doğru döndüğünde ufak tefek, çirkin suratlı ve çürük dişli bir adam gördü.

“Senin gibi sosyetik bir fahişe burada ne arıyor acaba?”

Grace sırtını dikleştirdi, bu çirkin adamın korktuğunu anlamasını istemiyordu. “Oğlumu almaya geldim.”

“Ah, tamam, şimdi anladım.” Tabancayı sallayarak ilerlemesini işaret etti ve Grace yürümeye başladı. Yünlü eteğinin altındaki dizleri titriyordu. Koridorun sonundaki bir odanın kapısını açtı ve geri çekilerek Grace'in girmesini bekledi.

Kapının önüne geldiğinde, takip ettiği küçük çocuğun aceleyle cebine demir para tıktırdığını gördü. Kapının dışına doğru yöneldi, koridora çıkarken Grace'in yanından geçti. Önce genç kadına, daha sonra da kaburgalarına silah dayamış adama baktı ve koridorun sonundaki merdivenlere doğru tüydü.

Çirkin adam hiç oralı olmadı ve tabancasını Grace'i ileri doğru dürtmek için kullandı. “Haydi gidelim.”

Grace yutkundu ve yürümeye başladı. Korku içindeki kalbi sıkışıyor, avuç içleri terliyordu. Kendi kendine Ethan'ın onu bulacağını söylüyordu fakat attığı her adımda buna inanmak biraz daha zorlaşıyordu. Saklandıkları yer gerçekten de çok iyi gizlenmişti. Birisi içeri girdiğini görmediyse, Grace'in yerini bulmalarının hiçbir yolu yoktu.

Kendini, içeride göreceklerine hazırlamaya çalıştı. Odaya doğru adım attığında gözüne bir hareketlilik ilişti. Eski püskü odanın içinde başka bir adam daha vardı. Kendisine sırttan adamın yüzünün tanıdık olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi.

“Sen!”

Acımasız bir şekilde gülümsedi adam. “Evet, Willard Cox emrinize amadedir, leydim. Ne kadar ilginç ve şaşırtıcı, değil mi? Kaptanın metresi beni görmeye geliyor.”

Grace'in dizleri titriyordu. Willard Cox, *Deniz Şeytanı*’nın üçüncü kaptanı... Onu çok iyi hatırlıyordu. Cox soğuk, hesapçı ve kalpsiz bir adamdı. Ve Grace yüzünden yirmi beş kırbaç darbesi yemek zorunda kalmıştı.

Çenesini kaldırmak için kendini zorladı. “Bebeğim nerede?”

“Kocan nerede?” diye karşılık verdi Cox.

“Ethan hemen dışarıda,” diye yalan söyledi. “Her an gelebilir.”

Cox kahkaha attı. “Bundan şüphe ediyorum. Bahse girerim ki nerede olduğunu bile bilmiyordur. Hatırladığım kadarıyla pervasız, deli dolu bir kızdın. İnatçı yaradılışından dolayı neredeyse kendini öldürüyordun.”

Grace gözünü adamın yüzüne dikti. Duygusuz, gri gözlerini görmezden gelersen, Cox aslında çirkin bir adam değildi. “Bebeğime ne yaptın?”

Adamın cevap vermesine fırsat kalmadan yan odadan bir gürültü geldi ve Grace, yaygara koparan ve ağlamaya başlayan bebeğin kendi küçük Andrew'ü olduğunu fark etti.

“Eniği yine ağlamaya başladı,” dedi ufak tefek, çirkin adam. “Tanrının cezası bağırışlarıyla beni bütün gece uyutmadı. Ondan kurtulalım demiştim!”

Yaşadığı dehşetten dolayı Grace’in göğsü sıkıştı. Yumruklarını o kadar sert bir şekilde sıkıyordu ki tırnakları avucuna batıyordu.

Cox kapının yanında duran çantaya baktı. “Sakin ol, Gillis. Artık parayı aldığımıza göre bebekle ne yaptığın umurumda bile değil.”

Adının Gillis olduğunu öğrendiği adam sırtıttı, çürüyen dişlerinin iğrenç siyahlıklarını gözler önüne serdi. Gözlerinde zevk dolu bir parıltıyla döndü ve iki odanın arasındaki kapıya doğru yürümeye başladı.

“Hayır!” Grace kendini adamın önüne attı. “Onu rahat bırak. Küçücük bir bebek o!”

“Yolumdan çekil!” Grace’i öylesine şiddetli bir şekilde itti ki genç kadın duvara çarptı ve yere düştü. *Ethan*, diye geçirdi içinden. *Oğlumuzu kurtarmama yardım et.*

Ayağa kalktı ve Gillis’in içeri girerek gözden kaybolduğu kapıya doğru koştu. Bebeği yatak odasının karşı tarafında, paçavralardan yapılmış eğreti bir yatakta uzanıyordu. Küçük mavi battaniyesi, çevresindeki soğuk havadan yeterince koruyor gibi görünmüyordu.

Çirkin adam Grace ve bebeği arasında duruyordu. Çaresiz bir şekilde kahverengi eteğinin cebine uzandı ve inci kolyeyi çıkardı. Kolyeyi adama sunarken elleri titredi. “İstedğin tek şey paraysa, al bunu. Bu bir servet değerinde.

Oğlumu alıp gitmeme izin verirsen kolye senin olur.”

Adamın koyu renkli gözleri heyecanla parladı. Memnuniyetle başını salladı. “Tamam. Onu bana ver ve eniğini al git.”

Kolyeyi Gillis’e doğru uzattı ve adam hızla parmaklarının arasından aldı onu. İncileri cebine tıktırdı fakat odadan çıkmak yerine Grace’i olabildiğinde sert bir şekilde duvara doğru itti ve bebeğe doğru yürümeye başladı.

Yüce Tanrım, gitmelerini izin vermiyordu! Bunu yapmayacağını bilmesi gerekirdi. Fakat ikisini birden öldürme ihtimali vardı ve Grace, şansını değerlendirmek zorundaydı. Çılgınlar gibi odaya baktı, silah niyetine kullanacağı bir şeyler arıyordu. Duvara dayanmış bir şekilde duran eskimiş bir süpürge vardı. Onu kavradığı gibi odayı boydan boya koştu ve Gillis bebeğe ulaşmadan ikisinin arasına geçti.

“Ona zarar vermene izin vermeyeceğim.”

Gillis o iğrenç, çürük dişlerini göstererek sırıttı. “Cesaretin var, güzelim. Hakkını vermek zorundayım. Şu veletten kurtulur kurtulmaz, üzerinde bir adam varken ne kadar cesur olduğunu görelim bir de. Ben işimi gördükten sonra Cox sırasını alabilir.”

Gillis ileriye doğru bir adım attı; Grace’in süpürgeyi ona doğru savurmasını bekliyordu fakat genç kadın beklediğinin aksine samandan yapılmış ucunu kavradı, sapını önünde tutarak adama saldırdı. Uzun tahta tutacağı mızrak gibi kullanmıştı.

Hedefini tam on ikiden vurdu. Gillis erkekliğini tutarak acı içinde feryat etti ve dizlerinin üstüne çöktü. Geriye doğru birkaç metre kayıp, ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladı.

Grace, hemen arkasındaki bebeğinin ağladığını duydu ve bu, onu bir hayli cesaretlendirdi. Çılgına dönmüş bir şekilde süpürgesini hızla çevirdi, sapını kavradı ve saman çöpünden yapılmış kısmıyla Cox'u pataklamaya başladı. Özellikle yüzüne ve başına vuruyordu, arada sırada incecik bacaklarına kırbaç gibi indiriyor ve daha sonra yeniden yüzüne çarpıyordu. Cox elini kaldırıp darbeleri savuşturmaya çalıştı fakat Grace ara vermeden vurmaya devam ediyordu. Bebeğini kurtarmak zorundaydı. Bu onun tek şansıydı.

“Bunu sana ödeteceğim, kızım. Seni bir güzel benze-teceğim.”

“Ona dokunmayacaksın, seni sefil köpek.” Derin erkek sesi kapı aralığından geliyordu ve Grace başını çevirip tanıdık sesin sahibine doğru baktı. “Ailemden herhangi birine bir daha zarar veremeyeceksin.”

Grace'in boğazı düğümlendi ve gözleri yaşlarla doldu. “Ethan...”

Eşikten uzun adımlarla geçen Ethan, genç kadının onu ilk gördüğü günkü gibi bir korsana benziyordu. Çenesi hiddetle kenetlenmişti ve yumruklarını sıkıyordu. Güçlkle nefes alıyordu, gözleri mavinin en soğuk, en dondurucu tonuna bürünmüştü. Grace onu daha önce hiç böyle görmemişti. Ethan gözlerini, karısına zarar vermek isteyen adamdan bir an olsun ayırmıyordu.

Gillis ayağa fırladı ve Grace'e doğru koştu. Süpürgeyi hızla elinden çekti ve ona öylesine sert bir şekilde vurdu ki, ayakları yerden kesilen Grace duvara çarptı. Baş dö-nüyordu ve sersemlik hissi her yanını sarmıştı. Bilincini yitirmeden önce Ethan'ın öfkeyle gürlediğini ve Gillis'e yumruk attığını duydu.

Ethan yumruğu karnına geçirince adam iki büküm

oldu. Bebeğini kaçıran adamı gömleğinden kavradı, kendi eksenini etrafında döndürdü ve öylesine güçlü bir darbe geçirdi ki adam yere serildi. Öfkesi hâlâ geçmemişti. Adamı tuttuğu gibi havaya kaldırdı, yüzüne bir yumruk savurdu ve iğrenç herifin burnundan kan fışkırdı. Adam kolayca savuşturulabilecek birkaç beceriksiz yumruk savurdu ve Ethan'dan dudağını yaracak kadar şiddetli bir karşılık aldı.

Adam elinden kurtulmak için ölümüne savaş veriyordu fakat Ethan darbelerine ara vermiyordu. Gözlerine kırmızı bir perde inmişti ve adam bilinçsiz bir şekilde yerde yatınca kadar öfkeyle yumruklamaya devam etti.

Bakışları Grace'e kaydı, karısının ahşap zemine çökmüş olduğunu görünce kalbi burkuldu. Ona doğru koşarken gözünün önüne, odaya girdiği an geldi; süpürgeyi tıpkı bir kılıç gibi kullanıyor, oğlunu koruyan dişi bir kaplan gibi saldırıyordu.

Grace'i sevdiğini biliyordu Ethan; ama o ana kadar sevgisinin boyutundan haberdar değildi. Sonra minik oğlunu fark etmişti, küçücük yüzü soğuktan mosmor olmuştu. Her zaman mutlu ve güler yüzlü olan Andrew, bunun olmaması için elinden geleni yapmış olsa da sevmeye başladığı oğlu, karnı acıktığından dolayı feryat figan ağlıyordu.

Tam o anda, içindeki intikam hırsının yok olduğunu anladı. Karısını ve oğluna duyduğu sevgi sayesinde yanıp kül olmuştu.

Tanrım, lütfen ona bir şey olmasın, diye dua ederek Grace'in yanına diz çöktü, onu hafifçe kaldırdı ve genç kadının gözleri titreşerek açıldı.

“Ethan...?”

“Gracie...aşkım.”

- Grace, Ethan’a doğru uzandı; kollarının arasına girdi ve genç adam bir süre Grace’i öylece tuttu. Karısının yanağında oluşmaya başlayan morluğu görünce öfkesi yeniden alevlendi. “Sen güvendesin. Andrew hayatta.”

Ethan cümlesini bitirir bitirmez bebek ağlamaya başladı. Grace’in gerildiğini hissetti Ethan.

“Andrew!”

Grace’in ayağa kalkmasına yardım etti ve telaşla oğullarını kontrol etmeye gittiler.

Paçavralardan oluşan yatağın yanına diz çöktüklerinde, “O iyi mi?” diye sordu Ethan.

Grace başını salladı, bariz bir şekilde rahatlamıştı. “Ona bakması için bir kadın tutmuş olmalılar. Altı kuru ama karnı aç.” Omzunun üzerinden diğer odaya baktı. “Cox’a ne oldu?”

“O aşâğılık bize daha fazla sorun çıkaramayacak. Cord ve Rafe şimdi onunla ilgileniyorlar.”

Minik mavi battaniyeyle Andrew’u sıkıca sarmalarken rahat bir nefes aldı genç kadın. Bebeğini kollarına aldı ve omzuna yasladı. Andrew’un kulağına birkaç yumuşak kelime fısıldayınca minik oğlanın ağlaması kesilmeye başladı. Onu başının tepesinden öptü ve bebek annesine biraz daha sokuldu. Burnunu son bir kez çektikten sonra tamamen sessizliğe gömüldü.

Bebeğini özenle kollarının arasına yatırdıktan sonra Ethan’a baktı. “Beni bulabileceğini sanmıyordum. O kadar çok korktum ki...”

Grace’in elini tuttu ve dudaklarına doğru götürdü. “Bu-

lamasaydım da seni sonsuza kadar arardım, Grace.”

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Parayı alan çocuk bize geldi. Seni aradığımızı görmüş olmalı.”

Çocuk gölgelerin içinden çıkıp gelmişti; pantolonu eski püskü ve yırtık, saçları darmadağınktı. “Bakır saçlı güzel kadını mı arıyorsunuz?” diye sormuştu, Ethan’ın üzerindeki kilerin ne kadar pahalı olduğunu fark ederek.

Ethan çocuğun omuzlarını kavradı. “Onu gördün mü, evlat? Nerede bulacağımızı gösterebilir misin?”

“Yemin ederim efendim, ellerinde bir bebek olduğunu bilmiyordum. Sadece çantayı almamı istediler. Ama o kadın çocuk için geldi. Hemen gitmezseniz ona zarar verecekler.”

Ethan’ın tüm bedeni gerilmişti o an. “Nerede olduğunu göster bana.”

Çocuk onları virane haldeki pansiyona götürmüş, bodrum katından birinci kata çıkana kadar da yanlarından ayrılmamıştı.

“Orada,” diyerek parmağıyla ikinci katı işaret etmişti. “Koridorun sonundaki odadalar.”

Çocuk arkasını dönüp yürümeye başlarken Ethan kolumdan tutmuştu. “Ben Belford markisiyim. Beni bul, bugün yaptığın iyilikten dolayı seni ödüllendireceğim.”

“Hayhay, efendim.”

Çocuk ya bizi bulamasaydı, diye aklından geçirince ürperdi ve Grace’le bebeğini kollarının arasına aldı. Diğer odadan silah sesi geldiğinde henüz birkaç adım atabilmişlerdi. Grace ve Andrew’u duvara doğru bastırdı ve cebinden silahını çıkarırken kendini siper etti.

“Cord?” diye seslendi. “Rafe, iyi misiniz?”

“Biz iyiyiz,” diye cevap verdi Cord.

Hemen sonra Rafe’nin sesi geldi. “Maalesef Bay Cox darağacına gitmek yerine benim silahımı tercih etti.”

Hayır, Cox darağacına gitmeyecekti. Ethan sefil haldeki odaya girdiğinde adamın ölmüş olduğunu gördü. Sedef kabızlı tabanca elinden sarkıyordu, soğuk gri gözleri cansız bir şekilde tavana bakıyordu. Göğsündeki yaradan kan sızıyordu. Rafe ve Cord, oğlunu kaçıracağı aklının ucuna dahi gelmeyecek Willard Cox’un tepesinde dikiliyorlardı.

Birkaç saniye sonra odanın koridora bakan kapısı açıldı ve Victoria elinde ağır bir tahta parçasıyla içeri daldı.

Cord uzanıp karısının ellerindeki eğreti silahı aldı. “Her şey yolunda, aşkım. Kimseye bir şey olmadı.”

Tory’nin narin omuzları gevşedi. “Oh, Tanrı’ya şükür.”

Cord karısına sert sert baktı. “Sana olduğun yerde kal dediğimi sanıyordum.”

“Silah sesleri duydum. Yaralanmış olabileceğini düşünüp korktum.”

Cord iç çekti ve karısını kollarının arasına aldı. “Şükret ki sana deli oluyorum, yoksa kesin seni boğazlardım.”

Ethan diğer odaya doğru baktı. “Orada başka biri daha var.” Grace’e doğru dönen bakışları anında yumuşadı. “Yaşıyor. İcabına baktım ama sevgili karım onunla bir güzel ilgilenmiş zaten.”

Rafe’nin dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Ben onunla ilgilenirim.” Birkaç adımda diğer odaya geçerek gözden kayboldu. Ethan yırtılan paçavraların sesini duyabiliyor-

du, Rafe adamı bağlayıp ağzını tıkarken birkaç homurtu ve inleme daha geldi. Sheffield dükü birkaç dakika sonra geri döndü ve Ethan elindeki parıltılı tanıdık kolyeye baktı.

“Bu sanırım sana ait,” dedi Rafe.

“Evet... teşekkür ederim.” Grace kocasına baktı. “Pazarlık yapmak için lazım olur diye düşünmüştüm.”

“Açıkça görülüyor ki bir işe yaramamış,” dedi Ethan duygusuz bir şekilde, Grace’in o adamla boğuştuğunu düşünürken.

“Muhtemelen yaramadı.” Grace incileri cebine koydu. “Başka bir açıdan düşünecek olursak, hepimiz iyiyiz, Andrew güvende. Belki de kolye işe yaramıştır, ne dersin?”

Cord karısına baktı, o bakış ikisi için bir şey ifade ediyor olmalıydı fakat Ethan ne olduğunu anlamadı. Fakat kuzeninin gözlerindeki sevgiyi fark etmek çok kolaydı. Minyon, narin yapılı ve koyu saçlı Tory’ye bakarken gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

Ethan eğilip oğlunun minik başının tepesine bir öpücük kondurdu. Grace’in elini tutup, “Haydi artık evimize gidelim, sevgilim,” dedi.

Grace sadece başını salladı. Acaba Ethan’ın gözlerine bakınca onu ne kadar çok sevdiğini anlayabiliyor muydu? Cord’un gözlerinde gördüğü sevginin aynısını Grace’e yansıtabiliyor muydu? Karısı gözlerine bakıp hislerini okuyabiliyor muydu, gerçekten çok merak ediyordu.

Böyle bir şeyin başına geleceğini hayatta düşünmezdi. *Onu sevemem, asla olmaz*, derken şimdi onun için ne kadar değerli olduğunu Grace’in anlamasını umuyordu. Grace’e onu sevdiğini söylemişti ama karısının buna inandığından pek emin değildi.

Zamanla, onu ikna etmek için bir yol bulacaktı.

Eve vardıklarında saat sabaha karşı dörde geliyordu. Gillis'i en yakın cezaevine götürüp yetkililere teslim etme ve Gray's Inn Sokağı'ndaki pansiyonda ölü bir adam bulacaklarını haber verme işini Rafe üstlenmişti.

Arabacı Bay Dory, Grace ve Ethan'ın gelmesini bekliyordu. İkisinin sapasağlam geri döndüğünü gördüğü zaman adamın rahatladığı o kadar belliydi ki.

"Eve gitmeye hazır mısınız, lordum?"

"Hem de nasıl, Bay Dory," dedi Ethan, arkadaşları da kendi araçlarına binerken.

Eve vardıkları zaman, bebeğin güvenli bir şekilde yuvasına döndüğünü öğrenen personelin yarısı alt katta belirdi. Bayan Swann, küçük Andrew'u görünce ağlamaya başladı; yanağından sel gibi akan yaşları, kapitone sabahlığının kuşağıyla sildi.

"Ne kadar da tatlı bir bebek," dedi. "Onu sağ salim eve getirdiği için Tanrı'ya şükürler olsun."

Grace ve Bayan Swann, bebeği üst kattaki çocuk odasına götürdüler. Grace altını değiştirirken Bayan Swann küçük Andrew'un karnını doyurdu. Daha sonra kucağına alıp uykuya dalıncaya kadar kollarında salladı.

"Evde olduğu için çok huzurlu," dedi Bayan Swann.

“Ama çok yorulmuş. Muhtemelen saatlerce uyur.” Grace’e doğru baktı. “Siz de biraz dinlenmelisiniz, hanımım.”

Grace sadece başını salladı. Bayan Swann haklıydı. O kadar yorgundu ki, koridorda yürürken adımlarını güçlükle atıyordu. Ethan’ın da aynı şekilde bitkin durumda olduğunu biliyordu. Muhtemelen çoktan yatağa girip uyuştu. Birlikte kalmaya başladıkları odaya girdiğinde Ethan’ı üstünde sabahlığıyla köşede oturmuş, kapıya doğru endişeyle bakarken buldu.

Yatak odasının içi fazlasıyla sıcaktı. Turuncu ve sarı alevler şömineyi yalayıp geçiyor, odaya hoş bir aydınlık yayıyordu. Odaya girdiği an Ethan ayağa kalktı. “Durumu nasıl?”

“Uyuyor. Bitap düşmüş. Evde olduğu için çok mutlu bence.”

Dudaklarının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. “Annesi nasıl peki?” Ona doğru yürüdü, omuzlarından tuttu ve arkasını döndürdü. Grace, elbisesinin düğmelerini açtığını hissetti.

“Annesi de eşit derece yorgun.”

“Babası da öyle.” Ethan yünlü elbiseden kurtulmasına yardım etti, markiz süitinde gözden kayboldu ve geri döndüğünde elinde beyaz, pamuklu gecelik vardı. Grace’in içliğini çıkarıp geceliği başından geçirdi. Uсталıkla geceliğin boğaz kısmındaki pembe fiyongu bağladı, Grace’i etrafında döndürdü ve saçlarındaki tokaları çıkarmaya başladı.

“Örebilir miyim?” diye sordu Ethan, parmaklarıyla kolların bukleleri tararken.

Grace başını sallayarak reddetti, bunu dert edemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini. “Çok bitkinim, o kadar süre ayakta durabileceğimi sanmıyorum.”

Ethan başını eğip yumuşak bir şekilde öptü onu. “Gel,

aşkı. Biraz uyuyalım.”

Ethan’ın onu dört direkli yatağa yönlendirmesine izin verdi, örtülerin altına girdi ve kocası hemen yanına yerleşti. Ethan’ın dirseğinden büktüğü kolunun kıvrımına sokulduğunda genç adam Grace’i sarmaladı. Kocasının bedeninin sıcaklığını, göğsündeki ve omuzlarındaki kasların esnekliğini, yatakta kıpırdanırken genç kadına değen uzun bacak kaslarını... Grace hepsini hissedebiliyordu. Ethan’ın bugüne kadar gördüğü en mükemmel vücuda sahip olduğunu düşünüyordu. Tüm o yağsız kaslar ve pürüzsüz koyu ten...

Grace’in uyluğu kocasının kine değdi. Ethan’ın kalın tüylerini hissetmek vücudunun baştan aşağı karıncalanmasına neden oldu. Şaşırtıcı bir şekilde tüm yorgunluğu uçup gitmişti.

“Ben gelinceye kadar çoktan uykuya dalacağını düşündüm,” dedi odadaki sessizliği bozarak.

“Senin ve Andrew’un iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“İkimiz de iyiyiz.” Elini Ethan’ın göğsündeki kaslarda gezdirdi, parmak uçlarını sarmalayan kıvrık tüyler Grace’in hoşuna gidiyordu. “Tek nedeninin bu olduğuna emin misin?”

Ethan bezgin bir şekilde iç çekti. “Huzursuz hissediyordum. Yorgunum ama uyuyamıyorum.”

Grace de böyle hissediyordu. Belki de bu akşam yaşananlar ikisini o kadar heyecanlandırmıştı ki, bir türlü uyuyamıyorlardı. Belki de Cox ve Gillis’le yaşadıkları yüzünden ya da bebeği için korktuğundan dolayındı. Nedeni her ne ise, Ethan’a doğru uzandı, dudaklarını göğsüne bastırdı ve kocasının göğüs ucunu öptü. “Uyumana yardım edebileceğimi düşünüyorum.”

Dudakları boynundan sert çene hattına kayınca Ethan derinden gelen bir sesle inledi. Grace en sonunda kocasının dudaklarını buldu ve onun öğrettiği gibi dilini kullanarak Ethan'ın tadına baktı. Dizlerinin üstüne doğruldu, geceliğini kalçalarından sıyrıp belinde topladı, ata biner gibi Ethan'ın üzerine oturdu.

Ethan dişlerinin arasından nefes verdiği için tıslamaya benzer bir ses çıktı. "Gracie... aşkım..."

Geceliğini kenarından tuttu ve başının üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Saçları bir çağlayan gibi çıplak omuzlarına döküldü. Kor halindeki ateşin ışığında Ethan'ın gözlerinin bedeninde dolaşmasını seyretti; kocası özellikle göğüslerine yoğun bir ilgi gösteriyordu. Öyle bir arzuyla bakıyordu ki gözleri resmen mavinin en koyu tonunda görünüyordu.

"Çok güzel..." Ellerinden birisini kaldırarak Grace'in göğsünü avuçladı. Başparmağı göğüs ucunu sıyrıp geçerken hassas tepecikler sertleşip nabız gibi atmaya başladı. "Sana ihtiyacım var, Grace," diye fısıldadı, boşta olan eliyle genç kadının boynundan tutup ağzına doğru çekti ve tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Ethan feci şekilde uyarılmıştı, onun sertliğini bacaklarının arasında hissedebiliyordu. Grace'i uzun bir süre boyunca, kadının aklını başından alacak kadar güzelce öptü, dudakları öpücüklerini kesmeden karısının boynuna ve oradan da omuzlarına kaydı. Göğüsleriyle eşit şekilde ilgilenip ikisiyle de kendine ziyafet çekti.

Ethan'ın dili ve dudaklarıyla yaptığı şeyler yüzünden Grace inlemesine engel olamadı. Haz, bir ok gibi bacaklarının arasına saplandı. Yavaş yavaş hareket edip Ethan'ın erkekliğini içine alırken çoktan ıslanmıştı ve kaygan bir haldeydi. Onu içinde hissetmeye, bir bütün olmaya ihtiya-

cı vardı. Özellikle bu gece onunla dolu olmak daha önce hiç olmadığı kadar önemliydi.

Ethan onu öptü; öylesine şehvet dolu ve ıslak bir öpücük ki Grace'in göğüsleri karıncalandı, bedeni adeta alev aldı ve hareket etmeye başladı. Kalçalarını yavaş bir şekilde kaldırıp hızla geri oturuyor, onu en derinine alıyordu. Ethan'ın göğüs kasları sertleşip kasılırken yaşadığı hazdan dolayı inliyordu. Tekrar ve tekrar onu içine aldı, hızını hiç azaltmadan oturup kalkmaya devam etti. Aralarındaki gerilimi tırmandırıyor, hazzı yükseltiyordu.

Kendini kontrol etmeye çalışan Ethan'ın kasları geriliyordu. Grace kendini hızla kocasının üzerine bıraktığında Ethan daha fazla dayanamayıp genzinden gelen derin bir inlemeyle Grace'in kalçasını kavrayıp onu sabitledi ve kontrolü ele alarak çılgınlar gibi içinde gidip gelmeye başladı.

Kocasının derin darbeleri bedenini hazla dolduruyor, ihtiyaç içinde kavrulmasına neden oluyordu. Grace, Ethan'm adını haykırarak zirveye ulaştı. Birkaç dakika sonra Ethan sarsılarak tohumlarını içine bıraktı ve zirvedeki karısına eşlik etti.

Grace rahatça nefes alabilecek kadar kendine gelince, Ethan genç kadını üstünden indirdi. Uyuşuk bir kedi gibi gerindi ve Ethan'm yanına uzandı. Grace'i kollarının arasına çekerken tam bana göre diye düşündü Ethan. *Bana mükemmel bir şekilde uyuyor.*

Güzeller güzeli karısı uykuya dalarken saçlarını geriye doğru çekti ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Fazlasıyla doygun ve mutlu olsa da bir türlü uykusu gelmiyordu. Grace'in Jonas McPhee'ye söylediği bir şey

içini kemirip duruyordu.

Bir süre sonra uyuklamaya başladı ve sonunda derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Dört direkli geniş yatağında uzanmış tavana bakıyor, Grace'in uyanmasını bekliyordu. Genç kadın birkaç dakika sonra gözlerini açtı ve Ethan'a gülümsedi.

"Günaydın."

Yüzünü ona doğru dönüp işaret parmağıyla Grace'in yanağını okşadı. "Günaydın."

Gerinerek doğruldu, örtüyü üzerine çekip yatak başlığına yaslandı ve Ethan da aynı şekilde yanına oturdu.

"Hemen kalkmalıyız," dedi Grace, esnemesini bastırmaya çalışırken. "Andrew'u kontrol etmem gerekiyor."

"Ben kalkalı çok oldu," diye takıldı karısına. Ethan'ın neden bahsettiğini görünce Grace'in yanaklarına ateş bastı. Ona olan açlığı doymak nedir bilmiyordu. Neyse ki bu durum karşılıklıydı. Fakat bu sabah sevişmeleri söz konusu bile değildi. "Bir dakika içinde gider birlikte kontrol ederiz. Ondan önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Temkinli bir şekilde Ethan'a baktı. "Ne söyleyeceksin?"

"Baban hakkında düşünüyordum, McPhee'ye anlattığın hikâye hakkında. Jonas'tan Collingwood'u biraz daha derin araştırmasını istiyorum. McPhee buradayken Andrew'un kaçırılmasında olası şüphelilerden birinin kont olabileceğine değinmiştin. Babanın, gizli belgeleri Fransızlara satanın Collingwood olduğuna inandığını söyledin."

"Evet... asıl hainin kont olduğuna inanıyor."

“Dün gece, seni o iğrenç odada oğlumuz için savaşıırken görünce, babana karşı olan kinimin artık önemli olmadığını fark ettim. Onunla görüşmek istiyorum, Grace. Hikâneyi bir de onun tarafından duymak istiyorum.”

Grace, bir an için, duyduklarına inanamıyormuş gibi öylece Ethan’a baktı. Sonra sevinçle çılgılık atarak kocasının üzerine çıktı, boynuna sarılıp yüzünü öpücüklere boğdu.

“Ah, Ethan, buna inanamıyorum!” Arkasına yaslanıp Ethan’a gülümsedi. “Babamın anlatacaklarını duyduğunda onun masum olduğunu anlayacağından eminim.”

“Onu dinleyeceğimi söyledim. Olayları onun tarafından dinleyip doğru olup olmadığını anlamaya çalışacağım. Ama sana daha fazlası için söz veremem.”

Ethan’a doğru uzanıp yumuşak bir şekilde dudaklarından öptü. “Daha fazlasını istemiyorum zaten. Bunu çok az insan yapardı.”

Ethan onu kollarının arasına alıp öylece tuttu. Titrediğini hissedebiliyordu ve Grace’in kendisi için anlamını bir kez daha düşündü. Ona olan sevgisinin ne tarifi ne de bir sınırı vardı.

Grace’i öptü. Bir öpücükten daha fazlası olacağını düşünmüyordu fakat aniden karısı karşılık vermeye başladı ve Ethan onun içindeydi. Grace altında hareket edip duruyor, usulca adını fısıldıyordu.

Yumuşak ve nazik bir şekilde seviştiler; ancak bu seferki diğerleri kadar uzun sürmedi. İçlerinin rahat etmesi için Andrew’u görmeleri gerekiyordu. Üstlerini giyinir giyinmez Ethan karısının elini tuttu ve yatak odasından birlikte çıktılar.

Bayan Swann, Ethan’ı çocuk odasının kapısında karşıladı, saygılı bir şekilde gülümsedi ancak tüm dikkati Grace’in üzerindeydi.

“Ben karnını doyurdum. Yavrucak yeniden uykuya daldı. Gerçekten çok bitkin düşmüş.”

Ethan beşiğin yanında duran Grace’e doğru yürüdü ve oğluna baktı. Başparmağını ağzına almış, huzurlu bir şekilde uyuyordu. Grace eğildi ve battaniyeyi küçük omuzlarına doğru çekti.

“Uyandığı zaman bana haber verin, olur mu Bayan Swann?”

“Elbette, hanımım.”

Ethan genç kadının belinden tutup odadan çıkardı ve çalışma odasına indiler. Kapı kapanır kapanmaz Grace’e döndü.

“Babanla görüşmek istediğimi söylediğimde ciddiye dim, Grace. Onu nasıl bulacağımı biliyor musun?”

Gözlerinin tereddütle yanıp söndüğünü gördü. Kahretsin, Ethan’a güvenmesi için daha ne yapması gerekiyordu?

“Bu bir tuzak değil, Grace. Onunla konuşmak istiyorum, sadece konuşmak. Tek başıma gideceğim ve görüş tükten sonra kimseye onu gördüğümü söylemeyeceğim. Sana şeref sözü veriyorum.”

Ethan’ın son cümlesi üzerine Grace’in omuzlarındaki gerginlik azaldı. En azından söz vermesinin bir anlamı vardı.

“Ona not gönderebilirim. Onu görmek istediğini söyle rim ama ben de seninle geleceğim. Kabul etmediğin sü re ce hiçbir şey yapmam.”

“Kahretsin, Grace, yetkililer tarafından aranan bir adamla görüşmek tehlikeli olabilir.”

“Şartlarım bunlar,” dedi Grace çenesini kaldırarak. “Ben de geleceğim yoksa buluşma falan olmayacak.”

Ethan onu götürmek istemiyordu fakat bunun ne kadar önemli olduğunu ve Grace'in neden bu kadar gergin olduğunu anlıyordu. Vikontun asılmasını en çok isteyen insan Ethan'dı.

Sonunda pes ederek göğüs geçirdi. "Pekâlâ, sen de gelebilirsin."

Grace rahat bir soluk aldı. "Babam notu alır almaz buluşacağımız yeri yazan bir not gönderir."

Ethan daha fazla baskı yapmak istemiyordu. Vikontun söyleyeceklerini dinlemek istiyordu ve bunun olması için ilk önce adamın buluşma sonrası güvenliğini garanti etmesi gerekiyordu.

Kahvaltıları biter bitmez Jonas McPhee'ye bir not yazdı. Dün gece eve döndüklerinde uşağı Bow Caddesi'ne göndermiş ve McPhee'ye bebeği güvenli bir şekilde kurtardıklarını iletmesini söylemişti. Bugünkü notu, Collingwood'la ilgili soruşturmaya devam etmesini içeriyordu. Kontun devlet sırlarını çalmakla en ufak bir ilgisinin olup olmadığını veya Fransızlarla herhangi bir bağlantısının olup olmadığını araştırmasını istiyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde Grace babasına notu gönderdiğini ve cevap beklediğini söyledi. Bir yerden başlamak zorundaydı. Ethan ona ve adamlarına ihanet eden haini bulacağına dair yemin etmişti. Hâlâ bunların sorumlusunun o olduğunu düşünse de, vikontla yüzleşmeye hazırды.

Umarım ben yanıliyorumdur, bir mucize gerçekleşir ve Grace'in babası masum olduğunu ispat edebilir, diyerek adeta Tanrı'ya yalvardı.

Hainin Harmon Jeffries'ten başka biri olmasını en çok da Grace için istiyordu.

Grace sabırsızlıkla babasının cevap vermesini bekliyordu. Kendisine Henry Jennings adıyla bırakılan mektupları ne sıklıkla kontrol ettiğini bilmiyordu fakat eninde sonunda Ethan'ın görüşme talebine yanıt verecekti.

Babasının bu yeni gelişme yüzünden heyecanlanacağını düşündü. Masumiyetini kanıtlamaya çok hevesliydi. Belford markisinin desteğiyle bunu yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

Grace, evin içinde gezinip durdu, sinirleri her geçen gün daha çok yıpranıyordu. Odalar çam ağacı dallarıyla süslenmiş ve her taraf mis gibi kokuyor olmasına, akşamları yakılan düzinelerce mum sıcak bir şekilde evi aydınlatıyor olmasına rağmen Grace tatil havasında değildi.

Kabul salonundaki şömine rafı böğürtlenli çoban-püskülleriyle süslenmişti ve yaklaşmakta olan Noel için ökseotu asılmıştı. Hizmetçiler daha bir şevkle dolaşıp duruyordu fakat Grace gergin ve endişeli hissediyordu. Muhtemelen Ethan da bu haldeydi.

Grace'in beklediği not Çarşamba günü geldi. Çalışma odasındaki Ethan'a götürmeden önce tek başına okudu.

Sevgili Grace,

Sonunda dualarım kabul oldu. Markiye onunla bu akşam saat dokuzda, Hampstead Heath'e giden yolun üstündeki Bird-in-Hand Hanı'nda görüşeceğimi söyle. Benim için dua et, canım.

Sana sonsuza dek borçlu kalacak olan baban.

Grace notu okuyup derin bir nefes aldı. Elinde sıkıca tutarak koridordan aşağıya, Ethan'ın çalışma odasına doğru yürüdü. Genç kadın içeri girdiğinde Ethan başını kaldırıp baktı.

“Bir şey mi oldu?”

“Babamdan mektup geldi.” Masaya doğru yürüdü ve notu Ethan'a verdi.

Yazılanları hızla okudu ve “Bu akşam o halde,” dedi Ethan.

Kocasının yüzüne bakınca Grace'in midesi düğümlendi. *Tanrım*, diye dua etti içinden, *bana doğru şeyi yaptığımı söyle*.

Yapıyordu, en azından kendine söylediği şey buydu. Ethan ona söz vermişti ve sözünden dönecek bir adam değildi.

Yine de huzursuz ve korkmuş hissediyordu.

Bird-in-Hand Han'ı, temiz ve samimi bir yerdi. Yemek odası ve meyhane mumlarla aydınlatılmıştı, sevimli han bölge sakinlerinden oluşan müşterilerle doluydu. Çoğunluğu toprak sahibi çiftçiler ve eşleriyle, çocuklarıyla birlikte gelen yerel köy ağalarından oluşuyordu. Han, çam ağacı dalları ve çobanpüskülleriyle süslenmişti. Alçak tavanlı odaya çam kokusu yayılmıştı.

Meyhanenin arka tarafındaki köşede, uzun boylu ve ince yapılı bir adam duruyordu. Gri sakallı ve küçük gözlüklü adamı görünce Grace'in kalbi hızla atmaya başladı.

“Orada,” dedi, elini tutan ve söylediği yöne doğru yürümeye başlayan Ethan'a.

Babasına doğru yürürlerken Grace yan gözle kocasına baktı. Yüzüne sert çizgiler yerleşmişti, dudakları incelmış

ve katı bir ifadeye bürünmüştü. Ethan'ın bedenine yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Masaya yaklaşırken atılan her adımda gerginlik biraz daha yükseliyordu.

Lütfen onu dinlesin, diye sessizce dua etti Grace. Tahta masanın yanına geldiklerinde durdular.

Babası resmi bir şekilde, "Geldiğiniz için teşekkür ederim, lordum," dedi ve hafifçe eğilerek reverans yaptı.

"Grace'e, anlatacaklarınızı dinleyeceğimi söyledim," dedi Ethan sert bir şekilde. "Hikâyeyi sizin tarafınızdan dinlemeye razı oldum, hepsi bu."

"Benim istediğim de bu zaten. Oturalım ve ben size bildiklerimi anlatayım. O zaman belki sözlerimdeki dürüstlüğü anlarsınız."

Ethan cevap vermedi. Genç bir kız siparişlerini almaya geldiğinde dikkat çekmemek için sadece bira söylediler. Kız elinde bira dolu kalaylı maşrapalarla geri döndü ve o gider gitmez vikont hikâyesine başladı.

Kısaca Fransızlara satılan, gemi faaliyetlerinin detaylı planlarını, özel buluşma yerlerini ve hatta İngiliz hükümeti için Avrupa'da gizli görevde çalışan adamların isimlerini içeren bilgileri anlattı.

"Lisanslı korsanlardan ve İngiliz casuslarından bahsediyorsunuz," dedi Ethan. "Bu gemilerin ve kaptanlarının adlarını bilen birkaç kişiden biriydiniz. *Deniz Büyücüsü* onlardan biriydi. Fransa'da görevde olan İngilizleri ve onları nerede bulabileceğinizi biliyordunuz."

"Dış İşleri Komitesi'nin başkanı olarak, savaşla ilgili her türlü önemli bilgiye erişme ayrıcalığım vardı. O bilgileri ben ifşa etmedim. Ülkeme ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdim."

Ethan'ın çenesi kasıldı. Yüzündeki ifadeden buna inanıp inanmadığı anlaşılmıyordu. "Devam edin."

"Hapisten kaçtıktan sonra, yakın arkadaşlarımdan birkaç tanesi bana yardım etti. Bana ödünç verdikleri parayı sadece yiyecek ve başımı sokacak bir yer için harcamadım. aynı zamanda ofisimde tuttuğum bilgilere kimin ulaştığını ve o bilgileri Fransızlara satan kişinin adını ortaya çıkarmaya çalıştım."

"Ve?"

"Ve tek bir ihtimal varmış gibi görünüyor; Collingwood dükü Martin Tully." Grace'in babası Ethan'a, Peter O'Daly'den bahsederek hikâyesine devam etti. Genç adamın ara sıra Whitehall'deki ofisini temizlediğini, kısa bir süre önce bulunduğunu, önce karşı koyduğunu fakat daha sonra vikontun masasındaki rapor ve tutanakları okuduğunu itiraf ettiğini anlattı.

"Nerede şimdi?"

Vikont iç çekti. "Maalesef delikanlı sorgulandıktan sonra kaçmayı başarmış. O zamandan beri kimse onu görmemiş."

"Bu durum aksine sizin işinize gelir."

"Pek sayılmaz. Peter O'Daly burada olsaydı, gerçeklerin farkına kendine başınıza varabilirdiniz."

Ethan bir süre buna kafa yoruyormuş gibi göründü. "Anlatacağınız başka ne var?"

"Raporlar sızdırılmadan önce, anlaşılan o ki Lord Collingwood'un herkese yüklü miktarda borcu varmış." Babası sözlerine, bu durumun hırsızlık sonrası sona erdiğini söyleyerek devam etti. Son olarak Lord Collingwood'un Folkestone'daki evinden bahsetti. Yılın büyük bir kısmında orada kalıyordu ve o bölge uzun bir süredir kaçakçılık

faaliyetleriyle tanımıyordu.

“Bölge yıllardır Fransızlar tarafından kullanılan mağara-
larla dolu. Kont gizli görüşmelerini ayarlarken hiç zorlan-
mamıştır.”

Ethan birasından bir yudum aldı, vikontun anlattıkları
üzerine düşünmek için kendisine zaman tanımaya çalışıyor-
du. Maşrapayı masaya bıraktı. “Başka bir şey?”

“Şimdilik, hepsi bu kadar. Param tükenmek üzere ol-
duğundan ve özgürce dolaşıp araştırma yapamadığımdan
dolayı sizin yardım etmenizi bekliyorum lordum. Bulma-
canın eksik parçalarını toplayıp masumiyetimi kanıtlaya-
bilmem için bana yardım edin.”

Ethan birasından son bir yudum aldı, masaya geri bı-
raktığında maşrapa yarısına kadar doluydu. “Bu konuyu
araştıracam. Yapabileceğimin en iyisi bu.” Sandalyesini
geriye doğru itip ayağa kalktıktan sonra Grace’in de kalk-
masına yardım etti. “Size ancak şunun sözünü verebilirim;
araştırmalarım sonucunda Fransızlarla işbirliği yapanın
Collingwood veya bir başkası değil de sizin olduğunuzu
öğrenirsem, darağacına gidecek kişi siz olursunuz.”

Grace’in midesi kasıldı. Vikont cevap vermek için ağzını
açmıştı ki birisi meyhanenin arka kapısını çarparak açtı ve
üçü o tarafa doğru döndü. Aynı anda hanın ön kapısı açıldı
ve yaklaşık bir düzine kırmızı ırbalı meyhaneye akın etti.

Grace hızla vikonta doğru döndü. “Kaç, babacığım!”

Fakat ne yazık ki arka kapıdan giren askerler çoktan
yakalamıştı onu. Kollarını arkadan bağlamış, kafasına
çakmaklı tüfek doğrultmuşlardı.

Çok yakından tanıdıkları kır saçlı subay onlara doğru
yürüdü, bordo ceketinin düğmeleri mum ışığının altında pa-

rıldıyordu. “Siz bayım, ülkenize ihanetten dolayı tutuklusunuz. Kaçmadan önce size verilen ceza hâlâ geçerlidir. Dört gün içinde, sabah saatlerinde infazınız gerçekleşecektir.”

“Hayırrrrr!” diye haykırdı Grace. “O masum!”

Ethan kolundan kavrayıp bir kenara çekti ancak Grace tutuşundan kurtulup kocasıyla yüzleşmek için genç adama döndü.

“Sen! Bunu sen yaptın, değil mi? Bana yalan söyledin! Babama yalan söyledin! Sözünden döndün ve bu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim!” Ethan’a arkasını döndü, eteğini kaldırdı ve meyhanenin kapısına doğru koşmaya başladı.

“Grace, bekle!” Ethan arkasından fırladı, uzun adımları sayesinde ona yetişmekte zorlanmadı. Verandanın merdivenlerinden hızla inen Grace’i en alt basamaktayken yakaladı.

“Uzak dur benden! Senden nefret ediyorum! Sen bir yalancısın ve düzenbazsın ve ben seni asla affetmeyeceğim!” Yeniden koşmaya başladı fakat fazla uzaklaşmadan Ethan onu yeniden yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. Grace’i geriye doğru gitmesi için zorladı ve genç kadının sırtını birkaç adımlık mesafedeki ağacın gövdesine dayadı.

“Onlara ben söylemedim, lanet olsun! Pendleton baba-nın burada olacağını nasıl öğrendi bununla ilgili en ufak bir fikrim yok, kesinlikle ona söyleyen kişi ben değilim!”

“Yalan söylüyorsun!” Kocasına bir yumruk savurdu ancak Ethan anında bileğini yakaladı. Bir tane daha salladı, diğer bileği de yakalandı. Bileklerini başının üzerinde birleştirdi ve Grace’i daha sert bir şekilde ağaca bastırdı. Genç kadın ağacın gövdesiyle Ethan’ın sırtak ve güçlü gövdesi arasında sıkışıp kalmıştı.

Kurtulmak için mücadele etti, gözlerine öfke gözyaşları birikmişti. “Bırak beni!”

“Seni bırakmayacağım. Seni asla bırakmayacağım, Grace. Benim eşimsin ve seni seviyorum. Pendleton’a babandan bahsetmedim. Sana söz verdim ve bunu bozmadım. Sana zarar vereceğini düşündüğüm bir şeyi asla yapmazdım.”

Yavaş yavaş da olsa çırpınmayı kesti, başını kaldırıp Ethan’ın mavi gözlerine baktığında gerçeği söylediğini anladı.

“Beni duydun mu, Grace? Pendleton veya herhangi birine babandan bahsetmedim. Sana gerçekleri ortaya çıkarabileceğime dair söz vermiştim ve bunu yapacağım. Yarın sabah ilk işim McPhee’yi ziyaret etmek olacak. Olanları ona anlatacağım, araştırma sürecini hızlandırmasını isteyeceğim. Daha çok adam tutacağım, gerçek haini bulmak için elimden geleni yapacağım. Rafe ve Cord’la konuşacağım, yardımlarını isteyeceğim. Collingwood soylu birisi neticede. Onunla ilgili mutlaka bir şey bulacaklardır.”

Ethan bileklerini serbest bırakır bırakmaz Grace ona sığındı. Genç adam nazik bir şekilde karısını kollarının arasına aldı.

“Dört günümüz var, sevgilim. Bu dört gün içinde elimizden geleni yapacağız.”

Grace sadece kafasını salladı. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi, babası için duyduğu üzüntüden dolayı boğazı düğüm düğümdü. Hemen arkalarındaki hanın kapısının açıldığını duydu. Babasının etrafını sarmış bir grup asker, vikontu meyhaneden dışarı çıkardı ve çekiştirerek merdivenlerden indirdi. Kanun kaçağını Newgate hapisanesine götürmek için bir araba bekliyordu.

“Baba...” diye fısıldadı, kalbi paramparça oluyordu sanki.

Ethan karısına daha sıkı sarıldı. “Ona bu gece yardım edemezsin, Grace.”

Başını sallayarak kabul edinceye kadar bekledi, sonra Grace’i serbest bıraktı ve elini genç kadının beline yerleştirdi. “Araştırmaya yarın başlarız. Şimdilik, aşkım, eve gitme zamanı geldi.”

Belford aracına giderken onu yönlendiren Ethan’ın gücünü hissetmemesi mümkün değildi. Çenesi sert, ifadesi katıydı. Omuzlarını saran gerilimi hissedebiliyordu. Grace’i kocasının yalan söylemediğine ikna eden şey bunlar değil, o güzel mavi gözlerindeki koruyucu parıltıydı.

Grace’e ya da babasına ihanet etmemişti. Ne olursa olsun, babasına yardım edeceğine güvenebilirdi.

Grace cesaretini topladı ve Ethan’ın onu arabaya götürmesine izin verdi.

Grace bitkin ve keyifsiz bir şekilde uyandı. Dün gece geç bir saatte eve dönmüşlerdi ve son derece bitkin olduğu halde uyumakta güçlük çekmişti. Aralık güneşinin zayıf ışıkları pencereden içeri süzülerek Grace'i o zorla daldığı birkaç saatlik uykusundan uyandırdı. Zili çalarak Phoebe'yi çağırdı, genç kız koşturarak geldi ve giyinmesine yardım etti. Grace saçları yapılız yapılmaz aşağıya indi.

Hizmetkârlar çok meşguldü, yortu nedeniyle gelecek konuklar için evi hazırlıyorlardı. Grace'in içinden kutlama yapmak gelmese de şehrin geri kalanı yarın akşam gerçekleşecek olan, on iki gün süren Noel'in başlangıcını müjdeleyen geleneksel yortuyu hevesle bekliyordu. Cord'un evinde akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Kız kardeşi Sarah, eşi Jonathan ve küçük oğulları Teddy de dâhil tüm aile orada olacaktı.

Başka konuklar da olacaktı elbette. Grace'in ailesi de davet edilenler arasındaydı ancak daveti geri çevirmişlerdi. Muhtemelen üvey babası bu hareketinden dolayı fazlasıyla mutluydu. Annesi de feci şekilde hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Marki, kont ve vikont hepsi aynı masada olacaktı, eşlerini saymıyordu bile.

Grace'e kalsa o da teklifi reddedecekti fakat Ethan'ı da

düşünmek zorundaydı. *Gideceğim*, dedi kendi kendine. Babasını düşünmemeye çalışacaktı. O soğuk ve taş duvarlı hücresinde acı çektiğini düşünmeyecekti. Bedelini ödeyip hapislananın daha düzgün olan tarafında kalmasına bile izin vermemişlerdi. Sinirler çok gergindi; vikont onları uzun bir süre atlatmayı başarmıştı.

Grace derin bir nefes aldı; babasının, vatana ihanet ettiği —en kötü suçtu— gerekçesiyle infaz edilmesine birkaç gün kaldığını düşünmek istemiyordu. Vatan hainliğinin asıl cezası asıldıktan sonra ata bağlanıp sürüklenmek ve en sonunda parçalara ayrılmaktı. Ancak 1790’dan sonra bu vahşi uygulama yerini sadece asılmaya bırakmıştı. Bunu düşünmek bile Grace’in boğazına safranın o acı tadını getirmişti.

Sabahın erken bir saati olmasına rağmen Grace kendini Ethan’ın yanında oturmuş, Bow Caddesi’ne giderken buldu. Ethan, McPhee’ye not göndermiş ve ofisinde buluşmak istediğini söylemişti. Grace *ben de gelebilir miyim*, diye sorduğunda hiç istemediği her halinden belli olsa da karşı çıkmamış, başım sallayarak kabul etmişti.

“Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Grace. İstiyorsan gelebilirsin. Belki de senin ekleyeceğin bir şeyin Jonas’a yardımı dokunur.”

Ve şimdi ofisin önündelerdi, merdivenleri çıkıp tuğladan yapılmış binaya giriyorlardı. Jonas McPhee, onları kapıda karşılayıp küçük ve dağınık ofisine aldı. Masasının önündeki deri arkalıklı ahşap sandalyelere oturmalarını söyledi ve sonra kendi yerine geçti.

“Bana ne olduğunu anlatın,” dedi McPhee.

“Çok şey oldu, Jonas.” Küçük Andrew’u nasıl kurtardıklarından bahsettiler. Ethan özet geçiyor, dedektifin bilmediği detayları anlatıyordu.

“Bebeği kaçıran üçüncü kaptanın ve bu yaptığının vikontla hiçbir bağlantısı yok. Doğru anlamışım değil mi?”

“Hayır, yok. Tek derdi para ve intikammış.”

Ne kadar da ironik, diye düşündü Grace. İntikam almak konusunda Ethan bir hayli tecrübeliydi. Muhtemelen Willard Cox ile olanlar onu Grace’in babasıyla görüşmeye teşvik etmişti.

“Anladığım kadarıyla anlatacak daha fazla şey var.”

Ethan kısaca vikontla olan talihsiz buluşmasından söz etti. “Pendleton bizi nasıl buldu? Hâlâ bu sorunun cevabını arıyorum.”

“Yetkililer onu aylardır takip ediyor. Er ya da geç, yakalanması kaçınılmazdı.”

“Sanırım haklısın. Başından beri yaptığı gibi, Vikont Forsythe kısa süren konuşmamızda masum olduğunu söylemeye devam etti. Asıl hainin Collingwood kontu olduğunu bir kez daha iddia etti. Bu sonuca varmasının nedenlerini de saydı.” Ethan hepsini tek tek anlatırken McPhee notlar aldı.

“İnfaza birkaç gün var,” dedi Ethan. “Yetkililerin doğru adamı astığından emin olmak zorundayım.”

“Artık emin değilsin yani.”

“Vikontun masum olma ihtimali var. Eşim babasının hikâyesine inanıyor. Dediğim gibi, gerçeği öğrenmek zorundayım.”

McPhee ayağa kalktı. “Son görüşmemizden sonra, Lord Tully’nin mali geçmişini kontrol ettim. Lord Forsythe doğruyu söylüyor, kont bir zamanlar bir hayli zor durumdaymış. Şu anda tüm sıkıntılarından kurtulmuş gibi görünüyor. O kadar araştırmama rağmen borçlarını ödemek için temin ettiği paranın kaynağına ulaşamadım ne yazık ki.”

“Araştırmaya devam et.”

“Bu işin peşinde olan bir adamım var. Bir de eğer izniniz olursa, Peter O’Daly’yi bulup getirenlerin ödüllendirileceğini duyurmak istiyorum.”

“Kesenin ağzını açmaktan çekinme,” dedi Ethan.

Jonas masasının üstündeki kâğıtları karıştırdı. “Vikontun, Lord Collingwood’un Folkestone’daki mülkünden bahsetmesini ilginç buldum. Lord Forsythe’nin de söylediği gibi o bölge kaçakçılık faaliyetleriyle anılıyor. Gizli görüşmeler için çok uygun yerleri var. Orayı araştırmak aklımın ucundan dahi geçmemişti fakat bu noktada yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Posta arabasıyla hemen yola çıkarsam, iki gün içinde geri dönerim. Folkestone’da bir şeyler bulurum belki.”

“Döner dönmez bana haber ver.”

“Elbette, lordum.”

Grace sandalyeden kalkarken Ethan dirseğinden tutarak ona yardımcı oldu. Genç kadın dedektife minnettar bir şekilde bakarak, “Teşekkür ederim, Jonas,” dedi.

“Umarım yardımcı olabilirim, leydim.”

Binayı terk ettiler ve eve dönüş yolunda Ethan arabacıya, önce Cord’a, sonra da Rafe’ye uğramasını söyledi. Yardım edeceklerini söylemişlerdi fakat vikontun vakti kalmamıştı. Sulh hâkimleri daha fazla zaman kaybetmek istemiyorlardı. Grace’in babası yarından sonraki gün asılacaktı.

Noel akşamı gelip çattı ve Jonas McPhee’den hâlâ haber yoktu. Geriye sadece bir gün kalmıştı. Yarından sonraki sabah güneş doğar doğmaz babası ölecekti ve Grace’ın onu tanıyabilme ihtimali kalmayacaktı. Onunla çok fazla zaman geçirememişti. Vikont hakkında bildiği çok az şeyi de yıllar boyunca yazdığı mektuplardan öğrenmişti. Baba-

sının masum olduğuna kalpten inanıyordu fakat o işlemediği bir suçtan dolayı asılacaktı.

İlmikle yüzleşecek olan babası değil de sanki kendisiymiş gibi isteksiz bir şekilde akşam yemeği için hazırlandı.

Kadifeden, basit lacivert bir elbise giydi, saçını ise öreerek tepesinde taç şeklinde ağırbaşlı bir topuz yaptı. Şifon yerin önündeki tabureye oturup cesaretini toplamaya çalışırken Ethan odaya girdi. Grace'in arkasında durdu, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gitmek zorunda değiliz, sevgilim. İstersen evde kalabiliriz. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Grace iç çekti. "Nerede olursam olayım kendimi kötü hissedeceğim. Hem ayrıca Cord ve Victoria bir şeyler öğrenmiş olabilirler."

"Rafe de annesiyle birlikte orada olacak. Onun da haberleri olabilir."

Grace başını salladı, fakat arkadaşlarının yeni bir şey öğrendikleri anda haber göndereceklerini biliyordu. Yine de ayağa kalktı, Ethan'ın hatırına bu akşamın iyi geçmesi için elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı. Ne olursa olsun Noel zamanıydı. Tanrı, babası için bir mucize gerçekleştirirdi belki. Ethan için gülümsemeye çalıştı, derin bir nefes aldı ve kapıya doğru yürümeye başladığında Ethan kolundan tuttu.

"Bekle. Yapman gereken bir şey olduğunu düşünüyorum." Grace'i yavaşça döndürdü, elbisesine uyan safir kolyenin klipsini açtı ve mücevher kutusunun kapağını kaldırıp inci kolyeyi çıkardı.

"Bu akşam bunları takmalısın bence." İncileri Grace'in boynuna doladı. "Belki de sana yine şans getirirler."

Oğlunun sağ salim eve dönüşünü hatırlayınca gözyaş-

larını zor tuttu. “Evet, teşekkür ederim. Çok iyi bir fikir.” Ethan ensesindeki klipsi kapattıktan sonra dudaklarını o noktaya bastırırken Grace hiç kıpırdamadan bekledi, sonra birlikte odadan çıktılar. Döner merdivenlerin son basamağına geldiklerinde Grace kendini biraz daha iyi hissediyordu. İnciler yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Kocasının bu düşünceli davranışı moralini biraz da olsa yerine getirmişti.

Nedeni her ne olursa olsun, Cord ve Victoria’nın şehirdeki evlerine vardıklarında bu gecenin üstesinden geleceğini biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, arkadaşlarının ve ailesinin varlığı hiç beklemediği kadar yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Sarah ve Jonathan fazlasıyla canayakınları ve Grace’i gördükleri için mutlu oldukları çok açıktı. Rafe’nin annesi, namı diğer Sheffield Düşesi, çok neşeli ve hoşsohbet bir kadındı. Harriet’in da orada olması Grace için büyük bir sürpriz oldu.

İki arkadaş sıkıca kucaklaştıktan sonra Harriet, “Seni gördüğüme o kadar sevindim ki!” dedi. Sarı saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve üzerinde taftadan, ekose desenli bir elbise vardı.

“Seni görmek de öyle, Harriet. Geleceğini bilmiyordum.”

“Gelip gelmemekte kararsızdım fakat David ısrar etti. Benim için iyi olacağını düşünüyordu ve haklıydı da. Gel, onunla tanışmalısın.”

Grace, Harriet’in abayı yakmış olduğu zengin toprak sahibiyle tanıştırıldı ve anında ondan hoşlandı. Uzun boylu, iri yarı ve kaslıydı. Yakışıklı adamın güzel bir gülümsemesi ve mavi gözleri vardı.

Gece, vikontun o iç karartıcı hücrede tek başına olduğu düşüncesinin gölgesinde kalmasaydı olağanüstü olabilirdi. Grace’in saklamaya çalıştığı korkunç kederi yalnızca Cord,

Victoria ve Rafe biliyordu. Bir sonraki gün asılacak olan adamın, Vikont Forsythe'nin Grace'in babası olduğunu sadece arkadaşları biliyordu. Özellikle bu gece Grace'e fazlasıyla özenli davranıyorlar ve ona umut verici şeyler söylüyorlardı.

"Kâhyam Bayan Gray, senin kâhyam Bayan Winthorpe ile konuşmuş," dedi Victoria. "Bayan Winthorpe kâhyama Peter O'Daly adındaki çocuğu aradığınızı anlatmış. Bayan Gray de onu bulabilecek bir arkadaşı olduğunu söylemiş."

"Ah, Tory, bu harika bir haber."

"Yarın daha fazlasını öğreniriz."

Grace başını salladı, vikont yakalandığından beri ilk kez umut ışığı doğmuştu.

Rafe genç kadını bir kenara çekti ve Collingwood'un parasını tuttuğu Londra Bankası'nın şube başkanı olan bir arkadaşı olduğunu söyledi.

"Denworth'un söylediğine göre babanın duruşmasından kısa bir süre sonra, birkaç kez yüklü miktarlarda para yatırmış. Maalesef paranın nereden geldiğini tam olarak bilmiyor fakat epey büyük bir miktar olduğunu ve işlemlerin nakit olarak yapıldığını söyledi.

"Sana tüm bunları nasıl anlattı? Bir bankacının ketum olması gerekmez mi?"

Rafe'nin dudakları seğirdi. "Bir insan dük olunca hayatım, istediği her şeyi elde edebilir."

Cord da diğerlerinden geri kalmayıp Peter O'Daly ile ilgili konuşmak için yanına geldi. "Eğer onu bulursak, hâkimin karşısına bizzat ben çıkaracağım. Hikâyesini anlatması için bir şans tanıyacaklarından emin olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Grace, ıstırap verici bir yumru boğazına otururken. "Sonuç ne olursa olsun, siz sahip olabilecek en mükemmel arkadaşlarsınız."

Sonuç olarak, Noel yemeğinin tam anlamıyla bir facia olduğunu söyleyemezdi. Babasını kurtarmaya yetecek kadar önemli bir şeyden bahsedilmemişti ancak Grace'e yeterince umut veren bir gece olmuştu. Ethan'm yardım ve desteği de eklenince önündeki şu zor zamanlarla yüzleşebileceğini hissetti.

Dördüncü günün sonuna gelmişlerdi ve Jonas McPhee'den tek bir haber bile yoktu. İnfaz sabah saatlerinde gerçekleşecekti. Grace kahrolmuş bir halde odasına çekilmişti ve Ethan onu rahatsız etmek istemiyordu.

Önündeki nakliyat hesaplarına konsantre olamayan Ethan iç çekti. Vikontu aradığı bu kadar aydan sonra, birisi gelip de infazın ertelenmesini isteyeceğini söyleseydi hatta inanmazdı.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı, her ayrıntıyı gözden geçirmek istiyordu. Yarın sabah, gerçekten suçu işleyen kişinin asıldığından emin olmak zorundaydı.

Ne yazık ki bu olmayacaktı. Dük ve kontun yardımı bile yeterli değildi. Vikont Forsythe'nin masum olduğuna dair gerçek bir kanıt yoktu. Ethan bile tam olarak emin değildi. Yetkililerin onu bulmak için harcadığı onca para ve zamandan sonra, şehrin yarısı tıpkı bir gösteri seyredir gibi adamın ölümünü izlemeyi dört gözle bekliyordu.

Ethan uyumak için üst kata çıktığında bir hayli geç olmuştu. Grace'i kendi odasında yalnız bırakmayı düşünüyordu. Acısını yaşaması için zaman tanıyordu ona, fakat haftalardır aynı yatağı paylaşıyorlardı ve bu konu üzerine düşündükçe yalnız kalmanın Grace'in ihtiyacı olan son şey olduğuna karar verdi.

Yatak odası çok sessiz ve karanlıktı. Şöminede yanan ateşe rağmen oda buz gibiydi. Sessizce sabahlığını çıkardı

ve sayvanlı yatağa tırmandı. Örtülerin altına girdi, Grace'in yattığı tarafa doğru kaydı.

"Yalnız kalmak istiyorum, Ethan."

"Bu gece olmaz, kalamazsın." Gemide kullandığı sert ses tonunu kullanmıştı. "Bu gece senin yatağında uyuyacağım, burada kalmaya niyetliysen tabii."

Bir anlığına, Grace'in bedeni sertleşti. Daha sonra teslimiyetle iç çektiğini duydu. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum." Biraz daha sokuldu ve Grace'i kendine doğru çekti. Genç kadının bedeni hâlâ kaskatıydı. Çok yumuşak bir şekilde, Ethan karısının boynunun kenarını öptü. "Uyu, aşkım. Bana ihtiyaç duyduğun anda yanında olacağımı hatırla sadece."

Soğuk ve mesafeli duruşunu birkaç saniye daha korudu, sonra boğazından kaçan acı bir hıçkırıkla Ethan'a döndü ve kollarını genç adamın boynuna dolayıp ağlamaya başladı. Onu susturmaya çalışmadı. Grace'in buna ihtiyacı vardı. Ethan'a ihtiyacı vardı. İyi ki yanma gelmeye karar vermişim, diye geçirdi içinden.

Bir süre sonra gözyaşları dinmeye başladı ve nihayetinde sesi kesildi. Bedeni rahatlamıştı artık, Ethan ona sarılıp kendine doğru çektiğinde pamuk gibi yumuşacık olmuştu. Uykuya dalması fazla uzun sürmedi.

Ethan da uyuyabilmeyi diliyordu fakat şu anda bu pek mümkün görünmüyordu. Grace'in babasının ölmesine saatler kalmıştı. Ethan kendini, sabah olmamasını dilerken buldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Merdivenlerin dibinde durmuş, kocasına doğru bakıyordu. Her zamanki gibi onu gördüğünde kalbi tekledi. "Gidiyorum, Ethan. Beni durdurmaya çalışma sakın."

Ethan'ın son basamağı inmesini seyretti, güçlü varlığının etrafını sardığını hissedebiliyordu. Nazikçe Grace'in omuzlarını kavradı. "Beni dinle, Grace. Babanın onun ölümünü izlemeni istediğine inanıyor musun gerçekten? Onu bu şekilde hatırlamanı ister mi sence?"

"Karısı orada olmayacak. Bunu yapmaya cesareti yok. Çocukları skandal çıkar diye korkuyorlar. Ona inanan birinin orada olduğunu bilmesini istiyorum. Ona değer veren birinin orada olması gerekiyor."

Ethan çenesini sıktı. Bir anlığına, gitmesini yasaklayacakmış gibi baktı. Sonra ters bir şekilde, "Gitmeye bu kadar kararlıysan, seni ben götüreceğim," dedi.

Grace hızla başını salladı, gözyaşlarına boğulmadan yapabileceği tek şey buydu. "Teşekkür ederim."

"Emin misin, Grace? İstedişinin bu olduğundan emin misin?"

"Orada olmak zorundayım, Ethan. O benim babam."

Ethan kâhyaya seslendi. "Bay Baines, uşaklardan birini arabayı hazırlatması için gönderin."

"Emredersiniz, lordum." Baines ikisine şöyle bir baktığında, Grace vikontla arasındaki ilişkinin ne kadarının bildiğini merak etti. Markinin evi boyutundaki yerlerde saklamak çok zor oluyordu ve Peter O'Daly'yi soruşturup durmasından sonra hizmetkârların, onlara söylenenlerden daha fazlasını bildikleri çok açıktı.

Bunun bir önemi yoktu artık. En azından Grace için. Vikont Forsythe'nin gerçek babası olduğunu bilmelerini artık umursamıyordu. Onun hain olduğuna inanmıyordu ve kızı olduğundan dolayı utanç duymuyordu. Bird-in-Hand Hanı'nda ona seslenmişti ve Ethan albayın bunu duymuş olabileceğinden endişe ediyordu. Albay Pendleton, vikontun kızı olduğunu öğrenirse Grace ona yardım

etmek suçundan zan altında kalırdı.

Fakat o günden beri herhangi bir şey olmamıştı ve Ethan'ın düşüncesine göre, yetkililer Forsythe'yi yakaladıklarından dolayı fazlasıyla hoşnut oldukları için nasıl kaçtığını araştırmaktan vazgeçmişlerdi.

Araba Newgate hapishanesinin önündeki parke taşlı sokağa, kısacası korkunç istikametine doğru yola çıktı. İn-faz saat sekizde gerçekleşecekti. Oraya vaktinde varmak, ülkesine ihanet etmiş olan adamın asıldığını görmek için darağacının çevresinde toplanan güruha katılmak için evden erken çıkmışlardı.

Sabahın bu saatinde trafik bir hayli yoğundu. Sokakların yük arabaları, nakliye vagonları ve bir dizi kiralık araçla dolu olmasına rağmen Newgate'e sekizden önce varmayı başardılar.

Ethan arabacıya kaldırımın kenarına, diğer pahalı araçların yanına park etmesini söyledi. Sosyete adeta vikontun asıldığını görmek için hapishanenin önüne akın etmişti. Adamın bu sonu hak ettiğini düşünüyorlardı.

Grace arabadan indiğinde gördükleri karşısında ağlamamak için kendini zor tuttu. Bu manzaraya hazırlıklı değildi. Londralılardan oluşmuş bir insan seline bakıyordu. Yankesiciler ve fahişeler, zencefilli çörek satanlar, mendil satıcıları etrafta dolanıp duruyorlardı. Dans edip gülüyorlar, bir şeyler yiyip içiyorlardı. Kalabalığın dışında kalmış eli mızraklı askerler hariç, güruh neşeyle kutlama yapıyordu.

Grace titrek bir nefes alınca Ethan ona destek olmak için ileri atıldı. "İyi misin?"

Genç kadın başını salladı. Diğerlerinin aksine —bazıları kadife ve kürk giymişti— Grace baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Siyah elbise, siyah ayakkabılar, siyah başlık

ve şeffaf, siyah bir duvak...

Yüreği de karalar bağlamıştı. Daha yeni tanımaya başladığı babası için bugün buraya gelmek zorundaydı. En başından beri yaptığı gibi ona destek olmak istiyordu.

Bir çift atın çektiği araba hapishaneden dışarı çıktığında darağacının çevresinde toplanan kalabalığın üzerinden etrafı görebilmek için boynunu uzattı. Bir an için güruh dalgalanır gibi oldu, genç kadını geriye doğru ittiler. Grace kararlı bir şekilde yeniden ileri doğru hareket etti ve hemen arkasındaki Ethan'ın küfrettiğini duydu.

“Kahretsin, Grace, daha fazla yaklaştırmaya gerek yok. Baban için onu tanıyanlardan daha fazlasını yaptın zaten.”

“Burada olduğumu bilmesini istiyorum.”

“Kendine bunu yapma, sevgilim. Tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum ki, bu tarz bir manzara hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmaz.”

Kocasına baktı ve ağlamamaya çalıştı. “Bunu yapmak zorundayım, Ethan. Başka şansım yok.” Ethan’a arkasını dönüp yürümeye başladı, babasının onu görebileceği bir yer bulmaya çalışıyordu. Kocasını hemen arkasında yürüyor, kalabalığın içinde ona yol açıyordu. Dün gece söz verdiği gibi ona ihtiyacı olduğu an yanı başındaydı.

“Bu taraftan,” dedi, yakındaki bir binanın merdivenlerine doğru Grace'i yönlendirirken. Ethan'ın elini belinde hissetti. destek olmaya çalışıyordu. Onu zaten tüm kalbiyle sevmiyor olsaydı, kesinlikle bu yaptıklarından sonra delicesine âşık olurdu.

“Geliyorlar,” dedi yumuşak bir şekilde. Grace kocasının bakışlarını takip etti ve caddeye hâkim olan kasvetli tuğla binanın açılan kapılarına baktı. Bugün asılacak olan başka bir mahkûm yoktu. Bir yıla yakın bir süre boyunca kaçmayı başaran vikontun idamı başlı başına önemli bir olaydı.

Garip bir şekilde sevinçli olan kalabalığın üzerinden hapishanenin kapısından çıkan adamı gördüğünde Grace'in kalbi acıyla sıkıştı. Ayaklarına demirden yapılmış prangalar takmışlardı. Gördüğü kadarıyla artık sakalı yoktu, gizlenmek için taktığı gözlüğü de çıkarmışlardı. Bir centilmen gibi modaya uygun giyinmişti. Üzerinde koyu kahverengi pantolon, kadife yakalı bir frak ve yepyeni beyaz bir boyun bağı vardı. Hayatının son dakikalarına doğru dimdik bir şekilde, başını hiç eğmeden yürüyordu.

Grace'in boğazı düğümlendi ve yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. "Baba..." diye fısıldadı. Ethan'ın elini tuttuğunu hissetti, Grace'i kendine doğru çekerken varlığıyla güç vermeye çalışıyordu.

Güruh babasını yuhalamaya başlamıştı, vatan haini olduğuna inandıkları adama bir şeyler fırlatıyorlar, ona iğrenç şeyler söylüyorlardı. Babası ileri doğru bakmaya devam etti, sonuna kadar bir aristokrat gibi davranıyordu. Onun kızı olduğu için kalbi gururla dolmuştu Grace'in.

Kapının hemen dışında duran adamlardan biri vikontun ayağındaki kelepçeleri çıkardı. Bir anlığına güruh öne doğru dalgalandı ve Grace ne olup bittiğini göremedi. Kalabalık yeniden yatıştığında, tanıdık bir kadın figürü gördü ve derin bir nefes aldı.

"Matilda teyze!" diye bağırdı, merdivenlerden inmeye başlarken. Kalabalığı ite kaka ilerlemeye çalışan yaşlı kadın ve onun yoldaşına ulaşmaya çalışıyordu. "Leydi Tweed!"

Birinin onlara seslendiğini duyan iki kadın sesin geldiği yöne doğru bakınca Grace deli gibi el sallamaya başladı.

"Burada kal," dedi Ethan. "Onları sana getiririm."

Birkaç dakika sonra, Matilda teyzesinin boynuna sarılmıştı ve onlar birlikte gözyaşı dökerken Leydi Tweed de tombul yanaklarından süzülen yaşları siliyordu.

“Burada olacağını tahmin etmeliydim,” dedi Matilda teyze, gri saçları sabah güneşinin ışıklarıyla parıldarken. “Benim sevgili yavrum, sen çok cesur bir kızsın. Beni o kadar çok gururlandırdın ki.”

Grace bir süre teyzesine sarılmaya devam etti, birbirlerini bırakmaya pek istekli değillerdi. “İnfazı nasıl öğrendin? Yakalanalı sadece birkaç gün oldu. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?”

“Londra’ya geliyorduk zaten. Dün gece vardık. Harmon’dan şehirde olduğuna dair bir mektup aldım ve onu bir şekilde bulabileceğimi umdum. Masumiyetini kanıtlamasına yardım etmek istiyordum. Elbette seni de görmeyi umuyordum. Yeni doğmuş yeğenim, Küçük Andrew’u da. Ne yazık ki gelir gelmez korkunç haberi aldım.”

“Ah, Matilda teyze, onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı.”

“Sen elinden geleni yaptın kızım.”

“Gelmene çok sevindim.” Boğazındaki düğümü çözebilmek için yutkundü. “Ne kadar çok sevildiğini bilmesini istedim ve artık bilecek.” İçine titrek bir nefes çekti. Güçlü olmak zorundaydı. Babası ve onu yetiştiren kadın için güçlü olmak zorundaydı.

“O masum,” dedi Matilda teyze, gözleri yaşlarla dolarken. “Bunu kanıtlayacak bir yol bulacağına yürekten inanıyordum.”

Grace hiçbir şey söylemedi. Boğazı ağrıyordu, kederden öyle bir düğümlemişti ki, genç kadın güçlkle konuşuyordu. Sadece başını sallayabildi. “Keşke daha çok zamanımız olsaydı.”

Teyzesinin elini tuttu ve vikont tahta platforma doğru yönlendirilirken avucunun içindeki kırışık eli sıkı. Babası

ahşap basamakları tırmanırken bir an bile tereddüt etmedi. Başı dikti ve gözleri doğrudan ileriye bakıyordu. Platformun üstünde, celladın hemen yanında bir papaz duruyordu. Piskopos vekili vikontla konuşuyordu fakat kalabalık o kadar çok gürültü yapıyordu ki adamın söyledikleri duyulmuyordu.

Hâlâ teyzesinin elini tutuyor, gözünü bile kırpmadan platforma bakıyordu ve çok kısa, yürek parçalayıcı bir an boyunca, babasının gözleri Grace'in yüzünde durakladı. Kızını, Matilda teyzeyi ve Leydi Tweed'i görmüştü. Onu seven, ona sessizce destek olmaya gelen kadınları görmüştü.

Cellat ilmiği kaldırdı ve vikontun boynuna yerleştirdi. Saniyeler içinde ölmüş olacaktı. Grace göğsündeki korkunç acıyı kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Tanrım, lütfen onu hızlı bir şekilde al yanına. Ölürlen fazla acı çekmesin, diye dua etti.

Platformda vikonttan başka üç adam daha vardı; İncil'den bölümler mırıldanan papaz, infazın doğru bir şekilde yürütüldüğüne tanıklık eden siyahlar içindeki kel adam ve tamamen siyah giyinmiş olan cellat. Adamlar yerlerini alırken Grace gözlerini kapattı ve dua etmeye başladı.

Arkasından gelen gürültüyü duyduğunda hâlâ sessizce dua ediyordu. O tarafa doğru kısa bir bakış attığında Cord Easton'ın kalabalığın arasından ilerlemeye çalıştığını ve beraberinde uzun boylu, zayıf bir genci ensesinden tutarak sürüklediğini gördü. Grace'in gözleri, duyduğu şaşkınlık karşısında kocaman açıldı. Cord'un hemen arkasından gelen Jonas McPhee'yi fark etti. Yanında Grace'in daha önce hiç görmediği kısa boylu, şişman bir adam vardı.

"Aman Tanrım! Bir şey bulmuşlar!"

Ethan onu omuzlarından kavradı. "Ben geri dönünceye kadar teyzenin ve Leydi Tweed'in yanında bekle."

Tabii ki bekleyemezdi. Bu babasını kurtarmak için son şanslarıydı. Dualarının karşılığını almıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Matilda teyze.

Grace platforma doğru ilerleyen adamları gösterdi. “O adamlar benim arkadaşlarım. Babamın masum olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Ona gitmeliyim. Belki ben de yardımcı olabilirim.”

Bonesinin bağlarına asıldı, siyah duvağını kaldırdı ve başından çıkarıp attı. Eteğini yukarı doğru çekerek darağacının etrafında toplanmış kalabalığı iterek ilerlemeye başladı. Göz ucuyla baktığında, aynı istikamete doğru yürüyen iki tanıdık sima daha gördü. Sheffield dükünü ve silahının namlusuyla platforma doğru zorla götürdüğü adamı net bir şekilde gördüğünde içi umutla doldu. Adam Collingwood kontundan başkası değildi!

“Pardon! İzin verin lütfen! Geçmeme izin verin!” İleri doğru birkaç değerli adım attıktan sonra platforma doğru baktı ve bir anlığına bakışları babasınınkıyla kesişti. Vi-kont darağacına doğru yaklaşan gruba umutla bakıyordu. Grace aynı umut ışıltısının kendi gözlerinde de olduğunu biliyordu.

Lütfen, Tanrım, babamı o ilmekten kurtaracak bir şey olsun ellerinde!

Ethan yan tarafından dolanarak darağacında bir araya gelen grupla aynı anda platforma ulaştı.

Rafe Lord Collingwood'u platformun merdivenlerinden çıkması için zorladı. Yüzü solgun, dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Bu idamı derhal durdurmanızı rica ediyorum!" Rafe kontu ileri doğru itti. "Asmak üzere olduğunuz adamın masum olduğuna dair su götürmez deliller var elimizde."

Cord yanındaki Peter O'Daly ile birlikte basamakları tırmandı, genç adamı vikontun yanında dikilen üç adamla yüzleşmesi için o tarafa çekiverdi. O'Daly, Ethan'ın hayal ettiğinden daha yaşlıydı. Gençliğini para için satmıştı ve işin tuhaf tarafı yaşlılığının tadını çıkaracak kadar yaşayacaktı.

"Dük doğru söylüyor," dedi Cord platformdaki adamlara. "Yeterince kanıtımız var. Bize biraz zaman ayırıp dinlemeniz gerekiyor."

Jonas McPhee de onlara katıldı, arkasında yabancı bir adam vardı. "Bu adamın adı Silas McKay," dedi. "Kıyı şeridi uzun süredir kaçakçılık faaliyetleriyle anılan Fol-

kestone sakinlerinden birisidir. Bay McKay buraya, Collingwood kontu aleyhine tanıklık etmeye geldi. Kontu Fransızlarla gizlice buluşurken gördüğünü söylüyor. Hem de birden fazla kez.”

“Bu çok saçma!” dedi Collingwood.

Forsythe’nin duruşmasında bulunan sulh hâkimlerinden birisi platformun hemen dibinde duruyordu. Gruba katılmak için tahta basamakları çıkmaya başladı. “Bu adamın, McKay’in elinde kanıt varsa neden daha önce gelmedi? Neden bu kadar zaman bekledi?”

“Ailesi için korkuyordu, lordum,” dedi Jonas. “Görünen o ki kontun Folkestone’da fazlasıyla sözü geçiyor. Elindeki gücü onların üzerinde kullanmayı çok iyi başarmış. Gerçek ortaya çıktığında ailesine herhangi bir zarar gelmeyeceğini garanti ettim. Konttan veya onunla işbirliği yapan hiç kimseden korkmalarına gerek yok. Ona Belford markisinin arkasında olduğunu ve ailesinin güvenliğinin bizzat marki tarafından sağlanacağını söyledim.”

“Bu doğru, Bay McKay,” dedi Ethan, o da artık platform üzerine çıkmıştı. “Sen ve ailen güvende olacaksınız. Sana söz veriyorum.”

Cord, uzun boylu ve ince yapılı Peter O’Daly’yi hâkimin önüne sürükledi. “Bana anlattığım şeyleri eksiksiz olarak ona da anlat. Gerçek haricinde tek kelime edersen seni şuracıkta vururum.”

O’Daly bir küfür mırıldandı. Elleri önden bağlanmıştı ve Ethan tırnaklarının altındaki kiri görebiliyordu. Başını Collingwood’a doğru çevirdi.

“Oydu. Lord hazretlerinin dosyalarından bilgi çalmam için bana para verdi. Epey dolgun bir ücretti, daha önce bu kadarını hiç görmemiştim. Bunu yapan oydu,” diye tekrar etti, başını konta doğru sallarken. “Bu lanet olası pi-

çin Fransızlara satacağını bilmiyordum ama Collingwood; aradığınız vatan haini o.”

Her şey birdenbire oldu. Ethan karısının platformun önüne geldiğini gördüğü sırada Collingwood öne doğru fırladı, Rafe’nin elindeki silahı aldı, ahşap kaplamasından kavradı, koşarak merdivenlerden indi ve yanından geçerken Grace’i yakaladı.

“Olduğunuz yerde kalın!” diye bağırdı, Grace’in yüzünü onlara doğru çevirirken. Koluyla genç kadının belini bir mengene gibi sıkıştırdı ve kendine doğru çekti. Silahı başına dayadı. “Hareket eden olursa Leydi Belford ölür.”

Ethan’ın göğsü sıkıştı. Tanrım, onu bıraktığı yerde kalmayacağını bilmesi gerekirdi. Onu yanında getirmeliydi, onu—

Hızla başını salladı. Kendini suçlamanın zamanı değildi şimdi. Grace tehlikedeydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Dikkatini konta verdi, soğukkanlılığı geri gelmişti. “Onu bırak, Collingwood. Kaçamazsın. Ne kadar uzağa koşarsan koş seni bulurlar.”

Kont onu görmezden geldi. “Yolu açın!” diye bağırdı sessizliğe gömülen kalabalığa. “Yolumdan çekilin yoksa leydiyi vururum!”

Güruh, Kızıl Deniz gibi ikiye ayrıldı, geçmesine izin verdi ve Ethan yavaşça onları takip etti. Tahta basamakları birer birer indi, gözünü konttan ayırmıyordu. İçten içe, midesi berbat bir korkuyla çalkalanıyordu. Dıştan ise fazlasıyla soğukkanlı görünüyordu; sanki karısı her gün bu tarz saldırılara maruz kalıyormuş gibiydi —aslında son zamanlarda gerçekten bunu çok sık yaşamışlardı.

Yüzüne takındığı soğuk maske hapisteyken öğrendiği bir numaraydı. Kendini koruması için son derece yoğun bir kontrol gerekmişti. Şimdi de bunu kullanıyordu; aslında

Grace için ne kadar korktuğunu kontun görmemesini dileyerek, ifadesini dikkatli bir şekilde yavan tutmaya çalışıyordu.

“Bırak onu.” Her kelimeyi yavaşça, üzerine basa basa sessizce, bir tehdit yayarak söyledi. Gemisindeyken kullandığı sesti bu, soğuk ve dondurucu bu tonu verdiği emirlere uyulmadığı takdirde kullanıyordu.

Collingwood geri çekildi, Grace’i de beraberinde sürüklüyordu. Ethan ileri doğru hareket etti, her adımı avının peşindeki bir panter gibi sessizce takip ediyordu.

“Orada dursan iyi olur,” dedi Collingwood. Grace’in başına doğru silahı tutarken sesi hafifçe titriyordu. “Onu vururum, yemin ederim yaparım!”

“Tetiği çektiğin an ölü bir adam olursun,” diye uyardı Ethan, yavaş yavaş yaklaşırken. “Silahı indir ve geri çekil.”

“Onu vurup vurmamam fark etmez. Her halükârda beni asacaklar. Şansımı denemeyi tercih ederim.”

Ethan damarlarına yayılan buz gibi öfkeyle savaşıyordu. “Sen bir hırsız ve vatan hainisin Collingwood, katil değil. Silahını indir.”

“Geri çekil, seni uyarıyorum!” Geriye doğru bir adım daha attı ve Ethan inatla takip etti onu; gözlerini bir an bile Collingwood’un yüzünden ayırmıyordu.

Kont geriye doğru hareket etti ve kalabalık dağıldı. Bazıları fısıldaşıyordu fakat genele büyük bir sessizlik hâkimdi. Bir adım ve bir adım daha; Ethan her birine karşılık vererek ilerledi. Rafe ve Cord’un güruh boyunca ilerleyip kontun arkasına geçmeye çalıştıklarını göz ucuyla fark etti.

Collingwood geri çekilmeye devam etti. Ayağı kaldırım taşına takılıp sendelediğinde neredeyse caddede dizilmiş arabalara varmıştı. Grace serbest kalma şansını kaçırmadı. Geriye doğru bir tekme savurdu, kontu bacağından vurup öne

doğru atılarak tutuşundan kurtulurken Ethan'ın kalbi sıkıştı.

Boğazından yükselen bir hırıltıyla Collingwood'un üzerine saldırdı ve silahı sert bir şekilde elinden çekti. Öylesine güçlü bir yumruk attı ki adamın başı geriye doğru savruldu ve dengesini kaybederek arnavut kaldırımlı sokağa düştü.

Ethan tabancayı Collingwood'un çenesinin altına dayadı, içi nefretle doluydu, o kadar koyu bir nefretti ki genç adamın gözlerini neredeyse kör etmişti.

Collingwood'muş, Forsythe değil. Ona ihanet eden kişi Collingwood idi.

Gemisindeki adamların yüzleri gözünün önüne geldi; çılgınlıkları ve vurulmaları, kan ve ölüm. En sonunda intikamını alabilecekti.

Tetiğin üstündeki parmağını sıktı. Göz açıp kapayınca kadar her şey sona erecekti ve verdiği sözden kurtulacaktı. Alnına boncuk boncuk ter damlaları birikmişti ve eli titriyordu.

"Ethan..." Grace'in yumuşak sesi genç adamın şiddet pusunu delip geçti. Başını hızla sağa sola salladı; görüntüleri temizlemeye çalışıyordu. Eliyle birlikte silah da titremeye başladı.

Yap hadi! Akli çılgılık çılgılığa bağırıyordu.

Fakat diğer yanı da karısını ve önlerinde uzanan geleceği düşünüyordu. Küçük oğlunu ve onu ne kadar çok sevdiğini düşündü.

Titremenin şiddeti arttı ve tutuşunu sıkılaştırdı.

"Onu vurmak çok hızlı bir ceza olur," dedi yanına gelen Cord. "Bu piç asılmayı hak ediyor."

Ethan tabancanın baskısını arttırdı ve Collingwood titremeye başladı.

“Buna değmez, Ethan.” Rafe’nin sesi sol tarafında bir yerden gelmişti.

Collingwood doğrudan ona bakıyordu, gözlerine korku yaşları birikti. Ethan ürperdi, güçlkle yutkundu ve silahı başka tarafa yöneltti. Elindekini Cord’a verdi, derin bir nefes aldı ve Grace’e bakmak için arkasına döndü.

Oradaydı; etraflarını saran kalabalığın kenarında duruyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Ethan ona doğru yürümeye başladı. İki uzun adım ve Grace kollarındaydı.

Yüzünü tokalarından kurtulan saçlarına gömdü ve Grace’in tanıdık tatlı kokusunu içine çekti. “Tanrım, o kadar çok korktum ki. Seni kaybetmeye dayanamazdım.”

Başını kaldırıp Ethan’a baktı ve yaşlar yanaklarına doğru süzölmeye başladı. “Onu öldürmedin.”

Ethan başını salladı. “Onu öldürmek önemli değildi artık. Önemli olan tek şey sensin, Grace. Sen ve küçük Andrew. İkinizi de çok seviyorum.”

Grace yutkundu. “Ben de seni seviyorum, Ethan.” Dudakları titredi. “Bazen sanki seni daima sevmişim gibi geliyor.”

Kollarının arasına geri dönüp Ethan’a sıkıca sarıldı. O da Grace’i aynı şekilde tutarak kendine doğru çekti, kalbi ona duyduğu aşkın şiddeti yüzünden hızla atıyordu.

Derin bir nefes aldı ve bir kez daha etrafında cereyan eden olaya odaklandı. Forsythe masumdu ve yaşayacaktı. Collingwood mahkemeye çıkacaktı ve hiç şüphesiz, sonu darağacı olacaktı. Her şey bitmişti.

Ethan intikamını alacaktı fakat bu artık o kadar da önemli değildi. Öğrenmiş olduğu kadarıyla bu dünyada önemli olan tek şey sevgiydi. Zor yollardan öğrenmişti ve bunu asla unutmayacağına yemin etti.

Kargaşa halinin bitmesi ve kalabalığın dağılması yarım

saat sürmüştü. Ethan güzel karısı ve babasını, halası ve Leydi Tweed'i arabalarına geri götürdü.

Arabanın yanına geldikleri zaman vikont Ethan'ı durdurdu. "Senin ve Grace'in benim için yaptıklarınıza ne kadar minnettar olduğumu anlatabileceğim bir kelime yok."

"Teşekkür ve minnetini hak eden tek kişi kızın. O olmasaydı masum olduğun aklımın ucundan dahi geçmezdi."

Forsythe kızıma doğru baktı ve ifadesi yumuşadı. "Onunla gurur duyuyorum."

"Onu seviyorum," dedi Ethan. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Ona her baktığında ne kadar sevdiğin belli oluyor zaten."

Ethan başıyla onayladı, öyle olduğundan emindi. Diğerlerinin yanına geri döndüklerinde arabaya çıkmasına yardım etmek için Grace'in elini tuttu ve bir anlığına bakışları buluştu. Bakışlarında sevginin ve geleceğin vaadi vardı. O anda bir şeyin farkına vardı; o kokuşmuş hapis-haneden kurtulduğundan beri gerçek anlamda ilk kez kendini bu kadar özgür hissediyordu.

Grace'in elini dudaklarına doğru götürdü ve parmaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ethan'a karşı duyduğu sevgi genç adama öylesine değerli bir hediye vermişti ki, öpücüğüyle Grace'e sessizce teşekkür etti. Yaşadığı müddetçe her gün, sevdiği kadına bu hediyenin karşılığını vereceğine dair yemin etti.

SON SÖZ

Londra, İngiltere

Nisan 1806

Parti sezonunun en önemli olayı olduğu kesindi. Throckmorton kontunun kızı Leydi Mary Rose Montague ve güçlü Sheffield dükü Rafael Saunders'ın nişan töreni gerçekleşmekteydi.

Londra sosyetesinin tamamı, Lord Throckmorton'un Mayfair'deki malikânesinde düzenlenen baloya katılmıştı. Nişanlanmalarının yanı sıra altı ay sonra gerçekleşecek düğünün duyurusu da yapılacaktı. Throckmorton'un sarı üniformasını giymiş orkestra üyelerinin çaldığı müzik balo salonunda süzülürken, Grace kocasına baktığında Ethan'ın bakışlarının yüzünde dolaştığını gördü.

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle. Burnunun üstündeki parlamayı kapatmak için sürdüğü pudrayı dağıtmıştı kesin ya da saçları son dansından dolayı bozulmuş olmalıydı. Kontrol etmek için tepeden topladığı buklelerine dokundu.

“Ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.”

Grace kızardı. Ethan böyle şeyleri nadiren söylerdi, genelde düşüncelerini o muhteşem mavi gözleriyle sessizce dile getirirdi. “Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun.”

Gözleri birden karardı, Grace kocasının aklından geçenleri biliyordu. Cinsel yönden güçlü ve şehvetli bir adamdı. Grace'e karşı olan arzusu geçecek gibi görünmüyordu. Bedeni Ethan'ın arzusuna yanıt verirken genç kadının yüzü kıpkırmızı oldu. Kızarıklık boynuna ve oradan

da göğüslerine yayıldı.

Ethan'ın bakışları aşağı doğru kaydı, altın renkli brokar elbisesinin korsesini yakıp geçen bakışları Grace'in kadınlığının kasılmasına neden oldu. Ethan'ın dudaklarının kenarı karısının düşüncelerini okumuşçasına yukarı doğru kıvrıldığında Grace utanarak bakışlarını kaçırdı.

Kocasının gözlerinde yanan ilgi ateşini görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını dans pistine çevirdi. Rafe ve onun müstakbel gelini vals yapıyorlardı.

"Somurtuyorsun," dedi Ethan, karısının bakışlarını takip ederek uyum içinde dans eden çiftte baktı. "Bu eşleşme hoşuma gitmedi. Ya senin?"

Rafe uzun boyluydu, esmerdi ve çok yakışıklı görünüyordu. Mary Rose ise minyon tipli, sarışın ve alımlıydı. Güzel ve narin yapılı bir genç kızdı. Uçuk pembe elbisesinin içinde son derece şık görünüyordu. Sarı saçları muhteşem bir şekilde toplanmış olmasına rağmen yine de Rafe'nin güçlü varlığının gölgesinde kalmış gibi görünüyordu.

"Birbirlerine pek uygun değiller. Fazlasıyla utangaç bir genç kız ve Rafe'ye hayranlık duyuyor. Hiçbir zaman onun dengi olmayacak ve çok kısa bir süre sonra Rafe ondan sıkılmaya başlayacak."

"Benim başıma asla gelmeyecek bir olay," dedi Ethan sırtarak.

Grace parmaklarını boynundaki kolyenin üstünde, incilerin pürüzsüzlüğü ve muntazam bir şekilde kesilmiş elmasların köşelerinde gezdirdi. "Rafe çok kıymetli ve sadık bir dost. Andrew'u kurtarmamıza yardım etti. Babamın hayatının kurtulmasına yardımcı oldu. Birbirimizde bulduğumuz mutluluğun aynısını onun da bulmasını çok isterim."

Ethan genç kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Belki bulur."

“Onu sevmiyor. Bir gün sevebileceğini de hiç sanmıyorum.”

“Rafe bir keresinde bir kadına âşık oldu, fakat kadın onu başka bir adamla aldattı. Bir daha böyle bir şey yaşamamak için elinden geleni yapacaktır.”

“Belki ona yardım edecek bir yol vardır.”

Ethan’ın gözleri aşağı doğru kaydı, bakışları incilerin üzerinde dolaştı. “Kolyeden bahsediyorsun.”

Grace kocasının gözlerinin içine baktı, anlayacağını umuyordu. “İncileri ona vermem aşırı mı kaçır sence? Düğün gecesinde gelinine vermesi için bir hediye.”

“Daha altı ay var.” Ethan’ın bakışları yoğunlaştı ve siyah kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Kolyenin ona rehberlik edeceğini, çok geç olmadan mutluluğa giden gerçek yolu göstereceğini düşünüyorsun.”

“Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Efsanelere inanmam bile.” Yine de kaledeki o yaşlı kadını ya da Ethan ve Andrew ile bulduğu mutluluğu düşünmeden duramadı. “Rafe bizim arkadaşımız ve onun mutlu olmasını istiyorum. Belki kolye yolunu bulmasına yardımcı olur.”

Ethan başını eğdi ve Grace’in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ona Gelinin Kolyesi diyorlar, değil mi? Ona sahip olunca mantıklı seçimler yapar belki de.”

Yüzündeki somurtkan ifade geri döndü. “Bu mümkün olmayabilir. Artık nişanlı olduğuna göre herşey için çok geç olabilir.”

“Bu Rafe’ye kalmış bir şey. İstersen kolyeyi verebilirsin.”

Ethan’a gülümsedi, ona doğru uzandı ve dudaklarından hafifçe öptü. “Teşekkür ederim.”

Ethan’ın bakışları elbisesinin yakasından görünen göğüslerinin kabarıklığa kaydı. “Cord bir keresinde Shef-

field Malikânesi'nin ikinci katında bir oda olduğunu söylemişti. Gözlerden uzak ve anladığım kadarıyla pek sık kullanılmıyor. Bir süreliğine ortadan kaybolsak kimse bizi özlemez bence, sen ne düşünüyorsun?"

Grace'in nabızı hızlandı. Mavi gözlerdeki o dumani tüten ateşten ya da dudaklarının şehvetli kıvrımlarından bakışlarını çeviremiyordu. Birbirleri için yaratılmışlardı. *Mükemmel bir eşleşme*, diye düşündü ve aklı odada yaşanabileceklere gitti. "Hayır, bizi birazcık bile özleyeceklerini sanmıyorum."

Ethan'ın bakışları daha çok karardı. Etraflarını saran kalabalığa baktı, onların duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Gel, hayatım. Burası biraz sıcak oldu. Bahçede biraz yürümeye ne dersin?"

Grace sırtısını bastırmaya çalıştı. "Çok iyi bir fikir, lordum. Gökyüzü, yıldızları görebileceğimiz kadar açık. Büyük Ayı bu gece gözle görülebilir ve ben onları görmek için can atıyorum."

Ethan'm eğlendiğini gizleyemeyen gülümseyişi, şehvetli bakışlarının gölgesinde kaldı.

Grace dans pistinde dans eden nişanlı çifte baktı. Rafe'nin yüzünden eksik olmayan sabit gülümseyişi ve hislerini belli etmeyen ifadesini görünce farkında olmadan kolyesine dokundu. Arkadaşına vermeye kararlı olduğu hediye düşünmü ve Ethan'm elini tuttu.

Kocasına bakıp gülümsedi ve Ethan'ın ikinci kata çıkan merdivenlere doğru kendisini yönlendirmesine izin verirken tutku, dalgalar halinde tüm bedenine yayıldı.